C:\Users\Plazma\Desktop\Knhy pdf\Jordan_Robert -Kolo_casu_5-Ohen_z_nebes_1.PDB

PDB Name: Jordan_Robert -Kolo_casu_5-Ohen
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXt
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 12.2.2005
Modification Date: 12.2.2005
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

KOLO ČASU

KNIHA PÁTÁ

OHEŇ Z NEBES

Svazek 1

Robert Jordan

S jeho příchodem znovu zaplanou děsivé ohně. Hory shoří a země bude spálená. Lidský příliv vyrazí na útěk a čas se bude krátit. Hradba bude proražena a pozdvižen šátek na rozloučenou. Za obzorem se rozzuří bouře a oheň z nebes očistí zemi. Bez zničení není vykoupení, není naděje na této straně smrti.

Zlomek z Dračích proroctví,
které údajně přeložila

N'Delia Basolain
První Děva a Šermířka Raidhen z Hol Cuchone
kolem 400 PR

PROLOG

Padají první jiskry

Elaida do Avriny a'Roihan nepřítomně hladila dlouhou sedmipruhou štólu, kterou měla na ramenou, štólu amyrlinina stolce, sedíc za širokým psacím stolem. Mnozí by ji na první pohled považovali za krasavici, avšak druhý pohled odhaloval, že vážnost její bezvěké tváře Aes Sedai není jen okamžitá záležitost. Dnes to však bylo něco víc; v tmavých očích jí svítil hněv. Pokud by si toho tedy někdo všiml.
Ženy, rozesazené na stoličkách před sebou, téměř neposlouchala. Návštěvnice měly šaty nejrůznějších barev, od bílé po nejtmavší červenou, z hedvábí i sukna - podle vkusu každé ženy - přesto však všechny až na jednu měly své formální šátky s vyšitým bílým plamenem Tar Valonu na zádech, s barevnými třásněmi oznamujícími jejich adžah, jako by seděly na setkání věžové sněmovny. Probíraly zprávy a řeči týkající se událostí ve světě, snažily se oddělit fakta od smyšlenek, snažily se rozhodnout, co by měla Věž učinit, ale na ženu za stolem se téměř nepodívaly, na ženu, již přísahaly ve všem poslechnout. Elaida jim nedokázala věnovat celou pozornost. Ony nevěděly, co je skutečně důležité. Nebo spíš, věděly to a bály se o tom mluvit.
"V Shienaru se očividně něco děje." To byla Danelle, štíhlá, často zdánlivě ztracená ve snech, jediná hnědá sestra mezi přítomnými. Zelené a žluté měly také jen po jedné zástupkyni, a žádné ze tří jmenovaných adžah z toho nemělo radost. Nebyla tu však jediná modrá sestra. Teď měla Danelle ve velkých modrých očích zamyšlený výraz, jako kdyby hleděla do svého nitra. Na tváři měla šmouhu od inkoustu, o níž zřejmě nevěděla, a tmavě šedé vlněné šaty měla pomačkané. "Povídá se o šarvátkách. Ne s trolloky nebo Aiely, i když výpady přes Niamhské průsmyky zřejmě zesílily. Ale mezi Shienaranci. Na Hraniční státy je to neobvyklé. Oni jen zřídka bojují proti sobě."
"Jestli hodlají začít občanskou válku, tak si na to vskutku vybrali pravou chvíli," utrousila chladně Alviarin. Vysoká a štíhlá, celá v bílém hedvábí, byla jediná bez šátku. Štóla kronikářky na jejích ramenou byla také bílá, aby bylo zřejmé, že byla povýšena z bílého adžah. Ne z červeného, bývalého adžah Elaidy, jak vyžadovala tradice. Bílé sestry byly vždycky chladné. "Trolloci jako by zmizeli. Celá Morna vypadá natolik klidně, že by ji uhlídali dva sedláci a novicka."
Teslyn se kostnatými prsty probrala papíry, jež měla v klíně, i když se na ně ani nepodívala. Jedna ze čtyř přítomných červených sester - červených bylo víc než z kteréhokoliv jiného adžah - a Elaidě se skoro blížila svou vážností, i když ji by nikdo nikdy za krasavici nepovažoval. "Možná by bylo lepší, kdyby tam nebyl takovej klid," řekla Teslyn se silným illianským přízvukem. "Dnes ráno jsem dostala zprávu, že vrchní generál Saldeie má vojsko na pochodu. Ne směrem k Morně, ale opačným směrem. Na jihovýchod. Kdyby to nevypadalo, že Morna spí, nikdy by to neudělal."
"Takže zpráva o Mazrimu Taimovi prosákla." Alviarin klidně mohla probírat počasí nebo cenu koberců, místo možné pohromy. Na chycení Taima vynaložily velké úsilí, a stejně tolik na zamaskování jeho útěku. Věži by asi moc neprospělo, kdyby se svět dozvěděl, že nedokážou udržet falešného Draka, když už ho jednou lapily. "A zdá se, že královna Tenobie nebo Davram Bashere, nebo oba, si myslí, že se nám nedá věřit, že to s ním vyřídíme znovu."
Při zmínce o Taimovi nastalo mrtvé ticho. Ten muž mohl usměrňovat - byl zrovna na cestě do Tar Valonu, kde měl být zkrocen, navěky odříznut od jediné síly, když byl osvobozen - to jim však jazyky nezkroutilo. Kdysi byla existence muže, jenž může usměrňovat jedinou sílu, tou nejodpornější věcí. Lovit takové muže byl hlavní důvod existence červených, a každé adžah pomáhalo, seč mohlo. Teď se však většina žen na druhé straně stolu vrtěla na stoličkách a odmítala se podívat druhým do očí, protože

rozmluva o Taimovi je přiváděla příliš blízko k dalšímu tématu, o němž nechtěly hovořit nahlas. Dokonce i Elaida cítila, jak jí do hrdla stoupá žluč.
Alviarin však zřejmě žádný odpor necítila. Malou chvilku jí cukalo v koutku úst, což mohl být úsměv nebo grimasa. "Zdvojnásobím úsilí na lapení Taima. A navrhuji, aby byla vypravena některá sestra jako rádkyně pro Tenobii. Měla by být schopná zvládat umíněný odpor, s nímž ta mladá žena vyrukuje."
Ostatní se honem honem snažily vyplnit ticho.
Jolin si na útlých ramenou upravila šátek se zelenými třásněmi, i když to vypadalo trochu nuceně. "Ano. Ona vedle sebe potřebuje Aes Sedai. Osobu, která dokáže zvládnout toho Bashereho. Má na Tenobii příliš velký vliv. Musí stáhnout své vojsko zpátky tam, kde ho bude možné použít, až se Morna probudí."
Nad šátkem byl vidět příliš velký kus poprsí a světle zelené hedvábí bylo příliš přiléhavé, příliš jí lnulo k tělu.. a na Elaidin vkus se příliš usmívala. Zvláště na muže. Zelené to dělaly vždycky.
"Poslední, co potřebujeme, je další vojsko na pochodu," pospíšila si Shemerin, žlutá sestra. Trochu obtloustlá žena, již se nějak nikdy nedařil ten zdánlivý klid Aes Sedai. Kolem očí měla často napětí, a zvláště v poslední době.
"A taky někoho do Shienaru," dodávala Javindhra, další červená. Přes hladké líce byl její hranatý obličej dost tvrdý, aby s ním mohla zatloukat hřebíky. Hlas měla drsný. "Tyhle potíže v Hraničních státech se mi nelíbí. Poslední, co potřebujeme, je Shienar natolik oslabený, že by trolloci dokázali prorazit."
"Možná." Alviarin kývla a zvážila to. "Ale v Shienaru máme agentky - červené, tím jsem si jistá, a snad i jiné? -" Čtyři červené sestry upjatě, váhavě kývly. Byly samy. "- které nás můžou varovat, kdyby se ty malé šarvátky změnily v něco většího, s čím bychom si musely dělat starosti."
Bylo veřejným tajemstvím, že všechna adžah kromě bílého, jež bylo tolik oddáno logice a filozofii, měla v každém státě různý počet pozorovatelek a špehů, i když síť žlutých byla považována za dosti ubohou. Od těch, co nemohou usměrňovat, se totiž žluté nemohly dozvědět nic o nemocech či léčení. Některé sestry měly své soukromé vyzvědačky, ačkoliv ty se hlídaly snad lépe než agentkycelého adžah. Modré měly nejrozsáhlejší síť, jak celé adžah, tak jednotlivé sestry.
"Co se Tenobie a Davrama Bashereho týče," pokračovala Alviarin, "souhlasí všechny, že to s nimi musejí vyřídit sestry?" Skoro nepočkala, až všechny kývnou. "Dobrá. Vyřízeno. Memara to zvládne skvěle. Ona si od Tenobie nenechá líbit žádné hlouposti, a přitom jí nikdy neukáže vodítko. Takže. Má někdo čerstvé zprávy z Arad Domanu nebo Tarabonu? Jestli tam něco rychle nepodnikneme, možná zjistíme, že Pedron Niall a bělokabátníci vládnou od Bandar Ebanu po Stínové pobřeží. Evanellein, máš něco?" Arad Doman a Tarabon se zmítaly v občanských válkách i v horších problémech. Nebyl tam ani náznak pořádku. Elaidu překvapilo, že se o tom Alviarin zmínila.
"Jenom řeči," odpověděla šedá sestra. Její hedvábné šaty, ladící s třásněmi na šátku, měly skvělý střih a hluboký výstřih. Elaidu mnohokrát napadlo, že by se ta žena hodila spíš k zeleným, jak se pořád stará o to, jak vypadá. "Skoro každý z těch nebohých zemí uprchl, včetně těch, které by nám mohly poslat nějaké zprávy. Panarcha Amathera zřejmě zmizela a zdá se, že do toho byly snad zapleteny Aes Sedai..."
Elaida sevřela ruku na štóle. Její výraz se v nejmenším nezměnil, ale v očích jí zaplálo. Záležitost se saldejským vojskem byla vyřízena. Aspoň že Memara byla červená. To bylo překvapení. Ale ony se jí ani nezeptaly na její názor. Bylo to vyřízeno. Ani ta znepokojivá možnost, že ve zmizení panarchy byly zapleteny Aes Sedai - jestli to nebyla další z tisíce nepravděpodobných historek, které sem proudily od západního pobřeží - nemohla odvést její mysl od tohoto problému. Od Arythského oceánu k Páteři světa byly roztroušeny Aes Sedai, a přinejmenším modré byly schopné všeho. Nebyly tomu ani dva měsíce, kdy všechny tyto ženy klečely a přísahaly jí věrnost jako vtělení Bílé věže, a teď činí rozhodnutí, aniž by se aspoň podívaly jejím směrem.
Amyrlinina pracovna byla v jednom z nižších poschodí Bílé věže, a přesto byla tato místnost srdcem Věže stejně jistě jako sama Věž, v barvě vybělené kosti, byla srdcem velkého ostrovního města Tar Valonu v kolébce řeky Erinin. A Tar Valon byl, nebo měl být, srdcem světa. Tato místnost promlouvala o moci, jíž vládla dlouhá řada žen, které v pracovně sídlily. Podlaha byla z leštěného krevele z pohoří Oparů, vysoký krb ze zlatého kandorského mramoru a stěny obložené světlým, zvláštně pruhovaným dřevem, do něhož byly před víc než tisíci lety vyřezáni neznámí ptáci a zvířata úžasných tvarů. Vysoké

lomené oblouky oken, vedoucích na balkon, z něhož byla vidět soukromá amyrlinina zahrada, byly lemovány kamenem třpytícím se jako perly, což byl jediný kámen, o němž bylo známo, že byl vyloven z bezejmenného města, které pohltilo Bouřlivé moře během Rozbití světa. Z komnaty dýchala moc, odraz amyrlin, na jejichž zavolání tancovaly trůny již skoro tři tisíce let. A ony se jí dokonce ani nezeptaly na její názor.

Stávalo se to příliš často, tohle přezírání. Horší však bylo - a asi nejtrpčí ze všeho - že uzmuly její pravomoci, aniž by na to vůbec pomyslely. Věděly, jak získala štólu, věděly, že si ji na ramena položila s jejich pomocí. Ona sama si toho byla vědoma až příliš. Ale ony si troufaly moc. Brzy přijde chvíle něco s tím podniknout. Zatím však ještě ne.

Sama vtiskla místnosti vlastní stopu, jak nejvíc to šlo. Byl tu její psací stůl s ozdobně vyřezávanými trojicemi propojených kroužků a těžké křeslo, které vyzvedalo slonovinou vykládaný plamen Tar Valonu vysoko nad její tmavé vlasy jako velkou sněhobílou slzu. Na stole byly pečlivě stejně daleko jedna od druhé rozestaveny tři altaranské lakové krabičky, v jedné z nich pak spočívala její nejlepší sbírka vyřezávaných miniatur. U stěny stála na prostém podstavci bílá váza s rudými růžemi, které plnily místnost sladkou vůní. Od chvíle, co byla zvolena, nezapršelo, ale s pomocí jediné síly byly něžné květy vždycky dostupné. Elaida měla vždy ráda květiny. Bylo snadné je prořezat a donutit, aby rostly k dokonalosti. Visely tu dva obrazy, když seděla, stačilo zvednout hlavu, aby na ně viděla. Ostatní se pohledu na ně vyhýbaly. Ze všech Aes Sedai, které kdy do Elaidiny pracovny vstoupily, se na ně letmo podívala jediná Alviarin.

"Jsou nějaké nové zprávy o Elain?" zeptala se Andaya ostýchavě. Droboučká, ptáčku podobná ženuška, navenek pokorná i přes rysy Aes Sedai, druhá z přítomných šedých sester, na první pohled ' nevypadala jako dobrá vyjednavačka, ale ve skutečnosti byla nejlepší. V jejím hlase byly stále slabé stopy tarabonského nářečí. "Nebo o Galadovi? Jestli Morgasa zjistí, že jsme ztratily jejího nevlastního syna, mohla by se začít víc vyptávat na to, kde se nalézá její dcera, ne? A jestli zjistí, že jsme ztratily dědičku, Andor by nám mohl být uzavřen stejně jako Amadicie."

Několik žen zavrtělo hlavou - žádné nové zprávy nebyly. Ozvala se Javindhra. "V královském paláci je jedna červená sestra. Je čerstvě povýšená, takže se může lehce vydávat za někoho jiného." Chtěla tím říci, že ještě nezískala onu bezvěkost, která přicházela s dlouhým používáním jediné síly. Ten, kdo by se snažil uhodnout věk kterékoliv z žen v pracovně, by tápal v rozmezí dvaceti let, a v některých případech by se zmýlil dobře o čtyřicet. "Je ale dobře vycvičená, dost silná a dobrá pozorovatelka. Morgasa je nyní cele zaujatá prosazováním svých nároků na cairhienský trůn." Několik žen si poposedlo, a jako by si Javindhra uvědomila, že se dostává na nebezpečnou půdu, honem pokračovala. "A její nový milenec, urozený pán Gaebril, ji zřejmě zaměstnává i jinak." Ještě víc stiskla tenké rty. "Je tím mužem úplně posedlá."

"On ji nutí soustředit se na Cairhien," prohlásila Alviarin. "Tam je situace skoro stejně špatná jako v Tarabonu a Arad Domanu, když všechny rody soupeří o Sluneční trůn a všude vládne hlad. Morgasa znovu nastolí pořádek, ale chvíli potrvá, než si trůn zabezpečí. Dokud to nevyřídí, nebude mít sílu dělat si starosti s jinými záležitostmi, dokonce ani s dědičkou ne. A já jsem zařídila, aby jí jedna z úřednic občas zaslala list. Ta žena umí dobře napodobit Elainin rukopis. Morgasu udržíme v klidu až do té doby, než ji zase budeme ovládat."

"Aspoň že pořád máme v rukou jejího syna." Jolin se usmála.

"Gawyn je těžko v něčích rukou," namítla ostře Teslyn. "Ti jeho molodci se perou s bělokabátníky na obou březích řeky. Jedná o své vůli stejně často jako podle našich příkazů."

"Brzy ho zvládneme," řekla Alviarin. Elaidě ten její neustálý chlad a sebeovládání začínaly jít na nervy.

"Když už tedy mluvíme o bělokabátnících," přisadila si Danelle, "zdá se, že Pedron Niall vede tajné jednání, a snaží se přesvědčit Altaru a Murandy, aby odstoupily území Illianu, a tak zabránily radě devíti, aby do jednoho nebo obou států poslala illianské vojsko."

Bezpečně na pevné půdě ženy na drahé straně stolu brebentily dál a snažily se rozhodnout, zda vyjednávání velícího kapitána může dětem Světla získat příliš velký vliv. Možná by mělo být přerušeno, aby se do toho mohla vložit Věž a nahradit ho.

Elaida zkřivila rty. Věž byla ve svých dějinách z nutnosti často opatrná - bálo se jí příliš mnoho lidí, příliš

mnoho lidí jí nedůvěřovalo - ale ještě nikdy se nikoho ani ničeho nebála. Teď však ano.
Elaida zvedla zrak k obrazům. Jeden se skládal ze tří deskových portrétů Bonwhin, poslední červené, jež byla povýšena na amyrlinin stolec, před tisíci lety, a která byla důvodem, proč od té doby žádná červená nezískala štólu. Až do Elaidy. Bonwhin, vysoká a pyšná, řídící Aes Sedai, když se snažily manipulovat s Artušem Jestřábí křídlo. Bonwhin, vzdorná, na bílých hradbách Tar Valonu obleženého vojsky Jestřábího křídla. A Bonwhin, klečící a ponížená, před věžovou sněmovnou, když jí odebíraly štólu a hůl za to, že téměř zničila Bílou věž.
Mnoho Aes Sedai se divilo, proč Elaida vyzvedla tento triptych ze skladiště, kde ležel pokrytý prachem. I když se o tom žádná nezmínila nahlas, ona přesto zaslechla, co si šeptají. Nechápaly, jak je nutné si neustále připomínat, jaká je cena za neúspěch.
Druhý obraz byl již moderní, na napjatém plátně - kopie náčrtku jednoho pouličního umělce z dalekého západu. Tento mezi Aes Sedai, které ho zahlédly, vyvolával ještě větší stísněnost. Dva muži bojující v mracích, zdánlivě na obloze, s blesky jako zbraněmi. Jeden měl ohnivý obličej. Druhý byl vysoký a mladý, s narudlými vlasy. A právě tento mladík vyvolával strach, dokonce i Elaida při pohledu na něj zatínala zuby. Nebyla si jista zda hněvem, nebo aby jí necvakaly. Ale strach bylo možné, a nutné, ovládnout. Ovládání bylo všechno.
"Takže jsme skončily," prohlásila Alviarin vstávajíc zcela klidně ze stoličky. Ostatní ji napodobily, upravujíce si suknice a šátky a chystajíce se k odchodu. "Za tři dny čekám -"
"Dovolila jsem vám snad odejít, dcery?" To byla první slova, jež Elaida pronesla od chvíle, kdy je vyzvala, aby se posadily. Ony se na ni překvapeně podívaly. Překvapeně! Některé se vydaly zpátky k sedadlům, ale nijak uspěchaně. A ani slůvko omluvy. Elaida jim tohle chování nechávala procházet příliš dlouho. "Když už stojíte, zůstanete tak, než skončím." Chvíle zmatku, neboť některé si již sedaly, a ona pokračovala, zatímco se nejistě narovnávaly. "Neslyšela jsem ani slovo o pátrání po té ženě a jejích společnicích."
Nebylo třeba tu ženu, Elaidinu předchůdkyni, jmenovat. Věděly, koho má na mysli, a pro Elaidu bylo s každým dnem těžší si připomenout i jméno bývalé amyrlin. Všechny její současné problémy - všechny! - bylo možné naložit na hřbet té ženě.
"Je to těžké," pronesla klidně Alviarin, "protože jsme nechaly rozhlásit, že byla popravena." Ta ženská má místo krve led. Elaida se jí upřeně dívala do očí, než kronikářka opožděně dodala: "matko", ale znělo to klidně, téměř ledabyle.
Elaida přenesla pohled na ostatní a promluvila ocelovým hlasem. "Jolin, ty máš na starosti pátrání a vyšetřování jejího útěku. V obou případech slyším jen o těžkostech. Třeba ti denní pokání pomůže, abys byla pilnější, dcero. Napíšeš, co považuješ za vhodné, a dáš mi to. Pokud mi to bude připadat - nedostatečné, ztrojnásobím to."
Jolin ten její stálý úsměv zmizel ze rtů uspokojivým způsobem. Otevřela ústa, ale pod Elaidiným upřeným pohledem je zase zavřela. Pak se hluboce poklonila. "Jak přikazuješ, matko." Ta slova byla napjatá, poddajnost vynucená, ale muselo to stačit. Prozatím.
"A co úsilí přivést zpět ty, co uprchly?" Tentokrát mluvila Elaida ještě tvrdší tónem. Návrat Aes Sedai, které utekly, když byla ta žena odklizena, znamenalo návrat modrých do Věže. Elaida si nebyla jista, zda by některé modré mohla kdy důvěřovat. Ale nebyla si vlastně jista, zda by mohla důvěřovat kterékoliv z těch, co prchly, místo aby jásaly nad jejím zvolením. Avšak Věž musela být znovu scelena.
Na tuto záležitost dohlížela Javindhra. "Znovu tu jsou těžkosti." Tvářila se pořád stejně vážně, ale rychle si olízla rty, jak Elaidě přelétla přes obličej bouřková mračna. "Matko."
Elaida potřásla hlavou. "Nechci slyšet o těžkostech, dcero. Zítra mi předložíš seznam všeho, cos vykonala, včetně toho, co bylo podniknuto, aby se svět nedozvěděl nic o nějakém rozkolu ve Věži." To bylo nesmírně důležité. Byla tu nová amyrlin, ale svět musel vidět Věž jednotnou a silnou jako vždy.
"Nemáš-li dost času na práci, kterou jsem ti zadala, možná by ses měla vzdát svého místa červené zástupkyně ve sněmovně. Musím to zvážit."
"To nebude nutné, matko," pospíšila si s ujištěním žena s tvrdou tváří. "Tu zprávu budeš mít zítra. Jsem si jistá, že se brzy začnou vracet."
Elaida si tak jistá nebyla, ať už po tom jakkoliv toužila - Věž musí být silná. Musí! - ale prozatím dosáhla

svého. Kromě Alviarin se všechny tvářily zamyšleně a ustaraně. Byla-li Elaida schopná tvrdě zakročit proti člence svého bývalého adžah a být ještě tvrdší na zelenou, která s ní byla od prvního dne, možná udělaly chybu, když se k ní chovaly jako k obřadní soše, nošené při procesích. Sice ji na amyrlinin stolec uvedly ony, ale ona teď byla amyrlin. Pár podobných příkladů v příštích dnech by jim to mělo vštípit natrvalo. Bude-li to nutné, nechá každou z přítomných žen činit pokání, dokud nebudou žebrat o milost.
"V Cairhienu jsou tairenští vojáci stejně jako andorští," pokračovala Elaida nevšímajíc si odvrácených pohledů. "Tairenské vojáky poslal muž, který dobyl Tearský Kámen." - Shemerin pevně stiskla baculaté ruce a Teslyn sebou trhla. Jedině Alviarin se dál tvářila nevzrušeně jako zamrzlý rybník. Elaida pak napřáhla ruku a ukázala na obraz, kde spolu dva muži bojovali s meči. "Podívejte se na to. Podívejte se! Nebo vás nechám všechny do jedné drhnout podlahy! Jestli nemáte páteř, abyste se podívaly na obyčejný obraz, jak můžete mít odvahu čelit tomu, co přijde? Zbabělci Věži nejsou k ničemu!"
Ženy pomalu zvedly oči a nervózně přešlapovaly jako malé holčičky a ne jako Aes Sedai. Jedině Alviarin se prostě jenom podívala, a jedině ona vypadala, že se jí to v nejmenším nedotklo. Shemerin lomila rukama a v očích se jí objevily slzy. Se Shemerin se bude muset něco podniknout.
"Rand al'Thor. Muž, který může usměrňovat." Ta slova z Elaidiných úst vycházela jako rány bičem. Jí samotné se z nich svíral žaludek, až se bála, že začne zvracet. Nicméně se jí podařilo udržet bezvýrazný obličej. Mluvila dál, vyrážela ta slova ze sebe jako kameny z praku. "Muž odsouzený k zešílení, který způsobí s pomocí jediné síly nesmírné hrůzy, než zemře. A víc než to. Arad Doman a Tarabon a všechno mezi nimi je v troskách a bouří se kvůli němu. Jestli už mu nemůžeme jistě přičíst i válku a hladomor v Cairhienu, určitě urychlí větší válku mezi Tearem a Andorem, když Věž potřebuje mír! V Ghealdanu o něm nějaký šílený Shienaranec káže davům, které jsou příliš velké, aby je Alliandrovo vojsko dokázalo zvládnout. Je to největší nebezpečí, kterému kdy Věž čelila, největší hrozba, které kdy čelil svět, a vy se ani nedokážete přimět o něm mluvit? Nedokážete se podívat na jeho obrázek?"
Odpovědí jí bylo pouze ticho. Všechny až na Alviarin vypadaly, jako by jim zamrzl jazyk. Většinou civěly na mladého muže na obrázku jako ptáci hypnotizovaní hadem.
"Rand al'Thor." To jméno chutnalo trpce na jazyku. Kdysi měla tohoto mladého muže, tak nevinně vypadajícího, na dosah ruky. A ona nepoznala, co je zač. Její předchůdkyně to věděla - věděla to, Světlo ví jak dlouho, a nechala ho běhat volně. Ta žena jí toho před svým útěkem hodně prozradila, při tvrdém výslechu řekla hodně věcí, jimž Elaida nedokázala uvěřit - jestli jsou Zaprodanci opravdu volní, mohlo by být vše ztraceno - ale na některé otázky se jí podařilo vyhnout odpovědi. A pak utekla, než mohla být znovu předvedena k výslechu. Ta žena a Moirain. Ta žena a modrá to všechno věděly. Elaida je hodlala obě dostat zpátky do Věže. Pak jí prozradí i poslední drobítek toho, co vědí. Na kolenou budou prosit o smrt, než s nimi skoncuje.
Přinutila se mluvit dál, i když se jí ta slova vzpříčila v hrdle. "Rand al'Thor je Drak Znovuzrozený, dcery."
Shemerin se podlomila kolena a ona se zvysoka posadila na podlahu. Některé další zřejmě měly také nepříliš pevné klouby. Elaida po nich opovržlivě šlehla pohledem. "O tom není pochyb. On je tím, o němž hovoří proroctví. Temný se pomalu osvobozuje ze své věznice, blíží se Poslední bitva a Drak Znovuzrozený se mu musí postavit, jinak svět skončí v plamenech a zkáze trvajících tak dlouho, jak se bude kolo času otáčet. A on si běhá volně, dcery. Nevíme, kde je. Známe tucet míst, kde není. Již není v Tearu. Není ani tady ve Věži, bezpečně odstíněný, jak by tomu mělo být. On na svět přinese vichřici, a my to musíme zastavit, jestli máme mít nějakou naději na přežití Tarmon Gai'donu. Musíme ho mít v ruce a dohlédnout na to, aby bojoval v Poslední bitvě. Nebo si některá z vás myslí, že půjde dobrovolně na předpovězenou smrt, jen aby zachránil svět? Muž, který již musí být ostatně šílený? Musíme ho ovládat!"
"Matko," začala Alviarin s tím svým nervydrásajícím klidem, ale Elaida ji pokynem ruky umlčela.
"Dostat do rukou Randa al'Thora je mnohem důležitější než šarvátky v Shienaru nebo to, jestli v Morně panuje klid, je to dokonce mnohem důležitější než najít Elain a Galada, mnohem důležitější než Mazrim Taim. Vy ho najdete. Najdete! Až vás příště uvidím, každá z vás mi podrobně vypoví, co podnikla, aby tomu tak bylo. Teď smíte odejít, dcery."
Vlna nejistých pukrlat, tiché mumlání "Jak přikazuješ, matko," a málem utekly. Jolin pomáhala vrávorající Shemerin na nohy. Žlutá sestra bude skvělý další odstrašující příklad. Bude jich pár potřeba, aby zase nesklouzly zpátky, a tahle žena byla příliš slabá, v této radě vůbec neměla co dělat. Ovšem, tato rada

stejně nebude smět pokračovat moc dlouho. Sněmovna bude poslouchat, co říká, a skákat podle toho.
Všechny až na Alviarin odešly.
Dlouho poté, co se dveře za ostatními zavřely, si dvě ženy hleděly do očí. Alviarin byla první, úplně první, kdo vyslechl a souhlasil s obviněními proti Elaidině předchůdkyni. A Alviarin moc dobře věděla, proč štólu kronikářky nosí ona, a ne některá z červených. Červené adžah Elaidu podporovaly jednomyslně, ne však bílé, a bez oddané podpory bílých by mnoho dalších nemuselo přijít k rozumu, v kterémžto případě by byla Elaida v kobce, místo aby seděla na amyrlinině stolci. To v případě, že by zbytky její hlavy nezdobily kůl, aby si měli krkavci s čím hrát. Alviarin nebude tak snadné zastrašit jako ostatní. Pokud ji bude vůbec možné zastrašit. Z Alviarinina neuhýbavého pohledu bylo znepokojivě jasně cítit, že Elaidu považuje za sobě rovnou.
Zaklepání na dveře znělo v panujícím tichu obzvláště hlasitě.
"Dále!" štěkla Elaida.
Jedna z přijatých, štíhlá, bledá dívka, váhavě vstoupila do pracovny a okamžitě předvedla pukrle tak hluboké, až kolem ní její bílé šaty se sedmi barevnými pruhy na lemu vytvořily na podlaze široké jezírko. Z toho, jak třeštila modré oči a neustále je upírala na podlahu, bylo jasné, že pochytila náladu odcházejících žen. Tam, kde se Aes Sedai třásly, byly přijaté novicky ve velikém nebezpečí. "M-matko, je tu mistr F-fain. Říkal, ž-že ho přijmeš i v tu-tuto hodinu." Dívka se v podřepu zakymácela a málem strachy upadla.
"Tak ho pošli dál, děvče, místo abys ho nechávala čekat," zavrčela Elaida, ale kdyby ho dívka nebyla nechala čekat venku, Elaida by z ní stáhla kůži. Hněv, který potlačovala před Alviarin - určitě si nemyslela, že se ho neodvažuje dát najevo - ten hněv teďpřetekl. "A jestli nezvládneš ani plynulou mluvu, třeba pro tebe bude kuchyně lepší místo než amyrlinin předpokoj. Nuže? Uděláš, co se ti řekne? Pohyb, děvče! A vyřiď správkyni novicek, že se musíš naučit poslechnout hbitě!"
Dívka vykvíkla cosi, co snad mohla být správná odpověď, a vyrazila pryč.
Elaida se s námahou ovládla. Nezajímalo ji, jestli Silviana, nová správkyně novicek, tu dívku ztluče k nepoznám nebo jí udělá kázání. Novicky, ty mladší i přijaté, viděla pouze tehdy, když se jí vnutily, a zajímaly ji ještě méně. Pokornou a na kolenou chtěla vidět Alviarin.
Teď ale Fain. Poklepala si prstem na rty. Kostnatý mužík s velkým nosem, který se teprve včera objevil ve Věži ve špinavých, kdysi skvělých šatech, jež mu byly příliš velké, byl střídavě nadutý a hned se zase krčil, a žádal o přijetí u amyrlin. - Kromě těch, co sloužili ve Věži, sem muži přicházeli jedině v případě naprosté nutnosti, a žádný nežádal o rozmluvu s amyrlin. Hlupák, jistým způsobem, nebo se za méněcenného vydával. Tvrdil, že je z Lugardu v Murandy, ale mluvil s různými přízvuky a občas plynně přešel z jednoho do druhého uprostřed věty. Přesto by jí mohl být jistým způsobem užitečný.
Alviarin se na ni stále dívala, tak ledově vyrovnaná, v očích jen náznak otázek, které musela ohledně Faina mít. Elaidě ztvrdly rysy. Téměř sáhla po saidaru, ženské polovici pravého zdroje, aby tu ženu naučila, kde je její místo, s pomocí síly. Ale tak to udělat nemohla. Alviarin by se jí mohla vzepřít, a rvát se jako děvečka od krav ve stáji nebyl způsob, jak by měla amyrlin prosazovat svoji autoritu. Přesto se Alviarin naučí jí podřizovat stejně jistě, jako se to naučí i ostatní. Prvním krokem bude nechat Alviarin tápat ohledně mistra Faina, nebo jak se vlastně ve skutečnosti jmenoval.
* * *
Když pak Padan Fain vstupoval do amyrlininy pracovny, pustil z hlavy vyplašenou přijatou novicku. Byla příliš vyzáblá a on je měl rád jako ptáčky zmítající se v dlani, navíc měl na práci důležitější věci. Mnul si ruce a přiměřeně hluboko a přiměřeně pokorně sklonil hlavu, ale ty dvě, jež ho očekávaly, si jeho přítomnosti zprvu snad ani nevšimly, jak upíraly oči jedna na druhou. Jen tak tak že nenatáhl ruku, aby napětí mezi nimi uvolnil. Napětí a rozkol se proplétaly celou Bílou věží. Moc dobře. Napětí lze v případě potřeby zvýšit a rozkolu využít.
Překvapilo ho, že na amyrlinině stolci našel Elaidu. Bylo to lepší, než doufal. - Doslechl se, že v mnoha věcech není tak pevná jako žena, která nosila štólu před ní. Tvrdší ano, taky krutější, ale též křehčí. Nejspíš bude těžší ji ohnout podle svého, ale snazší zlomit. Bude-li něco z toho nutné. Nicméně jedna Aes Sedai, dokonce i jedna amyrlin, pro něj byla stejná jako ostatní. Hlupačky. Pravda, nebezpečné hlupačky, ale občas užitečné důvěřivky.

Konečně si uvědomily, že tu je. Amyrlin se lehce zamračila, že se nechala překvapit, a kronikářčin výraz se vůbec nezměnil. "Již smíš odejít, dcero," pronesla Elaida pevně - a maličko zdůraznila "již". No ano. Napětí, praskliny v moci. Praskliny, kam lze zasadit semínka. Fain se vzpamatoval právě včas, aby se nezačal hihňat.
Alviarin zaváhala, než předvedla nejmenší možné pukrle. Jak se nesla z místnosti, přelétla Faina očima. Pohled měla bezvýrazný, ale přece znepokojující. Fain se nepřítomně schoulil a na obranu nahrbil ramena. Horní ret se mu chvěl, jak málem zavrčel na její štíhlá záda. Na okamžik měl dojem, jenom na chviličku, že toho o něm ví až příliš mnoho, avšak nedokázal říci proč. Její chladná tvář a chladné oči se nikdy neměnily. V takových chvílích je chtěl změnit. Strach. Bolest. Prosby. Málem se při tom pomyšlení zasmál. Nemělo to samozřejmě smysl. Nemohla nic vědět. Trpělivost, a může to vyřídit s ní i s jejíma neměnnýma očima.
Věž měla hezky pod zámkem věci, které stály za trochu trpělivosti. Byl tu Valerský roh, přeslavný roh vyrobený k tomu, aby povolal mrtvé hrdiny z hrobu k boji v Poslední bitvě. O tom nevěděla dokonce ani většina Aes Sedai, ale on věděl, jak takové věci vyčenichat. A byla tu ta dýka. I tam, kde stál, cítil, jak ho přitahuje. Mohl na ni ukázat. Patřila jemu, byla jeho součástí, kterou ukradly a odnesly tyhle Aes Sedai. Až tu dýku získá, nahradí tím tolik ztraceného. Nebyl si jistý jak, ale byl si jistý, že tomu tak bude. Pro ztracený Aridhol. Bylo příliš nebezpečné vracet se znovu do Aridholu, neboť hrozilo, že by tam mohl zůstat znovu lapen. Zachvěl se. Tak dlouho být lapený. Už ne.
Ovšem, Aridhol už městu nikdo neříkal, teď to byl Shadar Logoth. Místo, kde číhá Stín. Příhodné jméno. Tolik se toho změnilo. Dokonce i on sám. Padan Fain. Mordeth. Ordeith. Někdy si sám nebyl jist, které z těch jmen je skutečně jeho, kým skutečně je. Jedna věc však byla jistá. Nebyl tím, za koho jej většina lidí pokládala. Ti, kteří si mysleli, že ho dobře znají, se šeredně mýlili. Nyní byl přetvořen. Síla sama o sobě, vymykající se moci ostatních. Ale nakonec to zjistí všichni.
Náhle si s trhnutím uvědomil, že amyrlin něco řekla. Zapátral v paměti a našel to. "Ano, matko, ten kabát se mi moc líbí." Přejel rukou po černém sametu, aby předvedl, jak mu připadá skvělý, jako by záleželo na oděvu. "To je moc dobrej kabát. Srdečně ti děkuju, matko." Byl připraven vytrpět i víc její snahy ho uklidnit, byl připraven dokonce pokleknout a políbit jí prsten, ale ona šla tentokrát přímo k jádru věci. "Pověz mi víc o tom, co víš o Randu al'Thorovi, mistře Faine."
Fain zalétl pohledem přímo k obrazu dvou bojujících mužů, a jak se na něj podíval, narovnala se mu páteř. Al'Thorův portrét ho přitahoval skoro tolik, jako by ho přitahoval živý muž, a do žil mu ten pohled vlil vztek a nenávist. Kvůli tomuto mladému muži vytrpěl tolik bolesti, že si to ani nešlo zapamatovat, bolesti, na niž si sám zakazoval vzpomenout, a utrpení bylo mnohem horší než bolest. Kvůli al'Thorovi ho zlomili a přetvořili. Jistě, to přetvoření mu poskytlo prostředky k pomstě, ale to bylo nepodstatné. Kromě touhy zničit al'Thora všechno ostatní potemnělo.
Když se obrátil zpět k amyrlin, neuvědomil si, že má stejné velitelské způsoby jako ona, takže se jí podíval do očí. "Rand al'Thor je mazaný a úskočný, nezáleží mu na nikom a na ničem kromě vlastní moci." Hloupá ženská. "On nikdy neudělá, co od něj čekáš." Ale jestli dokáže dostat al'Thora do rukou... "Je těžké ho vést - velice těžké - ale já myslím, že se to dá zvládnout. Nejdřív musíš na provázek uvázat někoho z těch mála, kterým věří..." Jestli mu dá al'Thora, mohl by ji nechat naživu, až odejde, i když je Aes Sedai.
* * *
Rozvalený v pozlaceném křesle jen ve spodní košili, jednu nohu ve vysoké holínce nedbale přehozenou přes lenoch, Rahvin se usmál na ženu stojící před krbem, když opakovala, co jí řekl. Velké hnědé oči měla lehce skelnaté. Byla mladá a hezká, dokonce i v prostých šedých vlněných šatech, které měla kvůli přestrojení, ale to ho na ní nezajímalo.
Do místnosti vysokými okny nezavál ani náznak vánku. Ženě se při řeči řinul z pórů pot a perlil se i na hubeném obličeji druhého muže v místnosti. Přes skvělý kabátec z červeného hedvábí, celý vyšívaný zlatem, tu stál ztuhle jako sluha, což jistým způsobem byl, i když o své vlastní vůli, na rozdíl od ženy. Ovšem, pro tuto chvíli byl hluchý a slepý.
Rahvin zvládal prameny ducha, které kolem obou spletl, s úžasnou jemností. Nebylo nutné zničit cenného sluhu.

Rahvin se samozřejmě nepotil. Nedovolil, aby se ho letní žár dotkl. Byl to vysoký muž, velký, tmavý a hezký i přes bílé vlasy na spáncích. Tato žena se dala nátlakem ovládat bez nejmenších obtíží.
Tvář mu zkřivilo opovržení. S některými lidmi to tak bylo. Pár - velice málo - lidí mělo natolik silnou osobnost, že jejich mysl pátrala, byť nevědomky, po škvírách, skrze něž by mohli vyklouznout. Bylo jeho smůlou, že někoho takového pořád trošku potřeboval. Ta žena se dala zvládnout, ale stále se snažila uniknout, aniž by věděla, že je v pasti. Nakonec ji už samozřejmě nebude potřebovat. Bude se muset rozhodnout, zda ji pošle pryč, nebo se jí zbaví trvaleji. V obou případech spočívalo jisté nebezpečí. Nic, co by ho mohlo ohrozit, to rozhodně nikoliv, ale on byl opatrný muž - a puntičkář. Malá nebezpečí měla ve zvyku se zvětšovat, pokud si jich člověk nevšímal, a on rizika vždycky zvažoval s jistou dávkou opatrnosti. Zabít ji, nebo si ji nechat?
Žena přestala mluvit a to ho vytrhlo ze zamyšlení. "Až odsud odejdeš," řekl jí, "nebudeš si z této návštěvy nic pamatovat. Zapamatuješ si pouze to, že ses šla jako obvykle ráno projít." Žena kývla, dychtila ho poslechnout, a on zlehka rozvázal pramínky ducha, takže se krátce poté, co vyjde na ulici, zcela vypaří z její mysli. Používal-li se nátlak opakovaně, daná osoba se pak podvolovala snáz, i když nátlak nepoužil přímo, ale pokud ano, vždycky hrozilo nebezpečí, že si toho dotyčný všimne.
Když toto vyřídil, uvolnil i Elegarovu mysl. Urozený pán Elegar. Menší šlechtic, ale věrný svým přísahám. Nervózně si olízltenké rty a mrkl na ženu, načež před Rahvinem okamžitě poklekl. Přátelé Temného - tak teď byli nazývání temní druzi - začali zjišťovat, jak pevně budou muset dodržovat své přísahy, když teď byli Rahvin a ostatní osvobozeni.
"Odveď ji zadem na ulici," vyzval ho Rahvin, "a nechej ji tam. Nikdo ji nesmí uvidět."
"Stane se, jak přikazuješ, ó mistře," řekl Elegar a vkleče se uklonil. Vstal, zacouval, uklonil se a vytáhl ženu za sebou. Ta ho samozřejmě poslušně následovala, oči měla stále zamlžené. Elegar se jí nebude na nic ptát. Věděl toho dost, aby si byl dobře vědom, že některé věci ani nechce vědět.
"Jedna z tvých krasavic na večírek?" ozval se za Rahvinem ženský hlas, když se vyřezávané dveře zavřely. "Teď si je oblékáš takhle?"
Rahvin ihned chňapl po saidínu, naplnil se jedinou silou a špína ležící na mužské polovici pravého zdroje se svezla po ochraně, již mu poskytovala jeho pouta a přísahy, které jej svazovaly s tím, co znal jako větší sílu, než bylo Světlo, než byl i sám Stvořitel.
Uprostřed komnaty se na rudozlatém koberci objevil průchod, otvor do prostoru ležícího někde daleko. Rahvin kratičce zahlédl komnatu lemovanou sněhobílými hedvábnými závěsy, než brána zmizela, a před ním stála žena oděná v bílém, s pásem setkaným ze stříbra. Lehoučké zasvrbění, jako by ho něco zastudilo na kůži, bylo vše, co mu prozradilo, že ta žena usměrňovala. Byla vysoká a štíhlá, stejně spanilá, jako on byl švarný, tmavé oči měla jako bezedné tůně a vlasy, ozdobené stříbrnými hvězdami a půlměsíci, jí spadaly v dokonalých černých vlnách až na ramena. Většině mužů by touhou po ní vyschlo v ústech.
"Co to má znamenat, že se sem tak připlížíš, Lanfear?" chtěl vědět Rahvin. Sílu nepouštěl a raději si připravil několik ošklivých překvapení pro případ, že by je potřeboval. "Když se mnou chceš mluvit, pošli kurýra a dohodneme se, kdy a kde. A jestli vůbec."
Lanfear se usmála tím svým sladkým proradným úsměvem. "Tys byl vždycky prase, Rahvine, ale málokdy ses choval jako hlupec. Ta žena je Aes Sedai. Co když ji začnou postrádat? Posíláš také heroldy, aby oznámili, kde jsi?"
"Usměrňuje?" ohrnul pysky Rahvin. "Není dost silná, aby mohla ven bez dohližitelky. Nazývají necvičená děcka Aes Sedai, když polovina toho, co vědí, jsou triky, které se naučily samy, a druhá půlka jsou jenom oškrabky z povrchu."
"Budeš pořád tak spokojený, až tě tahle necvičená děcka strčí do kruhu třinácti?" Chladný posměch v jejím hlase ho popíchl, ale on to nedal najevo.
"Dávám si pozor, Lanfear. A není to moje ‚kráska na hraní', jak jim říkáš, spíš tady špehuje pro Věž. Takže teď jim hlásí přesně to, co chci, aby jim prozradila, a dělá to velice ochotně. Ty, kdo ve Věži slouží Vyvoleným, mi rovnou řekly, kde ji najít." Brzy přijde den, kdy svět odvrhne jméno Zaprodanci a poklekne před Vyvolenými. Bylo to přislíbeno velice dávno. "Proč jsi sem přišla, Lanfear? Určitě ne na pomoc bezbranné ženě."

Lanfear jen pokrčila rameny. "Co se mě týče, můžeš si hrát se svými hračkami, jak se ti zachce. Nejsi zrovna pohostinný, Rahvine, takže mi odpustíš, když..." Z nočního stolku u Rahvinovy postele se zvedl stříbrný džbánek a naklonil se, aby nalil tmavé víno do pozlacené číše. Když se džbánek postavil zpátky, číše vplula Lanfear do ruky. Rahvin samozřejmě nepocítil nic, jen slabounké brnění, neviděl ji splétat žádná vlákna. Tohle nikdy neměl rád. Že ona vidí stejně tolik z jeho přaden, rovnováhu sil vyvažovalo jen maličko.
"Proč?" zeptal se znovu.
Lanfear klidně usrkla vína, než odpověděla. "Protože se vyhýbáš nám ostatním, pár Vyvolených se tu zastaví. Přišla jsem první, abys věděl, že to není útok."
"Ostatní? To je nějaký tvůj plán? K čemu já potřebuji pletichy někoho jiného?" Náhle se zasmál, hlubokým zvučným smíchem. "Takže to není útok, co? Tys nikdy nebyla pro otevřený útok, že ne? Možná nejsi tak špatná jako Moghedien, ale vždycky jsi dávala přednost křídlům a zadním řadám. Tentokrát ti však budu věřit natolik, abych si tě vyposlechl. Dokud tě budu mít na očích." Kdo by důvěřoval Lanfear, stojící za jeho zády, by si úplně zasloužil nůž, který se mu mohl docela dobře v zádech ocitnout. Tedy, ne že by byla příliš důvěryhodná, i když byla pod dohledem. Její nálady byly přinejlepším nevyzpytatelné. "Kdo ještě má být součástí tohohle plánu?"
Tentokrát se mu dostalo jasnějšího varování - byla to mužská práce - když se otevřel další průchod, za nímž byli vidět mramorové oblouky vedoucí až na rozlehlé kamenné lodžie a křičící racci kroužící po bezmračné modré obloze. Nakonec se objevil muž, prošel otvorem, a ten se za ním zavřel.
Sammael byl pevně stavěný muž, vypadal větší, než ve skutečnosti byl, měl rychlý, čilý krok a prudkou povahu. S modrýma očima, zlatými vlasy a úhledně zastřiženou hranatou bradkou by byl považován za nadprůměrně hezkého, kdyby nebylo šikmé jizvy, jako by ho někdo přetáhl přes obličej doruda rozpáleným pohrabáčem, jež se mu táhla od okraje vlasů po bradu. Mohl si ji tenkrát nechat odstranit, před všemi těmi dlouhými lety, ale rozhodl se tak neučinit.
Spojen se saidínem stejně pevně jako Rahvin - takhle z blízka to Rahvin nejasně viděl - si Sammael druhého muže ostražitě prohlížel. "Čekal jsem služebné a tanečnice, Rahvine. To už tě tahle zábava po všech těch letech konečně unavila?" Lanfear se tiše zasmála do svého vína.
"Mluvil tu někdo o zábavě?"
Rahvin si otevření třetího průchodu ani nevšiml. Za tímto byla vidět rozlehlá komnata plná nádržek a kanelovaných sloupků, téměř nazí akrobaté a ještě méně odění sloužící. Mezi účinkujícími se dosti rušivě vyjímal podivný hubený stařík v pomačkaném kabátci, jenž tu seděl. Dva sloužící v tenoučkých kouscích látky, která skoro nestála za zmínku, muž se skvěle vypracovanými svaly s podnosem z tepaného zlata a nádherná, smyslná žena nejistě nalévající víno z karafy z broušeného skla do ladícího poháru na podnose, následovali nově příchozí, než se otvor ztratil.
V každé jiné společnosti krom Lanfear by byla Graendal považována za oslnivě krásnou ženu, svěží a dobře vyvinutou. Šat měla ze zeleného hedvábí s hlubokým výstřihem. V dlouhých vlasech barvy slunce měla rubín velikosti slepičího vejce. Vedle Lanfear však byla jen kyprá a hezká. Pokud jí nevyhnutelné srovnání nějak vadilo, její pobavený úsměv to rozhodně neprozrazoval.
Když mávla rukou plnou prstenů někam za sebe, její zlaté náramky zachřestily. Služebná jí rychle s podlézavým úsměvem, který se zračil i na sluhově tváři, podstrčila pohár. Graendal si jich nevšímala.
"Takže," pravila rozverně. "Skoro polovina přeživších Vyvolených na jednom místě. A nikdo se nepokouší nikoho zabít. Kdo by to čekal před návratem Velikého pána Temnoty? Izmaelovi se nějakou dobu dařilo zabránit nám, abychom si šli po krku, ale tohle..."
"To vždycky mluvíš tak volně před svými sluhy?" zavrčel znechuceně Sammael.
Graendal zamrkala a ohlédla se na dvojici, jako by na ně zcela zapomněla. "Oni nebudou bez dovolení mluvit. Vzývají mě. Že ano?" Oba sluhové padli na kolena a téměř blekotali, jak ji nesmírně milují. Bylo to skutečné. Oni ji opravdu milovali. - Teď. Graendal se po chvíli lehce zamračila a sluhové ztuhli s ústy otevřenými uprostřed slova. "Budou pokračovat. Ale teď nám nebudou překážet, že ne?"
Rahvin zavrtěl hlavou a napadlo ho, kdo to asi je, nebo byl. Tělesná krása u Graendaliných sluhů nedostačovala. Museli mít také moc či vysoké postavení. Bývalý urozený pán jako dveřník, dáma jí připravovala lázeň. To bylo podle Graendalina vkusu. Dopřávat si byla jedna věc, ale ona vyloženě

plýtvala. Tahle dvojice mohla být užitečná, pokud by se s ní správně zacházelo, Graendal však používala takovou úroveň nátlaku, že se nejspíš nehodili na nic víc než jako ozdoba. Ta žena rozhodně nezvládala jemnůstky.
"Mám čekat víc, Lanfear?" zavrčel. "Přesvědčila jsi Demandreda, aby na sebe přestal pohlížet skoro jako na dědice Velikého pána?"
"Pochybuji, že je na tohle dost nadutý," opáčila mírně Lanfear. "Sám vidí, kam to dovedlo Izmaela. A to je ten důvod. Důvod, který nanesla Graendal. Kdysi nás bylo třináct nesmrtelných. Nyní jsou čtyři mrtví a jeden nás zradil. My čtyři jsme jediní, kteří se dnes sejdou, a bohatě to stačí."
"Jsi si jistá, že Asmodean přešel na druhou stranu?" chtěl vědět Sammael. "Nikdy předtím neměl dost odvahy to zkusit. Kde asi našel kuráž připojit se k prohrané věci?"
Lanfear se pobaveně pousmála. - "Měl odvahu nachystat léčku, o které si myslel, že ho vynese nad nás nad všechny. A když si mohl vybrat buď smrt, nebo ztracený případ, sebral tu trošičku kuráže, co mu zbyla, a vybral si."
"A vsadím se, že mu to ani moc dlouho netrvalo." Díky jizvě vypadal Sammaelův opovržlivý úsměšek ještě kousavěji. "Když jsi mu byla dost blízko, že tohle všechno víš, tak proč jsi ho nechala naživu? Mohla jsi ho zabít dřív, než poznal, že tam jsi."
"Já nezabíjím tak rychle jako ty. Je to konečné, nedá se to vrátit, a obvykle existují jiné, výnosnější způsoby. Kromě toho, řečeno slovy, kterým bys rozuměl, nechtěla jsem začít frontální útok proti silnějšímu nepříteli."
"Je vážně tak silný?" zeptal se Rahvin tiše. "Tenhle Rand al'Thor. Dokázal by tě přemoci, tváří v tvář?"
Ne že by to nedokázal sám, kdyby přišlo na věc, nebo Sammael, i když Graendal by se pravděpodobně spojila s Lanfear, kdyby to některý z mužů zkusil. Co se toho týkalo, obě ženy byly nejspíš přeplněné jedinou sílou a připravené zaútočit při prvním náznaku podezření na kteréhokoliv z mužů. Nebo na sebe navzájem. Ale tenhle sedláček. Necvičený ovčák! Necvičený, pokud ho teď nezkoušel učit Asmodean.
"Je to znovuzrozený Luis Therin Telamon," podotkla Lanfear stejně mírně, "a Luis Therin byl stejně silný jako kdokoliv z nás." Sammael si nepřítomně zamnul jizvu na obličeji. Právě Luis Therin Telamon mu ji způsobil. Před třemi tisíci lety, i víc, dávno před Rozbitím světa, než byl Veliký pán uvězněn, tolik se toho událo, ale Sammael nikdy nezapomněl.
"No," přisadila si Graendal, "dostali jsme se konečně k tomu, co jsme sem přišli probrat?"
Rahvin sebou znepokojeně trhl. Oba sloužící byli stále přimražení - nebo spíš znovu. Sammael si mumlal do vousů.
"Jestli je tenhle Rand al'Thor opravdu znovuzrozený Luis Therin Telamon," pokračovala Graendal a posadila se muži na záda, jak tu klečel na všech čtyřech, "tak mě překvapuje, že ses ho nepokusila dostat do postele, Lanfear. Nebo by to nebylo tak snadné? Vzpomínám si, že Luis Therin vodil za nos tebe, a ne obráceně. Vždycky s přehledem utišil ty tvoje směšné výbuchy hněvu. Posílal si tě, tak říkajíc, pro víno." Své víno položila na podnos, který ztuhle držela nevidoucí klečící žena. "Byla jsi jím tak posedlá, že by ses mu položila k nohám, kdyby řekl ‚kobereček'."
Lanfear se na chvíli zaleskly oči, než se zase ovládla. "Možná je Luis Therin znovuzrozený, ale není to Luis Therin sám."
"Jak to víš?" zeptala se Graendal s úsměvem, jako by to všechno byl žert. "Je docela dobře možné, jak mnozí věří, že se všichni rodí pořád znovu, jak se kolo otáčí, ale zatím jsem nečetla nic o tom, že by se něco takového skutečně stalo. Konkrétní muž znovuzrozený podle věštby. Kdo ví, co je zač?"
Lanfear se přezíravě ošklíbla. "Pozorně ho sleduji. Vypadá, že není víc než ovčák, pořád hodně naivní."
Opovržení přešlo ve vážnost. "Ale teď má Asmodeana, i když je to slabý spojenec. A dokonce i před Asmodeanem zemřeli čtyři z Vyvolených, když se mu postavili."
"Ať prořeže suché větve," zavrčel drsně Sammael. Spletl vlákna vzduchu, přitáhl si po koberci křeslo a rozvalil se do něj s nohama zkříženýma v kotnících a jednou rukou přehozenou přes nízké vyřezávané opěradlo. Každý, kdo by uvěřil, že je uvolněný, by byl hlupák. Sammael vždycky rád své nepřátele zmátl natolik, aby si mysleli, že ho dokážou překvapit a přemoci. "V Den návratu zbyde víc na nás. Nebo si myslíš, že by mohl Tarmon Gai'don vyhrát, Lanfear? I kdyby Asmodeanovi narovnal páteř, tentokrát nemá stovku rytířů. A ať s Asmodeanem nebo sám, Veliký pán ho zhasne jako rozbitou lampu."

Pohled, který na něj vrhla Lanfear, přetékal opovržením. "Kolik z nás bude naživu, až bude Veliký pán konečně osvobozen? Čtyři už jsou pryč. Půjde příště po tobě, Sammaeli? Nemuselo by se ti to líbit. Kdybys ho porazil, mohl by ses konečně zbavit té jizvy. Ale já zapomněla. Kolikrát jsi mu čelil za války síly? Zvítězil jsi někdy? Nemůžu si vzpomenout." Bez přestávky se obrátila ke Graendal. "Nebo bys to mohla být ty. Z nějakého důvodu nerad ubližuje ženám, ale ty bys nedostala stejnou volbu jako Asmodean. Nemůžeš ho naučit nic, co by ho nemohl naučit kámen. Pokud by se nerozhodl nechat si tě jako domácího mazlíčka. To by pro tebe byla změna, viď? Místo toho, aby sis vybírala, který z těch tvých krasavců tě potěší nejvíc, by ses mohla naučit potěšit jiného."
Graendal zkřivila tvář a Rahvin se připravil zaštítit se proti čemukoliv, co by ty dvě ženy mohly po sobě vrhnout, a při pouhém náznaku odřivousu byl hotov cestovat. Poté vycítil, jak Sammael sbírá sílu, vycítil v tom rozdíl - Sammael by to nazval získat taktickou výhodu - sklonil se a popadl druhého muže za ruku. Sammael ho rozhněvaně setřásl, ale vhodná chvíle pominula. Obě ženy se teď dívaly na ně, ne na sebe navzájem. Žádná nemohla vědět, co se málem přihodilo, ale mezi Rahvinem a Sammaelem se cosi událo, a ženám teď oči plály podezřením.
"Chci slyšet, co nám chce Lanfear říci." Rahvin se sice na Sammaela nepodíval, ale bylo to míněno pro něj. "Musí toho být víc než tenhle přihlouplý pokus nás zastrašit." Sammael trhl hlavou, snad to mělo být kývnutí na souhlas nebo jen podráždění. Bude to muset stačit.
"Oh, je toho víc, i když trocha strachu nemůže uškodit." Lanfear se v tmavých očích stále zračila nedůvěra, ale hlas měla jasný jako voda v jezeře. "Izmael se ho snažil ovládnout a neuspěl, nakonec se ho snažil zabít a neuspěl, ale Izmael se ho snažil zastrašit, a zastrašování na Randa al'Thora prostě nezabírá."
"Izmael byl více než z poloviny šílený," zamručel Sammael, "a míň než z poloviny člověkem."
"Tak tohle jsme?" Graendal zvedla obočí. "Jenom lidé? Určitě jsme něco víc. Tohle je člověk." - Prstem pohladila ženu klečící vedle ní po tváři. "Musí se vytvořit nové slovo, aby to popsalo nás."
"Ať už jsme cokoliv," vložila se jí do řeči Lanfear, "můžeme uspět tam, kde Izmael zklamal." Lehce se předkláněla, jako by jim svá slova chtěla vnutit. Lanfear jen zřídkakdy dávala najevo napětí. Tak proč teď?
"Proč jen my čtyři?" zeptal se Rahvin. Ostatní proč budou muset počkat.
"A proč víc?" opáčila Lanfear. "Když v Den návratu dokážeme předvést pokořeného Draka Znovuzrozeného před Velikého pána Temnoty, proč se dělit o pocty - a odměnu - s jinými, když to není nutné? A třeba ho bude možné použít k - jak jsi to říkal, Sammaeli? - prořezání suchých větví."
Takové odpovědi Rahvin rozuměl. Ne že by jí věřil, to rozhodně nikoliv, nebo někomu z ostatních přítomných, ale rozuměl ctižádosti. Vyvolení mezi sebou kuli pikle kvůli postavení až do dne, kdy je Luis Therin uvěznil, když uzavřel věznici Velikého pána, a začali znovu v den, kdy byli osvobozeni. Jen si potřeboval být jist, že Lanfeařin úklad nenaruší jeho vlastní plány. "Mluv dál," vyzval ji.
"Tak za prvé, snaží se ho ovládnout někdo jiný. Možná ho i zabít. Podezírám Moghedien nebo Demandreda. Moghedien se vždy snažila pracovat ze stínů, a Demandred Luise Therina vždycky nenáviděl." Sammael se usmál, nebo se možná ušklíbl, ale jeho nenávist bledla ve srovnání s Demandredovou, i když k ní měl lepší důvody.
"Jak víš, že to není jeden z nás?" zeptala se hbitě Graendal.
Lanfear v úsměvu předvedla stejně tolik zubů jako druhá žena, a stejně tolik tepla. "Protože vy tři jste se rozhodli vyhrabat si pro sebe noru a zabezpečit si moc, zatímco se ti ostatní tlučou mezi sebou. A z jiných důvodů. Říkala jsem, že Randa al'Thora pozorně sleduji."
Byla to pravda, co o nich říkala. Rahvin sám dával přednost diplomacii a manipulacím před otevřeným střetem, i když by před ním necouvl, kdyby to bylo potřebné. Sammaelovým způsobem vždy bylo vojsko a dobývání. K Luisi Therinovi, i když se znovuzrodil jen jako ubohý ovčák, by se nepřiblížil, pokud by si nebyl jist vítězstvím. Graendal také dávala přednost dobývání, i když její způsob nezahrnoval vojáky. Přes všechen svůj zájem o hračky dělala vždy pouze jeden dobře zabezpečený tah najednou. Otevřeně, to ano, tedy tak, jak tento pojem chápali Vyvolení, ale nikdy při každém kroku nepostoupila příliš daleko.
"Víte, že ho dokážu sledovat, aniž by si toho všiml," pokračovala Lanfear, "ale vy ostatní se od něj musíte

držet dál, jinak riskujete, že vás objeví. Musíme ho přitáhnout zpátky..."
Graendal se se zájmem předklonila a Sammael začal při řeči přikyvovat. Rahvin si svůj soud zatím nechával pro sebe. Mohlo by to docela dobře fungovat. A jestli ne... Jestli ne, viděl několik způsobů, jak události upravit ke své výhodě. Tohle by opravdu mohlo fungovat docela dobře.

KAPITOLA PRVNÍ

Rozdmýchávání jisker

Kolo času se otáčí a věky přicházejí a odcházejí, zanechávajíce po sobě vzpomínky, které se mění v pověsti. Pověsti vyblednou v mýty, a když věk, který je zrodil, znovu přijde, i ty mýty jsou dávno zapomenuty. V jednom věku, nazývaném některými třetím, věkem, který teprve přijde, věkem dávno minulým, se ve velkém lese, zvaném Brémský les, zvedl vítr. Ten vítr nebyl začátek. Otáčení kola času nemá ani začátků, ani konců. Ale byl to aspoň nějaký začátek.
Od severovýchodu dul ten vítr, suchý, pod sluncem, které připomínalo hroudu roztaveného zlata. Na zemi dole již dlouhé týdny nespadla ani kapka deště a žár pozdního léta s každým dnem sílil víc a víc. Na některých stromech se už předčasně objevovaly hnědé listy, a tam, kde protékaly menší bystřiny, se teď na slunci pekly jen holé kameny. Na volném prostranství, odkud vymizela tráva a v půdě se kořínky držely jen řídké, pokroucené keříky, začal vítr odkrývat dávno zasypané kameny. Byly ošlehané vichry a omyté vodou a žádné lidské oko by v nich nerozpoznalo pozůstatky města, jež bylo až na jméno v příbězích zcela zapomenuto.
Než se vítr dostal k hranici Andoru, objevily se roztroušené vesnice a pole, na nichž ustaraní sedláci obraceli vyprahlé brázdy. Než vítr navál prach do dlouhé ulice osady zvané Korské Prameny, les dávno zřídl v houštiny. Prameny však letos v létě začaly vysychat. V horku leželo několik psů a funělo a kolem se honili dva hošíci jen ve spodcích a poháněli vycpaný prasečí měchýř. Nikde se nicjiného nehýbalo, jen vítr a prach a vrzající znamení nade dveřmi zájezdního hostince z červených cihel, s doškovou střechou, jaké měly i ostatní domy v ulici. Měl dvě poschodí a byl nejvyšším a největším stavením v Korských Pramenech, úhledně uspořádaném městečku. Osedlaní koně, uvázaní před hostincem, jen občas mávli ocasem. Na vyřezávaném znamení hostince stálo U spravedlivé královny.
Mrkajíc kvůli prachu Min tiskla oko k prasklině v hrubé zdi přístavku. Jen tak tak rozeznávala rameno vojáka stojícího na stráži před přístavkem, ale ona věnovala pozornost cele hostinci o kus dál. Přála si, aby jeho jméno nebylo tak hrozivě příhodné. Jejich soudce, místní šlechtic, očividně dorazil už před nějakou chvílí, ale ona ho nezahlédla. Nepochybně poslouchal sedláka, který je obvinil. Admer Nem, spolu se svými bratry, bratranci a všemi jejich ženami, dával přednost okamžitému oběšení, než se tu náhodou objevil pánův družiník. Min napadlo, jaký je asi trest za vypálení stodoly i s dojnicemi uvnitř. Byla to, samozřejmě, nehoda, ale ona si nemyslela, že se to bude počítat, když všechno začalo nepovoleným vstupem.
Logain se ve zmatku dostal pryč, opustil je - opravdu, Světlo ho spal! - a ona nevěděla, má-li se radovat nebo ne. To on srazil Nema, když je těsně před úsvitem objevili, a sedlákova lucerna pak odlétla do slámy. Pokud něčí, tak to byla jeho vina. Jenže on měl občas potíže dávat si pozor na to, co říká. Třeba je dobře, že je pryč.
Otočila se, opřela se o zeď a otřela si z čela pot, i když jí okamžitě vyrazil znovu. V přístřešku bylo dusno, ale její dvě společnice si toho zřejmě nevšimly. Siuan ležela na zádech ve svých tmavých vlněných

jezdeckých šatech, podobných těm, co měla i Min, zírala na střechu přístřešku a nepřítomně si stéblem slámy poklepávala na bradu. Leana s měděnou pletí, útlá jako vrba a vysoká jako většina mužů, seděla se zkříženýma nohama ve své světlé košili a s jehlou a nití pracovala na šatech. Směly si ponechat sedlové brašny poté, co je prohledali kvůli mečům, sekerám a jiným věcem, které by jim mohly pomoci uniknout.
"Jaký je v Andoru trest za vypálení stodoly?" zeptala se Min.
"Jestli budeme mít štěstí," opáčila Siuan, aniž se ohlédla, "mrskání na vesnickém náměstí. Jestli ne, tak to bude bičování."
"Světlo!" vydechla Min. "Jak tomu můžeš říkat štěstí?"
Siuan se obrátila na bok a opřela se o loket. Byla to statná žena, téměř krásná, rozhodně víc než jen hezká, a vypadala pouze o pár let starší než Min, ale v pronikavých modrých očích měla velitelský pohled, který rozhodně nepatřil mladé ženě čekající ve venkovském přístřešku na soud. Občas byla Siuan stejně špatná jako Logain a zapomínala se. Snad byla i horší. "Když mrskání skončí, je to vyřízeno, a my si můžeme jít po svých. Ztratíme tak míň času než při kterémkoliv jiném trestu, co mě napadá. Rozhodně méně než při oběšení. I když z toho, co si pamatuji o andorském právu, tak by k tomuhle dojít nemělo."
Min se chvíli zalykala smíchem. Mohla udělat tohle nebo brečet. "Čas? S tím, jak postupujeme, nemáme nic než čas. Přísahám, že jsme prolezli každou díru odsud až k Tar Valonu a nenašli jsme nic. Ani náznak, ani špitnutí. Podle mě žádný shromáždění není. A teď jdem pěšky. Jestli jsem dobře slyšela, tak s sebou vzal Logain koně. Jsme bez koní a zavřený ve stáji, kde čekáme Světlo ví nač!"
"Dávej si pozor na jazyk," šeptla ostře Siuan a významně se podívala na hrubé dveře se stráží na druhé straně. "Takovéhle plácání tě dostane do sítě místo ryby."
Min se zamračila, částečně proto, že ji začínala unavovat Siuanina tairenská rybářská pořekadla, a částečně proto, že druhá žena měla pravdu. Prozatím předběhli nepříjemné zprávy - nebezpečné bylo příhodnější slovo než nepříjemné - ale některé zprávy dokážou přeskočit i sto mil za den. Siuan cestovala pod jménem Mara, Leana jako Amaena a Logain nakonec přijal jméno Dalyn, když ho Siuan přesvědčila, že Guair je pěkně hloupá volba. Min si sice pořád myslela, že by její jméno nikdo nepoznal, ale Siuan trvala na tom, že si má říkat Serenla. Dokonce ani Logain neznal jejich pravá jména.
Skutečná potíž ale byla, že se Siuan nehodlala vzdát. Týdny naprostého neúspěchu, a nyní tohle, a každá zmínka o cestě do Tearu, což by bylo jedině rozumné, vyvolalo bouři, na jakou se nevzmohl dokonce ani Logain. Čím déle hledali, aniž nalezli to, po čem Siuan pátrala, tím vzteklejší byla. Ne že by předtím nedokázala pouhou vůlí štípat kamení. Min byla dost moudrá, aby si tuhle myšlenku nechala pro sebe.
Leana konečně dokončila práci na šatech, přetáhla si je přes hlavu a dala ruce za záda, aby si mohla pozapínat knoflíčky. Min nechápala, proč se tak obtěžuje. Ona sama veškeré šití z duše nenáviděla. Výstřih teď byl o něco níž, takže byl Leaně vidět kousek ňader, a také jí lépe padly kolem boků. Ale k čemu to bylo? Nikdo ji v tomhle rozpáleném přístřešku o taneček nepožádá.
Leana zalovila v Mininých sedlových brašnách a vytáhla malou dřevěnou krabičku s barvičkami, pudříky a vymyšlenostmi, které Min vnutila Laras, než se dívka vydala na cestu. Min to pořád chtěla zahodit, ale nějak se k tomu nikdy nedostala. Zevnitř bylo na odklápěcím víku připevněno malé zrcátko a Leana ve chvíli pracovala na svém obličeji s pomocí štětečků ze zaječích chlupů. Ještě nikdy o tyhle věci neprojevila sebemenší zájem. Teď ji zřejmě otrávilo, že je tu jen kartáč z černého dřeva a malý slonovinový hřeben do vlasů. Dokonce si cosi mumlala, že si nemůže nahřát želízka! Od té doby, co se vydali na Siuaninu pátrací výpravu, jí tmavé vlasy značně povyrostly, ale stále jí nedosahovaly ani k ramenům.
Min ji chvíli pozorovala a zeptala se: "Co máš za lubem, Le -Amaeno?" Pohledu na Siuan se vyhnula. Mohla si dávat pozor na jazyk. To jen že navrch k nadcházejícímu soudnímu přelíčení tu byly tak nacpané a pekly se zaživa. Věšení nebo veřejné mrskání. To je tedy výběr! "Rozhodla ses dát na koketování?" Bylo to míněno jako žert - Leana byla samá výkonnost a práce - něco, co by odlehčilo napětí, ale druhá žena ji překvapila.
"Ano," odtušila rázně Leana, vykulila oči do zrcátka a cosi si prováděla s řasami. "A jestli se mi to podaří u toho správného muže, třeba si nebudeme muset lámat hlavu s mrskáním ani s ničím jiným. Přinejmenším

bych nám mohla vyjednat lehčí trest."
Min, se zdviženou rukou, jak si chtěla znovu otřít obličej, zalapala po dechu - bylo to, jako by sůva oznámila, že se stane kolibříkem - ale Siuan se jen posadila a zadívala se na Leanu s vyrovnaným: "Jak tě to napadlo?"
Kdyby Siuan upřela takový pohled na ni, Min by se jí určitě přiznala i k věcem, na něž dávno zapomněla. Když se na vás Siuan takhle soustředila, najednou jste začaly dělat pukrlata a skákat, jak ona pískala, dřív než jste si to vůbec uvědomily. Dokonce i Logain to dělal, tedy většinou. Tedy až na ta pukrlata.
Leana si klidně přejela štětečkem lícní kosti a výsledek zkoumala v zrcátku. Na Siuan sice mrkla jedním okem, ale přes to, co uviděla, odpověděla stejným strohým tónem, jaký používala vždy. "Moje matka byla obchodnice, víš, hlavně s kožešinami a řezivem. Jednou jsem ji viděla, jak nějakému saldejskému šlechtici tak zamotala hlavu, že jí vydal celoroční výtěžek stavebního dříví za polovinu toho, co chtěl, a navíc pochybuji, že si uvědomil, co se stalo, dokud nebyl skoro doma. Pokud vůbec. Později jí poslal náramek s měsíčním kamenem. Domanské ženy si nezaslouží tu pověst, co mají - většinou je to práce škrobených sucharů, co to někde zaslechli - avšak něco jsme si vysloužily po právu. Máma s tetami mě to samozřejmě učily stejně jako sestry a sestřenice."
Podívala se na sebe, potřásla hlavou a s povzdechem se vrátila k práci. "Ale naneštěstí jsem byla ve čtrnácti tak vysoká jako teď. Samá ruka a noha, jako hříbě, které vyrostlo moc rychle. A chvíli poté, co jsem dokázala přejít místnost, abych dvakrát neklopýtla, jsem zjistila -" zhluboka se nadechla "- zjistila jsem, že mě život povede po jiné cestě, než je obchodování. A to je teď taky pryč. Už je čas, abych využila to, co jsem se před všemi těmi lety naučila. Za daných okolností mě nenapadá lepší čas ani místo."
Siuan ji ještě chvíli bystře pozorovala. "To není ten důvod. Ne celý důvod. Tak ven s tím."
Leana hodila štěteček do krabičky a zuřivě vyletěla. "Celý důvod? Neznám celý důvod. Jenom vím, že potřebuji vrátit něco ze svého života - něco, co je pryč. Ty sama jsi mi říkala, že je to naše jediná naděje na přežití. Mně však pomsta nestačí. Vím, že tvoje snažení je nutné a možná dokonce i správné, ale Světlo mi pomoz, pro mě ani to není dost. Nemůžu se do toho zapojit tak jako ty. Možná jsem na to přišla moc pozdě. Zůstanu s tebou, ale není to dost."
Hněv se vytratil, když se jala zavírat kelímky a fióly a vracet je zpátky do krabičky, i když při tom používala větší sílu, než bylo zcela nezbytné. Kolem ní se vznášela velice slabá vůně růží. "Vím, že koketování není něco, co vyplní tu prázdnotu, ale stačí to, aby to zaplnilo chvíli zahálení. Možná když budu tím, čím jsem se narodila, bude to stačit. Prostě to nevím. Není to nový nápad. Vždycky jsem chtěla být jako máma a tety. Když jsem dospěla, občas jsem o tom snila."
Leana se zatvářila zamyšleně a poslední kousky šly do krabičky jemněji. "Myslím, že jsem měla pocit, že se maskuji za někoho jiného, nosila jsem masku, až se mi stala druhou přirozeností. Bylo třeba vykonat důležitou práci, důležitější, než je obchodování, a než jsem si uvědomila, že jsem se i tak mohla vydat po jiné cestě, měla jsem tu masku nasazenou příliš pevně, abych ji mohla jenom tak sundat. No, teď je to vyřízeno, a maska padá. Před týdnem jsem dokonce uvažovala, že si začnu s Logainem, jen tak ze cviku. Ale vyšla jsem ze cviku, a myslím, že on je muž, který vyslechne víc slibů, než jsi ochotna mu dát, a pak čeká, že je vyplníš." Náhle se jí na rtech objevil úsměv. "Moje máma vždycky říkala, že jestli k tomu dojde, tak ses ošklivě přepočítala. Pokud už z toho nemůžeš vycouvat, musíš buď zapomenout na důstojnost a utéct, nebo zaplatit a považovat to za lekci." Úsměv získal na rozpustilosti. "Teta Resara říkala, že máš zaplatit a užít si to."
Min mohla jenom vrtět hlavou. Bylo to, jako by se Leana změnila v naprosto jinou ženu. Takhle mluvit o...! Dokonce i když to jenom poslouchala, nemohla skoro uvěřit vlastním uším. Když na to přišlo, Leana opravdu vypadala jinak. Přes všechnu tu práci se štětci neměla na obličeji ani stopu barvy nebo pudru tak, aby to Min viděla, a přesto vypadaly její rty plnější, lícní kosti výraznější a oči větší. Vždycky to byla hezká žena, ale teď byla její krása pětinásobná.
Siuan však ještě neskončila. "A jestli bude tenhle venkovský šlechtic jako Logain?" zeptala se docela mírně. "Co budeš dělat pak?"
Leana se na kolenou narovnala a ztěžka polkla, než odpověděla, ale hlas měla dokonale vyrovnaný. "Vzhledem k možnostem, co bych si tak asi mohla vybrat?"

Žádná nemrkla a ticho se natahovalo.
Než mohla Siuan odpovědět - pokud to vůbec hodlala udělat, a Min by to moc ráda slyšela - na druhé straně dveří zachřestil řetěz a zámek.
Druhé dvě ženy pomalu vstaly a klidně zvedly své sedlové brašny, ale Min vyskočila a zatoužila mít u sebe svůj nůž. Je hloupé toužit po něčem takovém, říkala si. Jen by mě to dostalo do ještě větších potíží. Nejsem žádná zatracená hrdinka v příběhu. I kdybych na toho strážného skočila –
Dveře se otevřely a otvor zaplnil muž v dlouhé kožené kazajce natažené přes košili. Tohle nebyl chlapík, kterého by měla přepadat mladá žena, i kdyby měla nůž. Možná dokonce ani se sekerou ne. Široký se na něj docela hodilo, a silný. Těch pár vlasů, co mu na hlavě zbývaly, bylo skoro bílých, ale vypadal tvrdý jako starý dubový pařez. "Je čas, holky, abyste se dostavily před našeho pána," řekl drsně. "Půjdete, nebo vás musím vytáhnout jako pytle zrní? Půjdete tak nebo tak, ale radši bych se s várna v tomhle horku nevláčel."
Min se zadívala za něj a spatřila tam čekat dva další muže, šedovlasé, ale stejně tvrdé, i když ne tak velké.
"Půjdeme," sdělila mu suše Siuan.
"Dobrá. Tak pojďte. Ven. Urozený pán Gareth nerad čeká."
I když slíbily, že půjdou, jakmile vyšly na špinavou ulici, muži je pevně uchopili za paže. Plešatějící stařík popadl Min, jako by jeho ruka byla okovem. Tolik k pokusu o útěk, pomyslela si Min trpce. Napadlo ji, že ho kopne do kotníku, aby zjistila, jestli třeba nepovolí stisk, ale on vypadal tak pevný, že by si nejspíš vysloužila jen bolavý palec a to, že by ji zbytek cesty odvlekl za límec.
Leana vypadala ztracená v myšlenkách. Volnou rukou lehce mávala a pohybovala rty, jako by si v duchu přeříkávala, co chce říci, ale neustále vrtěla hlavou a začínala znovu a znovu. Siuan také zkoumala vlastní nitro, ale mnohem otevřeněji se mračila a dokonce si hryzala ret. Siuan nikdy nedala najevo takové znepokojení. V celku ty dvě neudělaly nic, co by Min aspoň trochu uklidnilo.
Šenk U spravedlivé královny měl trámový strop a jeho vzhled Min také nepotěšil. Admer Nem s dlouhými splihlými vlasy a zažloutlou modřinou a oteklým okem stál na jedné straně s půltuctem stejně rozložitých bratrů, se svými bratranci a jejich ženami a všichni byli v nejlepších kabátech a zástěrách. Sedláci si tři vězeňkyně prohlíželi se směsí hněvu a uspokojení, z čehož Min pokleslo srdce. Pokud něco, tak se jejich ženy mračily ještě víc, čišela z nich čirá nenávist. Kolem ostatních stěn stáli vesničané dobře v šesti řadách, všichni v pracovních šatech, jak byli vyrušeni. Kovář měl stále koženou zástěru a hodně žen mělo vyhrnuté rukávy a ruce od mouky. V místnosti to šumělo, jak si mezi sebou špitali, starší stejně jako pár dětí, a oči upírali na trojici žen stejně lačně jako Nemovi. Min měla dojem, že tohle musí být největší vzrušení, jaké kdy v Korských Pramenech zažili. Jednou viděla dav se stejnou náladou - při popravě.
Stoly byly odstraněny, jen před velkým cihlovým krbem jeden stál. Za ním pak seděl zavalitý muž s drsným, ale upřímným obličejem a hustými, prošedivělými vlasy, v dobře střiženém kabátci z tmavozeleného hedvábí. Ruce měl sepjaté na stole před sebou. Vedle stolu stála štíhlá žena zhruba stejného věku v šedých šatech z jemného sukna s vyšitými bílými kvítky kolem výstřihu. Min usoudila, že to bude místní pán a jeho paní. Venkovská šlechta o něco lépe zpravená o tom, co se děje ve světě, než jejich nájemci a pachtýři.
Stráže je přistrčily před pánův stůl a připojily se k divákům. Dopředu vystoupila žena v šedém a mumlání davu utichlo.
"Všichni dávejte pozor a nastražte uši," ohlásila žena, "protože dnes bude urozený pán Gareth Bryne udělovat spravedlnost. Vězeňkyně, jste povolány před soud urozeného pána Brynea." Takže ne paní urozeného pána, ale nějaká úřednice. Gareth Bryne? Na toho si Min vzpomínala, býval hlavním kapitánem královniny gardy v Caemlynu. Byl-li to ten samý muž. Ohlédla se na Siuan, ale ta upírala oči na široká prkna podlahy před svýma nohama. Ať to byl, kdo chtěl, tenhle Bryne vypadal unaveně.
"Jste obviněny," pokračovala žena v šedém, "z neoprávněného vstupu v noci na cizí pozemek, ze žhářství a zničení budovy a jejího obsahu, zabití cenného dobytka, útoku na osobu Admera Nema a zcizení váčku, jenž prý obsahoval zlato a stříbro. Je známo, že útok a krádež byla práce vašeho společníka, jenž unikl, ale vy tři jste před zákonem stejně vinny."

Odmlčela se, aby její proslov správně zapadl, a Min si vyměnila lítostivý pohled s Leanou. Logain prostě musel přidat k celé té kaši ještě i krádež. Teď už byl nejspíš v půlce cesty do Murandy, jestli ne dál.
Po chvíli žena začala znovu. "Vaši žalobci jsou tu, aby vám čelili." Ukázala na shluk Nemů. "Admere Neme, podej své svědectví."
Statný muž se protáhl kupředu se směsí vlastní důležitosti a rozpaků - popotahoval se za kabátec, kde mu břich napínal dřevěné knoflíky, a rukama si prohrabával řídnoucí vlasy, které mu neustále padaly do čela. "Jak jsem říkal, urozený pane Garethe, bylo to takhle..."
Vydal celkem poctivý popis toho, jak je objevil na seníku a nařídil jim odejít, i když Logaina vylíčil dobře o stopu vyššího a jedinou ránu pěstí pozměnil na pěstní souboj, v němž rány přijaté zdatně opětoval. Spadla lucerna, seník vzplál a zbytek rodiny se z domu vyhrnul do předjitřního světla. Vězeňkyně byly jaty, stodola shořela do základů a pak byla objevena ztráta váčku z domu. Vynechal však tu část, jak kolem projížděl družiník urozeného pána Brynea, kdy někteří členové rodiny přinášeli z domu provazy a obhlíželi tři větve.
Když znovu začal líčit "boj" - tentokrát zřejmě vyhrával - Bryne ho uťal. "To bude stačit, mistře Neme. Smíš odejít."
Místo toho se k němu připojila jedna z Nemových žen s kulatým obličejem, asi ve věku, aby to mohla být Admerova manželka. Obličej měla kulatý, ale měkká nebyla. Byla kulatá jako rendlík či říční oblázek. A byla celá rudá, i když to nebylo jen hněvem. "Pěkně tyhle husy zřež, urozenej pane Garethe, slyšíš? Zpráskej je a cestou do Jornhillu je posaď na dřevěnýho osla!"
"Nikdo tě nepovolal ke svědectví, Maigan," zarazila ji ostře žena v šedém. "Toto je soud, ne petiční slyšení. Ty s Admerem odstupte. Hned." Poslechli, Admer maličko hbitěji než Maigan. Šedě oděná žena se obrátila k Min a jejím společnicím. "Chcete-li připojit svědectví na obranu či s polehčujícími okolnostmi, smíte tak učinit nyní." V jejím hlase nebyl ani náznak soucitu, vlastně ani ničeho jiného.
Min čekala, že promluví Siuan - vždy se ujímala vedení, mluvila za všechny - ale Siuan se nepohnula, ani nezvedla oči. Místo toho ke stolu přistoupila Leana s očima upřenýma na muže za ním.
Záda měla rovná jako vždycky, ale její obvyklá chůze - půvabně rázná, ale přesto rázná - se změnila, jako by se vznášela jen s náznakem vlnivého pohupování. Její boky a ňadra byly jaksi zřejmější. Ne že by se nějak předváděla, prostě způsob, jakým se pohybovala, vás jen přiměl si všimnout. "Můj pane, jsme tři bezmocné ženy, uprchlice před bouřemi, které se zmítají světem." Její obvykle řízná mluva byla pryč, nahradilo ji sametově hebké laskání. V tmavých očích měla světlo, takovou kouřmou výzvu. "Bez groše a ztracené, skryly jsme se ve stodole pantáty Nema. Byla tochyba, já vím, ale v noci jsme se bály."
Menší gesto, polozdvižené ruce dlaněmi směrem k Bryneovi, a působila na okamžik naprosto bezmocně. Ale jen na okamžik. "Ten muž, Dalyn, pro nás byl cizí, opravdu, muž, který nám nabídl ochranu. V těchto dnech musejí mít ženy ochránce, můj pane, ale bojím se, že jsme si nezvolily nejvhodněji." Rozšířené oči a prosebný pohled naznačily, že by pro ně on byl lepší. "Byl to opravdu on, kdo napadl pantátu Nema, můj pane. My bychom byly uprchly nebo si nocleh odpracovaly." Obešla stůl, půvabně poklekla vedle Bryneovy židle, jemně mu položila prsty na zápěstí a vzhlédla mu do očí. Hlas se jí zachvěl, ale lehoučký úsměv bohatě stačil, aby se každému muži prudce rozbušilo srdce. Ten hlas - navrhoval. "Můj pane, jsme vinny nějakým menším zločinem, ale ne tolik, jak naznačuje obžaloba. Vydáváme se ti na milost. Prosím, můj pane, slituj se nad námi a ochraňuj nás."
Dlouhou chvíli se jí Bryne díval do očí. Pak si drsně odkašlal, odsunul židli, vstal a přešel na druhý konec stolu. Vesničané a sedláci se začali vrtět, muži si odkašlávali, jako to učinil jejich pán, a ženy si tiše mumlaly. Bryne se zastavil před Min. "Jak se jmenuješ, děvče?"
"Min, můj pane." Zachytila tlumené zavrčení od Siuan a spěšně dodala. "Serenla Min. Každý mi říká Serenla, můj pane."
"Tvoje matka musela mít předtuchu," zabručel s úsměvem. Nebyl první, kdo na její jméno takhle zareagoval. "Chceš nám něco sdělit, Serenlo?"
"Jenom že mě to moc mrzí, můj pane, a vážně to nebyla naše chyba. Všechno to udělal Dalyn. Prosím o slitování, můj pane." Vedle Leaniny prosby to působilo chabě - vedle Leanina vystoupení by všechno vypadalo bezvýznamně - ale tohle bylo to nejlepší, na co se zmohla. V ústech měla sucho, jaké panovalo venku na ulici. Co když se je rozhodne pověsit?

Bryne kývl a přešel k Siuan, jež stále studovala podlahu. Uchopil její bradu do dlaní a zvedl jí hlavu, aby jí viděl do očí. "A jak se jmenuješ ty, děvče?"
Siuan si s trhnutím uvolnila hlavu a ustoupila o krok zpátky. "Mara, můj pane," zašeptala. "Mara Tomanes."
Min tiše zasténala. Siuan byla jasně vyděšená, a přesto na muže zároveň hleděla vzdorně. Min zpola čekala, že Bryneovi nařídí, aby je okamžitě nechal jít. Ten se jí zeptal, zda chce něco dodat, a ona to opět nejistým šeptem popřela, ale celou dobu se na něj dívala, jako by tu velela sama. Možná dokázala ovládat svůj jazyk, ale určitě ne oči.
Po chvíli se Bryne odvrátil. "Zaujmi místo vedle svých přítelkyň, děvče," přikázal Leaně, když se vrátil ke své židli. Ta se k nim připojila s výrazem otevřeného neštěstí a také s něčím, co by Min u každého jiného nazvala lehkým vzdorem.
"Učinil jsem rozhodnutí," ohlásil Bryne celé místnosti. "Zločiny jsou vážné a nic, co jsem tu vyslechl, nezmění fakta. Když se tři muži vkradou do domu jiného muže, aby mu sebrali svícny, a jeden z nich napadne majitele, všichni tři jsou vinni stejně. Napadenému se musí dostat náhrady. Mistře Neme, dám ti tolik, aby to stačilo na postavení nové stodoly, a cenu šesti dojnic." Sedlákovi se rozjasnily oči, dokud Bryne nedodal: "Caralin ti peníze vydá, až bude spokojena s cenami. Jak jsem slyšel, některé dojnice přestávaly dojit." Štíhlá žena v šedém spokojeně kývla. "Za tu bouli na hlavě tě odměním stříbrnou markou. Nestěžuj si," promluvil pevně, když Nem otevřel ústa. "Maigan ti způsobila mnohem horší kvůli přílišnému pití." - Diváci jeho poznámku přivítali bouří smíchu, kterou vůbec neutišily Nemovy zahanbené a rozhněvané pohledy, a spíš je ještě povzbudil pohled, který se stisknutými rty věnovala manželovi Maigan. "Také ti nahradím ten ukradený váček. Hned jak se Caralin ujistí, kolik v něm skutečně bylo."
Nem a jeho žena vypadali stejně rozzlobeně, ale jazyky drželi za zuby. Bylo jasné, že jim dá, co bude považovat za vhodné. Min opět pocítila naději.
Bryne se opřel o lokty a obrátil pozornost k Min a druhým dvěma ženám. Z jeho pomalé řeči se jí stáhl žaludek. "Vy tři budete pracovat pro mě za běžnou mzdu za úkoly, kterými vás pověřím, dokud obnos, jejž jsem za vás musel vydat, nebude splacen. Nemyslete si, že jsem shovívavý. Když mi složíte přísahu, která mne uspokojí, nenechám vás hlídat a můžete pracovat na mém panství. Pokud ne, znamená to pole, kde budete každou chvíli pod dohledem. Mzda je na polích nižší, ale je to vaše rozhodnutí."
Min v duchu zoufale pátrala po nejslabší přísaze, která by ho mohla uspokojit. Velice nerada rušila své slovo za jakýchkoliv okolností, ale hodlala zmizet, jakmile se jí k tomu naskytne příležitost, a nechtěla mít na svědomí příliš těžký hřích křivopřísežnictví.
Leana zřejmě hledala také, ale Siuan jen maličko zaváhala, než poklekla a položila si ruce na srdce. Oči upírala na Brynea a výzva v nich ani maličko nepohasla. "Na Světlo a na svou naději na spasení a znovuzrození přísahám, že ti budu sloužit, jak si budeš přát, tak dlouho, jak si budeš přát, jinak ať ode mne Stvořitel navěky odvrátí svou tvář a temnota ať pohltí moji duši." Tato slova pronášela zadýchaným šeptem, ale způsobila naprosté ticho. Neexistovala vážnější přísaha, jen ty, které žena skládala, měla-li se stát Aes Sedai, a hůl přísahy ji k nim zavazovala stejně jistě, jako by to byla součást jejího těla.
Leana na Siuan zůstala hledět. Ale pak také padla na kolena. "Na Světlo a na svou naději na spasení a znovuzrození..."
Min se zoufale propadala do bahna a pátrala po nějaké cestě ven. Složit menší přísahu by zcela znamenalo práci na poli, kdy ji bude někdo neustále hlídat, ale tahle přísaha... Podle toho, co ji učili, porušit ji znamenalo skoro tolik jako vražda, možná víc. Jenže žádná cesta ven nebyla. Buď bude přísahat, nebo jí hrozí kdo ví kolik let dřiny na poli přes den a být zamčená v noci. Klesla vedle druhých dvou žen a vykoktala ta slova, ale uvnitř vyla. Siuan, ty krávo pitomá! Do čeho jsi mě to dostala teď? Nemůžu tady zůstat! Musím jít za Randem! Ó, Světlo, pomoz!
"No," vydechl Bryne, když pronesla poslední slovo, "tohle jsem nečekal. Ale stačí to. Caralin, odvedla bys někam mistra Nema a zjistila, o kolik si myslí, že přišel? A zařídila přepravu těchto žen na zámek. Za daných okolností myslím nebudou stráže nutné."
Štíhlá žena se na něho znepokojeně podívala, ale zakrátko již všechny popoháněla ven. Admer Nem a jeho mužští příbuzní se jí drželi nablízku, a Nem se tvářil zvlášť hrabivě. Nemovic ženy nevypadaly o moc méně lačně, ale přesto si vyšetřily pár zvlášť tvrdých pohledů pro Min a druhé dvě ženy, které, zatímco

se místnost vyprazdňovala, zůstaly klečet. Min nevěřila, že by ji nohy dokázaly udržet ve stoje. Hlavou se jí neustále honily stejné věty. Ó, Siuan, proč? Nemůžu tady zůstat. Nemůžu!
"Měli jsme tu pár uprchlíků," řekl Bryne, když poslední vesničané odešli. Zaklonil se v židli a pozorně si je prohlížel. "Ale nikdy nebyli tak zvláštní jako vy tři. Domanka. Tairenka?" Siuan krátce kývla. S Leanou vstaly a štíhlá žena s měděnou pletí si půvabně oprašovala kolena. Siuan jenom stála. Min se podařilo taky zvednout, ale kolena se jí podlamovala. "A ty, Serenlo." Znovu se mu při tom jméně objevil na rtech prchavý úsměv. "Pokud jsem dobře poznal tvůj přízvuk, tak jsi odněkud ze západního Andoru."
"Z Baerlonu," zamumlala Min a příliš pozdě se kousla do jazyka. Někdo mohl vědět, že Min je z Baerlonu.
"Neslyšel jsem o ničem na západě, co by nutilo lidi utíkat," naznačil Bryne otázku. Když Min mlčela, nenutil ji do odpovědi. -"Až si odpracujete svůj dluh, rád si vás ponechám ve službě. Život dokáže být tvrdý k těm, kdož ztratili domov, a dokonce i lůžko komorné je lepší než spát pod keřem."
"Děkuji ti, můj pane," řekla Leana se zájmem a předvedla tak půvabné pukrle, že dokonce i v hrubých jezdeckých šatech vypadalo jako taneční figura. Min se s těžkým srdcem připojila, ale nevěřila svým kolenům natolik, aby udělala pukrle. Siuan tam jen stála, dívala se na něj a neřekla ani ň.
"Škoda, že váš společník odvedl koně. Čtyři koně by váš dluh trochu umenšili."
"Byl to cizinec a darebák," sdělila mu Leana hlasem vhodným pro mnohem důvěrnější rozhovor. "Já jsem třeba ráda, že můžu vyměnit jeho ochranu za tvoji, můj pane."
Bryne si ji prohlížel - podle Min oceňujícím pohledem - ale řekl jen: "Na zámku aspoň budete v bezpečí před Nemy."
Na to žádná odpověď nebyla. Min usoudila, že drhnout podlahy na Bryneově zámku nebude jiné než drhnout podlahy na Nemově statku. Jak se z toho dostanu? Světlo, jak?
Ticho se natahovalo, jen Bryne bubnoval prsty do stolu. Min si mohla myslet, že neví, co má říci dál, jenomže to podle jejího názoru rozhodně nebyl muž, který by se kdy nechal vyvést z míry. Spíš byl podrážděný, že mu pouze Leana prokazuje nějakou vděčnost. Říkala si, že z jeho pohledu by jejich trest mohl být mnohem horší. Třeba Leaniny žhavé pohledy a uklidňující tón jistým způsobem zapracovaly, ale Min zjistila, že si přeje, aby ta ženská zůstala stejná jako bývala. Být pověšena za zápěstí na návsi by bylo lepší než tohle.
Konečně se vrátila Caralin a cosi si mumlala. Když Bryneovi podávala zprávu, mluvila pichlavě. "Potrvá celé dny, než z těchhleNemů dostanu přímou odpověď, urozený pane Garethe. Admer by chtěl pět nových stodol a padesát krav, kdybych ho nechala. Myslím si, že nějaký váček skutečně existoval, ale ohledně toho, kolik v něm bylo..." Potřásla hlavou a povzdechla si. "Nakonec to zjistím. Joni může vzít děvčata na zámek, jestli jsi s nimi skončil."
"Odveď je pryč, Caralin," řekl Bryne vstávaje. "Až je pošleš pryč, připoj se ke mně v cihelně." Znovu mluvil vyčerpaně. "Thad Haren říká, že potřebuje víc vody, jestli má dál vyrábět cihly, a jenom Světlo ví, kde ji pro něj najdu." Vyšel ze šenku, jako by na trojici žen, jež právě přísahaly, že mu budou sloužit, zcela zapomněl.
Joni, jak se ukázalo, byl onen rozložitý, plešatějící muž, který pro ně přišel do přístřešku, a nyní na ně čekal před hostincem vedle vozíku s vysokými koly, překrytého plachtou napjatou na obručích, s hubeným hnědákem mezi ojemi. Kolem postávalo pár vesničanů, aby se podívali, jak odjíždějí, ale většina se zřejmě vrátila domů, pryč z panujícího vedra. Gareth Bryne už byl daleko v zaprášené ulici.
"Joni vás bezpečně doprovodí do zámku," řekla Caralin. "Dělejte, co se vám řekne, a nebudete mít nijak těžký život." Chvíli je zvažovala a tmavé oči měla skoro stejně pronikavé jako Siuan. Pak si pro sebe kývla, jako by ji něco uspokojilo, a odspěchala za Brynem.
Joni jim vzadu přidržel plachtu, ale vylézt a najít si místo k sezení na dně vozíku je nechal bez pomoci. Byla tu nejvíc hrst slámy a těžká plachta zadržovala horko uvnitř. Joni neřekl ani slovo. Vozík se zakolébal, když muž šplhal na kozlík, skrytý před nimi plachtou. Min ho zaslechla, jak mlaská na koně, a vozík poskočil kupředu. Kola trochu vrzala a nadskakovala ve vyjetých kolejích.
V plachtě byla vzadu škvíra právě tak velká, aby Min viděla, jak se vesnice zmenšuje a mizí a místo ní se objevují houštiny a oplocená pole. Byla příliš ohromená, aby dokázala promluvit. Siuanina velká věc skončí drhnutím hrnců a podlah. Nikdy té ženě neměla pomáhat, neměla s ní zůstat. Při první příležitosti

měla vyrazit do Tearu.
"No," promluvila náhle Leana, "nakonec to nevyšlo tak špatně." Zase mluvila rázně jako obvykle, ale v hlase se jí ozýval náznak vzrušení - vzrušení! - a do tváří jí vystoupila červeň. "Mohlo to být lepší, ale chce to cvik." Její smích zněl skoro jako zahihňání. "Nikdy jsem si neuvědomila, jaká je to legrace. Když jsem cítila, jak mi buší srdce..." Natáhla ruku tak, jak ji předtím položila Bryneovi na zápěstí. "Nejspíš jsem se ještě nikdy necítila tak živá, tak vnímavá. Teta Resara říkávala, že muži jsou větší zábava než cokoli, ale dodneška jsem to nikdy nechápala."
Min se držela, jak se s ní vůz kymácel, a jen valila oči. "Ty ses zbláznila," prohlásila nakonec. "Na kolik let jsme se to zařekly? Na dva? Pět? A ty nejspíš doufáš, že je Gareth Bryne stráví tím, že tě bude houpat na koleně! No, já doufám, že tě přes to koleno přehne. Každej den!" Leanin překvapený výraz Min v nejmenším neuklidnil. Copak čekala, že to Min vezme stejně klidně jako ona? Ale na Leanu se Min doopravdy nehněvala. Otočila se a zlobně se zamračila na Siuan. "A ty! Když se rozhodneš vzdát, tak neuděláš nic malýho. Prostě se vzdáš jako jehně na porážce. Proč sis vybrala tuhle přísahu? Světlo, proč?"
"Protože," odpověděla Siuan, "to byla ta jediná přísaha, s níž jsem si byla jistá, že neurčí lidi, aby nás dnem i nocí hlídali, zámek nezámek." Ležela zpola natažená na hrubých prknech vozíku a hovořila, jako by to byla ta nejzřejmější věc na světě. A Leana s ní zřejmě souhlasila.
"Ty ji chceš porušit," řekla Min po chvíli mlčení. Dostala to ze sebe šeptem, jak byla zděšená, ale i tak se ustaraně podívala na těžký plachtový závěs, jenž zakrýval Joniho. Určitě to nemohl slyšet.
"Hodlám udělat, co musím," prohlásila Siuan pevně, ale stejně tiše. "Za dva tři dny, až si budu jistá, že nás zvlášť nesledují, odejdeme. Bojím se, že budeme muset ukrást koně, protože naši jsou pryč. Bryne musí mít dobré stáje. Bude mi to líto." A Leana tam jen tak seděla, jako kočka se smetanou na fouskách. Musela si to uvědomit hned na začátku. Proto s přísahou neváhala.
"Tobě bude líto, že ukradneš koně?" ujišťovala se Min ochraptěle. "Ty chceš porušit přísahu, kterou by kromě temnejch druhů každej dodržel, a tebe mrzí krádež koní? Nemůžu tomu uvěřit. Já žádnou z vás vůbec neznám."
"Ty chceš opravdu zůstat a drhnout hrnce," zeptala se Leana hlasem stejně tichým, "když je tam venku Rand s tvým srdcem v kapse?"
Min se mlčky mračila. Přála si, aby ty dvě nikdy nezjistily, že je do Randa alThora zamilovaná. Občas si přála, aby to sama nikdy nezjistila. Muž, který skoro nevěděl, že žije, takový muž. To, co byl, jí již nepřipadalo tak důležité jako to, že se na ni nikdy nepodíval dvakrát, ale obojí do sebe vlastně zapadalo. Chtěla říci, že svou přísahu dodrží, že na Randa zapomene na tak dlouho, než si odpracuje dluh. Jenže nedokázala otevřít ústa. Ať shoří! Kdybych ho nikdy nepotkala, nebyla bych teď v takové šlamastyce! Když ticho, přerušované pouze pravidelným vrzáním kol a tichým dusotem koňských kopyt, trvalo už příliš dlouho a Min začalo vadit, promluvila Siuan. "Chci udělat to, co jsem odpřísáhla. Až dokončím to, co musím udělat nejdřív. Nepřísahala jsem, že mu budu sloužit hned. Dala jsem si pozor, abych to ani nenaznačila, mluvila jsem přesně. Je to jemnůstka, já vím, a Gareth Bryne to nemusí ocenit, ale pořád je to pravda."
Min ohromeně podklesla a nechala se nadhazovat pomalým kodrcáním vozíku. "Ty chceš utýct hned teď a pak se vrátit za pár let a vydat se Bryneovi? Ten chlap prodá tvou kůži jircháři. Naše kůže." Teprve když to řekla, uvědomila si, že Siuanino řešení přijala. Utéci, pak se vrátit a... To nemůžu! Miluju Randa. A on by si ani nevšiml, kdyby mě Gareth Bryne přinutil pracovat ve svých kuchyních po zbytek mého života!
"To není někdo, komu by měl člověk zkřížit cestu, s tím souhlasím," povzdechla si Siuan. "Už jsem se s ním jednou setkala. Dneska jsem byla strachy bez sebe, že by mohl poznat můj hlas. Tvář se může změnit, ale hlas ne." Udiveně se dotkla tváře, jako to občas dělávala, aniž si to zřejmě uvědomovala. "Tváře se mění," mumlala. Pak promluvila pevnějším tónem. "Už jsem zaplatila vysokou cenu za to, co jsem musela udělat, a za tohle zaplatím taky. Nakonec. Když se můžeš buď utopit, nebo jet na žralokovi, vsedneš na žraloka a doufáš v nejlepší. To je všechno, Serenlo."
"Být služka je hodně daleko od toho, co bych si pro sebe do budoucnosti vybrala," ozvala se Leana, "ale je to v budoucnosti, a kdo ví, co se může stát předtím? Až příliš dobře si vzpomínám, jak jsem si myslela,

že nemám žádnou budoucnost." Na rtech se jí objevil lehký úsměv, oči měla zasněně přimhouřené a její hlas dostal sametový nádech. "Kromě toho si nemyslím, že by naše kůže prodával. Dejte mi pár let cviku a pak pár minut s urozeným pánem Garethem Brynem, a on nás přivítá s otevřenou náručí a uloží ve svých nejlepších komnatách. Zahrne nás hedvábím a nabídne nám kočár na cestu, kam budeme chtít jet."
Min ji nechala jejím představám. Občas měla dojem, že druhé dvě ženy žijí v nějakém snovém světě. Napadlo ji ale něco jiného. Maličkost, ale začínala ji rozčilovat. "Ehm, Maro, pověz mi něco. Všimla jsem si, že se lidi usmívají, když mě oslovuješ tím jménem. Serenla. Udělal to i Bryne a říkal cosi o tom, že máma musela mít předtuchu. Proč?"
"Ve starém jazyce," odtušila Siuan, "to znamená ‚umíněná dcera'. Když jsme se poprvé setkaly, byla v tobě jistá umíněnost. Tak míli široká a míli hluboká." Siuan řekla tohle! Siuan, ta nejumíněnější žena na celém světě! A teď se ještě křenila od ucha k uchu. "Ovšem, vypadá to, že ti to prospívá. V příští vesnici bys mohla použít Chalinda. To znamená ‚milé děvče'. Nebo třeba -"
Vozík náhle poskočil víc než předtím a pak nabral rychlost, jako by kůň nacválal. Poskakujíce jako zrno oddělované na sítu od plev, tři ženy se na sebe ohromeně zadívaly. Pak se Siuan narovnala a rozhrnula plachtu zakrývající kozlík. Joni byl pryč. Siuan se vrhla na dřevěné sedadlo, popadla opratě a zatáhla, čímž koně na místě zastavila. Min rozhrnula zadní plachtu a rozhlížela se kolem.
Silnice tu vedla houštinou, spíš menším lesíkem, kde rostly duby, jilmy, borovice a kaliny. Prach z jejich krátkého úprku teprve sedal i na Joniho, který tu ležel na kraji udusané prašné silnice asi šedesát kroků za nimi.
Min pudově seskočila a rozběhla se zpět. Poklekla k velkému muži. Ještě dýchal, ale oči měl zavřené a krvácející šrám na spánku se zvedal v purpurovou bouli.
Leana Min odstrčila a jistými prsty sáhla Jonimu na hlavu. "Bude žít," řekla stroze. "Nic není zlomeného, ale až se probere, pár dní ho bude pěkně bolet hlava." Sedla si na paty, sepjala ruce a zatvářila se smutně. "Stejně pro něj nemůžu nic udělat. Ať shořím, slíbila jsem si, že už kvůli tomu nebudu brečet."
"Otázka -" Min polkla a začala znovu. "Otázka je, jestli ho naložíme na vozík a odvezeme do zámku nebo - odejdeme?" Světlo, nejsem o nic lepší než Siuan!
"Mohly bychom ho dovézt na další statek," navrhovala pomalu Leana.
Došla k nim Siuan vedouc koně tak, jako by se bála, že ji zvíře kousne. Podívala se na muže na zemi a zamračila se. "Z vozu by nikdy nemohl takhle spadnout. Nevidím tu nikde kořen ani kámen, co by to mohly způsobit." Začala se rozhlížet mezi stromy kolem nich a z lesíka vyjel muž na vysokém černém hřebci, vedoucí tři klisny, jednu kosmatou a o dvě dlaně menší než ostatní.
Byl to vysoký muž v modrém hedvábném kabátci, s mečem u boku a kudrnatými vlasy po ramena, jež měl dosti široká. I přes stopy toho, že k němu byl život hodně tvrdý, byl hezký takovým tím tmavým způsobem. A byl to ten poslední muž, kterého by Min čekala, že tu uvidí.
"Tohle je tvoje práce?" vyptávala se ho hned Siuan.
Logain se usmál, když přitáhl otěže vedle vozíku, i když v tom úsměvu nebylo žádné veselí. "Prak je užitečná věc, Maro. Máte štěstí, že jsem tady. Čekal jsem, že se z vesnice hned tak nedostanete a že se pak budete jenom belhat. Vypadá to, že byl místní pán shovívavý." Náhle mu tvář ještě víc potemněla a hlas měl tvrdý jako kámen. "Myslely jste si, že vás nechám napospas osudu? Možná jsem měl. Něco jsi mi slíbila, Maro. Chci pomstu, kterou jsi slibovala. Následoval jsem vás při tom pátrání až na půl cesty k Bouřlivému moři, i když mi nechcete říct, co vlastně hledáte. Neptal jsem se, jak mi chceš dát, cos mi slíbila. Ale tohle ti teď řeknu. Začíná ti docházet čas. Dokonči své pátrání rychle a splň své sliby, nebo vás nechám, abyste si hledaly vlastní cestu. Rychle zjistíte, že většina vesničanů má jen málo soucitu s cizinci bez měďáku. Tři hezké ženy samy? Jen pohled na tohle," dotkl se meče u boku, "vás zachránil víckrát, než vůbec tušíte. Najdi, co hledáš, brzy, Maro."
Na začátku jejich cesty nebyl tak nafoukaný. Tehdy byl pokorně vděčný za jejich pomoc - tedy tak pokorný, jak to jen muž jako Logain dokázal. Vypadalo to, že díky času - a nedostatku výsledků - se jeho vděčnost vytrácí.
Siuan před ním pohledem neuhnula. "Doufám v to," řekla pevně. "Ale jestli chceš odejít, tak tu nechej naše koně a běž! Jestli nechceš veslovat, tak vypadni ze člunu a plav si sám! Uvidíme, jak daleko se se

svou pomstou dostaneš sám."
Logain sevřel velké ruce na otěžích, až Min docela dobře slyšela, jak mu lupe v kloubech. Třásl se, jak se snažil udržet city na uzdě. "Ještě chvíli zůstanu, Maro," prohlásil nakonec. "Ještě chvilku."
Na okamžik mu kolem hlavy, pouze pro Mininy oči, zaplála aura, zářící zlatá a modrá koruna. Siuan a Leana samozřejmě neviděly nic, i když věděly, co Min dokáže. Občas kolem lidí vídávala věci - říkala tomu vidění - obrazy či auru. Někdy věděla, co znamenají. Že se tato žena vdá. Tamten muž zemře. Maličkosti či velké věci, veselé či smutné, ale nikdy netušila ani náznak či důvod k tomu kdo, kde ani kdy. Aes Sedai a strážci kolem sebe vždycky měli auru, většina ostatních lidí téměř nikdy. Ne vždy bylo příjemné to vědět.
Logainovu auru už viděla dřív a věděla, co znamená. Nadcházející slávu. Ale pro něj, ze všech mužů, to rozhodně vůbec nedávalo smysl. Jeho kůň, meč i kabátec pocházeli ze hry v kostky, i když si Min nebyla jistá, jak poctivá ta hra byla. Nic jiného neměl, a také žádné vyhlídky, kromě Siuaniných slibů, a jak by je mohla Siuan splnit? Prostě to nedávalo smysl.
Logainovi se vrátila dobrá nálada tak rychle, jako zmizela. Z opasku vytáhl naditý, hrubě tkaný váček a zamával jim jím před očima. "Získal jsem trochu peněz. Chvíli nebudeme muset spát ve stodolách."
"Slyšely jsme o tom," zavrčela suše Siuan. "Asi jsem od tebe neměla čekat nic lepšího."
"Ber to jako příspěvek na své pátrání." Siuan natáhla ruku, ale on si s lehce posměšným úsměvem přivázal váček zase k opasku. "Nechci, aby sis pošpinila raku ukradenými penězi, Maro. Kromě toho, takhle si třeba můžu být jistější, že neutečete vy a neopustíte mě." Siuan se tvářila, že by dokázala překousnout hřebík vejpůl, avšak neřekla nic. Logain se postavil ve třmenech a zadíval se po silnici směrem ke Korským Pramenům. "Blíží se sem stádo ovcí a dva kluci. Musíme vyrazit. Ti tu zprávu roznesou tak rychle, jak rychle dokážou utíkat." Znovu se posadil a shlédl na Joniho, který tu stále ležel v bezvědomí. "A seženou pomoc tomuhle chlápkovi. Myslím, že jsem ho nezasáhl moc tvrdě, aby mu to nějak vážně ublížilo."
Min potřásla hlavou. Ten chlap ji neustále překvapoval. Nikdy by ji nenapadlo, že muži, jemuž právě nakřápl hlavu, věnuje druhou myšlenku.
Siuan a Leana nemarnily čas, hned se šplhaly do vysokých sedel, Leana na grošovanou bělku, kterou pojmenovala Sněženka, Siuan na Belu, tu malou a kosmatou. Siuan se nahoru škrábala s mnohem většími obtížemi než Leana. Rozhodně nebyla žádná jezdkyně. Po týdnech v sedle s Belou stále zacházela jako s ohnivým válečným hřebcem. Leana vedla Sněženku s lehkostí. Min věděla, že je někde mezi těmi dvěma. Vyšplhala na Růženku, svou kaštanku, s mnohem větším půvabem než Siuan a mnohem menším než Leana.
"Myslíš, že po nás půjde?" zeptala se Min, když klusem vyrazili k jihu, pryč od Korských Pramenů. Mínila svou otázku pro Siuan, ale odpověděl jí Logain.
"Ten místní pán? Podle mne vás nepovažuje za dost důležité. Jistě, může někoho poslat, a určitě rozešle váš popis. Pojedeme, jak nejdál to půjde, než zastavíme, a zítra zase." Zřejmě se ujímal vedení.
"My nejsme dost důležité," řekla Siuan a neohrabaně nadskakovala v sedle. Možná měla obavy z Bely, ale pohled, který vrhla Logainovi na záda, jasně říkal, že si svou autoritu nenechá upírat dlouho.
Min pro sebe doufala, že je Bryne bude považovat za naprosto nedůležité. Nejspíš i považoval. Pokud nikdy nezjistí jejich pravá jména. Logain pobídl hřebce do rychlejšího kroku a Min totéž udělala s Růženkou, aby s ním udržela krok, a začala uvažovat o tom, co je čeká, a ne o tom, co se stalo.
* * *
Gareth Bryne si zastrčil kožené rukavice za opasek s mečem a z psacího stolu zvedl sametový klobouk s ohrnutou krempou. Ten klobouk byl podle poslední caemlynské módy. Caralin na to dohlížela. Jeho móda nezajímala, ale ona si myslela, že by se měl oblékat podle svého postavení, takže mu každé ráno nachystala hedvábí a aksamit.
Když si dával klobouk s vysokou střechou na hlavu, zahlédl v jednom z oken pracovny svůj nejasný odraz. Hodilo se, že byl tak rozvlněný a slabý. Ať mhouřil oči jak chtěl, šedý klobouk a šedý hedvábný kabátec s vyšitými stříbrnými spirálami na rukávcích a límci ani zdaleka nepřipomínaly přílbu a zbroj, na něž byl zvyklý. To už skončilo. A tohle... Tohle je prostě něco, co vyplní prázdný čas. To je všechno.
"Opravdu chceš tohle udělat, urozený pane Garethe?"

Obrátil se od okna ke Caralin, stojící u svého psacího stolu naproti jeho. Na stole se jí hromadily účetní knihy panství. Vedla jeho panství po celá ta léta, co byl pryč, a nepochybně to zvládala mnohem lépe, než by to kdy dokázal on.
"Kdybys je byl poslal pracovat pro Admera Nemá, jak vyžaduje zákon," pokračovala Caralin, "tohle by tě vůbec nemuselo zajímat."
"Ale já to neudělal," řekl jí. "A neudělal bych to, ani kdybych to mohl zopakovat. Víš stejně dobře jako já, že Nem a chlapi z jeho rodiny by se ta děvčata snažili dnem i nocí zahnat do rohu. A Maigan a ostatní ženské by jim ze života udělaly Jámu smrti, tedy pokud by všechny tři náhodou nespadly do studny a neutopily se."
"Ani Maigan by nepoužila studnu," podotkla suše Caralin, "ne při tom, jaké je poslední dobou počasí. Přesto chápu, co tím myslíš, urozený pane Garethe. Ale ony mají náskok většinu dne a noc a mohly utéci libovolným směrem. Když o nich pošleš zprávu, brzy je najdeš. Jestli je možné je najít."
"Thad je dokáže najít." Thadovi bylo přes sedmdesát, ale stále dokázal vystopovat včerejší vítr na kamení a v měsíčním světle, a ještě moc rád předá svou cihelnu synovi.
"Když myslíš, urozený pane Garethe." Caralin s Thadem moc nevycházela. "No, až je přivedete zpátky, v každém případě je využiju v domě."
Něco v jejím hlase, přes to, jak byl lhostejný, zbystřilo Bryneovu pozornost. Náznak uspokojení. Prakticky od toho dne, kdy přijel domů, mu Caralin začala představovat celé zástupy hezkých komorných i děveček, které byly všechny ochotné, ba dychtivé, pomoci urozenému pánovi zapomenout na jeho bídu. "Jsou to křivopřísežnice, Caralin. Bojím se, že to pro ně znamená pole."
Když popuzeně stiskla rty, potvrdilo to jeho podezření, ale žena dál mluvila nedbalým tónem. "Ty druhé dvě možná, urozený pane Garethe, ale poslat na pole to domanské děvče by bylo plýtvání. Velmi by se hodila jako posluha u stolu. Je to nesmírně hezká mladá žena. Ale samozřejmě se stane, jak si přeješ."
Tak to byla dívka, kterou Caralin vybrala. Nesmírně hezká mladá žena, to určitě. I když se maličko lišila od domanských žen, s nimiž se zatím setkal. Kratičké zaváhání tady, maličko rychlejší támhle. Skoro jako by teprve teď poprvé zkoušela své umění. To bylo samozřejmě nemožné. Domanské ženy cvičily své dcery, jak si omotat muže kolem prstu, téměř od kolébky. Ne že by to nefungovalo, tolik Bryne připouštěl. Kdyby mu ji Caralin podstrčila mezi děvečkami... Nesmírně hezká.
Tak proč se mu před očima neobjevoval její obličej? Proč pořád myslel na dvě modrých očí? Vyzývala ho, jako by si přála, aby měla meč, vystrašená, ale odmítající se svému strachu poddat. Mara Tomanes. Byl si jist, že ona své slovo dodrží i bez přísah. "Přivedu ji zpět," zamumlal si pro sebe. "Zjistím, proč porušila přísahu."
"Jak říkáš, můj pane," opáčila Caralin. "Myslela jsem, že by se hodila za komornou do tvé ložnice. Sela je už trochu stará, aby pořád běhala nahoru a dolů po schodech, aby ti sehnala všechno, co potřebuješ na noc."
Bryne zamrkal. Cože? Aha. Ta domanská dívka. Zavrtěl hlavou nad Caralinou hloupostí. Ale choval se snad on méně hloupě? Byl tady pánem. Měl by tu zůstat a starat se o své lidi. Ale Caralin se o ně po všechna ta léta, co byl pryč, dokázala postarat lépe, než by to kdy uměl on. Znal tábory a vojáky a tažení a možná trochu to, jak manévrovat ve dvorních intrikách. Caralin měla pravdu. Měl by sundat meč a ten šaškovský klobouk a nechat Caralin, aby napsala jejich popis a...
Místo toho řekl: "Dávej dobrý pozor na Admera Nema a tu jeho rodinku. Pokusí se tě ošidit, co to jen půjde."
"Jak říkáš, můj pane." Ta slova byla naprosto uctivá. Tón mu však říkal, aby šel učit svého dědečka stříhat ovce. Bryne s pochechtáváním vyšel ven.
Zámek byl vážně jen takový značně přerostlý statek, dvě neuspořádaná poschodí z cihel a kamene pod břidlicovou střechou, která byla upravována s každým pokolením z rodu Bryneů. Rod Bryneů vlastnil tuto půdu - či půda vlastnila jej - od té doby, kdy byl před tisíci lety Andor vyrván z trosek říše Artuše Jestřábí křídlo, a po celou tu dobu vysílal své syny, aby bojovali v andorských válkách. On už sice v žádných válkách bojovat nebude, ale pro rod Bryneů již bylo příliš pozdě. Bylo příliš mnoho válek, příliš mnoho bitev. On byl posledním výhonkem rodu. Neměl ženu, syna ani dceru. Linie s ním končila. Všechno musí jednou skončit. Kolo času se otáčí.

Na kameny dlážděném nádvoří před zámkem čekala u svých osedlaných koní dvacítka mužů. Většinou to byli muži s vlasy ještě šedivějšími, než měl Bryne, pokud vůbec měli vlasy. Všechno to byli zkušení vojáci, bývalí kaprálové, velitelé švadron a korouhevníci, kteří s ním sloužili někdy během jeho kariéry. Přímo vepředu, s obvazem kolem spánků, stál Joni Shagrin, jenž býval starším korouhevníkem u královniny gardy, i když Bryne s určitostí věděl, že jeho dcery pověřily své děti, aby ho udržely v posteli. Byl jedním z mála, kdo měl rodinu, ať tady, či jinde. Většina ostatních se rozhodla jít znovu sloužit pod Brynem, než by své penze propíjeli nad vzpomínkami, které by nechtěl slyšet nikdo krom jiného vysloužilého vojáka.
Všichni měli přes kabátce opasky s meči a pár jich drželo dlouhá ratiště kopí s ocelovými hroty, která do dnešního rána celá léta visela na zdi. Za každým sedlem byla přivázána stočená tlustá přikrývka a nadité sedlové brašny a taky rendlík nebo kotlík a plné měchy s vodou, jako by se chystali na vojenské tažení, místo na týdenní výlet, aby chytili trojici žen, které zapálily stodolu. Tady dostali možnost znovu si oživit staré časy, nebo to alespoň předstírat.
Napadlo ho, jestli i jej právě tohle vyhnalo ven. Rozhodně byl příliš starý, aby se vydával na honbu za hezkýma očima patřícíma ženě dost mladé, aby mohla být jeho dcerou. Možná i vnučkou. Tak velký blázen nejsem, řekl si pevně. Caralin tu věci zvládne lépe, když se jí nebudu plést do cesty.
Dubovou alejí, vedoucí na silnici, se přiřítil vyzáblý kaštanový valach a jezdec sjel ze sedla dřív, než se zvíře úplně zastavilo. Muž sice klopýtl, ale podařilo se mu položit si pěst na srdce ve správném zasalutování. Barim Halle, jenž pod ním před lety sloužil jako starší kaprál, byl tuhý a šlachovitý, s hlavou jako kožovité vajíčko a bílým obočím, které se mu snažilo vynahradit nedostatek vlasů. "Tebe povolali zpátky do Caemlynu, můj hlavní kapitáne?" funěl.
"Ne," odpověděl Bryne ostře. "Co tím myslíš, vrazit si sem, jako bys měl za patama cairhienskou kavalerii?" Někteří z koní začali tančit, jak pochytili hnědákovu náladu.
"Nikdy jsem tolik neuháněl, leda jsme honili my je, můj pane." Barim se přestal křenit, jakmile si uvědomil, že se druhý muž nesměje. "No, můj pane, viděl jsem koně, a tak jsem si řek -" Muž se znovu podíval Bryneovi do tváře a větu nedokončil. "No, vlastně mám taky ňáký zprávy. Byl jsem tuhle v Nových Brémách na návštěvě u sestry a zaslech jsem spoustu věcí."
Nové Brémy byly starší než Andor - "staré" Brémy byly zničeny za trollockých válek tisíc let před Artušem Jestřábí křídlo - a bylo to dobré místo, když se chtěl člověk dozvědět, co je nového. Středně velké pohraniční městečko kus na východ od jeho panství na silnici z Caemlynu do Tar Valonu. Dokonce i při současném Morgasině přístupu po této silnici kupci jezdili dost často. "No, tak ven s tím, člověče. Jestli máš nějaké novinky, tak oč jde?"
"Ehm, jenom jsem se snažil přijít na to, odkud začít, můj pane." Barin se nevědomky narovnal, jako by podával hlášení. "Nejdůležitější asi bude, že prej padl Tear. Aielani dobyli samotnej Kámen a Meče, jehož se nelze dotknout, se někdo určitě dotknul. Povídá se, že prej ho někdo tasil."
"Tasil ho Aielan?" ujišťoval se nevěřícně Bryne. Každý Aiel by raději zemřel, než by se dotkl meče. Za aielské války to sám viděl na vlastní oči. I když se povídalo, že Callandor vlastně vůbec není meč. Ať to znamenalo cokoliv.
"To neříkali, můj pane. Slyšel jsem taky jména. Ren něco, to bylo nejčastější. Ale mluvili o tom jako o něčem, co se doopravdy stalo, asi to nebude jenom drb. Všichni to tak jako kdyby, věděli najisto."
Bryne svraštil obočí a zamračil se. Jestli to byla pravda, tak to bylo opravdu vážné. Pokud byl Callandor tasen, tak se Drak znovu zrodil. Podle proroctví to znamenalo, že se blíží Poslední bitva, že se osvobozuje Temný. Drak Znovuzrozený zachrání svět, tak se pravilo v proroctvích. A zničí ho. To samo o sobě byla zpráva natolik důležitá, aby Halla donutila vyrazit cvalem, když si to v hlavě konečně přebral. Ale svraštělý chlapík ještě neskončil. "Taky sem dorazila zpráva z Tar Valonu, co je skoro taky tak velká, můj pane. Povídá se, že je nová amyrlin. Elaida, můj pane, co dělala rádkyni královně." Halle náhle zamrkal a spěšně pokračoval dál. Morgasa byla zakázané území, každý na panství to věděl, i když to Bryne nikdy neřekl nahlas. "Povídá se, že stará amyrlin, Siuan Sanche, byla utišená a popravená. A taky umřel Logain. Ten falešnej Drak, co ho vloni chytili a zkrotili. Mluví se o tom, jako kdyby to byla pravda, můj pane. Někteří tvrdí, že byli v Tar Valonu, když se to všecko semlelo."
Tahle zpráva o Logainovi nebyla zvlášť důležitá, i když začal v Ghealdanu válku tím, že se prohlásil za

Draka Znovuzrozeného. V posledních pár letech bylo falešných Draků několik. Avšak Logain mohl usměrňovat. To byl fakt. Dokud ho Aes Sedai nezkrotily, neodřízly ho od jediné síly, takže už nemohl usměrňovat dál. Povídalo se, že muži jako on, ať už falešní Draci, či ubožáci, které sebraly červené adžah, nikdy nežili dlouho. Prý přestali chtít žít dál.

Ale to se Siuan Sanche bylo nové. Setkal se s ní skoro před třemi lety. Byla to žena, která vyžadovala poslušnost a neudávala žádné důvody. Tuhá jako stará holínka, s jazykem jako pilník a povahou vzteklou jako medvědice s bolavým zubem. Bryne by čekal, že každou povýseneckou uchvatitelku roztrhá na kusy holýma rukama. Utišení bylo stejné jako zkrocení u muže, ale mnohem vzácnější. Zvláště u amyrlin. Věž připouštěla, že pouze dvě amyrlin za tři tisíce let skončily stejně, i když nejspíš další dva tucty Aes Sedai zapřela. Avšak poprava navrch k utišení vypadala nadbytečná. Povídalo se, že ženy nepřežívaly utišení o nic lépe než muži zkrocení.

Ze všeho čišely potíže. Každý věděl, že Bílá věž má spojence, na provázcích že má přivázané trůny a mocné pány a paní. Když byla nová amyrlin povýšena tímto způsobem, někteří se určitě pokusí zjistit, jestli je Aes Sedai pořád sledují tak pozorně. A jakmile ten chlapík v Tearu udusí všechnu opozici - ne že by jí tam bylo moc, jestli opravdu dobyl Kámen - vytáhne buď proti Illianu, nebo Cairhienu. Otázkou však bylo, jak rychle se dokáže pohnout? Budou se síly sbírat proti němu, nebo pro něj? Musel být skutečným Drakem Znovuzrozeným, avšak rody půjdou jak za ním, tak proti němu, a prostý lid také. A jestli ještě kvůli Věži vypuknou nějaké žabomyší války –

"Starý blázne," zamumlal Bryne. Když si všiml, jak sebou Barim trhl, dodal: "Ty ne. Jiný starý blázen."

Nic z toho už nebyla jeho záležitost. Musel se jenom rozhodnout, ke komu se připojí rod Bryneů, až nadejde čas. Ne že by na tom někomu záleželo, Bryneovi nebyli nikdy mocný rod, ani zvlášť velký.

"Ehm, můj pane?" Barim se ohlédl na muže čekající u svých koní. "Myslíš, že bys mě moh potřebovat, můj pane?"

Aniž se vůbec zeptal kde nebo proč. Nebyl sám, koho prostý život na venkově nudil. "Dožeň nás, až si dáš do pořádku výstroj. Zatím zamíříme na jih po Čtverkrálské silnici." Barim zasalutoval a vrhl se pryč, táhna koně za sebou.

Bryne nasedl a jen mlčky mávl rukou dopředu a muži se za ním seřadili do dvojstupu, když zamířil dubovou alejí ze zámku. Bryne hodlal získat pár odpovědí. I kdyby měl tuhle Maru chytit za krk a zatřást s ní, on ty odpovědi dostane.

* * *

Vznešená paní Alteima se uvolnila, když se křídla brány andorského královského paláce rozevřela a její kočár vjel dovnitř. Nebyla si jista, zda se brána otevře. Rozhodně trvalo dost dlouho, než dovnitř zanesli zprávu, a ještě déle, než dostala odpověď. Její komorná, hubená dívka, kterou přijala tady v Caemlynu, kulila oči a málem na sedadle naproti ní nadskakovala vzrušením z toho, že opravdu vjíždějí do paláce. Alteima s třesknutím otevřela krajkový vějíř a snažila se ochladit. Do poledne bylo stále daleko a vedro ještě zesílí. A to vždycky považovala Andor za chladný. Naposledy si spěšně znovu přeříkala, co hodlá vykládat. Byla to hezká žena - věděla přesně, jak hezká - s velkýma hnědýma očima, díky nimž ji někteří lidé mylně považovali za nevinnou, dokonce neškodnou osůbku. Alteima věděla, že není ani jedno, ale docela se jí hodilo, když tomu ostatní věřili. Zvláště tady a teď. Tento kočár ji stál téměř celý zbytek zlata, které se jí podařilo vzít s sebou, když prchala z Tearu. Jestli se měla znovu uvést, potřebovala mocné přátele, a v Andoru nebyl nikdo mocnější než žena, kterou sem přišla navštívit.

Kočár se zastavil u fontány na arkádami lemovaném nádvoří a sloužící v červenobílé livreji jí chvátal otevřít dvířka. Alteima se na nádvoří či na sloužícího skoro nepodívala. Cele se soustředila na schůzku, která ji čekala. Černé vlasy jí zpod těsně padnoucího, perličkami pošitého čepečku spadaly na záda, a další perly lemovaly maličké záhyby hedvábného roucha s vysokým límečkem, barvy mořské zeleně. Jednou se již s Morgasou setkala, kratičce, před pěti lety při státní návštěvě. Morgasa byla žena, z níž vyzařovala moc, byla odtažitá a důstojná, jak jen mohl člověk od královny očekávat, a také upjatá, tím andorským způsobem. Což znamenalo formální. Po městě kolovaly řeči, že má milence - zřejmě to nebyl všeobecně oblíbený muž - což se rozhodně tolik nehodilo. Ale z toho, nač se Alteima pamatovala, by měla obřadnost roucha - a vysoký límeček - Morgasu potěšit.

Jakmile stála Alteima střevíčky pevně na dlažebních kamenech, seskočila dolů komorná Cara a začala jí

upravovat záhyby na šatech. Až Alteima prudce zavřela vějíř a pleskla ji přes zápěstí. Nádvoří se pro tohle vůbec nehodilo. Cara, takové hloupé jméno, uskočila, s raněným pohledem si tiskla zápěstí a do očí jí vhrkly slzy.
Alteima podrážděně stiskla rty. To děvče ani nevědělo, jak přijmout mírné napomenutí. Klamala sama sebe, to děvče prostě bude muset vyměnit. Byla příliš zřejmě necvičená. Ale urozená dáma potřebovala komornou, zvlášť když se chtěla odlišit od davu ostatních uprchlíků v Andoru. Viděla muže i ženy dřít se na slunci, dokonce žebrat v ulicích, a na sobě měli ještě zbytky cairhienského vznešeného šatu. Měla dojem, že jednoho či dva dokonce poznala. Třeba by mohla do služby přijmout někoho z nich. Kdo by mohl znát povinnosti komorné urozené dámy lépe než urozená dáma? Když už tyto ženy musely pracovat vlastníma rukama, měly by po takové možnosti skočit. Mohlo by být dokonce zábavné, mít bývalou "přítelkyni" za komornou. Pro dnešek ale už bylo příliš pozdě. A necvičená komorná, místní dívka, prozrazovala trochu příliš jasně, že Alteima je na dně s penězi, sama jen krůček od těch žebraček.
Nasadila výraz ustarané laskavosti. "Ublížila jsem ti, Caro?" zeptala se sladce. "Zůstaň tady u kočáru a pofoukej si to zápěstí. Někdo ti určitě přinese studenou vodu na napití." Přihlouplá vděčnost na dívčině tváři byla ohromující.
Muži v livrejích, velmi dobře vycvičení, stáli a hleděli do prázdna. Přesto se zpráva o Alteimině laskavosti rozšíří, pokud vznešená paní něco věděla o služebnictvu.
Objevil se před ní vysoký mladý muž v červeném kabátci s bílým límcem a vyleštěném kyrysu královniny gardy a s rukou na jílci meče se jí uklonil. "Jsem gardový poručík Tallanvor, vznešená paní. Půjdeš-li se mnou, doprovodím tě ke královně Morgase." Nabídl jí rámě, jež Alteima přijala, ale jinak si ho skoro neuvědomovala. Vojáci ji nezajímali, pokud to nebyli generálové a šlechtici.
Jak ji prováděl širokými chodbami zdánlivě plnými spěchajících mužů a žen v livrejích - dávali si samozřejmě pozor, aby jí nevstoupili do cesty - Alteima nenápadně zkoumala jemné nástěnné koberce, slonovinou vykládané truhlice a skříně, mísy a vázy z tepaného zlata či stříbra nebo tenkého porcelánu Mořského národa. Královský palác nestavěl na odiv tolik bohatství jako Tearský Kámen, ale Andor byl pořád bohatá země, možná dokonce tak bohatá jako Tear. Nějaký starší urozený pán by se hodil, urozený pán, jehož by ještě mladá žena, snad maličko bez ducha a nejistá, snadno zpracovala. Urozený pán s rozlehlým panstvím. To by bylo pro začátek, než si najde něco přesně tam, kudy v Andoru procházejí provázky moci. Pár slov, která před lety vyměnila s Morgasou, nebyla právě nejlepší úvod, ale ona měla to, co mocná královna musí chtít a potřebovat. Informace.
Konečně ji Tallanvor uvedl do velké komnaty s vysokým stropem pomalovaným ptáčky, obláčky i modrou oblohou, kde před krbem z leštěného bílého mramoru stála zdobně vyřezávaná a pozlacená křesílka. Kousek Alteiminy mysli si s pobavením všiml, že široký rudozlatý vázaný koberec je tairenská práce. Mladý muž poklekl. "Má královno," ohlásil náhle drsným hlasem, "jak jsi nařídila, přivádím ti vznešenou paní Alteimu z Tearu."
Morgasa ho pokynem ruky propustila. "Vítej, Alteimo. Ráda tě zase vidím. Posaď se a promluvíme si."
Alteima se vzmohla na pukrle a zamumlala poděkování, než usedla. V nitru se užírala závistí. Pamatovala si na Morgasu jako na krásnou ženu, ale zlatovlasá skutečnost jí prozradila, jak ta vzpomínka vybledla. Morgasa byla růže v plném květu, snadno zastínila každou květinu okolo. Alteima mladému vojákovi rozhodně nekladla za vinu, že cestou ven klopýtal. Byla zrovna ráda, že odešel, takže nebude cítit, jak si je dvě prohlíží a srovnává.
Ale byly tu i změny. Dost velké změny. Morgasa, z milosti Světla královna Andoru, obránkyně říše, ochránkyně lidu, hlava rodu Trakandů, tak odtažitá, důstojná a upjatá, teď na sobě měla měňavé bílé hedvábí, které odhalovalo tolik z jejího poprsí, že by se za to šenkýřka v Maule styděla. Roucho jí lnulo k bokům a stehnům tak těsně, že by to padlo tarabonské tanečnici. Ty klepy byly očividně pravdivé. Morgasa měla milence. A to, že se tolik změnila, bylo jasným důkazem, že se toho Gaebrila snaží potěšit, ne přimět jeho, aby potěšil ji. Z Morgasy stále vyzařovala moc a její přítomnost stále vyplňovala místnost, ale ty šaty obojí nějak umenšily.
Alteima byla dvojnásob ráda, že má vysoký límeček. Žena tolik zotročená nějakým mužem by mohla vybuchnout žárlivým vztekem při nejmenší provokaci, nebo i bez ní. Jestli se Alteima setká s Gaebrilem, zachová se k němu s tou největší možnou lhostejností, jak jen zdvořilost dovoluje. Dokonce i kdyby na ni

jen padlo podezření, že mysli na to, jak Morgase přetáhnout milence, mohlo by ji dostat do rukou mistra ostrého meče, místo bohatého manžela s chatrným zdravím. Ona sama by udělala to samé.
Žena v červené a bílé livreji přinesla víno, vynikající murandské, a nalila ho do křišťálových číší, do nichž byl hluboko vyryt kráčející andorský lev. Když si Morgasa brala číši, Alteima si všimla jejího prstenu, zlatého hada požírajícího vlastní ocas. Prsten s Velkým hadem nosily některé ženy, které se cvičily v Bílé věži, jako i Morgasa, aniž by se samy staly plnoprávnými Aes Sedai. Byla to tisíciletá tradice, že se královny Andoru cvičily ve Věži. Ale každý měl na rtech povídačky, že se Morgasa s Tar Valonem rozešla, a kdyby chtěla, mohla by královna snadno vznítit pocity namířené proti Aes Sedai. Proč tedy pořád nosí ten prsten? Alteima si bude dávat pozor na jazyk, dokud nebude znát odpověď.
Žena v livreji odešla na druhý konec sálu, sice z doslechu, ale zůstala dost blízko, aby viděla, až bude potřeba víno dolít.
Morgasa se napila a řekla: "Je to dávno, co jsme se setkaly. Má se tvůj manžel dobře? Je tu v Caemlynu s tebou?"
Alteima rychle pozměnila plány. Nemyslela si, že Morgasa vůbec ví, že má nějakého manžela, ale vznešené paní to vždycky myslelo rychle. "Tedosian se měl dobře, když jsem ho viděla posledně." Světlo dej, ať umře brzy. Stejně ale mohla pokračovat. "Byl v jistém podezření, že sloužil tomu Randu al'Thorovi, a to je nebezpečná propast, chceš-li stát zároveň na obou stranách. No, ten Rand al'Thor už nechal pověsit i pány, jako by to byli obyčejní zločinci."
"Rand al'Thor," přemítala tiše Morgasa. "Jednou jsem se s ním setkala. Nevypadal jako někdo, kdo se prohlásí za Draka Znovuzrozeného. Byl to vyděšený ovčáček, který se snažil nedávat najevo strach. Ale když se tak nad tím zamyslím, vypadal, že hledá nějakou - cestu ven." Obrátila pohled modrých očí dovnitř. "Elaida mě před ním varovala." Zřejmě si neuvědomila, že poslední slova pronesla nahlas.
"Elaida byla tehdy tvoje rádkyně?" zeptala se opatrně Alteima. Věděla, že tomu tak bylo, a díky tomu bylo ještě těžší uvěřit řečem o rozkolu. Musela se dozvědět, jestli to je pravda. "Vyměnila jsi ji, když je teď amyrlin?"
Morgasa náhle prudce zaostřila pohled. "To tedy ne!" Vzápětí jí hlas zase změkl. "Moje dcera, Elain, se cvičí ve Věži. Už byla povýšena mezi přijaté."
Alteima zamávala vějířem a doufala, že jí na čele nevyrazil pot. Jestli Morgasa sama pořádně nevěděla, co ke Věži cítí, neexistovala pro Alteimu bezpečná půda. Její plány se třepotaly na pokraji srázu. Potom je Morgasa zachránila, i Alteimu samu. "Říkáš, že tvůj manžel měl ohledně Randa al'Thora dvojaké úmysly. A ty?"
Alteima si málem oddechla úlevou. Morgasa se možná s tímhle Gaebrilem chovala jako nevychovaná holka ze statku, ale pořád měla zdravý rozum, když došlo na moc a možné ohrožení říše. "V Kameni jsem ho, samozřejmě, pozorně sledovala." To by mělo zasít semínko, pokud je vůbec bylo třeba sázet. "Může usměrňovat, a muže, který může usměrňovat, je vždycky třeba se bát. A přesto je to Drak Znovuzrozený. O tom není pochyb. Kámen padl, a když k tomu došlo, on třímal v ruce Callandor. Proroctví... Bojím se, že musím nechat rozhodnutí ohledně toho, jak naložit s Drakem Znovuzrozeným, na těch, kteří jsou moudřejší než já. Vím jen, že se bojím zůstat tam, kde vládne on. Dokonce ani vznešená paní Tearu se nemůže odvahou rovnat královně Andoru."
Zlatovlasá žena se na ni zchytrale podívala, až se Alteima polekala, že to lichocení přehnala. Někteří lidé to neměli rádi tak otevřené. Ale Morgasa se jen opřela v křesle a upila vína. "Pověz mi o něm, o tom muži, který nás má zachránit a přitom nás zničit."
Úspěch. Nebo aspoň jeho začátek. "Je to nebezpečný muž mimo jakoukoliv pochybnost, a v jediné síle je mocný. Lev taky vypadá líný, ospalý, dokud náhle nezaútočí. Potom je rychlý a silný. Rand alThor vypadá nevinně, ne však líně, a naivně, ne ospale, ale když zaútočí... Nemá vůbec žádnou úctu k osobě či postavení. Nepřeháněla jsem, když jsem říkala, že nechal pověsit i vznešené pány. Je to strůjce anarchie. V Tearu za jeho nových zákonů může být před soudce povolán dokonce i vznešený pán nebo paní, aby zaplatili pokutu i něco horšího, když je obviní třebas i poslední rolník nebo rybář. On..."
Držela se přísně pravdy tak, jak ji viděla ona. Když to bylo nutné, dokázala mluvit pravdu stejně rychle jako lež. Morgasa upíjela víno a poslouchala. Alteima si mohla myslet, že se jenom tak nedbale povaluje, až na to, že v jejích očích bylo jasně vidět, že pozorně vnímá každé slovo a ukládá si je do paměti.

"Musíš pochopit," dokončila Alteima, "že jsem se jenom dotkla povrchu. Rand al'Thor a to, co napáchal v Tearu, je námět na celé hodiny."
„Dostaneš je," prohlásila Morgasa a Alteima se v duchu usmála. Úspěch. "Je pravda," pokračovala královna, "že s sebou do Kamene přivedl Aiely?"
"Oh, ano. Veliké divochy s tvářemi polovinu času zakrytými, a dokonce i jejich ženy jsou připraveny tě zabít, stejně jako se na tebe podívat. Chodili za ním jako nějací pejsci, každého terorizovali a z Kamene sebrali, co se jim zalíbilo."
"Myslela jsem, že to je jenom divoká povídačka," uvažovala Morgasa nahlas. "Za poslední rok se povídalo ledacos, ale z Pustiny nevyšli dobře dvacet let, ne od aielské války. Svět rozhodně nepotřebuje, aby na nás tenhle Rand al'Thor znovu přivedl Aiely." Znovu zaostřila zrak. "Říkala jsi, ‚chodili'. Oni odešli?"
Alteima kývla. "Těsně předtím, než jsem opustila Tear. A on odešel s nimi."
"S nimi!" vykřikla Morgasa. "Bála jsem se, že bude v Cairhienu, právě -"
"Ty máš hosta, Morgaso? Měli mi to říci, abych ji mohl přivítat."
Do místnosti vstoupil velký muž, vysoký, ve zlatě vyšívaném kabátci z červeného hedvábí, který mu padl i přes široká ramena a klenutý hrudník. Alteima nepotřebovala vidět Morgasin rozzářený výraz, aby poznala urozeného pána Gaebrila. Sebejistota, s níž přerušil královnu, to udělala sama. Muž zvedl prst a služebná udělala pukrle a pak rychle odešla. Gaebril také nepožádal Morgasu o dovolení, zda smí z její přítomnosti službu propustit. Byl tmavý a hezký, neuvěřitelně hezký, s bílými křídly na spáncích.
Alteima pečlivě nasadila samozřejmý výraz a právě tak přívětivý úsměv, jenž se hodil pro postaršího strýčka, který nemá ani moc, ani peníze, ani vliv. Možná byl ohromný, ale i kdyby nepatřil k Morgase, nebyl to muž, s nímž by se pokoušela manipulovat, pokud by nezbytně nemusela. Aura moci, která se vznášela kolem něj, byla snad ještě silnější než ta kolem Morgasy.
Gaebril se zastavil u královny a velmi důvěrným způsobem jí položil ruku na obnažené rameno. Ta mu na ni málem položila tvář, ale on upřel oči na Alteimu. Vznešená paní byla zvyklá, že se na ni muži dívají, ale pod jeho pohledem znepokojeně poposedla. Byly příliš pronikavé, moc toho viděly.
"Ty jsi přišla z Tearu?" Z jeho hlubokého hlasu ji zamrazilo, na kůži, dokonce i v kostech, jako by ji ponořil do ledové vody, ale zvláštní bylo, že se její chvilková nervozita rozplynula.
Odpověděla však Morgasa. Alteima nějak nemohla najít slova, když se na ni Gaebril takhle díval. "Toto je vznešená paní Alteima, Gaebrile. - Vyprávěla mi vše o tom Draku Znovuzrozeném. Byla v Tearském Kameni, když padl. Gaebrile, opravdu tam byli Aielové -" Stisk jeho ruky ji umlčel. Morgase se tváří mihl podrážděný výraz, ale hned zmizel a nahradil ho zářivý úsměv.
Gaebril stále upíral oči na Alteimu a ji z toho znovu zamrazilo, až z toho tentokrát hlasitě zalapala po dechu. "Tolik mluvení tě muselo unavit, Morgaso," řekl, aniž se na královnu podíval. "Děláš toho tolik. Jdi do své ložnice a vyspi se. Jdi hned. Probudím tě, až si dost odpočineš."
Morgasa okamžitě vstala a stále se na něj oddaně usmívala. Oči jako by měla lehce skelné. "Ano, jsem unavená. Půjdu si teď lehnout, Gaebrile."
Vyplula z místnosti a na Alteimu se ani nepodívala, ta však stejně věnovala veškerou svou pozornost Gaebrilovi. Srdce jí začalo bušit rychleji a zrychlil se jí i dech. Byl to rozhodně ten nejhezčí muž, jakého kdy viděla. Nejúžasnější, nejsilnější, nejmocnější. - Hlavou se jí hrnuly poklony jako povodeň.
Gaebril Morgasině odchodu nevěnoval o nic větší pozornost než Alteima. Usadil se do křesla, které uvolnila královna, opřel se a natáhl před sebe nohy v holínkách. "Pověz mi, proč jsi vlastně přišla do Caemlynu, Alteimo." Znovu jí tělem projel mráz. "Naprostou pravdu, ale zkraťto. Podrobnosti mi můžeš povykládat později, jestli je budu chtít znát."
Alteima vůbec nezaváhala. "Pokusila jsem se otrávit manžela a musela jsem utéct, než mohl Tedosian a ta běhna Estanda zabít mě, nebo něco horšího. Rand al'Thor je to chtěl nechat udělat jako odstrašující příklad." Když to říkala, přikrčila se. Ne proto, že to byla pravda, kterou pečlivě ukrývala, jako proto, že ho nejvíc ze všeho na světě chtěla potěšit, a bála se, že ji pošle pryč. Ale on chtěl pravdu. "Caemlyn jsem si vybrala, protože nesnáším Illian, a myslela jsem si, že Andor bude o trochu lepší, když je Cairhien skoro v troskách. V Caemlynu si můžu najít zámožného manžela nebo někoho, kdo mi bude dělat ochránce, když to bude potřeba, a použije svou moc k -"

Mávnutím ruky ji zarazil a zasmál se. "Zvrácená kočička, i když hezká. Možná dost hezká, abych si tě nechal, i když máš vyceněné zoubky a vytasené drápky." Náhle se zatvářil napjatě. "Pověz mi, co víš o Randu al'Thorovi, a zvláště o jeho přátelích, pokud nějaké má, o jeho společnících, o jeho spojencích." Pověděla mu to, mluvila, až jí vyschlo v ústech i v hrdle a začala chraptět a chrčet. Číši zvedla teprve, když jí řekl, aby se napila, a ona pak shltala víno a mluvila dál. Mohla ho potěšit. Mohla ho potěšit víc, než si Morgasa myslela.

* * *

Komorné pracující v Morgasině ložnici se začaly spěšně klanět, jak je překvapilo, že vidí královnu takhle dopoledne. Morgasa je pokynem ruky propustila z komnaty a stále v šatech si vlezla do postele. Chvíli tam jen tak ležela a civěla na pozlacené řezby na sloupcích u postele. Tady nebyli žádní lvi Andoru, ale růže. Kvůli Růžové koruně Andoru, ale růže se k ní stejně hodily víc než lvi.

Přestaň být umíněná, hubovala se, a pak ji napadlo proč. Řekla Gaebrilovi, že je unavená, a... Nebo to řekl on jí? Nemožné. Ona je královna Andoru a žádný muž jí neříká, co má dělat. Gareth. Proč si jenom vzpomněla na Garetha Brynea? Ten jí rozhodně nikdy neříkal, co má dělat. Hlavní kapitán královniny gardy poslouchal královnu, ne obráceně. Ale byl umíněný, schopný zapřít se, dokud nepřešla na jeho stranu. Proč na něj myslím? Přála bych si, aby tu byl. To je směšné. Poslala ho pryč, protože se jí postavil. Kvůli čemu, to už si příliš jasně nepamatovala, ale nebylo to důležité. On se jí postavil. Na city, které k němu chovala, si vzpomínala jen matně, jako by byl pryč celé roky. Přece to nemohlo být tak dlouho? Přestaň být umíněná!

Oči se jí zavřely a ona okamžitě usnula spánkem zneklidňovaným nepokojnými sny o tom, že utíká před něčím, co nevidí.

KAPITOLA DRUHÁ

Rhuidean

Vysoko ve městě Rhuidean Rand alThor hleděl z velkého okna. Ať byla výplň z jakéhokoliv skla, to bylo již dávno pryč. Stíny dole se ostře skláněly k východu. V komnatě za ním hrála tiše bardova harfa. Pot se mu z obličeje odpařil ve chvíli, kdy se nějaký vytvořil. Červený hedvábný kabátec, na zádech propocený, měl otevřený v marné prosbě o trochu vánku, a tkanice na košili měl do půli hrudi rozvázané. Noc v Aielské pustině přinese jistě ledový mráz, ale za dne nebyl ani vítr studený.

Rukama se nad hlavou opíral o zárubeň z hlazeného kamene, a tak mu rukávy kabátce sklouzly k loktům a odhalily tak přední část postav, které měl ovinuté kolem předloktí. Hadovité tvory se zlatou hřívou, s očima jako slunce, zlatými a šarlatovými šupinami a nohama zakončenýma pěti zlatými drápy. Byli součástí jeho kůže, nebylo to tetování. Leskli se jako drahé kovy a leštěné drahokamy a v pozdně odpoledním slunci vypadali téměř živí.

Ti tvorové ho označovali lidem na této straně pohoří nazývaného buď Dračí stěna či Páteř světa jako Toho, jenž přichází s úsvitem. Stejně jako ho volavky na dlaních těm za Dračí stěnou, také podle proroctví, označovaly za Draka Znovuzrozeného. V obou případech mu bylo předpovězeno, že je sjednotí, zachrání - a pak zničí.

Byla to jména, jimž by se rád vyhnul, kdyby mohl, ale ta chvíle dávno minula, existovala-li vůbec, a on už na to nemyslel. A pokud ano, bylo to jen zřídka a s nádechem lítosti, kterou cítí muž, když si připomíná bláhové sny z dětství. Jako by nebyl svému dětství natolik blízko, že si pamatoval každou minutu. Místo toho se snažil myslet pouze na to, co musí udělat. Osud a povinnost ho držely na cestě jako jezdcovy otěže drží koně, ale lidé o něm často tvrdili, že je tvrdohlavý. Bylo nutné dorazit na konec cesty, ale kdyby se tam dalo dostat jinudy, možná by to nemusel být konec. Malá šance. Žádná šance, téměř jistě. Proroctví si žádalo jeho krev.

Dole pod ním se rozkládal Rhuidean spalovaný sluncem, které bylo stále nemilosrdné, i když klesalo ke strmým horám, pustým, téměř bez rostlinstva. Tahle drsná, rozlámaná země, kde lidé zabíjeli či umírali kvůli louži vody, kterou dokázali překročit jediným krokem, bylo poslední místo na zemi, kde by člověk hledal velké město. Jeho dávní stavitelé svou práci nikdy nedokončili. Po městě byly roztroušené nemožně vysoké budovy, stupňovité a skleněnými deskami obložené paláce, které občas končily po osmi či deseti poschodích bez střechy, jenom zubatými zdmi sahajícími do půlky dalšího nedostavěného poschodí. Věže se zvedaly ještě výš, ale v polovině případů končily stejně náhle a zubatě jako paláce. Dobrá čtvrtina velkých staveb s masivními sloupy a obrovskými okny z barevného skla ležela v troskách na širokých třídách se širokými pásy holé hlíny uprostřed, hlíny, v níž nikdy nerostly stromy, pro něž byly určeny. Nádherné kašny tu stály vyschlé, jako již stovky a stovky let. Všechna ta zbytečná dřina, a stavitelé nakonec zemřeli a práci nedokončili. A přesto si Rand občas pomyslel, že město bylo založeno jen proto, aby ho mohl dokončit.

Příliš pyšný, pomyslel si. Člověk by musel být přinejmenším napůl šílený, aby byl tolik pyšný. Nemohl si pomoci, aby se suše nepochechtával. - S muži a ženami, kteří sem tak dávno přišli, byly Aes Sedai, a ty znaly Karaethonský cyklus, Dračí proroctví. Nebo možná ta proroctví samy napsaly. Desetkrát příliš pyšný.

Přímo pod ním leželo rozlehlé náměstí, zpola zahalené natahujícími se stíny, poseté změtí soch a křišťálových křesel, zvláštností a podivných věcí z kovu, skla či kamene, věcí, které ani nedokázal pojmenovat, byly roztroušené, nasypané na hromadách, jako by je tu poházela bouře. Dokonce i stíny byly chladné jen ve srovnání se sluncem. Muži v hrubých šatech - ne Aielové - se potili, jak nakládali na povozy věci, které vybírala malá útlá žena v jasně modrých šatech, s rovnými zády a poletující z místa na místo, jako by na ni žár nepůsobil stejně jako na ostatní. Přesto měla kolem spánků uvázaný vlhký bílý šátek. Ona prostě nedovolila, aby na ní byl vidět účinek slunečních paprsků. Rand se byl ochoten vsadit, že se dokonce ani nepotí.

Předák dělníků byl tmavý objemný muž jménem Hadnan Kadere, údajně kupec, oblečený celý do krémového hedvábí, které měl dnes úplně propocené. Neustále si otíral čelo velkým kapesníkem a hulákal nadávky na muže - své vozky a stráže - ale skákal stejně rychle jako oni, aby vytáhl to, nač útlá žena ukázala, ať to bylo velké či malé. Aes Sedai nepotřebovala být velká, aby prosadila svou vůli, ale podle Randa by si Moirain vedla stejně dobře, kdyby se k Bílé věži nikdy ani nepřiblížila.
Dva muži se snažili pohnout něčím, co vypadalo jako podivně zkroucený rám dveří z krevele. Rohy nebyly správně pravé a oko mělo potíže sledovat rovné části. Rám stál vzpřímeně, volně se otáčel, ale odmítal se překotit bez ohledu na to, jak s ním cloumali. Pak jeden z mužů uklouzl a půlkou těla propadl do rámu. Rand se napjal. Chvíli se zdálo, že chlapík od pasu nahoru vůbec neexistuje. V záchvatu děsu divoce kopal nohama. Až nakonec Lan, vysoký muž oděný v matných odstínech zeleni, přistoupil k rámu a vytáhl muže za opasek ven. Lan byl Moirainin strážce a byl s ní nějakým způsobem, který Rand nechápal, spojený. Byl to tvrdý muž, který se pohyboval jako Aiel, jako lovící vlk. Meč u jeho pasu nevypadal jen jako jeho součást, on byl jeho součástí. Lan pustil dělníka na dláždění na zadek a nechal ho tam. Chlapíkův zděšený křik se slabě nesl až k Randovi, a jeho společník byl zřejmě připraven utéci. Několik Kadereho mužů, kteří byli dost blízko, aby to viděli, pokukovalo po sobě a odhadovalo své možnosti.
Moirain se mezi nimi objevila tak rychle, jako by k přemístění použila jedinou sílu, a klidně se pohybovala od jednoho muže k druhému. Podle jejího chování Rand téměř slyšel chladné, velitelské příkazy, vycházející z jejích úst. Aes Sedai si byla tak jistá, že ji poslechnou, že neuposlechnout by vypadalo hloupě. Zakrátko přemohla odpor, zadupala do země námitky a každého nahnala zpátky do práce. Dvojice u rámu brzy tahala a šoupala věci stejně jako předtím. I když pokaždé, když si muži mysleli, že se Moirain nedívá, vrhali po ní ustarané pohledy. Svým způsobem byla Aes Sedai ještě tvrdší než Lan.
Pokud bylo Randovi známo, všechny tyhle věci dole byly angrialy, sa'angrialy nebo ter'angrialy, vyrobené ještě před Rozbitím světa, aby zesilovaly jedinou sílu, nebo ji využívaly různými způsoby. Určitě byly vyrobeny s pomocí jediné síly, i když dokonce ani Aes Sedai dnes nevěděly, jak takové věci vytvořit. Rand tušil, jaké má využití ten zkroucený dveřní rám - byl to průchod do jiného světa - ale u ostatních předmětů neměl ani ponětí, k čemu slouží. Nikdo to nevěděl. Proto Moirain pracovala tak tvrdě, aby jich nechala do Věže odvézt tolik, kolik jen bude možné. Bylo pravděpodobné, že dokonce ani Bílá věž neměla ve svých sbírkách tolik předmětů jediné síly, kolik jich tu leželo na náměstí, přestože prý měla Věž mít největší sbírku na světě. Dokonce i tam znaly Aes Sedai použití jen u několika těchto věcí.
To, co bylo naloženo na vozech nebo naházeno na dláždění, Randa nezajímalo. On už si dole vzal, co potřeboval. Jistým způsobem si vzal víc, než vůbec chtěl.
Uprostřed náměstí, u spálených pozůstatků velkého stromu třicet sáhů vysokého, stál lesík vysokých skleněných sloupů, každý byl skoro tak vysoký jako strom a tak tenký, že ho jistě musela první vichřice srazit k zemi. Dokonce i když se kolem nich šířil stín, sloupy zachytávaly a odrážely sluneční světlo, jiskřily a třpytily se. Po bezpočet let aielští muži vstupovali mezi sloupy a vraceli se označení stejně jako Rand, avšak jen na jedné paži, označení za kmenové náčelníky. Aielské ženy do města přicházívaly také, na cestě, na níž se z nich stávaly moudré. Avšak nikdo jiný, a pokud ano, tak nezůstal naživu. Muž smí do Rhuideanu vstoupit jednou, žena dvakrát. Víckrát znamená smrt. Tak to říkaly moudré, a tehdy to byla pravda. Teď mohl do Rhuideanu vstoupit každý.
Ulicemi kráčely stovky Aielů a v budovách se jich zabydlovalo stále víc a víc. Každý den se na pásech hlíny v ulicích objevovaly další a další fazole, dýně a zemai, pracně zalévané vodou z hliněných džbánů, vytahované z nového jezera, které vyplňovalo jižní konec údolí, jediné takové vodní těleso v celé zemi. Tisíce se jich utábořily v okolních horách, dokonce i na samotném Chaendaeru, kam předtím lidé přicházeli pouze při obřadech, kdy do Rhuideanu najednou vysílali pouze jediného muže či ženu.
Ať přišel kamkoliv, přinášel s sebou Rand změnu a zkázu. Tentokrát přese všechno doufal, že ta změna byla k lepšímu. Ještě se to mohlo ukázat. Ohořelý strom se mu vysmíval. Avendesora, bájný strom života. V příbězích se nikdy neříkalo, kde roste, a Rand ho s překvapením našel zde. Moirain říkala, že je neustále živý, že znovu obrazí, ale zatím byla vidět jenom zčernalá kůra a holé větve.
Rand se s povzdechem odvrátil od okna do velké místnosti, i když ne největší v Rhuideanu, s vysokými okny po dvou stranách a klenutým stropem vyloženým fantastickou mozaikou zpodobňující okřídlené lidi

a zvířata. Většina nábytku, která ve městě zůstala, již dávno zetlela i v tak suchém vzduchu, a většina toho, co zůstal, byla prolezlá červotoči a jinými breberkami. Nicméně na druhé straně místnosti stálo jakési křeslo s vysokým opěradlem, bylo pevné, zlacení na něm bylo téměř nedotčené, ale naprosto se nehodilo k širokému stolu s nohami a okraji desky bohatě pokrytými vyřezávanými květinami. Někdo dřevo leštil včelím voskem tak dlouho, až se přes svůj věk matně lesklo. Křeslo pro něj našli Aielové, i když nad takovými věcmi sami pouze vrtěli hlavami. V Pustině rostlo jen málo stromů, z nichž by bylo možné získat natolik rovné dřevo, aby se dalo vyrobit takové křeslo, a žádný, z něhož by šel udělat ten stůl.

To byl veškerý nábytek, jak o něm přemýšlel. Podlahu z tmavě červených dlaždic uprostřed pokrýval krásný vázaný hedvábný koberec z Illianu modré a zlaté barvy, kořist z nějaké dávné bitvy. Všude ležely poházené podušky z hedvábí jasných barev se střapci. Takové Aielové používali místo židlí, když prostě jen neseděli na patách, což jim připadalo stejně pohodlné, jako by si Rand lebedil v měkce čalouněném ušáku.

Na poduškách na koberci polehávalo šest mužů. Šest kmenových náčelníků, představitelů kmenů, které zatím Randa následovaly. Nebo lépe řečeno, následovaly Toho, který přichází s úsvitem. Ne vždycky dychtivě. Rand si myslel, že Rhuark, širokoplecí, modrooký muž se silně prošedivělými tmavorezavými vlasy, k němu snad chová jistou náklonnost, avšak ostatní nikoliv. Jen šest z dvanácti.

Nevšímaje si křesla se Rand se zkříženýma nohama posadil na zem čelem k Aielům. Mimo Rhuidean byla jediná křesla v Pustině křesla náčelníků, která náčelníci používali výhradně při třech příležitostech: když byli provoláváni náčelníci klanů, když přijímali rezignaci nepřítele nebo když vynášeli rozsudek. Posadit se před těmito muži do křesla by zcela jistě znamenalo, že hodlá provést něco z toho.

Muži na sobě měli cadin'sor, kabátce a spodky v odstínech šedé a hnědé, v nichž by splynuli se zemí, a vysoké měkké boty zašněrované ke kolenům. Dokonce i tady, při setkání s mužem, jehož prohlásili za Car'a'carna, náčelníka náčelníků, měl každý u pasu nůž s těžkou čepelí a jako široký šál kolem krku omotanou hnědošedou šufu. Pokud si kterýkoliv muž zakryl tvář černým závojem, jenž byl součástí každé šufy, byl připraven zabíjet. Tihle muži proti sobě bojovali v nekonečném koloběhu kmenových nájezdů, bitev a krevní msty. Teď ho pozorovali, čekali na něj, ale i na čekajícím Aielovi bylo vždy vidět, že je připraven se pohnout, náhle vyrazit proti nepříteli.

Bael, nejvyšší muž, jakého kdy Rand viděl, a Jheran, štíhlý jako čepel meče a rychlý jako blesk, leželi co nejdál od sebe tak, aby ještě byli na koberci. Mezi Baelovými Goshieny a Jheradovými Shaarady panovala krevní msta, kterou sice potlačili kvůli Tomu, jenž přichází s úsvitem, ale nezapomněli na ni. A možná také stále panoval rhuideanský mír, přes všechno, co se přihodilo. Nicméně uklidňující tóny harfy tvořily ostrý protiklad k tomu, jak si Bael a Jheran vytrvale odmítali pohlédnout do očí. Šest párů očí, modrých, zelených a šedých, v osmahlých tvářích. Vedle Aielů vypadali i orli krotce.

"Co musím udělat, abych k sobě připoutal Reyny?" zeptal se Rand. "Byl sis jistý, že přijdou, Rhuarku."

Náčelník Taardadů se na něj klidně podíval. Podle toho, jak se tvářil, mohl mít obličej klidně vytesaný z kamene. "Vyčkat. Jen to. Dhearik je přivede. Nakonec."

Bělovlasý Han, ležící vedle Rhuarka, zkřivil poněkud rty, jako by si chtěl odplivnout. Jako obvykle měl na tváři jako z vydělané kůže zatrpklý výraz. "Dhearik docela dobře viděl, jak příliš mnoho mužů a Děv celé dny sedí a civí, a pak odhazují oštěpy. Oni je zahodili!"

"A utekli," dodal Bael tiše. "Sám jsem to viděl, mezi Goshieny, dokonce i z mého vlastního klanu utíkali. A tys to viděl taky, Hane, mezi Tomanelle. Všichni jsme to viděli. Nemyslím, že vědí, kam utíkají, jenom před čím utíkají."

"Zbabělí hadi," štěkl Jheran. Světle hnědé vlasy měl silně prošedivělé. Mezi náčelníky aielských kmenů nebyl žádný mladík. "Jedovatý zmije, co se plazí pryč od vlastního stínu." Modrýma očima lehce mrkl na druhou stranu koberce, takže bylo jasné, že to myslel jako popis Goshienů jako celku, ne jenom těch, co zahodili oštěpy.

Bael se začal zvedat a ještě víc se zachmuřil, jestli to vůbec ještě bylo možné, ale muž vedle něj mu položil ruku na rameno, aby ho uklidnil. Bruan z Nakaů byl dost velký a silný, aby to stačilo na dva kováře, ale jeho klidná povaha byla na Aiela dost nezvyklá. "My všichni jsme viděli muže a Děvy utíkat." Mluvil skoro líně, i v šedých očích měl líný výraz, ale Rand věděl svoje. Dokonce i Rhuark považoval

Bruana za smrtelně nebezpečného bojovníka a protřelého stratéga. Naštěstí dokonce ani Rhuark nestál za Randem odhodlaněji než Bruan. A Bruan přišel za Tím, jenž přichází s úsvitem. Randa al'Thora vůbec neznal. "Stejně jako ty, Jherane. Víš, jak těžké bylo čelit tomu, čemu museli čelit oni. Nemůžeš-li nazvat zbabělci ty, kteří zemřeli, protože se tomu nedokázali postavit, můžeš jimi nazvat ty, kteří ze stejného důvodu utekli?"
"Nikdy to neměli zjistit," zamumlal Han a mačkal modrý polštář s červenými střapci, jako by to bylo hrdlo nepřítele. "To bylo jen pro ty, kteří dokázali vstoupit do Rhuideanu a přežít."
Neoslovil sice nikoho určitého, ale bylo to určeno pro Randovy uši. Byl to totiž Rand, kdo všem odhalil věci, které každý muž zjistil mezi skleněnými sloupy na náměstí, odhalil tolik, že náčelníci a moudré nemohli tazatele odbýt, když se jich ptali na zbytek. Pokud teď byl někde v Pustině Aiel, který neznal pravdu, tak s nikým nepromluvil dobře měsíc.
Většina Aielů pevně věřila v to, že jsou dědici slavných bojovníků, avšak pravdou, nesmírně vzdálenou od jejich představ, bylo, že začínali jako bezmocní běženci před Rozbitím světa. Tehdy byl běženec vlastně každý, kdo přežil, ale Aielové sebe nikdy neviděli bezmocné. Horší bylo, že jejich předkové byli vyznavači Cesty listu, odmítali konat jakékoliv násilí dokonce i tehdy, aby bránili vlastní životy. Aiel ve starém jazyce znamenalo "oddaný", a oni byli oddaní míru. Ti, již si dnes říkali Aielové, byli potomky těch, kteří porušili závazek nevýslovného počtu pokolení. Z této víry zůstal jen jediný zbyteček: každý Aiel by raději zemřel, než byvzal do ruky meč. Vždycky věřili, že je to součást jejich pýchy, jejich výlučnosti, kterou se liší od těch, co žili mimo Pustinu.
Rand slyšel Aiely říkat, že spáchali nějaký zločin, za nějž musejí žít v poničené Pustině. Teď věděli, co to bylo. Muži a ženy, kteří vybudovali Rhuidean a zemřeli tady - ti nazývaní Jenn Aielové, kmen, jenž není, o nichž se hovořilo jen zřídkakdy - byli těmi, kteří zůstali věrní Aes Sedai i po Rozbití světa. Je nesmírně těžké uvěřit tomu, že to, v co jste vždycky věřili, je lež.
"Muselo se jim to říct," prohlásil Rand. Měli právo to vědět. Člověk by neměl žít ve lži. Jejich vlastní proroctví pravilo, že je zničím. A já jsem jinak konat nemohl. Minulost byla minulostí a skončila. Teď by si měl dělat starosti kvůli budoucnosti. Někteří z těchto mužů jsou jako já a někteří mě nenávidí za to, že jsem se nenarodil mezi nimi, ale půjdou za mnou. Potřebuju je všechny. "A co Miagomové?"
Erim, ležící mezi Rhuarkem a Hanem, zavrtěl hlavou. Jeho kdysi jasně rusé vlasy teď byly napůl bílé, ale zelené oči měl bystré jako kterýkoliv mladík. Jeho velké a tvrdé ruce prozrazovaly, že má i silné paže.
"Timolan neprozradí ani svým nohám, kam skočí, dokud není ve vzduchu."
"Když byl Timolan ještě mladý náčelník," ozval se Jheran, "pokusil se sjednotit kmeny a neuspěl. Nebude se mu líbit, že nakonec přišel někdo, kdo uspěl tam, kde on nepochodil."
"Přijde," řekl Rhuark. "Timolan nikdy nevěřil, že je Ten, jenž přichází s úsvitem. A Janwin přivede Shiandy. Ale budou vyčkávat. Nejdřív si musejí vyřídit své vnitřní záležitosti."
"Musejí se srovnat s tím, že Ten, jenž přichází s úsvitem, je mokřiňan," štěkl Han. "Teda bez urážky, Car'a'carne." V jeho hlase nebyla ani stopa obřadnosti. Náčelník nebyl král, ani náčelník náčelníků. Přinejlepším byl první mezi rovnými.
"Darynové a Codarrové podle mě taky nakonec přijdou," prohodil klidně Bruan. A rychle, jinak by ticho přerostlo v důvod k tanci oštěpů. První mezi rovnými, přinejlepším. "Ztratili kvůli bezútěšnosti víc než ostatní kmeny." Takhle začali Aielové nazývat dlouhé období, kdy člověk jen civěl, než se pokusil utéci před tím, že je Aiel. "Pro tuto chvíli Mandelain a Indirian mají starosti s tím, aby své kmeny udrželi pohromadě, a oba budou chtít Draky na tvých rukou vidět na vlastní oči, ale přijdou."
Takže zbývalo probrat jen jediný kmen, ten, o němž se žádný z náčelníků nechtěl zmínit. "Jsou nějaké zprávy o Couladinovi a Shaidech?" zeptal se Rand.
Odpovědělo mu ticho, narušované pouze měkkými čistými tóny harfy v pozadí. Každý muž čekal, až promluví někdo jiný, a všichni se začali tvářit tak, jak jenom mohl Aiel vyjádřit znepokojení. Jheran se mračil na svůj palec a Bruan si pohrával se stříbrným střapcem na svém zeleném polštáři. Dokonce i Rhuark si prohlížel koberec.
Do zaraženého ticha se půvabně vsunuli muži a ženy v bílém a každému muži nalili do tepané stříbrné číše víno a přinesli mu stříbrný talířek s olivami, v Pustině vzácnými, bílým ovčím sýrem a světlými, svraštělými oříšky, kterým Aielové říkali pecara. Aielové měli pod světlými kapucemi sklopené oči a nezvykle

pokorný výraz.
Ať už byli chyceni v bitvě či při nájezdu, gai'šainové přísahali, že budou poslušně sloužit rok a den, nedotknou se přitom zbraně, nespáchají žádný násilný čin a na konci se vrátí ke svému kmeni a klanu, jako by se nic nestalo. Zvláštní odraz Cesty listu. Ji'e'toh, čest a povinnost, to vyžadovaly, a porušit ji'e'toh byla snad ta nejhorší věc, kterou mohl Aiel udělat. Možná ta úplně nejhorší. Bylo docela dobře možné, že někteří z těchto mužů a žen posluhují vlastnímu kmenovému náčelníku, ale žádný z nich by to nepřiznal ani mrknutím oka, dokud trvalo období gai'šain, ani kdyby to byla jeho vlastní dcera nebo syn. Randa náhle napadlo, že tohle je možná ten pravý důvod, proč někteří Aielové nesli to, co jim vyjevil, tak těžce. Jim to muselo připadat, že jejich předkové přísahali být gai'šain ne jen pro sebe, ale i pro všechna následující pokolení. A tato pokolení - všechna až do dneška - porušila ji'e'toh tím, že se chytila oštěpu. Uvažovali někdy muži před ním tímto způsobem? Ji'e'toh byla velice vážná věc pro každého Aiela. Gai'šainové v měkkých střevících odešli téměř neslyšně. Žádný z kmenových náčelníků se nedotkl ani vína, ani jídla.
"Je tu nějaká naděje, že se se mnou Couladin sejde?" Rand ale věděl, že není. Jakmile zjistil, že Couladin nechává posly zaživa stáhnout z kůže, přestal okamžitě posílat žádosti o schůzku. Ale byl to způsob, jak přimět ostatní k řeči.
Han si odfrkl. "Jediné, co jsme od něj slyšeli, je, že chce nechat z kůže stáhnout tebe, až tě zase uvidí. Tobě to připadá jako ochota k řeči?"
"Můžu od něj Shaidy dostat?"
"Půjdou za ním," promluvil Rhuark. "Sice vůbec není kmenovým náčelníkem, ale oni tomu věří." - Couladin nikdy nevstoupil mezi skleněné sloupy. Možná dokonce pořád věřil, jak tvrdil, že všechno, co řekl Rand, je lež. "Tvrdí, že on je Car'a'carn, a tomu oni věří taky. Shaidské Děvy, které přišly, přišly kvůli svému společenstvu a proto, že Far Dareis Mai nesou tvou čest. Nikdo jiný to ale neudělá."
"Když vyšleme zvědy, aby na ně dávali pozor," pravil Bruan, "Shaidové je zabijí, jestli to půjde - Couladin si dává práci a rozdmýchává různé krevní msty, podařilo se mu znovu začít tak půl tuctu problémů - ale zatím se nezdá, že by nás tu chtěl napadnout. Slyšel jsem, že prý tvrdí, že jsme pošpinili Rhuidean a že kdyby nás napadli tady, jenom by to zneuctění zhoršilo."
Erim zavrčel a posunul se na podušce. "Chce tím říct, že je tu dost oštěpů, abychom pobili každého Shaida dvakrát, a ještě by pár bojovníků nemělo co na práci." Vsunul si do úst kousek bílého sýra a mumlal s plnou pusou. "Shaidové byli vždycky zbabělci a zloději."
"Bezectní psi," řekli zároveň Bael a Jheran a pak se na sebe zamračili, jako by si oba mysleli, že ho ten druhý do něčeho navezl.
"Bezectní nebo ne," podotkl tiše Bruan, "Couladinovy zástupy rostou." Přesto, jak klidně mluvil, se zhluboka napil z číše, než pokračoval. "Všichni víte, o čem mluvím. Někteří z těch, co po čase bezútěšnosti utekli, své oštěpy neodhodili. Místo toho se připojili ke svým společenstvům u Shaidů.""
"Žádný Tomanelle se ještě nikdy neodtrhl od kmene," vyštěkl Han.
Bruan se podíval přes Rhuarka a Erima na náčelníka Tomanelle a schválně řekl: "Stává se to u každého kmene." Bez čekání na další výzvu se položil do polštářů. "Nedá se tomu říkat odtržení od kmene. Připojují se ke svým společenstvům. Jako shaidské Děvy, které přišly pod svou střechu sem."
Ozvalo se nějaké mručení, ale tentokrát se mu nikdo nevzepřel. Pravidla ovládající aielská válečná společenstva byla složitá a jistým způsobem byli jejich členové spojeni stejně pevně se společenstvem jako s vlastním kmenem. Například členové stejného společenstva proti sobě nebojovali, i když spolu jejich kmeny vedly krevní mstu. Někteří muži by se neoženili se ženou příliš úzce spřízněnou se členem svého společenstva, jako by se tím ona stávala jejich blízkou příbuznou. O způsobech Far Dareis Mai, Děv oštěpu, Rand ani nechtěl uvažovat.
"Musím vědět, co má Couladin v plánu," oznámil jim. Couladin byl jako býk se včelou v uchu. Mohl zaútočit libovolným směrem. Rand zaváhal. "Pošpinilo by to čest, kdybych vyslal lidi, aby se připojili ke společenstvům mezi Shaidy?" Nemusel popisovat, co měl na mysli dál. Všichni ztuhli, jak tam tak leželi na polštářích, dokonce i Rhuark, a v očích měli tak studený výraz, že se v místnosti úplně ochladilo.
"Takhle špehovat -" Erim kolem slova "špehovat" zkřivil rty, jako by to slovo mělo odpornou pachuť - "by bylo jako špehovat ve vlastním klanu. Nikdo čestný by něco takového neudělal."

Rand se raději neptal, zda by mohli najít někoho s trochu méně citlivou ctí. Aielové měli dost zvláštní smysl pro humor, často krutý, ale v některých záležitostech vůbec žádný.
Aby změnil předmět hovoru, se Rand zeptal: "Máte nějaké zprávy z druhé strany Dračí stěny?" Odpověď znal. Takovéto zprávy se dokonce i mezi tolika Aiely, kolik se jich shromáždilo kolem Rhuideanu, šířily velice rychle.
"Nic, co by stálo za řeč," odvětil Rhuark. "Při všech těch potížích mezi zabijáky stromů přichází do Trojí země jenom málo formanů." To bylo aielské jméno pro Pustinu. Trest za jejich hříchy, zkušební půda pro jejich odvahu, kovadlina, aby je vytvarovala. Zabijáci stromů říkali Aielové Cairhieňanům. "Nad Tearským Kamenem stále vlaje Dračí praporec. Tairenové se vydali na sever do Cairhienu, jak jsi přikázal, a rozdělují jídlo mezi zabijáky stromů. Nic víc."
"Měl jsi nechat všechny zabijáky stromů umřít hlady," zamumlal Bael a Jheran s cvaknutím zavřel pusu. Rand tušil, že chtěl říci to stejné.
"Zabijáci stromů se nehodí k ničemu, než aby je člověk zabil nebo prodal jako zvířata ve Shaře," prohlásil ponuře Erim. To byly dvě věci, které Aielové prováděli lidem, kteří přišli do Pustiny nepozváni. Pouze kejklíři, formani a Cikáni měli zaručen bezpečný průchod, i když Aielové se Cikánům vyhýbali, jako by byli nakaženi morem. Shara bylo jméno pro země za Pustinou. Dokonce ani Aielové o ní moc nevěděli.
Koutkem oka zahlédl Rand dvě ženy, vyčkávavě stojící těsně za vysokým obloukem dveří. Někdo do otvoru zavěsil šňůry s navlečenými korálky, červenými a modrými, na místo chybějících dveří. Jedna z žen byla Moirain. Rand chvíli zvažoval, že je nechá čekat. Moirain měla na tváři zase ten protivně velitelský výraz a očividně čekala, že kvůli ní všechno přeruší. Jenže tady už nebylo nic dalšího k probírání a on z výrazu ostatních mužů poznal, že si nechtějí povídat. Ne tak brzy poté, co mluvili o bezútěšnosti a Shaidech.
S povzdechem tedy vstal a kmenoví náčelníci ho napodobili. Všichni až na Hana byli stejně vysocí jako on nebo vyšší. Tam, kde Rand vyrostl, by byl Han považován za průměrně vysokého, ba dokonce maličko nadprůměrně. Mezi Aiely byl brán jako prcek. "Víte, co je třeba udělat. Přivést ostatní kmeny a dávat pozor na Shaidy." Na chvíli se odmlčel a dodal: "Skončí to dobře. Pro Aiely tak dobře, jak jen to dokážu zařídit."
"Proroctví říká, že nás zničíš," podotkl Han kysele, "a začal jsi docela dobře. Ale my za tebou přesto půjdeme. Až zmizí stíny," ocitoval, "až zmizí voda, do Stínu s vyceněnými zuby, vzdorně ječíce z posledních sil, plivnout Oslepiteli do oka o Posledním dnu." Oslepitel bylo jedno z aielských jmen pro Temného.
Randovi nezbývalo nic jiného, než správně odpovědět. Kdysi to neznal. "Na mou čest a Světlo, můj život bude dýkou pro Oslepitelovo srdce."
"O Posledním dnu," dokončili Aielové, "do samotného Shayol Ghulu." Harfeník dál tiše hrál.
Náčelníci prošli kolem žen a Moirain sledovali s uctivým výrazem. Nedávali najevo žádný strach. Rand si přál, aby dokázal být taky tak sebejistý. Moirain pro něj měla v zásobě příliš mnoho plánů, příliš mnoho způsobů, jak tahat za provázky, o nichž ani nevěděl, že si je k němu přivázala.
Obě ženy vstoupily, jakmile náčelníci odešli, Moirain chladná a elegantní jako vždy. Malá hezká žena s rysy, k nimž by bez ohledu na tu aessedaiovskou bezvěkost stejně nedokázal přiřadit věk, odložila vlhkou, chladivou látku, kterou předtím měla na hlavě. Místo toho jí do čela z tmavých vlasů visel na zlatém řetízku malý modrý kamínek. Ale stejné by to bylo i tehdy, kdyby si látku ponechala. To, jak se královsky nosila, nemohlo nic umenšit. Obvykle vypadala dobře o čtvrt sáhu vyšší, než ve skutečnosti byla, a v očích měla sebevědomý a velitelský výraz.
Druhá žena byla vyšší, i když mu pořád nesahala ani k rameni, mladá a nikoliv bezvěká. Egwain, s níž vyrůstal. Nyní, až na ty velké tmavé oči, mohla klidně projít jako Aielanka, a to nejen kvůli osmahlé tváři a rukám. Měla na sobě aielskou sukni z hnědé vlny a volnou bílou jupku z rostlinných vláken zvaných algode. Algode bylo měkčí než ta nejjemněji spředená vlna. Bylo by to skvělé zboží, kdyby o tom někdy Aiely přesvědčil. Na ramenou měla Egwain šedou loktuši a složený šedý šátek kolem hlavy jí přidržoval tmavé vlasy, které jí spadaly pod ramena. Na rozdíl od většiny aielských žen, nosila jenom jeden náramek, ze slonoviny, vyřezávaný do podoby kruhu plamenů, a jediný náhrdelník ze zlatých a

slonovinových korálků. A ještě jednu věc. Prsten s Velkým hadem na levé ruce.
Egwain studovala s některými moudrými - co přesně, to Rand nevěděl, i když víc než tušil, že to má něco společného se sny. Egwain a Aielanky měly pusy zavřené na sto západů - ale ona studovala také v Bílé věži. Byla jednou z přijatých novicek, měla se stát Aes Sedai. A přinejmenším tady a v Tearu se vydávala za hotovou Aes Sedai. Občas si z ní kvůli tomu utahoval. Ale ona jeho kousavé poznámky nebrala zrovna dobře.
"Vozy budou brzy připravené vyrazit do Tar Valonu," pravila Moirain. Hlas měla zpěvný a křišťálově jasný.
"Pošli s nimi silnou stráž," řekl Rand, "nebo by je Kadere nemusel dopravit tam, kam chceš." Znovu se otočil k oknu, chtěl se dívat ven a přemýšlet o Kaderem. "Mě nepotřebuješ, abych tě u toho držel za ruku nebo ti dal předem svolení."
Náhle ho cosi uhodilo přes záda, jako silná ořešáková větev. Pouze to, jak mu naskočila husí kůže, což v tomto vedru nebylo moc pravděpodobné, mu prozradilo, že jedna z žen usměrňovala.
Prudce se k nim otočil, sáhl po saidínu a naplnil se jedinou silou. Měl díky tomu pocit, jako by žil plněji, jako by byl desetkrát, stokrát živější. Také ho naplnila špína Temného, smrt a hniloba, jako by se mu v ústech plazili červi. Ten proud hrozil, že ho strhne s sebou, zuřící záplava, s níž musel neustále bojovat. Už na to byl pomalu skoro zvyklý, a zároveň si na to nikdy nezvykne. Chtěl se držet sladkého saidínu navěky, a chtělo se mu zvracet. A celou dobu se ho ta povodeň snažila odřít až na kost a spálit mu kosti na popel.
Ta špína ho nakonec dožene k šílenství, pokud ho jediná síla dřív nezabije. Byl to závod mezi těmito dvěma možnostmi. Šílenství bylo osudem každého muže, který mohl od začátku Rozbití světa usměrňovat. Ode dne, kdy Luis Therin Telamon Drak a jeho stovka rytířů uzavřeli Temného věznici v Shayol Ghulu. Poslední zpětný zášleh při uzavírání pošpinil mužskou polovici pravého zdroje a muži, kteří dokázali usměrňovat, šílenci, kteří dokázali usměrňovat, rozervali svět na kusy.
Rand se naplnil jedinou silou... Ale nepoznal, která žena to udělala. Obě se na něj dívaly, že by se jim v ústech máslo nerozpustilo, a obě měly téměř shodně zvednuté obočí v pobavené otázce. Jedna nebo obě se mohly v té chvíli dotýkat ženské polovice pravého zdroje, a on by to nikdy nepoznal.
Ovšem, klacek přes záda, to nebyl Moirainin způsob. Ta si uměla najít jiné způsoby tělesných trestů, jemnější a obvykle nakonec mnohem bolestivější. Ale i když si byl jist, že to musela udělat Egwain, sám nepodnikl nic. Důkaz. Ta myšlenka sklouzla po vnějším povrchu prázdnoty, uvnitř níž se vznášel, a myšlenky a pocity, dokonce i hněv, byly daleko. Neudělám vůbec nic bez důkazu. Tentokrát se nenechám popohánět. Nebyla to ta Egwain, s níž vyrůstal. Od chvíle, co ji tam Moirain poslala, se stala součástí Věže. Zase ta Moirain. Vždycky Moirain. Občas zatoužil po tom, aby se dokázal Moirain zbavit. Jen občas?
Soustředil se na ni. "Co ode mě chceš?" Vlastní hlas mu zněl jasně a studeně. Síla v něm zuřila. Egwain mu říkala, že když se žena dotýká saidaru, ženské polovice pravého zdroje, je to jako objetí. Pro muže to vždycky byla nelítostná válka. "A už nemluv o těch vozech, sestřičko. Obvykle zjistím, co hodláš udělat, dávno po tom, cos to udělala."
Aes Sedai se na něj zamračila a nebylo divu. Jistě nebyla zvyklá, aby s ní někdo takhle mluvil, rozhodně ne muž, dokonce ani Drak Znovuzrozený ne. Rand sám neměl ponětí, odkud se ta "sestřička" vzala. V poslední době mu občas slova nějak vskočila do hlavy. Možná se ho již začínalo zmocňovat šílenství. Někdy v noci ležel vzhůru až do časného rána a dělal si kvůli tomu značné starosti. Uvnitř prázdnoty mu to připadalo jako starosti někoho úplně jiného.
"Měli bychom si promluvit o samotě." Vrhla chladný pohled na harfeníka.
Jasin Natael, jak si tu říkal, ležel zpola natažený na poduškách u jedné ze dvou stěn bez oken a tiše se probíral strunami harfy, kterou měl opřenou o koleno. Harfa měla horní část rámu vyřezávanou a pozlacenou, aby připomínala tvory na Randových předloktích. Draci, tak je Aielové nazývali. Rand jenom tušil, kde Natael k té věci přišel. Byl to tmavovlasý muž, jenž by byl všude mimo Aielskou pustinu považován za dlouhána. Kabátec a spodky měl z tmavomodrého hedvábí, vhodné i pro královský dvůr, na límci a manžetách umně vyšívané zlatou nití, a přes panující vedro měl všechny knoflíky pozapínané a všechny tkanice pozavazované. Jemné šaty neladily s kejklířským pláštěm, který měl rozložený - vedle

sebe. Ten plášť byl naprosto v pořádku, ale byl celý pokrytý stovkami záplat v téměř tolika barvách, a všechny byly přišité tak, aby se zatřepotaly i v tom nejslabším vánku, které označovaly venkovského baviče, žongléra a akrobata, hudebníka a vypravěče, putujícího ode vsi ke vsi. To rozhodně nebyl člověk, který by se oblékal do hedvábí. Tento muž byl dosti ješitný. Vypadal cele zaujat hudbou.
"Před Nataelem můžeš mluvit, o čem chceš," prohlásil Rand. "Je to koneckonců kejklíř Draka Znovuzrozeného." Bylo-li by ale opravdu důležité udržet záležitost v tajnosti, trvala by na svém a on by poslal Nataela pryč, i když byl dost nerad, pokud ho neměl na dohled.
Egwain si hlasitě odfrkla a upravila si loktuši na ramenou. "Jseš nafouknutej jako přezrálej meloun, Rande al'Thore." Řekla to jasně, jako konstatování faktu.
Vně prázdnoty bublal hněv. Ne kvůli tomu, co řekla. Měla ve zvyku ho stírat, už když byli děti, a obvykle nezáleželo na tom, jestli si to zasloužil, nebo ne. Ale v poslední době zřejmě začala pracovat společně s Moirain a snažila se ho vyvést z míry, aby ho Aes Sedai mohla zatlačit, kam chtěla. Když byli mladší, než zjistili, kdo je, si s Egwain mysleli, že se jednoho dne vezmou. A ona se teď spolčuje s Moirain proti němu.
S tvrdou tváří promluvil drsněji, než zamýšlel. "Řekni, co chceš, Moirain. Řekni mi to tady a teď, nebo to musí počkat, až si na tebe najdu čas. Mám moc práce." To byla otevřená lež. Většinu času trávil cvičením šermu s Lanem nebo boje s oštěpem s Rhuarkem nebo se od obou učil boj holýma rukama a nohama. Ale jestli už měl být dneska někdo zahnán do kouta, bude tam on zahánět ostatní. Natael mohl slyšet všechno. Skoro všechno. Pokud Rand věděl, kde pořád je.
Moirain a Egwain se obě hrozně mračily, ale skutečná Aes Sedai aspoň zřejmě pochopila, že dneska se Rand nikam zahnat nedá. Mrkla na Nataela, stiskla rty - ten muž pořád vypadal zabraný do hraní - a pak z váčku vytáhla cosi zabaleného do šedého hedvábí.
Rozbalila to a položila věc, která byla uvnitř, na stůl. Kotouč o velikosti lidské ruky, polovina byla černá jako smrt, druhá v té nejčistší běli, obě barvy se stýkaly ve vlnovce, tvoříce tak dvě spojené slzy. To byl symbol Aes Sedai před Rozbitím, ale ten kotouč byl něco víc. Bylo vyrobeno jen sedm takových, zámků od věznice Temného. Nebo spíš ohnisko pro jeden ze zámků. Moirain vytáhla nůž s jílcem omotaným stříbrným drátkem a jemně přejela hrotem po okraji kotouče. Odpadla tenoučká černá vločka.
Rand, dokonce i uvnitř prázdnoty, zalapal po dechu. Prázdnota sama se zachvěla a na okamžik hrozilo, že ho jediná síla přemůže. "Tohle je kopie? Je falešný?"
"Našla jsem ho dole na náměstí," řekla Moirain. "Je ale skutečný. Ten, který jsem přivezla z Tearu, je stejný." Mohla říkat, že by si k obědu dala hrachovou polévku. Egwain, na druhou stranu, tiskla loktuši, jako by jí byla zima.
Rand sám pocítil záchvěv strachu, pronikajícího pod povrch prázdnoty. Dalo mu práci saidín propustit, ale on se k tomu přece přinutil. Kdyby ztratil soustředění, jediná síla by ho mohla rovnou zničit, a on potřeboval věnovat všechnu pozornost projednávané záležitosti. Přesto, i s tou špínou, to byla ztráta.
Vločka ležící na stole byla holá nemožnost. Tyto kotouče byly vyrobeny z cuendillaru, srdečníku, a nic, co bylo vyrobeno z cuendillaru, nebylo možné rozbít dokonce ani s pomocí jediné síly.
Jakákoliv síla byla proti němu použita, jenom ho posílila. Výroba srdečníku byla ztracena během Rozbití světa, ale ty, které byly během věku pověstí vyrobeny, stále existovaly, dokonce i ta nejkřehčí váza, i kdyby ji Rozbití potopilo na dno oceánu či pohřbilo pod horu. Ovšem, tři ze sedmi kotoučů již byly rozbity, ale bylo na to potřeba mnohem víc než nůž.
Když se tak nad tím zamyslel, stejně nevěděl, jak byly ty tři rozbity. Jestli srdečník nemohla rozbít žádná síla kromě Stvořitele, tak tím by to mělo být jednou provždy vyřešeno.
"Jak?" zeptal se a překvapilo ho, že má hlas stejně pevný, jako když byl obklopen prázdnotou.
"To nevím," odtušila Moirain, navenek stejně klidná. "Ale chápeš ten problém? Mohl by ho rozbít třebas i pád ze stolu. Jestli jsou ostatní, ať jsou kdekoliv, jako tenhle, čtyři lidé s kladivy by mohli znovu otevřít tu díru do věznice Temného. A kdo vůbec ví, jak účinné jsou v tomhle stavu?"
Rand to chápal. Ještě nejsem připravený. Nebyl si jist, zda bude vůbec kdy připraven, ale teď to tedy rozhodně nebylo. Egwain se tvářila, jako by se dívala na vlastní otevřený hrob.
Moirain znovu kotouč zabalila a vrátila ho do váčku. "Třeba mě něco napadne, než ho dovezu do Tar Valonu. Kdybychom věděli proč, třeba by se s tím dalo něco dělat."

Randa pohltil obraz, jak se Temný znovu natahuje ze Shayol Ghulu a nakonec se znovu osvobozuje. Svět před jeho duchovníma očima pokrýval oheň a temnota, plameny, které vše pohlcují a nevydávají žádné světlo, černota pevná jako kámen stlačující vzduch. Maje plnou hlavu takových představ, chvíli mu trvalo, než k němu proniklo, co právě řekla Moirain. "Ty tam chceš jet sama?" Měl pocit, že se na něj chce lepit jako lišejník na kámen. Nechtěl jsi právě tohle?
"Konečně," odpověděla Moirain tiše. "Konečně tě budu - muset přece jen opustit. Ať se stane, co se má stát." Rand měl dojem, že se zachvěla, ale bylo to tak rychlé, že si nebyl jist, není-li to jen jeho vlastní představivost, jenže vzápětí už byla zase sama sebou a cele se ovládala. "Musíš být připraven." Nepříjemně mu připomněla jeho vlastní pochybnosti. "Měli bychom si probrat tvé plány. Tady už moc dlouho zůstat nemůžeš. I kdyby Zaprodanci neplánovali, jak na tebe, jsou jistě někde tam venku a jejich moc sílí.Sebrat Aiely ti nebude k ničemu, jestli pak najdeš všechno na druhé straně Páteře světa v jejich rukou."
Rand se uchechtl a opřel se zády o stůl. Takže to byla jen další lest. Kdyby ho znervóznilo, že odchází, třeba by byl ochotnější poslouchat, poddajnější jejímu vedení. Nemohla samozřejmě lhát, ne otevřeně. Jedna z těch slavných tří přísah se o to postarala. Neřici žádné slovo, které by nebyla pravda. Rand zjistil, že to ponechává manévrovací prostor velký jako mlat. Nakonec ho nechá samotného. Bezpochyby až bude mrtev.
"Ty si chceš probrat moje plány," prohodil poněkud suše. Z kapsy kabátce vytáhl fajfku s krátkou troubelí a kožený váček s tabákem, fajfku si nacpal a jenom krátce se dotkl saidínu, aby do tabáku usměrnil plamínek. "Proč? Jsou to moje plány." Pomalu zabafal a čekal. Egwainina zlobného mračení si nevšímal.
Výraz Aes Sedai se v nejmenším nezměnil, ale její velké tmavé oči jako by vzplály. "Co jsi udělal, když ses ode mě odmítl nechat vést?" Hlas měla stejně chladný jako obličej, a přesto její slova připomínala práskání bičem. "Kamkoliv jsi šel, nechal jsi za sebou smrt, ničení a válku."
"V Tearu ne," vyhrkl příliš rychle. A v obraně. Nesměl dovolit, aby ho nějak vyvedla z míry. Odhodlaně a schválně pomalu bafal z fajfky.
"Ne," připustila Moirain, "v Tearu ne. Jednou jsi měl za sebou stát, lid, a co jsi s tím udělal? Přivést do Tearu spravedlnost, to je chvályhodné. Zavést do Cairhienu řád, nakrmit hladové je správné. Jindy bych tě za to pochválila." Sama byla Cairhieňanka. "Ale nepomůže ti to vzhledem ke dni, kdy budeš stát v Tarmon Gai'donu." Cílevědomá žena, a chladná, když přišlo na cokoliv jiného, dokonce i na její rodnou zemi. Avšak neměl by být sám stejně cílevědomý?
"Co chceš, abych udělal? Uštval Zaprodance jednoho po druhém?" Znovu se přinutil pomalu zatáhnout z fajfky. Dalo to práci. "Víš vůbec, kde jsou? No ano, Sammael je v Illianu - to víš - ale ostatní? Co když půjdu za Sammaelem, jak si přeješ ty, a najdu tam dva nebo tři nebo čtyři z nich? Nebo všech devět?"
"Ty by ses docela klidně mohl postavit třem nebo čtyřem, možná i všem devíti," prohlásila Moirain ledově, "kdybys nenechal Callandor v Tearu. Pravdou je, že utíkáš. Nemáš ve skutečnosti žádný plán, ne plán, který by tě připravil na Poslední bitvu. Utíkáš z místa na místo a doufáš, že všechno se nějak v dobré obrátí. Doufáš, neboť nevíš, co jiného dělat. Kdyby ses řídil mou radou, aspoň jednou -" Rand ji uťal, prudce mávl fajfkou, a zlobného mračení obou žen si vůbec nevšímal.
"Já mám plán." Jestli to chtějí vědět, ať se to tedy dozvědí, a ať shoří, jestli na tom změní jediné slovíčko. "Nejdřív chci ukončit války a zabíjení, ať už jsem je začal nebo ne. Když už musejí lidé zabíjet, ať zabíjejí trolloky, ne sebe navzájem. V aielské válce přešly Dračí stěnu čtyři kmeny a celé dva roky bylo po jejich. Tihle Aielové vyloupili a spálili Cairhien a porazili každé vojsko, které proti nim poslali. Kdyby byli chtěli, mohli dobýt i Tar Valon. Věž by je kvůli těm vašim třem přísahám nedokázala zastavit." Nepoužít sílu jako zbraň kromě proti zplozencům Stínu nebo temným druhům nebo na obranu vlastního života, to byla další z přísah, které skládaly všechny Aes Sedai, a Aielové Věž samu neohrožovali. S Randem teď cloumal hněv. Že utíká a doufá? "To dokázaly čtyři kmeny. Co se stane, až jich přes Páteř světa převedu jedenáct?" Bude to jedenáct, na připojení Shaidů byla jen malá naděje. "Než státy vůbec napadne, že by se měly sjednotit, bude příliš pozdě. Buď přijmou můj mír, nebo mě pohřbí v Can Breat." Harfa zazněla falešně a Natael se sklonil nad svým nástrojem a potřásal hlavou. Ve chvíli se opět ozvaly uklidňující tóny.

"Ani holub na báni se nenafukuje tolik jako ty," zamumlala Egwain a zkřížila ruce na prsou. "A kámen by nemohl být umanutější! Moirain se ti jenom snaží pomoct. Proč to nechápeš?"
Aes Sedai si uhladila hedvábné suknice, i když to vůbec nepotřebovaly. "Převést Aiely přes Dračí stěnu by mohlo být to nejhorší, co můžeš udělat." V jejím hlase se teď ozývalo napětí, buď z hněvu, nebo pocitu marnosti. Aspoň jí konečně začínalo docházet, že není žádná loutka. "Tentokrát amyrlinin stolec osloví vladaře každého státu, který ještě nějakého vladaře má, a předloží jim důkazy, že jsi Drak Znovuzrozený. Oni znají proroctví. Vědí, k čemu jsi byl zrozen. Jakmile se přesvědčí, kdo a co jsi, přijmou tě, protože budou muset. Blíží se poslední bitva a ty jsi jejich jediná naděje, jediná naděje lidstva."
Rand se zasmál nahlas. Byl to trpký smích. Strčil si fajfku mezi zuby a se zkříženýma nohama se usadil na stole. Pohled upíral ně. "Takže si se Siuan Sanche pořád myslíte, že víte všechno na světě." Světlo dej, o něm všechno nevěděly, a nikdy to nezjistí. "Obě jste hloupé."
"Chovej se aspoň poněkud slušně!" zavrčela Egwain, ale Rand mluvil přes ni.
"Tairenští vznešení páni taky znají proroctví, a poznali i mě, jakmile uviděli Meč, jehož se nelze dotknout, v mé pěsti. Polovina z nich čekala, že jim přinesu slávu nebo moc nebo obojí. Druhá polovina by mi s potěšením vrazila nůž do zad a pokusila se zapomenout, že se Drak Znovuzrozený vůbec kdy objevil v Tearu. Takhle státy přivítají Draka Znovuzrozeného. Pokud je nejdřív nepřiškrtím, jak jsem to udělal s Taireny. Víš, proč jsem nechal Callandor v Tearu? Aby jim mě stále připomínal. Každý den vědí, že tu je, zaražený do Srdce Kamene, a vědí, že se pro něj vrátím. To jediné je ke mně poutá." To byl jeden z důvodů, proč nechal Meč, jehož se nelze dotknout, v Tearu. Na ten druhý raději vůbec nemyslel.
"Buď velmi opatrný," řekla Moirain po chvíli. Jen to, její hlas zněl jako zamrzlý klid. V jejích slovech se ozývalo vážné varování. Jednou ji slyšel téměř stejným tónem říkat, že by ho raději viděla mrtvého, než by dovolila, aby ho dostal Stín. Tvrdá žena.
Dlouhou dobu se na něj upřeně dívala a oči měla jako tmavé tůně, jež ho hrozily pohltit. Pak předvedla dokonalé pukrle. "S tvým dovolením, můj pane Draku, dohlédnu na to, aby mistr Kadere věděl, kde by měl pracovat zítra."
V jejím chování či slovech nikdo nemohl spatřit nebo zaslechnout ani ten nejslabší výsměch, ale Rand ho cítil. Byla ochotná použít cokoliv, co by ho mohlo vyvést z rovnováhy, díky čemu by se cítil provinile, zahanbeně, nejistě nebo tak. Rand se za ní díval, dokud ji nezakryly chřestící korálky ve dveřích.
"Není nutný, aby ses takhle mračil, Rande al'Thore." Egwain mluvila tiše, oči měla rozzlobené. Loktuši držela, jako by ho s ní chtěla uškrtit. "Pán Drak, to určitě! Ať jsi cokoliv, jsi hrubej, nevychovanej pacholek! Nezabilo by tě, kdyby ses choval slušně!"
"Takže jsi to byla ty," vyštěkl, ale k jeho překvapení Egwain trošičku zavrtěla hlavou, než se vzpamatovala. Takže to nakonec byla Moirain. Jestli Aes Sedai dávala takhle jasně najevo vztek, něco ji muselo hrozně žrát. On, nepochybně. Snad by se měl omluvit. Asi by to neuškodilo, kdybych se choval slušně. I když nechápal, proč by se měl chovat zdvořile k Aes Sedai, která se ho mezitím snaží vodit na vodítku.
Ale jestli on myslel na to, že se zkusí chovat zdvořile, Egwain na něco podobného rozhodně ani nepomyslela. Kdyby byly žhavé uhlíky tmavě hnědé, vypadaly by přesně jako její oči. "Jsi zabedněnej trouba, Rande al'Thore, a já jsem Elain nikdy neměla říkat, že jsi pro ni dost dobrej. Ty nejsi dobrej ani pro lasici! Přestaň chodit s nosem nahoru. Pamatuju si, jak ses potíval, když ses snažil vymluvit z nějaký lumpárny, do který vás dostal Mat. Vzpomínám si, jak tě Nyneiva spráskala proutkem, až jsi vyl, a zbytek dne jsi musel sedět jenom na polštáři. Není to zas tak dávno. Měla bych říct Elain, aby na tebe zapomněla. Kdyby věděla jen polovinu toho, co se s tebou děje..."
Rand na ni civěl s otevřenými ústy, jak její tiráda pokračovala. Egwain byla nejvíc rozvzteklená od chvíle, co prošla korálkovým závěsem. Pak mu to došlo. To kvůli tomu, jak zavrtěla hlavou a tím mu prozradila, že to byla Moirain, kdo jej udeřil s pomocí jediné síly. Egwain velice tvrdě pracovala na tom, aby vše dělala správně. Když studovala na moudrou, nosila aielský oděv. Co Rand věděl, byla schopná dokonce přejmout aielské způsoby. To se jí podobalo. Ale zároveň celou dobu pracovala tvrdě na tom, aby byla správnou Aes Sedai, i když byla jenom jednou z přijatých novicek. Aes Sedai obvykle držely svůj vztek na uzdě, ale hlavně nikdy neprozrazovaly nic, co chtěly skrýt.

Iliena se nikdy nevztekala na mě, když se zlobila sama na sebe. Když už byla hrubá, bylo to proto, že... V té chvíli ztuhl. V životě nepotkal ženu jménem Iliena. Ale k tomu jménu si dokázal vybavit tvář, i když jen matně. Krásnou tvář, s pletí jako smetana a zlatými vlasy přesně toho odstínu, jaký měla Elain. Tohle muselo být to šílenství. Vzpomínat si na vymyšlenou ženu. Snad jednoho dne zjistí, že vede hovor s lidmi, kteří tu nejsou.
Egwain svůj proslov ukončila s ustaraným výrazem. "Jsi v pořádku, Rande?" Hněv se jí z hlasu vytratil, jako by tam nikdy nebyl. "Něco není v pořádku? Neměla bych sehnat Moirain, aby -"
"Ne!" vyjel na ni a ihned zmírnil tón. "Nedokáže léčit..." Ani Aes Sedai nedokázala vyléčit šílenství. Žádná z nich nemohla vyléčit to, co jej trápilo. "Je Elain v pořádku?"
"Je v pořádku." Přes to, co předtím všechno řekla, ozýval se jí v hlase náznak soucitu. Víc Rand taky nečekal. Kromě toho, pokud věděl, tak když Elain odjížděla z Tearu, bylo všechno, co měla v plánu, záležitostí Aes Sedai, a jemu do toho nic nebylo. Tak mu to Egwain nejednou řekla a Moirain to zopakovala. Tři moudré, které mohly chodit ve snu, ty, u nichž Egwain studovala, mu poskytly ještě méně informací. Měly své vlastní důvody, aby ho neměly zrovna v lásce.
"Už musím taky jít," pokračovala Egwain a upravila si loktuši na ramenou. "Jsi unavenej." Lehce se zamračila a řekla: "Rande, co to znamená, být pohřbený v Can Breat?"
Už už se chtěl zeptat, o čem to, pro Světlo, mluví. Pak si vzpomněl, že to rčení použil sám. "Jenom něco, co jsem kdysi někde zaslechl," zalhal. Neměl nejmenší tušení, co to znamená, stejně jako nevěděl, odkud se to vzalo.
"Odpočiň si, Rande," řekla a mluvila, jako by byla o dvacet let starší, místo o dva roky mladší. "Slib mi, že to uděláš. Potřebuješ to." Rand kývl. Ona si ho chvíli prohlížela, jako by chtěla vypátrat pravdu, a pak vykročila ke dveřím.
Randova stříbrná číše s vínem se vznesla z koberce a připlula mu k ruce. Rand ji rychle sebral ze vzduchu těsně předtím, než se Egwain ohlédla přes rameno.
"Asi bych ti to neměla říkat," pronesla. "Elain mi tu zprávu nedala pro tebe, ale... Říkala, že tě miluje. Nejspíš to už víš, ale jestli ne, měl by sis to promyslet." S tím byla pryč, jen za ní zachřestily korálky.
Rand seskočil ze stolu a odhodil číši, až víno zacákalo dlaždičky, jak se vzteky bez sebe otočil k Jasinu Nataelovi.

KAPITOLA TŘETÍ

Bledé stíny

Rand popadl saidín a usměrnil, spletl vlákna vzduchu takovým způsobem, že Nataela zvedl rovnou z polštářů. Pozlacená harfa se svalila na tmavočervené dlaždičky a muže to přitisklo ke stěně tak, že se od krku po kotníky nemohl hnout a špičky měl půl sáhu nad zemí. "Varoval jsem tě! Nikdy neusměrňuj, když je u toho někdo jiný. Nikdy!"

Natael tím svým zvláštním způsobem naklonil hlavu na stranu, jako by se snažil na Randa podívat koutkem oka, nebo se dívat tak, aby to nebylo znát. "Kdyby to zahlídla, myslela by si, že to jseš ty." Rozhodně to neznělo jako omluva, nebyly v tom rozpaky, ale ani výzva. Zřejmě si myslel, že předkládá rozumné vysvětlení. "Kromě toho jsi vypadal, že máš žízeň. Dvorní bard by měl pečovat o potřeby svýho pána." To byl jeden z těch malých klamů, kterými se obklopil. Byl-li Rand pán Drak, tak on musel být dvorní bard, ne jenom prostý kejklíř.

Rand se cítil znechucený sám sebou stejně, jako se hněval na druhého muže. Rozpletl tkanivo a nechal Nataela spadnout. Zacházet s ním hrubě bylo jako prát se s desetiletým klukem. Nemohl sice vidět štít, který druhému muži bránil dosáhnout na saidín - bylať to ženská práce - ale věděl, že tam je. Pohnout s číší byl asi současný rozsah Nataelových schopností. Naštěstí byl štít skryt i před očima žen. Natael tomu říkal "převrácení", ale zřejmě to nedokázal blíž vysvětlit. "A kdyby si všimla, jak se tvářím, a pojala podezření? Byl jsem tou sklínkou stejně překvapený, jako kdyby ke mně přiletěla sama od sebe!" Vrazil si zase fajfku do pusy a začal zuřivě bafat.

"Stejně by nic nevytušila." Druhý muž se zase usadil do polštářů, zvedl harfu a zadrnkal melodii, která zněla vskutku děsivě. "Jak by to mohlo někoho napadnout? Já tý situaci ani sám pořádně nevěřím." Pokud se v jeho hlase ozval byť jen náznak trpkosti, Rand ho nerozeznal.

Nebyl si zcela jist, že tomu věří sám, i když na tom dost tvrdě zapracoval. Muž před ním, Jasin Natael, měl jiné jméno. Asmodean.

Asmodean, nedbale drnkající na harfu, nevypadal jako jeden ze strašlivých Zaprodanců. Byl poměrně hezký. Rand tušil, že je pro ženy přitažlivý. Bylo opravdu zvláštní, že zlo často nemívalo žádné vnější známky. Jenže kejklíř byl jedním ze Zaprodanců, a jelikož se ho Rand snažil udržet naživu, skryl tuto skutečnost před Moirain i všemi ostatními. Potřeboval totiž učitele.

Jestli to, co platilo pro ženy, které Aes Sedai nazývaly divoženkami, platilo i pro muže, tak měl naději jen jedna ku třem, že přežije pokus naučit se zvládat jedinou sílu sám. Pokud by už nebral v úvahu šílenství. Jeho učitelem musel být muž. Moirain i jiné ženy mu dost často vykládaly, že pták nemůže naučit rybu létat, ani ryba ptáka plavat. Navíc jeho učitel musel být někdo zkušený, někdo, kdo už věděl všechno, co se potřeboval naučit. Když Aes Sedai zkrotily každého muže, který mohl usměrňovat, jakmile ho našly - a s každým rokem se takových mužů objevovalo stále méně - nezůstávalo mnoho možností. Muž, který by prostě zjistil, že může usměrňovat, by nevěděl o nic víc než Rand. Falešný Drak, který by mohl

usměrňovat - kdyby Rand dokázal najít nějakého, kterého už Aes Sedai nechytily a nezkrotily - by se asi těžko vzdal vlastních snů o moci pro jiného, který by tvrdil, že je Drak Znovuzrozený. Co zůstalo, co k sobě Rand přilákal, byl jeden ze Zaprodanců.
Asmodean vybrnkával náhodné akordy a Rand se zatím usadil na polštáři proti němu. Bylo dobré nezapomínat, že ten muž se nezměnil, ne uvnitř, od toho dne před dávnými dobami, kdy odevzdal svou duši Stínu. To, co dělal teď, dělal pod nátlakem. Nepřešel ke Světlu. "Napadlo tě někdy vrátit se zpátky, Nataeli?" Vždy si dával pozor na jméno. Stačilo vydechnout "Asmodean", a Moirain by si byla jista, že Rand přešel ke Stínu. Moirain a možná i další. Ani on, ani Asmodean by to nemuseli přežít.
Muži ztuhly ruce na strunách a obličej měl zachmuřený. "Vrátit se? Demandred, Rahvin, kterejkoliv z nich by mě teď na potkání zabil. Kdybych měl štěstí. Možná až na Lanfear, a jistě pochopíš, že to s ní nechci zkoušet. Semirhage by dokázala donutit balvan prosit o slitování a ještě jí poděkovat za smrt. A co se týče Velikého pána -"
"Temného," opravil ho Rand dost ostře přes troubel. Veliký pán Temnoty bylo jméno, které temní druzi používali pro Temného. Temní druzi a Zaprodanci.
Asmodean se kratičce uklonil na znamení, že se podvoluje. "Až se Temný osvobodí..." Byla-li jeho tvář předtím bezvýrazná, nyní byla zachmuřená o to víc. "Stačí říct, že bych radši našel Semirhage a vydal se jí na milost a nemilost, než bych čelil - Temného trestu za zradu."
"Tak to je dobře, že tu jsi, abys mě učil."
Z harfy se vyřinula žalostná melodie hovořící o ztrátě a slzách. ,"Pochod smrti'," mluvil Asmodean do hudby, "poslední věta Cyklu velkých vášní, kterou tři sta let před válkou síly složil -"
Rand ho přerušil. "Neučíš mě dobře."
"Tak dobře, jak se dá za daných okolností čekat. Teď dokážeš zachytit saidin, kdykoliv se ti zachce, a poznat jedno vlákno od druhého. Umíš se zaštítit a síla dělá to, co chceš ty." Přestal hrát a zamračil se, aniž se však podíval na Randa. "Myslíš, že Lanfear chtěla, abych tě naučil všemu? Kdyby chtěla tohle, byla by zůstala nablízku, aby nás mohla propojit. Chce tě živýho, Luisi Therine, ale zároveň hodlá zůstat silnější než ty."
"Neříkej mi tak!" štěkl Rand, ale Asmodean ho zřejmě neslyšel.
"Jestli jste si tohle naplánovali - chytit mě do pasti -" Rand od Asmodeana vycítil vlnu síly, jako by Zaprodanec zkoušel štít, který kolem něj Lanfear spletla. Ženy, které mohly usměrňovat, vídaly kolem každé ženy, která objala saidar, záři a jasně usměrňování cítily, ale on kolem Asmodeana nikdy nic neviděl a cítil jen málo. "Jestli jste to upekli spolu, tak jsi dovolil, aby tě převezla ve víc věcech. Říkal jsem ti, že nejsem moc dobrej učitel, zvlášť bez toho spojení. Naplánovali jste to společně, že jo?" Teď se na Randa podíval, sice úkosem, ale přesto naléhavě. "Kolik si toho pamatuješ? Totiž z toho, jak jsi byl Luis Therin. Ona tvrdila, že si nevzpomínáš vůbec na nic, avšak ona by klidně zalhala samotnýmu Vel - Temnému."
"Tentokrát mluvila pravdu." Rand se pohodlně usadil mezi polštáři a usměrnil si k sobě jednu ze stříbrných číší, kterých se kmenoví náčelníci ani nedotkli. Dokonce i ten kratičký dotek saidínu byl radostný - a nechutný. A bylo těžké se jej vzdát. Nechtěl se bavit o Luisi Therinovi. Unavovalo ho, jak si lidé pořád mysleli, že je Luis Therin. Hlavička fajfky začínala sálat, jak prudce bafal, takže si vyndal fajfku z úst a zamával jí. "Jestli spojení s tebou pomůže, abys mě mohl líp učit, tak proč se nespojíme?"
Asmodean se na něj podíval, jako by se ho byl Rand zeptal, proč nejedí kameny, a pak zavrtěl hlavou. "Pořád zapomínám, kolik toho nevíš. My dva se spojit nemůžeme. Leda by nás propojila žena. Asi bys moh požádat Moirain nebo tu malou Egwain. Jedna z nich by měla být schopná na ten způsob přijít. Teda pokud ti nebude vadit, že zjistí, kdo jsem."
"Nelži mi, Nataeli," zavrčel Rand. Dávno předtím, než se sešel s Nataelem, Rand zjistil, že usměrňování muže a ženy se liší stejně, jako se muži lišili od žen, ale jen málo z toho, co mu kejklíř říkal, bral za bernou minci. "Slyšel jsem, jak Egwain a ostatní mluví o tom, že Aes Sedai spojují své síly. Jestli to dokážou ony, tak proč ne ty a já?"
"Protože nemůžem." Asmodeanovi se do hlasu vloudilo jakési podráždění. "Jestli chceš vědět proč, zeptej se nějakýho filozofa. Proč neumí pes létat? Třeba je to velký plán vzoru, aby se vyrovnalo to, že jsou muži silnější. My se bez nich spojit nemůžeme, ale ony bez nás ano. Teda až do počtu třinácti, což je

jen malá útěcha. Pak už potřebují muže, když chtějí zvětšit kroužek."
Rand si byl jist, že tentokrát ho přichytil při lži. Moirain říkala, že ve věku pověstí byli muži a ženy stejně silní, a ona nemohla lhát. Řekl tedy něco v tom smyslu a dodal: "Pět sil si je rovno."
"Země, oheň, vzduch, voda a duch." Natael při každém slově zahrál akord. "Jsou si rovný, to je pravda, a je taky pravda, že co muž dokáže s jednou z nich, dokáže žena taky. Přinejmenším jistým způsobem. Ale to nemá nic společnýho s tím, že jsou muži silnější. To, čemu Moirain věří, že je pravda, říká jako pravdu, ať už to pravda je nebo ne. Jedna z tisíce slabostí jsou ty hloupý přísahy." Chvíli hrál něco, co opravdu znělo dost hloupě. "Některý ženy mají silnější ruce než některý chlapi, ale všeobecně platí, že je to obráceně. To stejný platí pro jedinou sílu a asi ve stejným poměru."
Rand pomalu kývl. Dávalo to jistý smysl. Elain a Egwain byly považovány za jedny z nejsilnějších žen, které se dobře za tisíc i víc let cvičily ve Věži, ale on sám se s nimi jednou popasoval, a Elain později přiznala, že se cítila jako kotě, které chytil mastif.
Asmodean ale ještě neskončil. "Když se dvě ženy spojí, nezdvojnásobí tím svou sílu - spojení není jen prostý přidání dvou sil k sobě - ale když jsou dost silný, můžou se vyrovnat muži. A když se jich spojí třináct, tak se musíš mít pěkně napozoru. Třináct nejslabších žen, který skoro neumí usměrňovat, dokážou přemoct většinu mužů, když jsou spojený. Třináct nejslabších žen ve Věži by dokázalo přemoct i tebe a každýho muže, a ani by se u toho nezadýchaly. V Arad Domanu jsem narazil na jedno rčení: ‚Čím víc ženských je pohromadě, tím tišeji moudrej muž našlapuje.' Nebylo by od věci si tohle pamatovat."
Rand se zachvěl a vzpomněl si na dobu, kdy byl mezi mnohem víc než třinácti Aes Sedai. Jistě, většina z nich neměla ani tušení, kdo je. Kdyby ano... Kdyby se Egwain a Moirain spojily... Nechtěl věřit, že by Egwain zašla tak daleko na cestě směrem k Věži a pryč od jejich přátelství. Ať už dělá cokoliv, dělá to celým srdcem, a teď se stává Aes Sedai. Stejně jako Elain.
Ani polovina vína v číši tu myšlenku nedokázala spláchnout. "Co mi ještě můžeš říct o Zaprodancích?" Tuhle otázku už určitě položil aspoň stokrát, ale pokaždé doufal, že získá nějaký další střípek. Mnohem lepší než myslet na to, jak se Moirain a Egwain spojují k...
"Už jsem ti řekl vše, co vím." Asmodean si těžce povzdechl. "I v tom nejlepším případě jsme byli dost těžko dobří přátelé. Myslíš, že si něco nechávám pro sebe? Nevím, kde jsou ostatní, jestli chceš vědět tohle. Až na Sammaela, a to, že si jako království zabral Illian, jsi věděl už předtím, než jsem ti to řekl. Graendal byla nějakou dobu v Arad Domanu, ale podle mě už nejspíš odešla. Má moc ráda svý pohodlí. Moghedien asi je nebo byla taky na západě, ale Pavoučici nikdo nenajde, pokud to ona nechce. Rahvin má za svýho mazlíčka nějakou královnu, ale můžem se jenom dohadovat, který zemi za něj vládne. A to je všechno, co vím, co by ti mohlo pomoct je najít."
Rand to všechno už slyšel dřív. Měl dojem, že slyšel všechno, co mu byl Asmodean o Zaprodancích ochoten říci, už aspoň padesátkrát. Tolikrát, až mu to připadalo, že vždycky ví, co mu ten muž řekne. O něčem z toho si skoro přál, aby to nikdy nezjistil - například to, co Semirhage připadá zábavné - a něco vůbec nedávalo smysl. Demandred přešel ke Stínu, protože záviděl Luisi Therinu Telamonovi? Rand si neuměl představit, že by někomu záviděl natolik, aby kvůli tomu byl ochoten vůbec něco podnikat, a tohle už rozhodně ne. Asmodean tvrdil, že to byla představa nesmrtelnosti, nekonečné věky hudby, co svedlo jej. Tvrdil, že byl předtím význačným skladatelem. Nesmysl. A přesto v té hromadě často mrazivých informacích mohl ležet klíč k přežití Tarmon Gai'donu. Ať už řekl Moirain cokoliv, Rand velmi dobře věděl, že se jim bude muset postavit tam, pokud ne předtím. Vyprázdnil číši a položil ji na dlaždičky. Víno nemohlo spláchnout fakta.
Zachřestily korálky a Rand se ohlédl přes rameno na vstupující gai'šainy, v bílém rouchu a mlčící. Někteří začali sbírat jídlo a pití, které jemu a náčelníkům předtím připravili, a další, muž, přinesl na stůl velký stříbrný podnos. Na něm byly zakryté mísy, stříbrný pohár a dva velké kameninové džbány se zelenými pruhy. V jednom bude víno a v druhém voda. Jiná gai'šainka přinesla pozlacenou lampu, již zapálenou, a postavila ji vedle podnosu. Za okny začínala obloha dostávat žlutorudou barvu slunce západu. V té kratičké chvíli mezi rozpáleným dnem a mrazivou nocí byl vzduch opravdu příjemný.
Když gai'šainové odešli, Rand vstal, ale hned neodešel. "Jakou mám podle tebe naději, až přijde Poslední bitva, Nataeli?"

Asmodean, jenž si právě přitahoval červenomodře pruhovanou pokrývku k ramenům, zaváhal a s hlavou nakloněnou na stranu, jako to dělal vždycky, k němu vzhlédl. "Našels... něco... na náměstí ten den, kdy jsme se tu setkali."
"Zapomeň na to," vyjel Rand drsně. Byly to dvě věci, ne jedna. "A stejně jsem to zničil." Měl dojem, že Asmodeanovi trochu poklesla ramena.
"Pak tě - Temný - pohltí zaživa. A co se mě týče, já si otevřu žíly v tý chvíli, kdy zjistím, že je volněj. Jestli budu mít šanci. Rychlá smrt je lepší než to, co by mě jinak čekalo." Odhodil stranou pokrývku, posadil se a ponuře se zahleděl do prázdna. "Určitě lepší než se zbláznit. Teď jsem k tomu stejně náchylnej jako ty. Tys zlomil pouta, co mě chránila." V jeho hlase ale nebyla žádná hořkost. Jenom beznaděj.
"Co když existuje jiný způsob, jak se proti té špíně chránit?" chtěl vědět Rand. "Co kdyby se dala nějak odstranit? I pak by ses chtěl pořád zabít?"
Asmodean se zasmál jedovatým smíchem. "Stín mě vem, ty si snad pomalu začínáš myslet, že jseš zatracenej Stvořitel! Jsme mrtví. Oba dva. Mrtví! To jseš tak zaslepenej pýchou, že to nevidíš? Nebo jenom tak zabedněnej, ty beznadějnej ovčáku?"
Rand se odmítl nechat zatáhnout do hádky. "Tak proč to teda neskončíš hned?" zeptal se napjatým hlasem. Nebyl jsem tak zaslepený, abych si nevšiml, co máte s Lanfear za lubem. Nebyl jsem tak zabedněný, abych ji neoklamal a tebe nechytil do léčky. "Jestli není žádná naděje ani šance, ani ten nejmenší ždibíček... tak proč jsi ještě naživu?"
Asmodean se na něj pořád nepodíval a mnul si nos. "Jednou jsem viděl chlápka, jak visí z útesu," vykládal pomalu. "Okraj se mu drolil pod rukama a jediné, co bylo dost blízko, aby se toho mohl zachytit, byl trs trávy, jen pár dlouhejch stébel s kořínkama, co se jen tak tak držely kamene. Jediná naděje na to, že se vyšplhá nahoru. Tak se jí chytil." Náhle se zasmál, ale veselí v tom nebylo žádné. "Musel vědět, že ji vytrhne."
"Zachránils ho?" zeptal se Rand, ale Asmodean neodpověděl.
Rand se zadíval ke dveřím a za ním se znovu ozval "Pochod smrti".
Korálky na šňůrách za ním zachřestily a pět Děv, čekajících v široké prázdné chodbě vyložené světle modrými dlaždicemi, se plavně zvedlo z podřepu. Až na jednu to všechno byly vysoké ženy, i když na Aielanky to žádná zvláštní výška nebyla. Jejich vůdkyni Adelin chyběla dobře dlaň, aby se mu mohla dívat rovnou do očí. Výjimku tvořila ohnivá zrzka jménem Enaila, která nebyla o nic vyšší než Egwain, a na svou malou výšku byla nesmírně citlivá. Jako kmenoví náčelníci, i tyto ženy měly oči modré, zelené nebo šedé, a vlasy, světle hnědé, žluté či rusé, měly až na cop na temeni zastřižené na ježka. Na opasku jim naproti dlouhému noži viselplný toulec a na zádech nosily v pouzdrech luky z rohoviny. Každá měla tři čtyři krátké oštěpy s dlouhým hrotem a kulatý, hovězinou potažený puklíř. Aielské ženy, které neprahly po krbu a dětech, měly své vlastní válečné společenstvo, Far Dareis Mai, Děvy oštěpu.
Rand je pozdravil lehkou úklonou a ony se na oplátku usmály. Nebyl to aielský zvyk, přinejmenším ne tak, jak se Rand učil klanět. "Vidím tě, Adelin," pozdravil. "Kde je Joinda? Měl jsem dojem, že tu s tebou předtím byla. Je nemocná?"
"Vidím tě, Rande al'Thore," pozdravila Adelin. Její hodně světlé vlasy vypadaly ještě světlejší, neboť lemovaly opálený obličej s bílou jizvou na tváři. "Jistým způsobem ano. Celý den mluvila sama se sebou a asi před hodinou šla položit svatební věneček k nohám Garanovi z Jhirad Goshienů." Několik dalších žen potřásalo hlavami. Svatba znamenala vzdát se oštěpu. "Zítra je jeho poslední den jako jejího gai'šaina. Joinda je ze Shaaradů od Černých skal," dodala významně. Bylo to významné. Svatba s mužem či ženou, jatou jako gai'šain, byla celkem běžná, ale zřídka tehdy, vedly-li spolu kmeny krevní mstu, dokonce i krevní mstu dočasně přerušenou.
"Tahle nemoc se šíří," připojila Enaila. Hlas měla obvykle stejně ohnivý jako vlasy. "Od chvíle, co jsme vstoupily do Rhuideanu, každý den uvije svatební věneček jedna nebo dvě Děvy."
Rand kývl a snažil se, aby to vypadalo, že s nimi soucítí. Byla to jeho chyba. Kdyby jim to řekl, nevěděl, kolik by jich ještě riskovalo zůstat v jeho blízkosti. Nejspíš všechny, čest by je udržela, a ony se nebály o nic víc než kmenoví náčelníci. Aspoň že to byly jenom svatby. Dokonce i Děvy by považovaly svatbu za lepší než věci, které zažili někteří ostatní. Možná by to považovaly za lepší. "Za chvilku jsem připravený

jít," oznámil jim.
"Budeme trpělivě čekat," řekla Adelin. Těžko to ale byla trpělivost. Jak tu tak stály, všechny vypadaly, že jsou připraveny se okamžitě pohnout.
Opravdu mu trvalo jenom chviličku, než udělal, co chtěl. Spletl vlákna ducha a ohně kolem místnosti a zavázal je, aby držela sama. Dovnitř i ven mohl vstoupit každý kromě muže, který uměl usměrňovat. Pro něj - nebo Asmodeana - by projít dveřmi bylo jako projít stěnou pevného ohně. Tohle tkanivo - a taky to, že odstíněný Asmodean je příliš slabý, aby si dokázal usměrnit cestu skrz - objevil náhodou. Nikdo by se nedivil ničemu, co dělá kejklíř, ale kdyby snad bylo někomu něco divného, tak se Jasin Natael prostě rozhodl spát co nejdál od Aielů, jak se mu to v Rhuideanu jen dařilo. To byla volba, s niž přinejmenším vozkové a stráže Hadnana Kadereho soucítili. A takhle Rand věděl, kde v noci ten muž přesně je. Děvy se ho na nic neptaly.
Rand se otočil. Děvy ho následovaly. Rozestoupily se a byly ostražité, jako by přímo tady očekávaly útok. Asmodean stále hrál tu pohřební píseň.
* * *
S rozpaženýma rukama chodil Mat Cauthon po bílém roubení vyschlé kašny a zpíval mužům, kteří ho ve slábnoucím světle pozorovali.

"Budem víno pít, až bude pohár prázdný,
a líbat děvčata, aby byly krásný,
a házet kostkama, až bude jasný,
že budem tancovat se Stínovým Jakem. "

Vzduch byl po rozpáleném dni chladný a Mata napadlo, že si rozepne hezký kabátec ze zeleného hedvábí se zlatou výšivkou, ale z pití, kterému Aielové říkali oosquai, mu bzučelo v hlavě, jako by mu tam poletovaly obří mouchy, a myšlenky se mu nějak vytrácely. V zaprášené nádrži kašny stály tři ženské postavy z bílého kamene, šest sáhů vysoké a bez šatů. Každá měla zvednutou ruku a druhou držela na rameni nakloněný obrovský kamenný džbán, z něhož měla tryskat voda, ale jedné soše chyběla hlava a zdvižená ruka a další zbyla ze džbánu jen hromádka kamení.

"Protančíme celou noc, dokud svítí měsíček,
a na kolenou pohoupeme kupu panenek,
a pak si se mnou zajedeš jenom kousíček,
zatančit si se Stínovým Jakem. "

"To je moc pěkná písnička vo smrti," křikl jeden vozka s těžkým lugardským přízvukem. Kadereho muži se drželi v těsném hloučku stranou od Aielů kolem kašny. Byli to všechno tvrdí muži s tvrdými tvářemi, ale každý si byl jist, že by mu kterýkoliv Aiel klidně podřízl hrdlo, kdyby se na něj jen špatně podíval. Nebyli daleko od pravdy. "Moje babička vykládala o Stínovým Jakovi," pokračoval Lugarďan s velkýma ušima. "Není správný takhle zpívat o smrti."
Mat přiopile zauvažoval nad písničkou, kterou si vyzpěvoval, a zašklebil se. "Tanec se Stínovým Jakem" nikdo neslyšel od pádu Aldesharu. Mat v hlavě stále slyšel tu vzdornou píseň, když zlatí lvi podnikli poslední, marný útok na vojsko Artuše Jestřábí křídlo, které je obklíčilo. Aspoň že ji neblekotal ve starém jazyce. Nebyl zdaleka tak mimo sebe, jak vypadal, ale těch pohárků oosquai bylo vážně příliš mnoho. Ta šťáva vypadala a chutnala jako hnědá voda, ale když se dostala do hlavy, bylo to jako kopnutí od muly. Moirain mě ještě přibalí k těm věcem do Věže, jestli si nebudu dávat pozor. Aspoň by mě tím dostala z Pustiny a pryč od Randa. Možná byl opilejší, než si myslel, když to považoval za dobrý obchod. Přešel na "Dráteníka v kuchyni".

"Dráteník v kuchyni prácičku má.
Paňmáma nahůře si modrý šaty dá.
Tancuje ze schodků celá říčná,

a volá, oj dráteníku, můj dráteníku,
to všecko tu na správku čeká."

Někteří z Kadereho mužů se připojili k písni a Mat zatím dotančil k místu, kde začal. Aielové však nezpívali. Aielští muži zpívali pouze bitevní nápěvy nebo žalozpěvy za zabité, a taktéž Děvy, i když ty si občas mezi sebou zanotovaly.
Dva Aielani dřepěli na roubení kašny, ale nezdálo se, že by oosquai, který vypili, na ně měl nějaký větší účinek, jenom oči měli trošku skelnaté. Mat by se byl rád dostal zpět tam, kde byly světlé oči vzácností. Když vyrůstal, tak viděl pouze hnědé či černé, světlé oči měl v celém kraji jenom Rand.
Na velkých dlažebních kamenech, tam, kde nestáli diváci, leželo pár kousků dřeva - červotoči prožrané opěrky a nohy křesel. Vedle roubení pak ležel prázdný hrnec z červené kameniny, další, v němž ještě bylo oosquai, a stříbrný pohár. Hra spočívala v tom, že se člověk napil a pak se pokusil nožem zasáhnout do vzduchu vyhozený předmět. Žádný z Kadereho mužů a jenom pár Aielů si s ním bylo ochotno zahrát kostky, ne když vyhrával tak často, a karty nehráli. Vrhání nožem mělo být jiné, zvláště když se přidalo oosquai. Mat nevyhrával tak často jako v kostkách, ale v nádržce pod ním leželo na půl tuctu zlatých pohárů a dvě misky spolu s náramky a náhrdelníky s rubíny, měsíčními kameny a safíry, a také hrst mincí. Vedle výhry Mat položil klobouk s plochým dýnkem a podivný oštěp s černým ratištěm. Pár z vyhraných věcí bylo dokonce aielského původu, protože Aielové mnohem spíš platili něčím, co pocházelo z lupu, než penězi.
Když Mat přestal zpívat, Corman, jeden ze dvou Aielů na roubení, k němu vzhlédl. Přes nos se mu táhla bílá jizva. "S nožem jsi skoro tak dobrý jako s kostkama, Matrime Cauthone. Neukončíme to? Světla ubývá."
"Světla je spousta." Mat zašilhal na oblohu. Tady dole, v údolí Rhuideanu, již vše pokrývaly bledé stíny, ale obloha byla pořád ještě dost světlá. "V tomhle světle by to dokázala i moje babička. Já bych to zvládl se zavázanejma očima."
Jenrik, druhý dřepící Aiel, se dost pozorně rozhlédl po divácích. "Jsou tu ženy?" Byl stavěný jako medvěd a považoval se za chytráka. "Takhle muž mluví jedině tehdy, když chce udělat dojem na ženy."
Děvy rozptýlené v davu se smály stejně jako ostatní, možná víc.
"Myslíš, že to nedokážu?" zamumlal Mat a strhl si z krku tmavý šátek, který nosil, aby zakryl jizvu po tom, jak ho kdysi oběsili. "Jen křikni ‚teď", až hodíš, Cormane." Spěšně si uvázal šátek přes oči a z rukávu vytáhl jeden ze svých nožů. Jediný hlasitější zvuk byl dech přihlížejících. Že nejsem opilý? Nasávám víc než šumařův fakan. Ale přesto náhle ucítil své štěstí, cítil ten příval, jako tehdy, když věděl, co mu padne, dřív než se kostky zastavily. To mu asi trochu pročistilo hlavu. "Házej!" zabručel klidně.
"Teď," křikl Corman a Mat švihl rukou dozadu a dopředu.
V panujícím tichu byl náraz oceli do dřeva stejně hlasitý, jako když cíl zarachotil o dláždění.
Když si stahoval šátek zpátky na krk, nikdo neřekl ani slovo. Na volném prostranství ležel kousek opěradla křesla, ne větší než jeho dlaň, a uprostřed pevně vězela Matova čepel. Corman se zřejmě snažil vylepšit si šance. No, Mat se vlastně nezmínil, jak velký ten cíl má být. Náhle si Mat uvědomil, že ani neurčil sázku.
Konečně jeden z Kadereho mužů vykřikl: "Tohle je Temnýho štěstí!"
"Štěstí je kůň, na kterým se dá jezdit jako na každým jiným," řekl Mat spíš pro sebe. Nezáleželo na tom, odkud to přišlo. Ne že by věděl, odkud se jeho štěstí bere, jen se na tomto koni snažil jet, jak nejlépe dovedl.
Přesto, jak tiše mluvil, Jenrik se na něj zamračil. "Cos to říkal, Matrime Cauthone?"
Mat otevřel ústa, aby to zopakoval, a pak je zase zavřel, jak se mu v hlavě náhle jasně vynořila ta slova. Sene sovya caba'donde ain dovienya. Starý jazyk. "Nic," zamručel. "Jenom mluvím sám se sebou."
Diváci se začali vytrácet. "Hádám, že už je vážně dost tma, aby se dalo pokračovat."
Corman přišlápl kus dřeva, aby mohl vytáhnout nůž a vrátit ho Matovi. "Možná někdy jindy, Matrime Cauthone, jednou." To byl aielský způsob, jak říci "nikdy", když to nechtěli říci naplno.
Mat kývl a vrátil černou čepel zpátky do jedné z pochev v rukávu. Bylo to stejné, jako když hodil šest šestek třiadvacetkrát za sebou. Těžko jim to mohl dávat za vinu. Mít štěstí prostě nestačilo. S trochou

závisti si všiml, že se žádný z obou Aielů ani trošičku nepotácí, když odcházeli za ostatními.
Mat si prohrábl vlasy a ztěžka se posadil na roubení kašny. Vzpomínky, které měl kdysi bez ladu a skladu roztroušené v hlavě jako rozinky v bábovce, mu teď splývaly s jeho vlastními. Jednou částí mysli věděl, že se před dvaceti lety narodil ve Dvouříčí, ale jasně si vzpomínal i na to, jak vedl boční útok, který zahnal trolloky u Maighande, jak tančí na Tarmandewinově dvoře, a na sto dalších věcí, možná tisíc. Většinou na bitvy. Na svou smrt si vzpomínal víckrát, než na to chtěl vůbec pomyslet. Mezi jednotlivými životy už nebyly žádné hranice, a pokud se nesoustředil, nedokázal odlišit vlastní vzpomínky od ostatních.
Sáhl za sebe, posadil si klobouk se širokou krempou na hlavu a přes kolena si položil ten podivný oštěp. Místo obvyklé hlavice měl něco, co vypadalo jako přes půl sáhu dlouhá čepel meče poznačená párem krkavců. Lan říkal, že ta čepel byla vyrobena s pomocí jediné síly během války Stínu. Strážce tvrdil, že nikdy nebude potřebovat nabrousit, ani se nikdy nezlomí. Mat si v duchu řekl, že zbrani nebude věřit, pokud nebude muset. Mohla vydržet tři tisíce let, ale on jediné síle zrovna moc nedůvěřoval. Na černém ratišti byl v kovu ještě tmavším než dřevo vyveden proložený nápis s krkavci na obou koncích. Byl ve starém jazyce, ale ten teď Mat samozřejmě dokázal přečíst.

Takto je smlouva zapsána, takto je dohoda uzavřena.
Myšlenka je šíp času, vzpomínka nikdy nevybledne.
Oč bylo požádáno, bylo poskytnuto. Cena je zaplacena.

O půl míle dál širokou ulicí bylo náměstí, které by ve většině měst bylo považováno za velké. Aielští obchodníci na noc odešli, avšak jejich stánky, ze stejného šedohnědého sukna, z něhož měli Aielové i obytné stany, zůstaly stát. Do Rhuideanu dorazily ze všech koutů Pustiny stovky kupců na ten největší jarmark, jaký kdy Aielové viděli, a s každým dnem přicházeli další. Kupci byli mezi prvními, kdo se ve městě skutečně usadil.
Na druhou stranu, k velkému náměstí, se Mat nechtěl ani podívat. Rozeznával obrysy Kadereho povozů, které čekaly, až na ně zítra naloží další věci. Odpoledne na jeden z nich vytáhli to, co vypadalo jako pokroucený krevelový rám od dveří. Moirain si dala zvlášť záležet, když dohlížela, aby byl pevně přivázán přesně tak, jak chtěla ona.
Netušil, co o něm ví - a nehodlal se ptát. Lepší, když Aes Sedai zapomene, že je Mat ještě naživu, i když to byla jen malá naděje - ale ať už věděla cokoliv, určitě nevěděla víc než Mat. Mat rámem prošel, hlupák hledající odpovědi. Místo s odpověďmi skončil s hlavou plnou vzpomínek jiných lidí. To, a mrtvý. Přitáhl si šátek ke krku. A získal ještě dvě věci. Stříbrný medailon s liščí hlavou, který nosil pod košilí, a zbraň, co měl přes kolena. Malá náhrada. Zlehka přejel prsty po nápisu. Vzpomínka nikdy nevybledne.
Měli smysl pro humor, který se hodil i pro Aiely, ti lidé na druhé straně pokrouceného dveřního rámu.
"To dokážeš pokaždé?"
Mat trhl hlavou a zíral na Děvu, která se právě posadila vedle něj. Vysoká dokonce i na Aielanku, možná vyšší než on, vlasy měla jako spředené zlato a oči barvy čisté ranní oblohy. Byla starší než on, možná o deset let, ale to mu nikdy nevadilo. A navíc byla Far Dareis Mai.
"Jsem Melindhra," pokračovala, "z klanu Jumai. Ty to dokážeš pokaždé?"
Mat si uvědomil, že má na mysli jeho házení nožem. Udala svůj klan, ne kmen. A to Aielové nikdy nedělali. Leda... Musela být jednou z těch shaidských Děv, které se k Randovi připojily. Mat sice pořádně nerozuměl všem těm společenstvům, ale u Shaidů si až příliš dobře vzpomínal, jak do něj chtěli vrazit pár oštěpů. Couladin neměl rád nikoho, kdo byl ve spojení s Randem, a to, co nenáviděl Couladin, nenáviděli všichni Shaidové. Na druhou stranu Melindhra sem do Rhuideanu přišla. Děva. Ale usmívala se. V jejím úsměvu bylo pozvání.
"Většinou," odpověděl pravdivě. I když ho necítil, jeho štěstí trvalo. A když si ho uvědomoval, bylo dokonalé. Zachichotala se, pak se usmála víc, jako by si myslela, že se vychloubá. Ženy si zřejmě vždycky udělaly ohledně vašeho lhaní vlastní názor, aniž by hledaly důkazy. Na druhou stranu, když vás měly rády, buď jim na tom nezáleželo, nebo prostě považovaly i tu nejzřejmější lež za pravdu.
Děvy byly nebezpečné bez ohledu na kmen - vlastně každá žena byla nebezpečná, o tom se Mat

přesvědčil na vlastní kůži - ale Melindhra se na něj rozhodně nedívala jen tak.
Zalovil mezi vyhranými věcmi a vytáhl náhrdelník se zlatými spirálami, kde uprostřed každé byl tmavomodrý safír, největší pak byl velký jako nehet na palci. Mat si vzpomínal na dobu - byly to jeho vlastní vzpomínky - kdy by se zapotil při pohledu i na ten nejmenší z nich.
"Krásně ladí s tvýma očima," řekl a položil jí těžký řetěz do dlaní. Sice nikdy neviděl žádnou Děvu nosit jakékoliv tretky, ale z vlastní zkušenosti věděl, že každá žena má ráda šperky. Zvláštní, květiny měly rády téměř stejně. Nerozuměl tomu, ale byl ochoten přiznat, že ženám rozumí ještě méně než svému štěstí nebo věcem, co se staly na druhé straně toho zkrouceného dveřního rámu.
"Moc hezká práce," řekla a zvedla šperk. "Přijímám tvou nabídku." Náhrdelník zmizel v jejím váčku, a ona se naklonila a posunula mu klobouk do týla. "Máš pěkné oči. Jako tmavé vyleštěné kočičí oko." Otočila se, vytáhla nohy na roubení nádržky, posadila se, rukama si objímajíc kolena, a napjatě ho sledovala. "Moje sestry oštěpu mi o tobě vyprávěly."
Mat si stáhl klobouk do čela a ostražitě ji pozoroval zpod krempy. Co jí napovídaly? A jaká "nabídka"? Byl to jenom náhrdelník. Výzva z jejích očí zmizela. Nyní se tvářila jako kočka, když studuje myš. To byla ta potíž s Děvami oštěpu. Občas se dalo velice těžko poznat, jestli si s vámi chtějí zatancovat, políbit vás nebo vás zabít.
Ulice se vyprazdňovaly, stíny se prohlubovaly, ale Mat poznal Randův stín, jenž se natahoval přes ulici. Rand v zubech tiskl fajfku. Byl to jediný muž v Rhuideanu, který byl ochoten procházet se s hrstkou Far Dareis Mai. Pořád se kolem něj motají, pomyslel si Mat. Hlídají ho jako smečka vlčic a skáčou podle toho, jak on píská. Někteří by mu mohli aspoň tohle závidět. Mat ale ne. Aspoň většinou ne. Kdyby to byla tlupa dívek jako Isendra, tak...
"Omluv mě na chvilku," pravil Melindhře rychle. Opřel oštěp o nízkou zídku kolem kašny, přeskočil ji a už utíkal. V hlavě mu stále bzučelo, ale ne tak hlasitě jako předtím, a už se nepotácel. Kvůli svým výhrám si starosti nedělal. Aielové měli velmi jasné názory na to, co je dovoleno. Provést loupežný vpád byla jedna věc, krádež pak něco zcela jiného. Kadereho muži se naučili držet ruce ve svých kapsách poté, co byl jeden z nich přistižen při krádeži. Aielové ho ztloukli a pak ho svlékli úplně donaha a poslali ho pryč. Dovolili mu vzít si jeden měch s vodou, ale to rozhodně nestačilo, aby se dostal k Dračí stěně, i kdyby měl na sobě šaty. Teď by Kadereho muži ani nezvedli měďák, který by našli ležet na ulici.
"Rande?" Druhý muž šel dál obklopen svou družinou. "Rande?" Rand byl jen pár kroků od něj, ale ani nezpomalil. Některé Děvy se začaly ohlížet, ale Rand ne. Mata náhle zamrazilo, a nemělo to nic společného s nástupem noci. Navlhčil si rty a promluvil znovu, ale potichu. "Luisi Therine." A Rand se otočil. Mat si přál, aby to neudělal.
Nějakou dobu se na sebe v soumraku dívali. Mat váhal přijít blíž. Snažil se sám sobě namluvit, že je to kvůli Děvám. Adelin byla jednou z těch, které ho učily tu takzvanou hru Dívčina hubička, na kterou těžko kdy zapomene. A těžko ji bude hrát znovu, bude-li k tomu moci něco podotknout. A cítil Enailin pohled, jako byse mu do lebky zavrtával nebozez. Kdo by čekal, že nějaká žena vzplane, jako když do ohně nalejete oheň, jenom když jí řeknete, že je ta nejhezčí květinka, jakou jste kdy viděli?
A teď Rand. S Randem vyrůstal. Oni dva a Perrin, kovářský tovaryš, tenkrát v Emondově Roli, spolu lovili, rybařili a tábořili pod hvězdami v Pískopcích na okraji pohoří Oparů. Byli s Randem přátelé. Jenže teď to byl přítel, který vám klidně mohl nechtě rozbít hlavu. Perrin mohl být kvůli Randovi mrtev.
Přinutil se dojít k druhému muži blíž. Rand byl skoro o hlavu vyšší a ve večerním šeru vypadal ještě vytáhlejší. Vypadal rovněž chladnější, než býval. "Přemejšlel jsem, Rande." Mat si přál, aby nemluvil tak ochraptěle. Doufal, že Rand tentokrát na své pravé jméno odpoví. "Už jsem dlouho z domova."
"To jsme oba," poznamenal Rand tiše. "Je to dlouho." Náhle se zasmál, ne hlasitě, ale skoro jako ten starý Rand. "Začíná ti chybět dojení tátových krav?"
Mat se zlehka poškrábal za ušima a trochu se zakřenil. "To ani ne." Jestli už nikdy neuvidí vnitřek stodoly, pořád to bude moc brzo. "Ale napadlo mě, že až Kadere odjede, mohl bych jet s nima."
Rand mlčel. Když znovu promluvil, ten krátký záblesk veselí byl pryč. "Celou cestu do Tar Valonu?"
Teď bylo na Matovi, aby zaváhal. Nevydal by mě Moirain. Nebo ano? "Možná," prohodil lhostejně. "Nevím. Tam mě chce mít Moirain. Třeba se naskytne nějaká možnost, jak bych se mohl dostat zpátky do Dvouříčí. Kouknout se, jestli je doma všecko v pořádku." Kouknout se, jestli je Perrin naživu.

Kouknout se, jestli jsou naživu sestřičky a máma s tátou.
"Všichni děláme, co musíme, Mate. Většinou to není to, co chceme. Ale co musíme."
Matovi to znělo jako omluva, jako by ho Rand žádal, aby to pochopil. Jenže on taky párkrát udělal, co musel. Nemůžu mu dávat za vinu Perrina, ne jenom jemu. Mě zatraceně nikdo nepřinutí chodit za Randem jako nějakej zatracenej pejsek! To ale také nebyla pravda. Byl k tomu nucen. A ne jenom Randem. "Ty mě - nebudeš chtít zadržet?"
"Nesnažím se ti vykládat, jestli máš nebo nemáš chodit, Mate," řekl Rand unaveně. "Kolo tká vzor, ne já, a kolo tká, jak si kolo přeje." Pro všechno na světě, mluvil jako zatracené Aes Sedai! Mat už se otočil, že odejde, když Rand dodal: "Nevěř Kaderemu, Mate. Jistým způsobem je to ten nejnebezpečnější muž, jakého jsi kdy potkal. Nevěř mu ani trošku, nebo skončíš s podříznutým krkem, a my dva nebudeme jediní, kdo toho bude litovat." Pak byl pryč, odcházel ulicí do houstnoucího šera s Děvami kolem jako plížícími se vlčicemi.
Mat se za ním díval. Věřit tomu kupci? Kaderemu bych nevěřil, ani kdyby byl zavázaný v pytli. Takže Rand netká vzor? Ale má k tomu blízko! Než vůbec přišli na to, že s nimi mají něco společného proroctví, zjistili, že Rand je ta'veren, jeden z těch vzácných jedinců, který místo aby byl volky nevolky vetkáván do vzoru, nutil vzor, aby se vytvarovával kolem něj. Mat o ta'veren věděl. Sám byl jedním z nich, i když ne tak silný jako Rand. Rand mohl občas ovlivnit životy jiných lidí, změnit jejich běh jen tím, že s nimi pobyl ve stejném městě. Perrin byl také ta'veren - nebo možná býval. Moirain si myslela, že to je důležité, když našla tři mladé muže, kteří vyrostli ve stejné vesnici, a všichni byli ta'veren. Chtěla je všechny zahrnout do svých plánů, ať byly jaké chtěly.
Měla to být úžasná věc. Všichni ta'veren, o kterých Mat dokázal něco zjistit, byli muži jako Artuš Jestřábí křídlo nebo ženy jako Mabrian en Shereed, o níž příběhy vyprávěly, že po Rozbití světa položila základy Smlouvy Deseti států. Ale v žádném z příběhů se nevyprávělo o tom, co se stane, když je jeden ta'veren blízko jiného, tak silného, jako byl Rand. Mat si připadal jako lístek ve víru.
Vedle něj se zastavila Melindhra a podala mu jeho oštěp a těžký, hrubě tkaný pytel, který cinkal. "Dala jsem ti tam ty výhry." Byla vyšší než on, o dobré dva couly. Ohlédla se za Randem. "Slyšela jsem, že jste s Randem al'Thorem skoro-bratři."
"Jistým způsobem," odtušil suše.
"Na tom však nezáleží," prohlásila přezíravě a s rukama v bok si ho upřeně prohlížela. "Tys zaujal mou pozornost, Mate Cauthone, dřív, než jsi mi dal všimný dar. Ne že bych se kvůli tobě vzdala oštěpu, to ne, ale už před pár dny jsi mi padl do oka. Máš úsměv jako kluk, co se chystá provést nějakou neplechu. To se mi líbí. A ty tvoje oči." V ubývajícím světle se pomalu, široce usmála. - A hřejivě. "Líbí se mi tvoje oči."
Mat si narovnal klobouk, i když ho neměl nakřivo. Z pronásledovatele pronásledovaným, jen mrknutím oka. S Aielankami se to mohlo stát takhle. Zvláště s Děvami. "Znamená pro tebe něco dcera Devíti měsíců?" Tuhle otázku ženám občas kladl. Špatná odpověď by ho dneska vyhnala z Rhuideanu, i kdyby se měl z Pustiny dostat pěšky.
"Nic," řekla. "Ale jsou věci, které bych v měsíčním světle dělala moc ráda." Položila mu ruku kolem ramen, sundala mu klobouk a začala mu špitat do ucha. Ve chvilce se Mat křenil víc než ona.

KAPITOLA ČTVRTÁ

Soumrak

Se svým doprovodem Far Dareis Mai Rand přicházel k rhuideanské střeše Děv. Bílé schody, táhnoucí se po celé šířce vysoké budovy, kde každý stupeň byl krok dlouhý, vedly k silným kanelovaným sloupům deset sáhů vysokým, které v šeru vypadaly černé, ale za dne byly jasně modré. Vnější zdi budovy byly obloženy mozaikovým vzorem z polévaných bílých a modrých kachli, tvořících na pohled nekonečné spirály. Na obrovském okně z barevných skel přímo nad sloupy byla vidět černovlasá žena tři sáhy vysoká, ve složitém modrém rouše, se zvednutou pravicí v gestu, které mohlo znamenat požehnání, či rozkaz zastavit. Tvář měla klidnou a zároveň vážnou. Ať to byl kdo chtěl, rozhodně to nebyla Aielanka, ne s tak světlou pletí a tmavýma očima. Možná to byla Aes Sedai. Rand si o podpatek vyklepal fajfku a strčil ji do kapsy kabátce, než vykročil do schodů.

Kromě gai'šainů pod střechu Děv nesměl vstoupit žádný muž, žádný muž v žádné držbě v celé Pustině. Náčelník i pokrevní příbuzný některé z Děv klidně mohl zemřít, kdyby se o to pokusil, i když ve skutečnosti by něco takového žádného Aielana ani ve snu nenapadlo. Úplně stejné to bylo ve všech společenstvech, dovnitř směli jen členové toho kterého společenstva a gai'šainové.

Dvě Děvy, stojící na stráži před vysokými bronzovými dveřmi, si prstovou řečí, kterou používaly Děvy, něco rychle sdělily a zadívaly se jeho směrem, jak se tak blížil sloupovím, a pak se na sebe zazubily. Rand by byl moc rád věděl, co si řekly. I v tak suché zemi, jako byla Pustina, se bronz po jisté době potáhl měděnkou, ale gai'šainové je vyleštily, až vypadaly jako nové. Teď byly otevřené dokořán, a dvojice strážkyň se Randovi nijak nesnažila bránit v cestě, když s Adelin a ostatními v patách procházel dovnitř.

Široké chodby s podlahou z bílých dlaždic a veliké místnosti uvnitř byly plné Děv, které posedávaly na barevných poduškách, povídaly si, ošetřovaly zbraně a hrály drápky či dámu nebo tisíc květin, což byla aielská hra, při níž se vytvářely vzory z plochých kamínků s vyřezanými snad stovkami různých znaků. Svým úkolům, čištění, posluhování, spravování a dolévání oleje do lamp nejrůznějších tvarů a velikostí, od kousků z prosté polévané kameniny přes uloupené pozlacené lampy po vysoké stojací lampy, které posbírali po městě, se tu věnovaly zástupy gai'šainů. Ve většině místností pokrývaly podlahu a stěny barevné běhouny a koberce jasných barev tolika vzorů a stylů, kolik bylo běhounů a koberců. Stěny a strop už tak byly pokryty mozaikou zobrazující lesy a řeky a oblohu, které v Pustině nikdy nikdo neviděl.

Mladé či staré, když ho Děvy zahlédly, téměř všechny se usmívaly a některé na něj důvěrně kývly či ho poplácaly po rameni. Jiné na něho volaly a ptaly se, jak se má, jestli jedl, zda by chtěl, aby mu gai'šainové přinesli víno nebo vodu. Rand odpovídal krátce, i když s úsměvem. Má se dobře a nemá hlad ani žízeň. Šel dál, a při řeči ani nezpomalil. Kdyby to udělal, nevyhnutelně by musel zastavit, a na to dnes večer neměl náladu.

Far Dareis Mai si jej jistým způsobem osvojily. Některé se k němu chovaly jako k synovi, jiné jako k bratrovi. Věk s tím však zřejmě neměl nic společného. Ženy s bílými vlasy si s ním mohly nad čajem povídat jako s bratrem, kdežto Děvy o necelý rok starší než on se ujišťovaly, že má správné šaty do vedra venku. Nedalo se tomu nijak vyhnout, ony to prostě dělaly a on nevěděl, jak by je mohl zastavit,

leda by proti všem použil jedinou sílu.
Napadlo ho, že by zkusil přimět jiné společenstvo, aby mu opatřilo tělesnou stráž - třeba Shae'en M'taal, Kamenné psy, nebo Aethan Dor, Rudé štíty. Rhuark býval Rudým štítem, než se stal náčelníkem - jenže jaký důvod by mohl udat? Určitě ne pravdu. Pouhá představa, jak to vysvětluje Rhuarkovi a ostatním, ho zneklidňovala. S tím, jaký byl aielský humor, by si dokonce i zatrpklý starý Han polámal smíchy žebra. Vlastně libovolný důvod by byl nejspíš urážkou cti jedné každé Děvy do poslední. Aspoň že se k němu mateřsky chovaly zřídka jinde než pod střechou, kde to neviděl nikdo kromě nich a gai'šainů, kteří moc dobře věděli, že nemají mluvit o tom, co se tady děje. "Děvy," řekl kdysi, "ponesou mou čest." Všichni si to pamatovali a Děvy na to byly tak pyšné, jako by každé dal trůn. Ale jak se ukázalo, nosily ji způsobem, který si vybraly samy.
Adelin a ostatní čtyři ho opustily a připojily se ke svým kamarádkám, ale když po širokých bílých točitých schodech šplhal do vyšších poschodí, zdaleka nebyl sám. Skoro na každém kroku musel odpovídat na stejné otázky. Ne, nemá hlad. Ano, ví, že si na to vedro ještě nezvykl, a ne, nestrávil příliš mnoho času na slunci. Snášel to všechno trpělivě, ale když se dostal na druhé poschodí nad velkým oknem, vydechl si úlevou. Tady na širokých chodbách ani na schodech vedoucích výš nebyly žádné Děvy ani gai'šainové. Holé stěny a prázdné komnaty zdůrazňovaly nepřítomnost lidí, ale poté, co prošel spodními poschodími, byla samota požehnáním.
Jako ložnici používal komnatu bez oken poblíž středu budovy, jednu z těch mála, co nebyly tak obrovské, i když strop byl pořád dost vysoko, takže místnost byla stejně dlouhá jako vysoká. Rand neměl tušení, k jakému účelu místnost sloužila původně. Mozaika s liánami kolem malého krbu byla jedinou výzdobou. Řekl by, že to byl pokoj pro sluhu, ale pokoje sloužících obvykle nemívaly bronzem okované dveře, jakkoliv prosté, které teď zavřel. Gai'šainové vyleštili kov do matného lesku. Na modrých dlaždicích podlahy leželo poházeno pár polštářů se střapci na sezení a silná matrace na vrstvě vázaných koberců jasných barev na spaní. Na podlaze u "postele" stál prostý modře polévaný džbán s vodou a tmavozelený hrníček. To bylo všechno, až na dvě stojací lampy se třemi svítidly, které již hořely, a půl sáhu vysokou hromádku knih v rohu. S poněkud unaveným povzdechem si ještě v botách a kabátci lehl na matraci. Ať se přeskládával jak chtěl, pořád to nebylo o moc měkčí, než kdyby ležel na holé podlaze.
Do místnosti pronikal noční chlad, ale Rand se nenamáhal zapálit sušený kravský trus v krbu. Mnohem raději čelil zimě než tomu smradu. Asmodean se mu snažil ukázat jednoduchý způsob, jak udržet pokoj vyhřátý. Jednoduchý, ale člověk neměl sílu jej provádět sám. Jedinkrát, když to Rand zkusil, se probudil uprostřed noci s lapáním po dechu a okraje koberců doutnaly, jak byla rozpálená podlaha. Víckrát to už nezkusil.
Vybral si k přebývání tuto budovu, protože byla celá a poblíž velkého náměstí. Vysoké stropy dávaly pocit chladu i v tom největším denním žáru a silné stěny zaháněly ten nejhorší noční mráz. Tehdy to samozřejmě nebyla střecha Děv. Jednou ráno se prostě vzbudil a zjistil, že tomu tak je. Děvy byly v každém pokoji v prvních dvou poschodích a u dveří stály jejich stráže. Chvíli mu trvalo, než si uvědomil, že tuto budovu považují za střechu svého společenstva tady v Rhuideanu, a přesto čekají, že tu on zůstane dál. Ve skutečnosti byly připraveny přesunout střechu kamkoliv, kam by odešel. Proto se musel s kmenovými náčelníky scházet jinde. Podařilo se mu jedině přemluvit Děvy, aby souhlasily, že se budou držet dole a nebudou chodit na poschodí, kde spával. To bylo neustále zdrojem jejich žertů a pobavení. Dokonce ani Car'a'carn není král, připomínal si suše. Už dvakrát se musel přesunout výš, jak počet Děv stoupal. Nepřítomně se snažil vypočítat, kolik se jich ještě může přistěhovat, než bude muset spát na střeše.
To bylo lepší, než si připomínat, jak si nechal Moirain zalézt pod kůži. Nehodlal jí prozradit své plány do dne, kdy se Aielové pohnou. Aes Sedai přesně věděla, jak manipulovat s jeho city, jak ho rozzlobit tak, aby řekl víc, než chtěl. Nikdy jsem se tolik nerozčiloval. Proč je tak těžké se ovládat? No, ona nemohla udělat nic, aby ho zastavila. Rand si to aspoň nemyslel. Musel si prostě pamatovat, že si s ní má dávat pozor. Díky svým rostoucím schopnostem se k ní občas choval neopatrně, ale i když on byl mnohem mnohem silnější, ona toho pořád věděla víc než on i přesto, že ho Asmodean učil.
Jistým způsobem bylo méně důležité, když své plány prozradil Asmodeanovi, než vyjevit své záměry Aes

Sedai. Pro Moirain jsem pořád jenom ovčák, kterého může použít k cílům Věže, ale pro Asmodeana jsem jediná větev, které se může držet v záplavě. Zvláštní představa, že nejspíš věří jednomu ze Zaprodanců víc, než mohl důvěřovat Moirain. Ne že by oběma mohl důvěřovat příliš. Asmodean. Jestli ho jeho spojení s Temným ochraňovalo před špínou na saidínu, tak musel existovat i jiný způsob, jak to udělat. Nebo jak ho očistit.
Potíž byla v tom, že než přešli na stranu Stínu, patřili Zaprodanci k nejsilnějším Aes Sedai ve věku pověstí, kdy věci, o nichž se teď Bílé věži ani nesnilo, bývaly zcela běžné. Jestli Asmodean žádný způsob neznal, tak nejspíš žádný ani neexistoval. Musí existovat. Musí tu něco být. Nebudu tu jenom tak sedět a čekat, až se zblázním a zemřu.
To byla čirá hloupost. Proroctví mu určilo schůzku v Shayol Ghulu. Kdy, to nevěděl. Ale po ní už si nebude muset dělat starosti s tím, že zešílí. Zachvěl se a napadlo ho, že by si přece jen měl rozvinout pokrývky.
Zaslechl z chodby tiché kroky a prudce se narovnal. Říkal jsem jim to! Jestli nemůžou...! Žena, která s náručí silných vlněných pokrývek otevřela dveře, nebyla z těch, jež by čekal.
Aviendha se zastavila hned za dveřmi a upřela na něj chladné, modrozelené oči. Byla to víc než jen hezká žena v jeho věku. Než se přednedávnem vzdala oštěpu, aby se mohla stát moudrou, bývala Děvou. Tmavší narudlé vlasy měla pořád kus nad rameny a složený hnědý šátek, aby jí vlasy nepadaly do čela, skoro nepotřebovala. S hnědou loktuší vypadala trochu neohrabaně a nabírané šedé sukně ji zjevně rozčilovaly.
Rand pocítil bodnutí žárlivosti, když spatřil stříbrný náhrdelník, jejž nosila, umnou řádku složitě vypracovaných koleček, každé jiné. Kdo jí ho dal? Sama by si ho nevybrala, nějak neměla šperky zrovna v lásce. Jediný její další šperk byl slonovinový náramek s růžičkami vyřezanými do nejmenších podrobností. Ten jí dal sám a nebyl si jist, zda mu to již odpustila. V každém případě od něj bylo hloupé na ni žárlit.
"Neviděl jsem tě už deset dní," poznamenal. "Myslel jsem, že mi tě moudré uvážou na ruku, jakmile zjistí, že jsem je vytlačil ze svých snů." Asmodeana dost pobavilo, že je to první věc, kterou se chtěl Rand naučit, a potom byl zoufalý kvůli tomu, jak dlouho mu trvalo, než se to naučil.
"Musím se sama učit, Rande al'Thore." Bude jednou z toho mála moudrých, které umějí usměrňovat. To bylo součástí jejího výcviku. "Nejsem jedna z těch vašich mokřinských žen, co postávají kolem, aby ses na ně mohl podívat, kdykoliv se ti zachce." Přesto, že znala Egwain, a vlastně taky Elain, měla podivně pokřivený názor na to, čemu říkala mokřinské ženy, a vlastně na mokřiňany jako celek. "Nepotěšilo je, cos udělal." Myslela tím Amys, Bair a Melain, tři snílky moudrých, které ji učily a snažily se ho hlídat.
Aviendha smutně potřásla hlavou. "A zvlášť je nepotěšilo, že jsem ti prozradila, že chodí ve tvých snech."
Rand na ni zazíral. "Tys jim to řekla? Ale tys mi přece nic neprozradila. Uhodl jsem to sám a nakonec bych k tomu došel stejně, i kdyby sis nenechala nic uklouznout. Aviendho, ony mi řekly, že ve svých snech dokážou mluvit s lidmi. Od toho už to byl jenom krůček."
"Ty bys chtěl, abych se znectila ještě víc?" Hlas měla docela vyrovnaný, ale očima by dokázala zapálit oheň v krbu. "Neznectím se kvůli tobě ani kvůli žádnému jinému muži! Ukázala jsem ti stopu, kterou jsi mohl sledovat, a nebudu svou hanbu popírat. Měla jsem tě nechat zmrznout." S tím mu hodila pokrývky na hlavu.
Rand je stáhl a položil stranou na matraci, zatímco se snažil vymyslet, co by měl říci. Zase ji'e'toh. Ta žena byla plná trnů jako planá růže. Údajně měla za úkol učit ho aielským zvykům, ale Rand znal její skutečné pověření, měla ho špehovat pro moudré. Ať už Aielové spojovali se špehováním jakkoliv velkou hanbu, na moudré se to zřejmě nevztahovalo. Věděly, že to ví, ale zdálo se, že jim to hlavu nedělá, a dokud byly ochotné nechat věci tak, jak byly, byl on ochoten to nechat plavat taky. Například Aviendha nebyla příliš dobrý špeh. Skoro nikdy se nesnažila něco vyzvědět a její vlastní výbušná povaha jí překážela v tom, aby ho rozzlobila nebo ho donutila, aby se cítil provinile, jako to dělala Moiraín. Navíc mu byla občas její společnost opravdu příjemná, když zapomněla vystrčit drápky. Aspoň věděl, koho Amys a ostatní poslaly, aby na něj dohlížel. Kdyby to nebyla ona, byl by to někdo jiný, a on by musel pořád přemýšlet kdo. Kromě toho si s ním nikdy nedávala pozor.

Mat, Egwain, dokonce i Moirain se na něj občas dívali očima, které viděly Draka Znovuzrozeného, nebo alespoň nebezpečného muže, jenž může usměrňovat. Kmenoví náčelníci a moudré viděli Toho, jenž přichází s úsvitem, muže, jemuž proroctví předpověděla, že Aiely zlomí jako suché větévky. Pokud se ho přímo nebáli, stejně s ním zacházeli jako s červenou zmijí, s níž museli žít. Ať už Aviendha viděla cokoliv, nikdy jí to nebránilo, aby byla kousavá, kdykoliv se k tomu rozhodla, což dělala většinu času.
Docela zvláštní uklidnění, ale ve srovnání s tím ostatním ho to stejně uklidňovalo. Chyběla mu. Dokonce natrhal květy z nějakých trnitých rostlin vyskytujících se v okolí Rhuideanu - prsty si rozpíchal do krve, než si uvědomil, že by mohl použít jedinou sílu - a poslal jí je, snad půltucetkrát. Děvy květiny odnesly osobně, místo aby poslaly gai'šainy. Ona mu samozřejmě nikdy ani nepoděkovala.
"Děkuju," řekl nakonec a sáhl na pokrývky. Vypadaly jako docela bezpečný námět. "V noci jich tady asi nemůžeš mít nikdy dost."
"Enaila mě požádala, abych ti je donesla, když zjistila, že jsem tě sem přišla navštívit." Rty se jí zachvěly, jak se málem pobaveně usmála. "Hodně sester oštěpu si dělalo starosti, že by ti nemuselo být dost teplo. Jsem tady, abych se přesvědčila, že si na noc zapálíš oheň. Včera v noci jsi to neudělal."
Rand cítil, jak mu rudnou tváře. Věděla to. No, musela to vědět, že? Ty zatracené Děvy jí už možná neříkaly úplně všechno, ale taky se před ní nenamáhaly něco skrývat. "Proč bys mě měla chodit navštěvovat?"
K jeho překvapení zkřížila ruce na prsou a dvakrát přešla pokojem, než se zastavila a zlobně se na něj zamračila. "Tohle nebyl všimný dar," obvinila ho a zamávala náramkem. "To jsi přiznal sám." Pravda, i když měl dojem, že by mu byla klidně schopná vrazit nůž mezi žebra, kdyby to neuznal. "Byl to prostě jenom hloupý dárek od muže, který neví a ani se nestará o to, co moje - co by si mohly sestry oštěpu pomyslet. No, tohle taky nemá žádný význam." Vytáhla cosi z váčku a hodila to na matraci vedle něj. "To ruší dluh mezi námi."
Rand zvedl předmět, který mu hodila, a obrátil ho v dlaních. Přezka k opasku ve tvaru draka, dobrá zdobená ocel vykládaná zlatem. "Děkuju. Je to nádherné, Aviendho, a ty nemusíš splácet žádné dluhy."
"Jestli to nevezmeš jako splátku dluhu," pravila dost pevně, "tak to zahoď. Najdu něco jiného, abych ti dluh splatila. Je to jenom tretka."
"Těžko tretka. Tohle jsi musela nechat vyrobit."
"Nemysli si, že to něco znamená, Rande al'Thore. Když jsem... se vzdala oštěpu, oštěpy, nůž -" nepřítomně pohladila opasek, kdemívala zavěšený nůž s dlouhou čepelí - "dokonce i hroty šípů mi moudré sebraly a daly kováři, aby z toho vyrobil prosté dárky. Většinu jsem rozdala kamarádkám, ale moudré mě přinutily vyjmenovat tři muže a tři ženy, které nejvíc nenávidím, a nařídily mi, abych každému dala dar, který jsem vlastnoručně vyrobila ze svých zbraní. Bair říká, že to učí pokoře." S rovnými zády, zamračená, odsekávající každé slovo, vypadala a mluvila jako cokoliv, jen ne jako pokorná žena. "Tak si nemysli, že to něco znamená."
"Nic to neznamená," řekl Rand a smutně kývl. Ne že by opravdu chtěl, aby to něco znamenalo, ale docela by ho potěšilo, kdyby si mohl myslet, že v něm začíná vidět přítele. Byla to naprostá hloupost, žárlit. Rád bych věděl, kdo jí to dal? "Aviendho? Já byl jeden z těch, které tolik nenávidíš?"
"Ano, Rande al'Thore." Náhle mluvila ochraptěle. Na chvíli se odvrátila, zavřela oči a otřásla se. "Nenávidím tě z celého srdce. Nenávidím. A vždycky budu."
Nenamáhal se ptát proč. Jednou se jí zeptal, proč ho nemá ráda, a ona mu málem utrhla nos. Ale neřekla mu to. Tohle však bylo zřejmě víc než nechuť, na niž ostatně často zapomínala. "Jestli mě opravdu nenávidíš," řekl váhavě, "požádám moudré, aby mi jako učitelku poslaly někoho jiného."
"Ne!"
"Ale jestli -"
"Ne!" Pokud něco, bylo její odmítnutí tentokrát ještě ohnivější. Ruce si dala v bok a začala vysvětlovat, jako by mu chtěla každé slovo zarazit hluboko do srdce. "I kdyby mi moudré dovolily přestat, mám toh, závazek a povinnost ke své skoro-sestře Elain na tebe dohlížet. Ty patříš jí, Rande al'Thore. Jí a žádné jiné ženě. Pamatuj si to."
Rand málem rozhodil rukama. Aspoň mu tentokrát nepopisovala, jak Elain vypadá bez šatů. Na některé aielské zvyky se zvykalo hůř než na jiné. Občas ho napadlo, jestli se s Elain na tom "dohlížení" dohodly.

Nemohl tomu uvěřit, avšak ženy, které nebyly Aielanky, byly často stejně divné. Víc než o tomhle uvažoval rovněž o tom, před kým ho Aviendha asi měla chránit. - Kromě Děv a moudrých se na něj aielské ženy dívaly, jako by byl z poloviny ztělesněné proroctví, a tudíž vůbec ne z masa a krve, a z poloviny, jako by byl odporný had, který se dostal mezi děti. Moudré byly skoro stejně hrozné jako Moirain, když přišlo na to, aby udělal, co chtějí ony, a na Děvy nechtěl raději ani pomyslet. Všechno ho to dohánělo k zuřivosti.
"Teď mě poslouchej. Párkrát jsem Elain políbil a myslím, že se jí to líbilo stejně jako mně, ale nejsem zaslíbený žádné ženě. Nejsem si ani jistý, že to ode mě ještě chce." V rozmezí několika hodin mu napsala dva dopisy. - V jednom ho nazývala nejdražším světlem svého srdce, než přešla k oslovení, z nichž mu zahořely uši, kdežto ve druhém mu vynadala do chladnokrevných ničemů, psala, že už ho nechce nikdy vidět, a pak ho strhala víc, než to kdy dokázala Aviendha. Ženy byly rozhodně zvláštní. "A stejně nemám čas uvažovat o ženách. Jediné, co mám v hlavě, je sjednocení Aielů, dokonce i Shaidů, když to půjde. Chci -" Se zasténáním se odmlčel, neboť do místnosti se za cinkám šperků vevlnila poslední žena, kterou by čekal, se stříbrným podnosem a karafou s vínem z foukaného skla a dvěma stříbrnými pohárky. Průsvitné červené hedvábí, které měla Isendra ovinuté kolem hlavy, nijak nezakrývalo bledou krásu jejího srdčitého obličeje. Dlouhé tmavé vlasy a tmavé oči nemohly patřit žádné Aielance. Plné, našpulené rty měla vyzývavě zvlněné - dokud nezahlédla Aviendhu. Pak se její úsměv vytratil do něčeho ošklivého. Kromě šálu měla na sobě ještě tucet či víc náhrdelníků ze zlata a slonoviny, některé se zasazenými perlami nebo leštěnými drahokamy. Obě zápěstí jí tížilo stejně tolik náramků a kolem kotníků měla snad ještě víc nákotníčků. To bylo všechno. Nic jiného na sobě neměla. Rand se přinutil upírat jí oči pouze na obličej, ale i tak ho začaly pálit tváře.
Aviendha vypadala jako bouřkový mrak připravený metat blesky a Isendra jako žena, která právě zjistila, že ji chtějí zaživa uvařit v kotli. Rand si přál, aby právě teď byl v Jámě smrti nebo kdekoliv jinde, jen ne tady. Přesto se zvedl. Bude mít větší autoritu, když se na ně bude dívat svrchu, a ne obráceně.
"Aviendho," začal, ale ona si ho nevšímala.
"S tím tě někdo poslal?" zeptala se studeně.
Isendra otevřela ústa a bylo na ní jasně vidět, že hodlá zalhat, ale pak polkla a špitla: "Ne."
"Byla jsi před tímhle varována, sordo." Sorda byl druh krysy, podle Aielů zvlášť poťouchlé a naprosto k ničemu. Jejich maso tak páchlo, že je kočky jen málokdy sežraly, když už nějakou zabily. "Adelin si myslela, že tě to posledně poučilo."
Isendra sebou trhla a zakymácela se, jako by chtěla omdlít.
Rand se sebral. "Aviendho, jestli ji sem někdo poslal nebo ne, na tom nezáleží. Mám trochu žízeň, a když už byla tak laskavá a přinesla mi víno, měl bych jí za to snad poděkovat." Aviendha se chladně podívala na dva poháry a zvedla obočí. Rand se zhluboka nadechl. "Neměla by být trestaná jen za to, že mi donesla něco k pití." Dával si dobrý pozor, aby se sám na podnos nepodíval. "Polovina Děv pod střechou se musí ptát, jestli -"
"Děvy ji chytily, když kradla Děvám, Rande al'Thore." Aviendžin hlas byl ještě studenější, než když mluvila k druhé ženě. "Už tak ses do záležitostí Far Dareis Mai zapletl příliš hluboko, víc, než by ti měly dovolit. Dokonce ani Car'a'carn nemůže mařit spravedlnost. Do toho tobě nic není."
Rand se zamračil - a nechal to být. Ať už jí Děvy provedly cokoliv, Isendra si to určitě zasloužila. Nejen kvůli tomuhle. Vstoupila do Pustiny s Hadnanem Kadere, ale Kadere ani nepípl, když ji Děvy chytily za to, že ukradla šperky, jež teď byly to jediné, co měla povoleno nosit. Rand jen s velkým úsilím zabránil tomu, aby ji poslaly do Shary svázanou jako kůzle nebo aby ji nahou vypravily k Dračí stěně s jedním měchem vody. Když ji viděl, jak prosí o slitování, když si uvědomila, co Děvy zamýšlejí, nemohl se držet stranou. Jednou zabil ženu, ženu, která chtěla zabít jej, ale ta vzpomínka ho pořád pálila. Nemyslel si, že to někdy dokáže znovu, i kdyby byl v sázce jeho život. Pěkná hloupost, když Zaprodankyně nejspíš prahnou po jeho krvi, i něčem víc, ale tak to bylo. A když sám nemohl zabít ženu, jak by mohl zůstat stranou, když měla nějaká žena zemřít? I kdyby si to zasloužila?
To byla ta potíž. V každé zemi západně od Dračí stěny by Isendra jistě skončila na šibenici nebo u katova špalku za to, co o ní věděl. O ní a o Kaderem a nejspíš většině kupcových mužů, pokud ne o všech. Byli to temní druzi. A on je nemohl odhalit. Oni ani netušili, že to ví.

Pokud by byl některý z nich odhalen jako temný druh... Isendra to snášela, jak nejlépe dokázala, protože i sloužit a muset chodit nahá bylo lepší než být svázaná na rukou a na nohou a ponechaná na slunci, ale jakmile by je dostala do rukou Moirain, žádný z nich by nesmlčel. Aes Sedai neměly s temnými druhy o nic větší slitování než ostatní. Ona by jim zakrátko rozvázala jazyky. A Asmodean také přibyl do Pustiny s kupeckými povozy. Pokud Kadere a ostatní věděli, tak to byl jen další temný druh, i když temný druh s velkou mocí. Nepochybně si mysleli, že přijal službu u Draka Znovuzrozeného proto, že k tomu měl rozkazy od někoho ještě výše postaveného. Aby si udržel svého učitele, aby Moirain zabránil zabít je oba, což by nejspíš udělala, jakmile by to zjistila, musel Rand jejich tajemství zachovat.
Naštěstí se nikdo neptal, proč Aielové kupce a jeho muže tak pečlivě hlídají. Moirain si myslela, že je to jen obvyklé podezíravé chování Aielů k cizincům v Pustině, ještě zesílené tím, že jsou v Rhuideanu. Musela použít všechnu svou výmluvnost, aby Aiely přesvědčila, že nechali Kadereho a jeho vozy přijet do města. Podezření bylo na místě. Rhuark a ostatní náčelníci by nejspíš postavili stráže, i kdyby je o to Rand nepožádal. A Kadere byl zřejmě docela spokojený, že nemá mezi žebry oštěp.
Rand neměl tušení, jak tuhle situaci vyřeší. Nebo jestli vůbec může. Byla to pěkná šlamastyka. V příbězích kejklířů bývali v takových kleštích jedině zloduši.
Jakmile si byla Aviendha jistá, že se do toho nebude dál plést, obrátila svou pozornost zpátky k druhé ženě. "Smíš tu to víno nechat."
Isendra půvabně poklekla a se zvláštním výrazem na tváři položila podnos vedle matrace. Randovi chvíli trvalo, než si uvědomil, že se snaží na něj usmát tak, aby to Aielanka neviděla.
"A teď zaběhneš za první Děvou, kterou najdeš," pokračovala Aviendha, "a řekneš jí, cos udělala. Běž, sordo!" Isendra s kvílením a lomením rukama za hlasitého chřestění různých šperků vyběhla z komnaty.
Jakmile byla venku, Aviendha se prudce obrátila na Randa. "Ty patříš Elain! Nemáš právo snažit se svádět jiné ženy, a tuhle obzvlášť ne!"
"Tuhle?" Rand zalapal po dechu. "Ty myslíš, že já -? Věř mi, Aviendho, i kdyby to byla poslední ženská na světě, pořád bych se od ní držel tak daleko, jak bych stačil utíkat."
"To říkáš jen tak." Aviendha si odfrkla. "Sedmkrát ji zmrskali -sedmkrát! - za to, že se ti snažila vnutit do postele. Nebyla by takhle vytrvalá, kdyby se jí nedostalo povzbuzení. Čelí spravedlnostiFar Dareis Mai, a dokonce ani Car'a'carn do toho nemá co mluvit. Ber to jako dnešní lekci v našich zvycích. A pamatuj, že patříš mé skoro-sestře!" Aniž by ho nechala něco k tomu říci, odkráčela s takovým výrazem, až Randa napadlo, že Isendra možná nepřežije, jestli ji Aviendha chytí.
Rand si dlouze vydechl, zvedl se a odnesl podnos s vínem do rohu místnosti. Nehodlal se napít ničeho, co mu přinesla Isendra.
Sedmkrát se ke mně snažila dostat? Musela zjistit, že se za ni přimluvil. Podle jejího způsobu uvažování to nepochybně znamenalo, že když byl ochoten tohle udělat kvůli zastřenému pohledu a úsměvu, co byl asi ochoten udělat pro víc? Zachvěl se při tom pomyšlení, stejně jako z rostoucího chladu v místnosti. To by měl v posteli mnohem raději štíra. Jestli se Děvám nepodaří ji přesvědčit, mohl by jí prozradit, co o ní ví. To by mělo ukončit všechny její plány.
Sfoukl lampy a stále v botách a plně oblečen si potmě vlezl na matraci a chvíli kolem sebe hmatal, až konečně našel pokrývky, které si přes sebe přetáhl. Bez ohně tušil, že do rána bude Aviendze opravdu vděčný. Nastavit ochrany z vláken ducha, které chránily jeho sny před vpádem, už bylo skoro automatické, ale když to dělal, tiše se pro sebe pochechtával. Mohl si zalézt do postele a pak s pomocí síly sfouknout lampy. Právě tyto prosté věci ho nikdy nenapadlo dělat s pomocí jediné síly.
Chvíli jen tak ležel a čekal, až teplo jeho těla vyhřeje pokrývky. Jak mohlo být to stejné místo tak rozpálené přes den a tak studené v noci, to nedokázal pochopit. Zasunul ruku pod kabátec a na boku nahmátl zpola zhojenou jizvu. Ta rána, ta, kterou ani Moirain nemohla pořádně vyléčit, bylo to, co ho nakonec zabije. Byl si tím jist. Jeho krev na kamenech Shayol Ghulu. Tak to stálo v proroctvích.
Ne dneska v noci. Dneska v noci na to nebudu myslet. Mám ještě trochu času. Ale jestli je teď možné prořízнout zámky nožem, drží pořád dost pevně...? Ne. Ne dneska v noci.
Pod pokrývkami začalo být trochu tepleji a on se obrátil a marně se snažil najít pohodlnější polohu. Měl jsem se umýt, řekl si ospale. Egwain nejspíš teď byla v teplém potním stanu. Polovinu času, když jeden použil, snažila se s ním dovnitř dostat hrstka Děv - a málem se smíchy válely po zemi, když trval na tom,

aby zůstaly venku. Už tak bylo dost špatné, že se musel svlékat a oblékat v páře.
Konečně přišel spánek a s ním bezpečně strážené sny, bezpečné před moudrými i všemi ostatními. Ale nestrážené před jeho vlastními myšlenkami. Neustále mu do nich vpadaly tři ženy. Isendra to nebyla, kromě jedné krátké noční můry, jež ho málem probudila. Střídavě se mu zdálo o Elain, Min a Aviendze, střídavě i dohromady. Jedině Elain se na něj kdy podívala jako na muže, ale všechny tři ho viděly jako to, kým byl, a ne čím byl. Kromě té noční můry byly všechny sny příjemné.

KAPITOLA PÁTÁ

Mezi moudrými

Stojíc co nejblíž malému ohýnku uprostřed stanu se Egwain pořád třásla, když nalévala vodu z velké čajové konvice do hluboké mísy s modrými pruhy. Stáhla bočnice stanu, ale vrstvami barevných koberců na zemi dovnitř stále pronikal chlad a všechno teplo ohně jako by vyletovalo ven kouřovým otvorem uprostřed střechy stanu, takže dole zůstával jen zápach hořícího kravského trusu. Málem jí cvakaly zuby.
Pára, stoupající z vody, již začínala řídnout. Egwain na chvíli sáhla po saidaru a usměrnila pramínek ohně, aby vodu zase ohřála. Amys nebo Bair by se nejspíš vykoupaly ve studené vodě, i když ony vlastně používaly potní lázně. No tak nejsem tak tvrdá jako ony. Nevyrostla jsem v Pustině. Nemusím zmrznout k smrti a umývat se ve studené vodě, když nechci. Cítila se provinile, když kostkou levandulí navoněného mýdla, zakoupeného u Hadnana Kadereho, mydlila kousek látky. Moudré jí sice nikdy neřekly, aby dělala něco jiného, ale jí to přesto připadalo jako podvádění.
Propustila pravý zdroj a lítostivě si povzdechla. I když se třásla zimou, tiše se zasmála nad vlastní hloupostí. Ta nádhera, být naplněna jedinou silou, úžasným prouděním života a vnímáním, byla nebezpečná. Čím víc jste ze saidaru táhly, tím víc jste chtěly vytáhnout, a bez sebeovládání jste nakonec vytáhly víc a buď jste zemřely, nebo samy sebe utišily. A to rozhodně nebylo k smíchu.

To je jedna z tvých největších chyb, poučovala sama sebe odhodlaně. Vždycky chceš zvládnout víc, než bys měla. Měla ses umýt studenou vodou. To by tě naučilo sebeovládání. Jenže toho bylo tolik k učení, a občas jí připadalo, že i celý život je příliš krátký, aby se to naučila. Její učitelky byly pořád tak opatrné, ať už to byly moudré nebo Aes Sedai ve Věži. Bylo těžké držet se zpátky, když věděla, že je v mnoha směrech předčí. Dokážu víc, než si ony uvědomují.

Zasáhl ji závan mrazivého vzduchu a rozvířil po stanu kouř z ohně, a ženský hlas pravil: "Zlíbí-li se ti -"

Egwain nadskočila a pronikavě vyvřískla, než ze sebe dostala: "Zavři to!" Musela se rukama chytit za ramena, aby přestala tancovat. "Jdi dovnitř nebo ven, ale zavři to!" Všechna ta námaha, aby to tu ohřála, a teď měla od hlavy k patě husí kůži!

Bíle oděná žena se po kolenou vsunula do stanu a stáhla za sebou stanovou chlopeň. Oči měla sklopené a ruce poddajně složené. To stejné by byla udělala, i kdyby ji Egwain udeřila, místo aby na ni křičela. "Zlíbí-li se ti," zopakovala tiše, "moudré mě poslaly, abych tě přivedla do potního stanu."

Egwain, jež si zrovna přála, aby se mohla postavit přímo do ohně, zasténala. Světlo spal Bair a její umíněnost! Kdyby nebylo bělovlasé moudré, byly by teď v pokojích ve městě, místo ve stanech na okraji města. Mohla jsem mít pokoj se skutečným ohništěm. A dveřmi. Byla ochotná se vsadit, že Rand nemusí snášet lidi, neustále se courající dovnitř, kdykoliv se jim zachce. Rand zatracený Drak al'Thor luskne prsty a Děvy skáčou jako služtičky. Sázím se, že mu našly i skutečnou postel, místo matrace na zemi. Byla si jistá, že mu každou noc připravují horkou koupel. Děvy mu nejspíš tahají do pokojů horkou vodu. Sázím se, že mu dokonce našly i měděnou koupací vanu.

Amys a dokonce i Melain byly ochotné na Egwaininy návrhy přistoupit, ale Bair si dupla, a ony se podvolily jako gai'šainky. Egwain usoudila, že když Rand přináší tolik změn, Bair se chce držet starých způsobů, jak jen to půjde, ale přála si, aby si ta žena vybrala něco jiného, v čem bude neústupná.

Na odmítnutí nebylo ani pomyšlení. Slíbila moudrým, že zapomene, že je Aes Sedai - což bylo snadné, protože jí nebyla - a udělá přesně to, co jí řeknou. To byla ta těžší část. Byla z Věže dost dlouho, aby se znovu stala vlastní paní. Ale Amys jí naprosto jasně řekla, že chození ve snu je nebezpečné, i když víte, co děláte,a pak vlastně mnohem nebezpečnější. Kdyby neposlechla v bdělém světě, nemohly by jí věřit, že poslechne ve snu, a tuto zodpovědnost na sebe nechtěly brát. A tak plnila úkoly spolu s Aviendhou, přijímala tresty, jak nejlépe zvládala, a skočila, kdykoliv Amys, Melain nebo Bair řekly žába. Obrazně řečeno. Žádná z nich žábu v životě neviděla. Ne že by ode mne chtěly něco víc, než abych jim přinesla čaj. Ne, dneska večer je řada na Aviendze.

Malou chvíli uvažovala o tom, že si natáhne punčochy, ale nakonec se jenom sehnula a nazula si boty. Pevné boty, vhodné do Pustiny. Docela se jí stýskalo po hedvábných střevíčcích, které nosívala v Tearu.

"Jak se jmenuješ?" zeptala se ve snaze být společenská.

"Cowinda," zazněla pokorná odpověď.

Egwain si povzdechla. Snažila se s gai'šainy spřátelit, ale oni nikdy neodpovídali. Sluhové byli jedna z věcí, na které si nikdy neměla možnost zvyknout, i když gai'šainové nebyli tak úplně sluhové. "Tys byla Děva?"

Rychlý ohnivý záblesk tmavomodrých očí jí prozradil, že se nezmýlila, ale žena oči zase rychle sklopila. "Jsem gai'šainka. Předtím a potom není teď, a jenom teď existuje."

"Ale z kterého jsi klanu a kmene?" Na tohle obvykle nebylo třeba se ptát ani gai'šainů.

"Sloužím moudré Melain z klanu Jhirad Goshien Aielů."

Egwain, která se snažila vybrat si mezi dvěma plášti, mezi pevným, z hnědého sukna, a modrým, z prošívaného hedvábí, který si koupila od Kadereho - kupec vyprodával všechno, co měl na vozech, aby měl místo pro Moirainin náklad, a za slušné ceny - se zarazila a na ženu se zamračila. To nebyla správná odpověď. Slyšela tuhle bezútěšnost, která některé gai'šainy občas přemáhala. Když skončil jejich rok a den, prostě odmítli sundat bílý šat. "Kdy ti vyprší čas?" zeptala se tedy Egwain.

Cowinda se přikrčila ještě víc, skoro se na kolenou choulila. "Jsem gai'šainka."

"Ale kdy se budeš moct vrátit ke svýmu klanu, do vlastní držby?"

"Jsem gai'šainka," oznámila žena ochraptěle vázaným koberečkům před očima. "Jestli se ti ta odpověď nelíbí, potrestej mě, ale jinou odpověď ti dát nemůžu."

"Nebuď labuť," napomenula ji Egwain ostře. "A narovnej se. Nejsi ropucha."

Bíle oděná žena okamžitě poslechla, posadila se na paty a podřízeně čekala na další rozkaz. K tomu krátkému vzplanutí jako by nikdy nedošlo.
Egwain se zhluboka nadechla. Ta žena se se svou bezútěšností smířila. Byla to hloupost, ale nic, co Egwain řekne, to nemůže změnit. A stejně, už měla být na cestě do potního stanu, a ne se tu vybavovat s Cowindou.
Při vzpomínce na studený průvan zaváhala. Ledový závan způsobil, že dva velké bílé květy, spočívající v mělké misce, se zpola zavřely. Pocházely z rostliny zvané segade, s tučným, kožnatým stonkem bez listů, který se ježil trny. Ráno narazila na Aviendhu, která je držela v dlaních a dívala se na ně. Aielanka sebou trhla, když ji spatřila, a potom je vtiskla Egwain do rukou, řkouc, že je utrhla pro ni. Egwain usoudila, že v Aviendze zůstalo dost z Děvy, aby nechtěla přiznat, že se jí líbí květiny. I když občas zahlédla některou z Děv, jak má ve vlasech nebo na kabátci květinu.
Snažíš se to odložit, Egwain z al'Vereů. Teď se přestaň chovat jako hloupá husička! Jsi stejně bláznivá jako Cowinda. "Veď mě," nařídila ženě, a měla právě tak dost času přehodit si přes nahé tělo vlněný plášť, když Cowinda odhrnula stanovou chlopeň a vykročila do mrazivé noci.
Nad hlavou jim zářily hvězdy jako jiskřivé tečky v temnotě a měsíc ve třetí čtvrti byl jasný. Tábor moudrých tvořil shluk dvou tuctů nízkých hromádek necelých sto kroků od místa, kde jedna z rhuideanských dlážděných ulic náhle končila v tvrdém, rozpukaném jílu a kamení. V měsíčním světle město vypadalo jako prapodivné útesy a skaliska. Každý stan měl stažené chlopně a ve vzduchu se mísil kouř z hořících ohňů a vůně připravovaného jídla.
Ostatní moudré sem chodily skoro denně na schůzky, ale noci trávily u vlastních klanů. Některé teď dokonce přespávaly v Rhuideanu. Bair ovšem ne. Tohle bylo nejblíž, jak byla Bair ochotna k městu přijít. Kdyby tam nebyl Rand, bezpochyby by trvala na tom, aby se utábořily v horách.
Egwain si oběma rukama pevně přidržovala plášť a šla, jak nejrychleji dokázala. Pod okraj pláště zalézaly ledové chomáčky a zastudily pokaždé, když holýma nohama oděv rozhrnula. Cowinda simusela vykasat bílé roucho nad kolena, aby se udržela v čele. Egwain doprovod gai'šainky vlastně nepotřebovala, ale protože ji poslaly, aby ji přivedla, byla by zahanbena a možná uražena, kdyby jí Egwain nedovolila jít s sebou. Zatínajíc zuby, aby jí necvakaly, si Egwain přála, aby se ta žena rozběhla.
Potní stan vypadal jako každý jiný, nízký, široký, s chlopněmi staženými až k zemi, jen kouřový otvor byl uzavřen. Opodál dohořel oheň, takže zbyly jen žhavé uhlíky rozsypané na několika kamenech o velikosti lidské hlavy. Nebylo dost světla, aby byla pořádně vidět malá hromádka ve stínu vedle vchodu do stanu, ale Egwain věděla, že to jsou úhledně složené ženské šaty.
Zhluboka se nadechla mrazivého vzduchu, spěšně skopla boty, spustila na zem plášť a málem po hlavě se vrhla do stanu. Chvíle chladu, než se za ní zavřela stanová chlopeň, a pak ji obklopilo parné vedro a vymáčklo z ní pot, který jí na těle okamžitě vytvořil lesklou vrstvu, zatímco ona ještě lapala po dechu a třásla se.
Tři moudré, které ji učily chodit ve snu, seděly a bez zájmu se potily, vlhké vlasy jím visely až do pasu. Bair rozmlouvala s Melain, jejíž zelenooká a zlatovlasá krása tvořila dost ostrý protiklad k ošlehané tváři a chomáčkům dlouhých bílých vlasů starší ženy. Amys měla také bílé vlasy - nebo spíš tak světle plavé, že vypadaly jako bílé - ale staře nevypadala. Ona a Melain mohly usměrňovat - což dokázalo jen málo moudrých - a bylo na ní něco z bezvěkosti Aes Sedai. Moirain, vedle ostatních zdánlivě útlá a malá, také vypadala nevzrušeně, i když se jí po světlé pleti řinul pot a tmavé vlasy měla potem připlácnuté k hlavě, a majestátně odmítala vzít na vědomí, že na sobě nemá ani nitku. Moudré používaly tenké zakřivené kousky bronzu, nazývané staera, k tomu, aby ze sebe seškrábaly pot a celodenní špínu.
Aviendha, celá zpocená, dřepěla uprostřed stanu vedle velkého černého kotle s rozpálenými, začouzenými kameny a opatrně, za pomocí kleští přendala poslední kámen z malého kotlíku do velkého. Když skončila, našplíchala na kameny vodu z vědra, čímž vznikla další pára. Kdyby páry příliš ubylo, dostala by přinejmenším ostře vyhubováno. Až se příště moudré sejdou v potním stanu, bude řada na Egwain, aby se starala o kameny.
Egwain se opatrně posadila se zkříženýma nohama vedle Bair -místo vrstev koberců tu byla jen kamenitá půda, nepříjemně horká, hrbolatá a mokrá - a šokovaně si uvědomila, že Aviendha byla nedávno ztřískána proutkem. Když si Aielanka opatrně sedala na své místo vedle Egwain, činila tak s tváří stejně

kamennou, jako byla půda ve stanu, přese všechno však sebou maličko trhla.
To bylo něco, co Egwain nečekala. Moudré vyžadovaly tvrdou disciplínu - dokonce tvrdší, než panovala ve Věži, což vyžadovalo nějakou dřinu - ale Aviendha pracovala na tom, aby se naučila usměrňovat, s pochmurným odhodláním. Nemohla chodit ve snu, ale rozhodně věnovala stejně tolik úsilí tomu, aby vstřebala každičkou kapku umění moudrých, jako kdy věnovala výuce v zacházení se zbraněmi jako Děva. Jistě, poté, co přiznala, že Randovi vyzradila, že moudré sledují jeho sny, nechaly ji tři dny strávit kopáním jako člověk hlubokých jam a jejich opětovným zasypáváním, ale to byl jeden z těch mála případů, kdy Aviendha překročila meze. Amys a druhé dvě ji často Egwain předhazovaly jako příklad pokorné poslušnosti a správného přístupu, až Egwain občas chtěla vřískat, i když byla Aviendha její kamarádka.
"Dala sis s příchodem na čas," podotkla Bair nevrle, když Egwain ještě nesměle hledala pohodlnější posezení. Hlas měla slabý a vetchý, ale také pevný jako železo. Dál si škrábala paže staerou.
"Mrzí mě to," řekla Egwain. Tak, to by mělo být dost pokorné.
Bair si odfrkla. "Za Dračí stěnou jsi Aes Sedai, ale tady jsi jenom žačka, a žačky se neopožďují. Když pošlu pro Aviendhu, nebo ji pro něco pošlu, tak utíká, i kdybych chtěla jenom špendlík. Rozhodně by ti neuškodilo, kdybys ji aspoň napodobovala.
Egwain, celá rudá, se pokusila dodat svému hlasu poddajnost. "Pokusím se, Bair." To bylo poprvé, kdy moudrá obě dívky srovnávala před ostatními. Egwain mrkla na Aviendhu a překvapilo ji, že se tváří zamyšleně. Občas si přála, aby její "skoro-sestra" nebyla vždycky tak dobrým příkladem.
"To děvče se to naučí, Bair, nebo taky ne," řekla podrážděně Melain. "O pohotovosti ji můžeš poučovat později, jestli to bude ještě potřebovat." Byla sice jen o deset či dvanáct let starší než Aviendha, ale obvykle mluvila, jako by měla pod sukněmi bodlák. Možná seděla na ostrém kameni. Pokud ano, určitě by si nepřesedla. Očekávala by, že se pohne kámen. "Říkám ti znovu, Moirain Sedai, že Aielové půjdou za Tím, jenž přichází s úsvitem, ne za Bílou věží."
Egwain očividně měla pochopit, o čem se tu mluví, během řeči.
"Je možné," prohlásila Amys vyrovnaným hlasem, "že Aielové budou znovu sloužit Aes Sedai, ale ten čas ještě nepřišel, Moirain Sedai." Na chvíli se přestala oškrábávat a klidně se na Aes Sedai zadívala.
Přijde to. Egwain si tím byla jistá, když teď Moirain poznala, že některé moudré mohou usměrňovat. Aes Sedai budou cestovat Pustinou, aby nalezly dívky, které je to možné naučit, a zcela jistě se taky pokusí odvést každou moudrou s touto schopností do Věže. Kdysi si dělala starosti, že moudré budou zastrašovány a pokořovány, odvlékány do Věže i proti své vůli. Aes Sedai nikdy nenechaly žádnou ženu, která mohla usměrňovat, běhat příliš dlouho volně mimo Věž. Už si ale starosti nedělala, i když moudré občas ano. Amys a Melain se silou vůle vyrovnaly snadno každé Aes Sedai, jak ostatně neustále dokazovaly s Moirain. A Bair by nejspíš dokázala přimět i Siuan Sanche, aby skákala skrz obruč, a Bair dokonce ani nemohla usměrňovat.
Co se toho týkalo, Bair ani nebyla moudrou s nejsilnější vůlí. Tato čest náležela ještě starší ženě, Soriele z klanu Jarra Chareen Aielů. Moudrá z držby Shende uměla usměrňovat méně než většina novicek, ale na pochůzku si mohla poslat stejně snadno moudrou jako gai'šainku. A ony šly. Ne, nebyl důvod znepokojovat se kvůli tomu, že by někdo mohl zastrašovat moudré.
"Je pochopitelné, že chceš ochránit vaše země," připojila se Bair, "ale Rand al'Thor nás očividně nehodlá vést na trestnou výpravu. Nikomu, kdo se podvolí Tomu, jenž přichází s úsvitem, a Aielům, nebude ublíženo." Tak o tohle šlo. Ovšem.
"Mně nedělají starosti jenom životy nebo země." Moirain si královským gestem prstem otřela pot z čela, ale hlas měla skoro stejně stísněný jako Melain. "Jestli to dovolíte, bude to pohroma. Roky plánování teď mají přinést ovoce, a on to všechno hodlá zničit."
"Plány Bílé věže," řekla Amys tak klidně, jako by souhlasila. "Ty plány s námi nemají nic společného. My, a ostatní moudré, musíme zvážit, co je správné pro Aiely. Dohlédneme na to, aby Aielové dělali to, co je nejlepší pro Aiely."
Egwain napadlo, co by na to řekli kmenoví náčelníci. Jistě, často si stěžovali, že se moudré pletou do záležitostí, jež jim nepřináležejí, tak je to snad příliš nepřekvapí. Náčelníci všichni byli tvrdohlaví, avšak inteligentní muži, jenže Egwain tušila, že proti spojeným silám moudrých mají asi takovou šanci, jako

vesnická rada u nich doma proti ženskému kroužku.
Tentokrát ale měla Moirain pravdu.
"Jestli Rand -" začala Egwain, ale Bair ji ostře zarazila.
"Poslechneme si, co nám chceš říct, později, děvče. To, že znáš Randa al'Thora, je jistě cenné, ale teď mlč a poslouchej, dokud nebudeš vyzvána, abys promluvila. A přestaň se tvářit mrzutě, jinak ti podám jarmankový čaj."
Egwain se zamračila. Úcta k Aes Sedai, i když to byla úcta mezi sobě rovnými, se nevztahovala na žačku, i když o ní věřily, že je Aes Sedai. Pro všechny případy však držela jazyk za zuby. Bair byla schopná ji poslat pro pytlíky s bylinami a nařídit jí, aby si ten neuvěřitelně hořký čaj uvařila sama. Neměl žádný léčivý účinek, moudré ho používaly proti mrzutosti a nevrlosti či čemukoliv, co se jim snad znelíbilo, což čaj léčil pouhou svou chutí. Aviendha ji na uklidněnou poplácala po rameni.
"Myslíš, že to pro Aiely taky nebude pohroma?" Muselo být těžké mluvit chladně jako zimní potok, když jste se od hlavy k patě leskly sraženou párou a vlastním potem, ale Moirain to očividně žádné potíže nedělalo. "Bude to aielská válka znovu dokola. Budete zabíjet a pálit a loupit ve městech, zrovna jako jste to dělali předtím, dokud proti sobě neobrátíte každého muže i ženu do jednoho."
"Pětina nám patří, Aes Sedai," prohlásila Melain a odhodila si dlouhé vlasy přes rameno, aby si mohla staerou očistit hladké rámě. I když měla vlasy splihlé párou, leskly se jí jako hedvábí. "Nebereme si víc dokonce ani od zabijáků stromů." Pohled, který vrhla na Moirain, byl příliš uhlazený, aby v něm nebyl skryt žádný význam. Věděly, že je Cairhieňanka. "Vaši králové a královny si berou stejně tolik na daních."
"A až se státy obrátí proti vám?" trvala stále na svém Moirain. "V aielské válce vás spojené státy zahnaly zpátky. To se může a určitě také stane zas, s velkými ztrátami na životech na obou stranách."
"Nikdo z nás se nebojí smrti, Aes Sedai," sdělila jí Amys s mírným úsměvem, jako by něco vysvětlovala dítěti. "Život je sen, z něhož se všichni musíme probudit, než budeme moci snít znovu.Kromě toho, pod Janduinem překročily Dračí stěnu jen čtyři kmeny. Tady už jich je šest, a ty tvrdíš, že Rand al'Thor hodlá vzít všechny kmeny."
"Rhuideanské proroctví říká, že nás zlomí." Jiskra v Melaininých zelených očích mohla patřit Moirain, nebo tam snad byla proto, že moudrá nebyla tak klidná, jak se tvářila. "Co záleží na tom, jestli to bude tady, nebo za Dračí stěnou?"
"Kvůli vám ztratí podporu každého státu západně od Dračí stěny," tvrdila Moirain. Vypadala klidná jako vždy, ale ostří v jejím hlase prozrazovalo, že by od minuty mohla žvýkat kamení. "On musí mít jejich podporu!"
"Má podporu aielského národa," řekla jí Bair tím křehkým, nepoddajným hlasem. Každé slovo zdůraznila mávnutím tenkou kovovou čepelkou. "Kmeny nikdy neměly stát, ale on z nás teď učiní jeden národ."
"Nepomůžeme ti, abys ho od toho odvrátila, Moirain Sedai," dodala Amys stejně pevným hlasem.
"Nyní nás můžeš opustit, Aes Sedai, zlíbí-li se ti," řekla Bair. "Probraly jsme to, co sis přála prohovořit, stejně jako to, co jsme chtěly prohovořit my." Bylo to pronesenou zdvořile, ale přesto ji tím moudrá vlastně vyhodila ze stanu.
"Odejdu," opáčila Moirain, znovu samá chladná vyrovnanost. Mluvila, jako by to byl její nápad, její rozhodnutí. Touto dobou již byla zvyklá, že moudré neustále zdůrazňují, že nespadají pod pravomoc Věže. "Musím vyřídit jiné záležitosti."
To musela být určitě pravda. Nejspíš to bylo něco, co se týkalo Randa. Egwain věděla, že se nemá ptát. Kdyby jí to Moirain chtěla říci, byla by jí to řekla, a pokud ne... Pokud ne, dostalo by se jí jen nějaké kluzké poznámky, jíž by se Aes Sedai opět vyhnula pravdě, nebo by jí Moirain prostě hrubě sdělila, že jí do toho nic není. Moirain věděla, že "Egwain Sedai ze zeleného adžah" je podvod. Na veřejnosti tuto lež snášela, ale jinak dávala Egwain jasně najevo, kde je její pravé místo, kdykoliv se jí zlíbilo.
Jakmile Moirain odešla v závanu studeného vzduchu, promluvila Amys. "Aviendho, nalej čaj."
Mladá Aielanka sebou překvapeně trhla a dvakrát otevřela ústa, než ze sebe vypravila: "Musím ho teprv uvařit." S tím po čtyřech vyběhla ze stanu. Druhý závan větru zvenčí rozvířil páru.
Moudré si vyměnily pohledy, které byly skoro stejně překvapené jako ten Aviendžin. Aviendha vždycky

prováděla i ty nejtěžší úkoly dobře, i když ne vždycky s úsměvem. Něco jí muselo dělat velké starosti, když zapomněla na něco takového, jako uvařit čaj. Moudré vždycky chtěly čaj.
"Víc páry, holka," podotkla Melain.
Egwain si náhle uvědomila, že když je Aviendha pryč, platí to jí. Spěšně chrstla na kameny další vodu a usměrnila do kamenů a do kotle víc tepla, až slyšela, jak kameny praskají a kotlík sám žhnul jako hranice. Aielové možná byli zvyklí skákat z vedra, že se člověk málem vařil ve vlastní šťávě, do mrazu, ale ona ne. Vyvalila se hustá oblaka horké páry a zaplnila stan. Amys pochvalně kývla. S Melain mohly samozřejmě vidět záři saidaru, i když ona sama ne. Melain se jen dál škrábala staerou.
Egwain propustila pravý zdroj, znovu se posadila, naklonila se k Bair a špitla: "Udělala Aviendha něco špatně?" Nevěděla, jak by se cítila Aviendha, ale neviděla žádný důvod, proč ji uvádět do rozpaků, byť by to bylo za jejími zády.
Bair žádné takové ohledy neměla. "Myslíš ty pruhy?" opáčila normálním hlasem. "Přišla za mnou a řekla, že dneska dvakrát zalhala, i když nechtěla prozradit v čem a komu. Byla to samozřejmě její vlastní věc, pokud nezalhala moudré, ale ona tvrdila, že její čest vyžaduje, aby bylo splněno toh."
"Ona tě požádala, abys..." Egwain zalapala po dechu, ale větu nedokázala dokončit.
Bair kývla, jako by to vůbec nebylo neobvyklé. "Dala jsem jí pár navíc, že mě s tím otravovala. Kdyby se jednalo o ji, neměla by povinnosti ke mně. Kvůli tomu jejímu takzvanému lhaní by si nejspíš kromě Far Dareis Mai nikdo jiný hlavu nedělal. Děvy, dokonce i bývalé Děvy, jsou občas potrhlé jako muži." Amys se na ni vážně podívala, což bylo jasně vidět i v husté páře. Jako Aviendha, Amys také bývala Far Dareis Mai, než se dala k moudrým.
Egwain nikdy nepotkala Aiela, který by se kvůli ji'e'toh nechoval potrhle, tedy podle jejího názoru. Ale tohle! Aielové byli skoro stejně šílení jako blázni za Dračí stěnou.
Bair očividně pustila celou záležitost z hlavy. "V Trojí zemi je víc Ztracených, než se pamatuju," prohlásila k přítomným. Tak Aielové vždycky říkali Cikánům, Tuatha'anům.
"Prchají před potížemi za Dračí stěnou." Opovržení bylo v Melainině hlase zcela nepřehlédnutelné.
"Slyšela jsem," začala pomalu Amys, "že někteří z těch, kteří utekli po čase bezútěšnosti, se dali ke Ztraceným a požádali, aby je přijali." Následovalo dlouhé ticho. Všechny už věděly, že Tuatha'ani mají stejné předky jako ony, že se odtrhli, než Aielové překročili Páteř světa a vstoupili do Pustiny, ale to spíš jen zvýšilo jejich nechuť.
"On přináší změnu," zašeptala Melain drsně do páry.
"Myslela jsem, že se změnama, co přináší, jste se už smířily," podotkla Egwain a do hlasu se jí vkradl soucit. Muselo být velice těžké vědět, že celý váš život stojí na pokraji propasti. Zpola čekala, že jí některá z žen znovu řekne, aby držela jazyk za zuby, ale žádná to neudělala.
"Smířily," řekla Bair, jako by to slovo zkoušela. "Lepší by bylo říct, že to snášíme, jak nejlépe dokážeme."
"On pozměňuje všechno." Amys mluvila ustaraně. "Rhuidean. Ztracení. Bezútěšnost a vyslovení toho, co nemělo být vyřčeno." Moudré - vlastně všichni Aielové - měly pořád problémy o tom mluvit.
"Děvy se kolem něj shlukly, jako by za víc vděčily jemu než svým vlastním klanům," dodávala Bair. "Poprvé vůbec dovolily muži vstoupit pod střechu Děv." Amys se chvíli tvářila, jako by chtěla něco dodat, ale cokoliv věděla o vnitřních záležitostech Far Dareis Mai, nepodělila se o to s nikým než s těmi, které také bývaly Děvami oštěpu.
"Náčelníci už nám nenaslouchají tak jako dřív," zamumlala Melain. "Oh, naše rady si žádají jako vždycky - nestali se z nich úplní hlupáci - ale Bael už mi neprozradí, co řekl Randu al'Thorovi. Řekne, že se musím zeptat Randa al'Thora, a ten mi zase řekne, ať se zeptám Baela. S Car'a'carnem nic nenadělám, ale s Baelem... vždycky to býval umíněný chlap, co mě dokázal pěkně rozčílit, ale teď je to úplný vrchol. Občas mám chuť ho přetáhnout po hlavě holí." Amys a Bair se zachechtaly, jako by to byl mimořádně dobrý vtip. Nebo se třeba chtěly zasmát, aby na nějakou chvíli zapomněly na ty změny.
"S takovým mužem můžeš udělat jenom tři věci," chichotala se Bair. "Držet se od něj dál, zabít ho nebo si ho vzít za muže."
Melain ztuhla a opálený obličej jí zrudl. Egwain měla chvíli dojem, že zlatovlasá moudrá vypustí slova rozpálenější, než byla její tvář. Pak kousavý závan ohlásil návrat Aviendhy, nesoucí tepaný stříbrný

podnos se žlutě polévanou čajovou konvicí a jemnými šálečky ze zlatého porcelánu Mořského národa a kameninovou nádobkou s medem.
Když nalévala, otřásla se - nepochybně se venku ani nenamáhala něco přes sebe přehodit - a spěšně kolem podávala šálky a med. Sobě a Egwain samozřejmě nalila teprve tehdy, když jí Amys řekla, že smí.
"Víc páry," řekla Melain. Mrazivý vzduch jako by ji zchladil. Aviendha odložila svůj šálek nedotčený a po čtyřech dolezla pro naběračku, očividně se snažíc napravit své opomenutí s čajem.
"Egwain," začala Amys usrkávajíc čaj, "jak by Rand al'Thor vzal to, kdyby ho Aviendha požádala, aby mohla spát v jeho spací komnatě?" Aviendha ztuhla s naběračkou v ruce.
"V jeho -?" Egwain zalapala po dechu. "Něco takového po ní nemůžete žádat! To nesmíte!"
"Holka hloupá," zamumlala Bair. "Nežádáme ji, aby s ním sdílela pokrývky. Ale bude si to myslet, když ho požádá? Dovolí to vůbec? Muži jsou i v tom nejlepším případě zvláštní stvoření, a on nebyl vychován mezi námi, tudíž je o to zvláštnější."
"Něco takového by si rozhodně nepomyslel," vyplivla Egwain, a pak pomaleji dodala, "teda podle mě by si to nemyslel. Ale není to správný. Prostě není!"
"Žádám vás, abyste toto po mně nevyžadovaly," řekla Aviendha mnohem pokornějším tónem, než by kdy Egwain uvěřila, že se na něj vzmůže. Trhanými pohyby cákala vodu na kameny a pára zase zhoustla. "Za poslední dny jsem se docela hodně naučila, když jsem nemusela trávit tolik času s ním. Neboť jste dovolily Egwain a Moirain Sedai, aby mě učily usměrňovat, učím se ještě rychleji. Ne že by mě učily lépe než vy, samozřejmě," dodala chvatně, "ale chci se učit."
"I tak se budeš učit," prohlásila Melain. "Nebudeš s ním muset zůstávat pořád. Pokud se tomu budeš věnovat, tvoje výuka se příliš nezpomalí. Když spíš, tak stejně nestuduješ."
"To nemůžu," mumlala Aviendha s hlavou skloněnou nad naběračkou. Hlasitěji a pevněji pak dodala: "Neudělám to." Zvedla hlavu a oči měla jako modrozelený oheň. "Nebudu tam, až si znovu do svých pokrývek zavolá tu protivnou a vlezlou Isendru."
Egwain spadla brada. "Isendra!" Viděla - a z celého srdce s tím nesouhlasila - jak ji Děvy nutily chodit nahou, ale tohle! "Nemůžeš myslet vážně, že by -"
"Mlčet!" štěkla Bair, a znělo to jako prudké prásknutí bičem. Modrýma očima mohla v té chvíli osekávat kámen. "Obě! Obě jste ještě mladé, ale i Děvy by měly vědět, že muži se umějí chovat jako hlupáci, zvláště když nejsou svázáni se ženou, která by je vedla."
"Jsem ráda," prohodila Amys suše, "když vidím, že už své city tak pevně neovládáš, Aviendho. Děvy jsou stejně hloupé jako muži, když na to přijde. Dobře se na to pamatuji a stále mě to uvádí do rozpaků. Povolit si city na chvíli zamlží úsudek, ale držet je stále pevně zpátky jej zamlžuje vždy. Jen si dej pozor, ať je nepouštíš příliš často, nebo tehdy, když je lepší dobře je ovládat."
Melain se na rukou předklonila, až se zdálo, že pot, kanoucí z její tváře, musí padat do horkého kotle. "Znáš svůj osud, Aviendho. Staneš se moudrou, která bude jak silná, tak bude mít velké pravomoci, a ještě víc. Již v sobě tu sílu máš. Provedla tě první zkouškou a provede tě i touto."
"Moje čest," začala Aviendha ochraptěle, ale polkla a nemohla pokračovat. Krčila se tam, choulila se kolem naběračky, jako by obsahovala čest, kterou chtěla chránit.
"Vzor nevidí ji'e'toh," řekla jí Bair, pokud vůbec, tak jen s náznakem soucitu. "Jen to, co se musí stát, a co se stane. Muži a Děvy se snaží vzpírat osudu, přestože je jasné, co vzor tká, i přes jejich námahu, ale ty již nejsi Far Dareis Mai. Musíš se naučit na osudu jezdit. Jenom když se poddáš vzoru, můžeš začít trochu ovládat běh svého vlastního života. Když budeš bojovat, vzor tě stejně přinutí, a ty zažiješ jen bídu tam, kde jsi místo toho mohla zažít uspokojení."
Egwain to velice připomínalo to, co ji samotnou učily ohledně jediné síly. Než ovládnete saidar, musíte se mu nejdřív podvolit. Bojujte, a on se na vás vrhne, zahltí vás. Podvolte se a jemně ho veďte, a on udělá, co budete chtít. To však nevysvětlovalo, proč chtěly, aby Aviendha udělala něco takového. - Zeptala se na to a znovu dodala: "Není to správný."
Místo odpovědi Amys pronesla: "Odmítne ji Rand al'Thor přijmout? Nemůžeme ho nutit." Bair a Melain se na Egwain dívaly stejně napjatě jako Amys.
Nehodlaly jí říci proč. Bylo snazší přinutit kámen promluvit než dostat něco z moudré proti její vůli.

Aviendha si v mrzutém odevzdání upřeně prohlížela palce u nohou. Věděla, že moudré dosáhnou toho, co chtějí, tak nebo tak.
"Já nevím," odpověděla Egwain pomalu. "Neznám ho tak dobře jako dřív." Litovala toho, ale přihodilo se příliš mnoho věcí, tedy kromě toho, že si uvědomila, že ho miluje jen jako bratra. Její výcvik, ve Věži stejně jako tady, změnil věci stejně tolik jako to, že se on stal tím, čím byl teď. "Kdybyste mu daly dobrý důvod, tak možná. Myslím, že má Aviendhu rád." Mladá Aielanka si těžce povzdechla, aniž však zvedla zrak.
"Dobrý důvod," odfrkla si Bair. "Když jsem byla malá, každý muž by byl nesmírně šťastný, kdyby o něj nějaká mladá žena projevila takový zájem. Sám by jí zašel natrhat květiny na svatební věneček."
Aviendha sebou trhla a na moudré se zamračila se stopou staré vznětlivosti. "No, přijdeme na důvod, který může přijmout dokonce i někdo, kdo byl vychován v mokřinách."
"Je to ještě několik nocí, než se máme sejít v Tel'aran'rhiodu," řekla Amys. "Tentokrát s Nyneivou."
"Ta se mohla hodně naučit," přisadila si Bair, "kdyby nebyla tak umíněná."
"Do té doby máš noci volné," pravila Melain. "Totiž, leda by ses do Tel'aran'rhiodu vydala bez nás."
Egwain tušila, co přijde. "Ovšemže ne," řekla jim. Bylo to jen trošičku. O maličko víc a ony by na to určitě přišly.
"Dokázalas najít buď Nyneiviny, nebo Elaininy sny?" zeptala se Amys. Ledabyle, to tedy ano.
"Ne, Amys."
Najít něčí sny bylo mnohem těžší než vstoupit do Tel'aaon'rhiodu, světa snů, zvláště když byl dotyčný hodně daleko. Bylo to snazší, čím blíž jste byli a čím bližší vám byla sledovaná osoba. Moudré pořád trvaly na tom, aby do Tel'aran'rhiodu nevstupovala přinejmenším s jednou z nich, ale sny někoho jiného mohly být svým způsobem skoro stejně nebezpečné. V Tel'aran'rhiodu ovládala sebe i věci okolo z velké míry sama, pokud se ovšem některáz moudrých nerozhodla převzít kontrolu. Události v Tel'aran'rhiodu ovládala Egwain stále víc a víc, ale pořád se žádné z moudrých, s dlouhou zkušeností, nemohla rovnat. Ale ve snu někoho jiného jste byli součástí jeho snu. Chtělo to hodně, abyste se nechovali tak, jak snílek chtěl, abyste nebyli takoví, jak vás snílek bral, a přesto to občas nefungovalo. Moudré byly velmi opatrné, když sledovaly Randovy sny, a nikdy do nich nevstoupily úplně. I tak trvaly na tom, aby se to Egwain naučila. Když už ji měly naučit chodit ve snu, hodlaly ji naučit všemu, co uměly.
Egwain se zrovna nezdráhala, ale když ji párkrát nechaly cvičit, na sobě a jednou na Rhuarkovi, byla to velmi poučná zkušenost. Moudré dokonale zvládaly své vlastní sny, takže to, co se tam dělo - aby jí ukázaly nebezpečí, jak tvrdily - bylo všechno jejich práce, ale skutečným šokem pro ni bylo, že ji Rhuark vidí jen jako malou holku, asi jako své mladší dcery. A její vlastní kontrola se zachvěla na jediný osudný okamžit. Pak nebyla o moc víc než dítě. Pořád se na toho muže nemohla podívat, aniž by si vzpomněla, jak dostala panenku, že tak pilně studuje. A že ji potěšil jak dárek, tak jeho pochvala. Musela přijít Amys a odvést ji, jak si tam tak spokojeně hrála. Že to věděla Amys, bylo již tak dost špatné, ale Egwain tušila, že aspoň něco si pamatuje i Rhuark.
"Musíš to zkoušet dál," řekla Amys. "Máš sílu se s nimi spojit, ať už jsou jak chtějí daleko. A neuškodí ti, když zjistíš, jak tě vidí ony."
Tím si právě Egwain nebyla jistá. Elain byla kamarádka, ale Nyneiva bývala v Emondově Roli vědmou po většinu Egwainina dospívání. Tušila, že Nyneiviny sny by byly horší než Rhuarkovy.
"Dnes v noci budu spát mimo stany," pokračovala Amys. "Ne moc daleko. Měla bys mě snadno najít, jestli to zkusíš. Nebude-li se mi o tobě zdát, ráno si o tom promluvíme."
Egwain potlačila zasténání. Amys ji zavedla do Rhuarkova snu - sama zůstala jen na chviličku, jen na tak dlouho, aby se ujistila, že ji Rhuark stále vidí nezměněnou, jako mladou ženu, kterou si vzal - a moudré s ní vždycky byly ve stejném stanu, když to zkoušela.
"No," prohlásila Bair a zamnula si ruce, "slyšely jsme, co jsme potřebovaly slyšet. Vy ostatní můžete zůstat, jestli chcete, ale připadám si už dost čistá, abych mohla jít do pokrývek. Nejsem tak mladá, jako vy ostatní." Mladá nebo ne, nejspíš by každou z nich uštvala a zbytek cesty donesla.
Jak se Bair zvedala, promluvila Melain a, což bylo na ni dost zvláštní - váhala. "Potřebuju... Musím tě požádat o pomoc, Bair. A tebe, Amys." Starší žena se znovu posadila a obě s Amys se na Melain vyčkávavě zadívaly. "Já... chci vás požádat, abyste za mě promluvily s Dorindhou." Poslední slova

vyhrkla. Amys se široce usmála a Bair se nahlas zahihňala. Aviendha zřejmě také pochopila a překvapilo ji to, ale Egwain netušila, oč jde.
Pak se Bair zasmála: "Tys vždycky tvrdila, že manžela nepotřebuješ, ani nechceš. Já pochovala tři, a další by mi nevadil. Jsou moc užiteční, když je v noci zima."
"Žena může změnit názor." Melain měla hlas dost pevný, ale zradil ji temný ruměnec na tvářích. "Já prostě nemůžu od Baela odejít a nemůžu ho dokonce ani zabít. Jestli mě Dorindha přijme jako sestru-ženu, upletu svatební věneček a položím ho Baelovi k nohám."
"Co když na něj šlápne, místo aby ho přijal?" chtěla vědět Bair. Amys se zvrátila dozadu, smála se a plácala se do stehen.
Egwain si nemyslela, že by to hrozilo, ne při tom, jak Aielové dodržovali své zvyky. Jestli se Dorindha rozhodne přijmout Melain za svou sestru-ženu, Bael do celé věci nebude mít moc co mluvit. Už ji vlastně ani nešokovalo, že muž může mít dvě ženy. Tedy ne úplně. Jiné země znamenají jiné zvyky, připomínala si pevně. Nikdy se neodvážila zeptat, ale velice dobře věděla, že mohou být i aielské ženy se dvěma manželi. Byli to velmi zvláštní lidé.
"Žádám vás, abyste v tomto jednaly jako moje první sestry. Myslím, že mě má Dorindha docela ráda."
Jakmile Melain pronesla tato slova, veselí druhých žen se změnilo v cosi jiného. Stále se smály, ale teď ji objímaly a říkaly, jak jsou kvůli ní šťastné a jak si s Baelem povede skvěle. Přinejmenším Amys a Bair braly Dorindžin souhlas za předem daný. Všechny tři odcházely v objetí a stále se smály a hihňaly jako malé holčičky. Předtím ovšem neopomněly Egwain a Aviendze povědět, aby upravily stan.
"Egwain, může žena ve tvé zemi přijmout sestru-ženu?" zeptala se Aviendha, když jakýmsi klackem stahovala chlopeň z kouřového otvoru.
Egwain si přála, aby právě tohle nechala až naposled. Horka ve stanu začalo okamžitě ubývat. "To já nevím," řekla a rychle sbírala šálky a misky s medem. Na podnos přidala také staery. "Ale nemyslím. Možná kdyby byly hodně dobré kamarádky," dodala spěšně. Nemělo smysl očerňovat aielské zvyky. Aviendha jenom zavrčela a začala tahat za postranní chlopně.
Když se Egwain škrábala ven, zuby jí cvakaly stejně hlasitě, jako chřestily šálky a bronzové čepelky na podnose. Moudré se oblékaly pomalu, jako by to byla vlahá noc a ony ve spacích komnatách v některé držbě. Bíle oděná postava, přízračná v měsíčním světle, jí odebrala podnos, a Egwain začala spěšně hledat svůj plášť a boty. Nikde mezi zbylými kusy oděvu na zemi nebyly.
"Nechala jsem ti odnést věci do stanu," poznamenala Bair zavazujíc si tkanice na blůze. "Ještě je nebudeš potřebovat."
Egwain pokleslo srdce. Poskakujíc na místě poplácávala se rukama v marné snaze udržet se v teple. Aspoň jí neřekly, aby přestala. Náhle si uvědomila, že bílá postava odnášející podnos byla příliš vysoká dokonce i na aielskou ženu. Zaťala zuby a zamračila se na moudré, kterým zřejmě bylo lhostejné, jestli při svém poskakování zmrzne. Aielankám možná nezáleželo na tom, jestli je nějaký muž zahlédne bez šatů, přinejmenším když to byl gai'šain, ale jí to rozhodně jedno nebylo!
Po chvíli se k nim připojila i Aviendha, a když ji tu viděla skákat, jen zůstala stát, aniž by se namáhala hledat vlastní šatstvo. Zima na ni na pohled neměla větší vliv než na moudré.
"Teď," pokračovala Bair upravujíc si loktuši na ramenou. "Ty, Aviendho, jsi nejen umíněná jako muž, ale nedokážeš si ani zapamatovat prostý úkol, který jsi dělala již mnohokrát. Ty, Egwain, jsi stejně umíněná, a navíc si pořád myslíš, že se můžeš zdržovat ve stanu, když tě zavoláme. Doufejme, že když padesátkrát oběhnete tábor, zmírní to vaši umíněnost, pročistí mysl a připomene, jak odpovídat na zavolání či provádět úkoly. Tak sebou hněte."
Aviendha se beze slova rozběhla k okraji tábora a obratně se vyhýbala tmou zahaleným stanovým provazům. Egwain váhala jen chviličku, než ji následovala. Aielanka klusala dost pomalu, aby ji mohla dohonit. Noční vzduch mrazil a popraskaný ztvrdlý jíl pod nohama byl stejně studený, a navíc ji pukliny chytaly za prsty. Aviendha běžela s naprostou lehkostí.
Když dorazily k posledním stanům a zahnuly k jihu, Aviendha prohodila: "Víš, proč tolik studuju?" Ani zima, ani tělesná námaha se jí v hlase nijak neprojevily.
Egwain se třásla tak silně, že skoro nemohla ani mluvit. "Ne. Proč?"
"Protože Bair a ostatní vždycky poukazují na tebe a říkají mi, jak snadno se učíš, jak ti nikdy nemusejí

nic vysvětlovat dvakrát. Říkají, že bych měla být víc jako ty." Úkosem se na Egwain podívala a Egwain zjistila, že se při běhu také chichotá. "To je jen část. Věci, které se učím dělat..." Aviendha zavrtěla hlavou a i v měsíčním světle byl zřejmý její údiv. "A samotná síla. Nikdy jsem se takhle necítila. Tak živá. Cítím tu nejslabší vůni, nejmenší záchvěv vzduchu."
"Je nebezpečné se toho držet příliš dlouho nebo příliš silně," podotkla Egwain. Běh ji trošičku zahřál, i když se pořád chvílemi třásla. "Říkala jsem ti to a vím, že moudré ti to říkaly taky."
Aviendha si jen odfrkla. "Myslíš, že bych se bodla do nohy oštěpem?"
Chvíli běžely mlčky.
"Opravdu Rand?" ozvala se nakonec Egwain. Zima neměla nic společného s tím, jaké měla potíže ta slova ze sebe dostat. Vlastně se začala zase potit. "Totiž... s Isendrou?" Nedokázala se přinutit, aby se vyjádřila jasněji.
Nakonec Aviendha pomalu pronesla: "Nemyslím, že by to udělal." Mluvila rozzlobeně. "Ale proč by riskovala bití, kdyby o ni neprojevil žádný zájem? Je to změkčilá mokřiňanka, která chce, aby muži chodili za ní. Viděla jsem, jak se na ni dívá, i když se to snažil zakrýt. Rád se na ni dívá."
Egwain napadlo, jestli i ji její přítelkyně považuje za změkčilou mokřiňanku. Nejspíš ne, jinak by nebyly přítelkyněmi. Ale Aviendha si nikdy nedávala pozor na to, že by snad mohla někoho ranit. Asi by ji překvapilo, kdyby zjistila, že Egwain se vůbec může cítit ublížená.
"Díky tomu, jak ji Děvy nutí se oblíkat," připustila Egwain jaksi váhavě, "by se na ni podíval každý muž." Připomněla si, že je venku bez jediné nitky, klopýtla a málem upadla, jak se kolem sebe nervózně rozhlížela. Kam až dohlédla, byla noc pustá. Dokonce i moudré již byly ve svých stanech. V teple pod pokrývkami.Egwain se sice potila, ale kapky potu jako by zmrzly ve chvíli, kdy se objevily.
"On patří Elain," prohlásila Aviendha ohnivě.
"Připouštím, že vašim zvykům úplně nerozumím, ale naše nejsou stejné jako vaše. On není s Elain zasnoubený." Proč ho bráním? To jeho by měli zřezat! Ale poctivost ji přiměla mluvit dál. "Dokonce i vaši aielští muži mají právo říct ne, když se jich zeptáte."
"Ty a ona jste skoro-sestry, jako jsme ty a já," namítla Aviendha a na chvíli zpomalila. "Copak jsi mě nežádala, abych ho pro ni hlídala? Copak nechceš, aby ho měla?"
"Ovšemže chci. Pokud on chce ji." To nebyla tak docela pravda. Chtěla, aby se Elain dostalo veškerého možného štěstí, jak už byla zamilovaná do Draka Znovuzrozeného, a zkusí všechno snad krom toho, aby Randa svázala na rukou a na nohou, aby zařídila, že Elain dostane, co chce. Vlastně možná zkusí úplně všechno, bude-li to třeba. Tím si přiznala ještě něco jiného. Aielské ženy byly mnohem otevřenější, než k čemu se kdy ona dokáže přimět. "Jinak by to nebylo správný."
"On patří jí," prohlásila Aviendha umanutě.
Egwain si povzdechla. Aviendha prostě nechtěla pochopit jiné zvyky, než byly ty její. Aielanka byla stále šokována, že Elain nechce požádat Randa, aby si ji vzal, že tuto otázku vůbec může položit muž. "Jsem si jistá, že moudré zítra přijdou k rozumu. Nemůžou tě nutit spát v mužský ložnici."
Druhá žena se na ni podívala s čirým úžasem. Na chvíli ji její půvab opustil a ona si na nerovné zemi ukopla palec. To přineslo několik kleteb, při nichž by Kadereho vozkové se zájmem nastražili uši - a Bair by sáhla po jarmance - ale běh nezpomalila. "Nechápu, proč tě to tak rozčiluje," podotkla, když doklela. "Při mnoha nájezdech jsem spala vedle muže, dokonce jsme se občas kvůli teplu dělili o pokrývky, když byla v noci zima, ale tobě vadí, že mám spát tři sáhy od něj. Je tohle taky nějaký váš zvyk? Všimla jsem si, že se nikdy nekoupeš v potním stanu s muži. Ty Randu al'Thorovi nevěříš? Nebo nevěříš mně?" Ke konci jí hlas klesl do ustaraného šepotu.
"Ovšemže ti věřím," namítala Egwain ohnivě. "A jemu taky. To jenom..." Odmlčela se, nebyvší si jistá, jak má pokračovat. Aielský smysl pro to, co bylo správné, byl občas přísnější než ten, s nímž vyrůstala, ale v jiných věcech by Aielové dokázali, že by i členky ženského kroužku u nich doma váhaly mezi tím, zda mají omdlít nebo sáhnout po silné holi. "Aviendho, jestli se to nějak týká tvé cti..." Tohle byla ošidná půda. "Když to moudrým vysvětlíš, určitě tě nebudou nutit jednat proti tvé cti."
"Není co vysvětlovat," opáčila druhá žena bezvýrazně.
"Vím, že tomu vašemu ji'e'toh moc nerozumím..." začala Egwain a Aviendha se zasmála.
"Ty říkáš, že nerozumíš, Aes Sedai, ale přesto podle toho žiješ." Egwain litovala, že i Aviendze musí lhát

- bylo těžké Aviendhu přimět, aby ji oslovovala prostě Egwain, a občas jí to uklouzlo - ale jestli to mělo vydržet, musela se té lži držet dál. "Ty jsi Aes Sedai, a dost silná, abys přemohla Amys i Melain dohromady," pokračovala Aviendha, "ale řekla jsi, že budeš poslouchat, a tak drhneš kotlíky, když řeknou drhni kotlíky, a běháš, když řeknou běhej. Možná neznáš ji'e'toh, ale řídíš se jím."
Samozřejmě to nebylo úplně to stejné. Egwain skřípala zuby a dělala, co jí řekly, jen proto, že to byl jediný způsob, jak se naučit chození ve snu, a to se ona chtěla naučit, naučit se to všechno chtěla víc než co jiného. Vůbec si myslet, že by mohla žít podle toho hloupého ji'e'toh, byla prostě pitomost. Dělala, co musela, a jedině tehdy a proto, že to musela.
Vracely se k místu, odkud začaly. Když Egwain došlápla na pomyslnou čáru, poznamenala: "Tohle je první," a běžela dál temnotou, kde kromě Aviendhy nebylo nikoho vidět a nikdo by nemohl prozradit, ani kdyby se rovnou vrátila do stanu. Aviendha by to neřekla, ale Egwain ani na okamžik nenapadlo, aby se zastavila, než dokončí padesáté kolečko.

KAPITOLA ŠESTÁ

Průchody

Rand se probudil do naprosté temnoty a chvíli jen ležel pod pokrývkami a snažil se přijít na to, co ho probudilo. Muselo to něco být. A nebyl to sen. Učil v něm Aviendhu plavat v tůňce v Luhu doma ve

Dvouříčí. Bylo to něco jiného. Pak to přišlo znovu, jako slabý závan ohavné nakažliviny, vkrádající se do místnosti pode dveřmi. Nebyl to vlastně zápach, spíš pocit něčeho nesprávného, ale tak to bylo cítit. Pach, jako něco mrtvého, co už týden leží ve stojaté vodě. Pak se to znovu vytratilo, ale tentokrát ne úplně.
Rand odhodil pokrývky, vstal a pak se zahalil saidínem. Uvnitř prázdnoty, naplněn jedinou silou, cítil, jak se jeho tělo chvěje, ale zima byla na nějakém jiném místě, než kde se nacházel on. Opatrně otevřel dveře a vyšel ven. - Oblouky oken po obou stranách chodby dovnitř vnikalo měsíční světlo. Po černočerné tmě v místnosti tu bylo světla skoro jako ve dne. Nic se nehýbalo, ale on cítil, jak se... něco... blíží. Něco zlého. Bylo to cítit jako špína, která jím burácela v proudu jediné síly.
Jednou rukou sáhl do kapsy a nahmátl malou sošku měchatého mužíčka držícího na kolenou meč. Angrial, s nímž mohl usměrnit víc jediné síly, než by dokázal bezpečně zvládnout bez pomoci. Myslel si, že to nebude nutné. Kdokoliv proti němu zaútočil, nevěděl, s čím teď má co do činění. Vůbec ho neměli nechat se probudit.
Na chvíli zaváhal. Mohl se poprat s kýmkoliv, koho proti němu poslali, ale pořád si myslel, že je to pod jeho úroveň. Dole, kde stále spaly Děvy, bylo ticho. S trochou štěstí je ani neprobudí, tedy pokud neseběhne dolů, aby s tím bojoval v jejich středu. To by je určitě probudilo, a ony by jen nestály stranou a nedívaly se. Lan říkal, že byste si měli vybrat půdu, pokud to jde, a přinutit nepřítele, aby přišel za vámi.
S úsměvem se s dupotem rozběhl k nejbližšímu točitému schodišti a hnal se nahoru, až se dostal na nejvyšší poschodí. Nejvyšší podlaží budovy byla jediná velká komnata s mírně klenutým stropem a tenkými kanelovanými sloupy. Obloukovými okny beze skel proudila i do posledního koutku místnosti hotová záplava měsíčního světla. V prachu a písku na podlaze byly stále slabě vidět jeho stopy, jak sem jednou zašel, ale nic jiného. Bylo to dokonalé.
Došel doprostřed místnosti a postavil se na mozaiku zasazenou v podlaze. Byl to prastarý symbol Aes Sedai, deset kroků v průměru. Bylo to vhodné místo. "Pod tímto znamením bude dobývat." To o něm tvrdilo rhuideanské proroctví. Stál rozkročen nad dělící vlnovkou, s jednou nohou položenou na černé slze, jež se nyní nazývala Dračí špičák a užívala se k označení zla, druhou měl na bílé slze, nyní nazývané plamen Tar Valonu. Někteří lidé tvrdili, že značí Světlo. Vhodné místo k přivítání jejich útoku mezi Světlem a temnotou.
Odporný pocit sílil a ve vzduchu byla cítit hořící síra. Náhle se cosi pohnulo, postavy klouzaly od schodiště jako měsíční stíny, podél stěn místnosti. Pomalu se objevili tři černí psi, temnější než noc a velcí jako horští koníci. Oči jim zářily jako stříbro a ostražitě ho obcházeli. Díky síle slyšel tlukot jejich srdcí jako zvuk velkého bubnu. Ale neslyšel je dýchat. Možná nedýchali.
Usměrnil, a v rukou držel meč. Jeho lehce zakřivená, volavkami poznačená čepel jako by byla ukuta z ohně. Očekával myrddraala nebo něco horšího než bezokého, ale na psy, dokonce i na Stínem zplozené psy bude meč stačit. Ať je poslal kdokoliv, neznal ho. Lan říkal, že už téměř dosáhl úrovně mistra šermíře, a strážce chválou natolik šetřil, že si Rand myslel, že snad této úrovně již dosáhl.
Se zavrčením, jako když se kosti drtí na prach, se na něj psi vrhli ze tří stran, rychleji než cválající koně. Rand se nepohnul, dokud nebyli téměř u něj. Pak vyplul. Byl jedno s mečem, pohyb následoval za pohybem, jako by tancoval. V okamžení figura zvaná Vítr točící se v horách přešla ve Vítr vanoucí přes zeď a plavně následovalo Otevírání vějíře. Velké černé hlavy odlétly od černých těl a sliny kapaly ze zubů jako z leštěné oceli, stále vyceněných, i když hlavy poskakovaly po podlaze. Rand sestoupil z mozaiky, když se tmavá těla zhroutila v třesoucí se, krvácející hromádky.
Rand, směje se sám pro sebe, meč propustil, i když si saidín podržel dál, zuřící sílu, sladkost i špínu. Po vnějším okraji prázdnoty sklouzlo opovržení. Psi. Zplozenci Stínu, zcela jistě, ale přesto... Smích mu odumřel na rtech.
Mrtví psi i jejich těla se začali pomalu roztékat, až z nich zbyly louže tekutého stínu, a pak se lehce zachvěly, jako by byly živé. Jejich krev, nacákaná na podlaze, se roztřásla. Náhle menší jezírka přejela po podlaze ve vazkých potůčcích a spojila se s většími, jež se zvedla z mozaiky a tyčila se stále výš, až tu znovu stáli tři obrovští černí psi, slintající a vrčící, jak přisedali na mohutné zadky.
Rand nevěděl, proč cítí překvapení, matné vně prázdnoty. Psi, ano, ale zplozenci Stínu. Kdokoliv je

poslal, nebyl tak neopatrný, jak si myslel. Ale přesto ho stále neznali.
Místo aby znovu sáhl po meči, usměrnil tak, jak si pamatoval, že udělal kdysi dávno. Obrovští psi s vytím skočili a jemu z rukou vyletěly pruhy oslepujícího světla, jako roztavená ocel, jak tekutý oheň. Rand jimi máchl přes útočící tvory. Na okamžik se z nich staly podivné stíny, všechny barvy byly obrácené, a potom z nich zbyla jenom jiskřící zrnka prachu, rozpadající se na stále menší a menší zrníčka, až nezbylo vůbec nic.
Propustil tu věc, kterou vytvořil, s ponurým úsměvem. Do sítnice mu chvíli zůstal vypálen purpurový pruh světla.
Na druhé straně velké komnaty se jeden ze sloupů zřítil na dlaždice. Tam, kde proletěl ten světelný pruh - nebo co to bylo, protože to nebylo tak úplně světlo - zmizely ze sloupů úhledné kusy kamene. Rozšklebený oblouk protínal půlku stěny za nimi.
"Nekousl tě některý, nemáš na sobě jejich krev?"
Rand se při zvuku Moirainina hlasu prudce otočil. Jak byl pohlcen v tom, co udělal, neslyšel ji vycházet po schodech. Stála tam, oběma rukama si tiskla suknice a upřeně na něj hleděla. Tvář se jí ztrácela v měsíčních stínech. Musela ty věci vycítit stejně jako on, ale to, že se sem dostala tak rychle, znamenalo, že musela běžet.
"Děvy tě nechaly projít? Copak ses stala Far Dareis Mai, Moirain?"
"Zaručují mi jistá privilegia jako moudré," sdělila mu chvatně a její obvykle melodický hlas v sobě měl jakési netrpělivé skřípění. "Řekla jsem strážím, že s tebou musím naléhavě hovořit. Tak mi odpověz! Kousl tě některý z těch temných psů, máš na sobě jejich krev? Nebo jejich sliny?"
"Ne," odpověděl pomalu. Temní psi. To málo, co o nich věděl, pocházelo ze starých pohádek, těch, kterými na jihu strašívali děti. Někteří dospělí jim věřili také. "Proč by ti mělo kousnutí dělat starosti? Můžeš ho přece vyléčit. Znamená to, že se Temný osvobodil?" Jak tak byl uzavřen v prázdnotě, dokonce i strach mu byl vzdálený.
V příbězích, které slyšel, se pravilo, že temní psi běhají za nocí v divoké štvanici se samotným Temným jako lovčím. Nezanechávají nejmenší otisky ani v té nejměkčí půdě, jen na kameni, a nezastaví se, dokud se jim oběť nepostaví a neporazí je nebo mezi ně a sebe nedostane proudící vodu. Křižovatky byly údajně zvlášť nebezpečným místem pro setkání s nimi, a také chvíle těsně po západu a před východem slunce.
"Ne, to ne, Rande." Zřejmě zase získala sebeovládání. Její hlas opět připomínal stříbrné zvonečky, klidné a chladné. "Je to jenom jiný druh zplozenců Stínu, něco, co nikdy nemělo být zplozeno. Ale jejich kousnutí je stejně smrtelné jako dýka v srdci, a nemyslím, že bych takovou ránu dokázala vyléčit předtím, než by tě zabila. Jejich krev, dokonce i jejich sliny jsou jedovaté. Kapka na kůži dokáže zabít, pomalu, a nakonec za velkých bolestí. Máš štěstí, že byli jenom tři. Pokud jsi jich nezabil víc, než jsem dorazila. Jejich smečky bývají obvykle větší, tak deset až dvanáct, aspoň tak to stojí na útržcích zbylých po válce Stínu."
Větší smečky. Nebyl pro jednoho ze Zaprodanců v Rhuideanu jediným cílem...
"Musíme si promluvit o tom, čím jsi je zabil," začala Moirain, ale on už utíkal, jak nejrychleji dokázal, nevšímaje si jejího křiku, když se ptala, kam jde a proč.
Hnal se dolů po schodech, potemnělými chodbami, kde na něj z měsíčním světlem zalitých pokojů zděšeně hleděly ospalé Děvy. Proběhl předními dveřmi, kde stál neúnavný Lan se dvěma ženami na stráži. Strážce měl přes ramena přehozený měňavý plášť, takže částečně splývал s nocí.
"Kde je Moirain?" zařval, když se Rand řítil kolem, ale Rand skákal po širokých schodech bera dva najednou, aniž odpověděl.
Když konečně dorazil k budově, kterou hledal, zpola zahojená rána na boku se mu sevřela jako pěst, ale v prázdnotě si bolest uvědomoval jen nejasně. Stála na samém okraji Rhuideanu, daleko od náměstí, a tak daleko od tábora, jejž Moirain sdílela s moudrými, jak jen bylo možné, abyste ještě zůstali ve městě. Horní poschodí se zřítila a hromada rumu ležela na popukané hlíně za dlážděným chodníkem. Celá zůstala jen dvě spodní poschodí. Bolest ho nutila schoulit se do klubíčka, ale on to odmítl a hnal se dál, jak nejrychleji dokázal.
Kdysi bývala velká komnata, obklopená kamennou galerií, vysoká, nyní byla ještě vyšší, otevírala se k

noční obloze a světlá dlažba byla pokrytá úlomky popadaného kamení. Ve stínu pod galerií stáli na zadních tři temní psi a škrábali a kousali do bronzem okutých dveří, které se pod jejich útokem chvěly. Ve vzduchu bylo silně cítit pach hořící síry.
Rand si vzpomněl, co se stalo předtím, a tak se vrhl stranou, když usměrňoval, a pruh tekutého bílého ohně škrábl o dveře, jak ničil zplozence Stínu. Tentokrát se ho pokusil zmenšit, omezit zkázu jen na temné psy, ale v silné stěně na protějším konci komnaty se objevila díra. Snad nebyla skrz, pomyslel si Rand - v měsíčním světle se to dalo těžko poznat - ale stejně bude muset ovládání této zbraně zjemnit.
Bronzové kování na dveřích bylo poškrábané a částečně servané, jako by zuby a drápy temných psů byly skutečně z oceli. Řadou malých dírek prosvítalo světlo lamp. Na dlažebních kamenech byly otisky tlap, ale bylo jich překvapivě málo. Rand propustil saidín, našel místo, kde si nepořeže ruce, a zabušil na dveře. Bolest v boku náhle byla velmi skutečná a velmi silná. Rand se zhluboka nadechl a snažil se ji potlačit. "Mate? To jsem já, Rand! Otevři, Mate!"
Po chvíli se dveře na skulinku pootevřely a ven se vyřinulo víc světla. Škvírou pochybovačně vykoukl Mat a pak dveře otevřel víc a opřel se o ně, jako by uběhl deset mil s pytlem kamení na zádech. Až na stříbrný liščí medailon, který mu visel kolem krku, na němž bylo liščí oko rozděleno a ztmaveno do podoby starobylého symbolu Aes Sedai, byl Mat zcela nahý. Podle toho, co věděl, že Mat k Aes Sedai cítí, byl Rand překvapen, že tu věc již dávno neprodal. Dál v místnosti se vysoká zlatovlasá žena klidně halila do pokrývky. Děva, podle oštěpů a pukliře ležících u nohou postele.
Rand spěšně odvrátil oči a odkašlal si. "Jen jsem chtěl vědět, že jste všichni v pořádku."
"Je nám dobře." Mat se znepokojeně rozhlížel po předpokoji. "Teď už ano. Tys to zabil nebo co? Nechci vědět, co to bylo, pokud je to pryč. Pro člověka je někdy zatraceně těžký, bejt tvým přítelem."
Mat nebyl jen přítel. Byl také ta'veren a možná i klíč k vítězství v Tarmon Gai'donu. Kdokoliv, kdo chtěl zaútočit na Randa, měl také důvod zaútočit na Mata. Ale Mat se obojí snažil popřít. "Jsou pryč, Mate. Temní psi. Byli tři."
"Říkal jsem ti, že to nechci vědět," zasténal Mat. "Teďka temní psi. Nemůžu říct, že by se kolem tebe nedělo pořád něco novýho. Člověk se nezačne nudit. Teda aspoň do dne, kdy umře. Kdybych nebyl na nohou, protože jsem si šel pro víno, když se ty dveře začaly otvírat..." Rozechvěle se odmlčel a poškrábal se na zarudlém místě na pravé paži, přičemž si obhlížel poničené kování. "Víš, je legrační, jak si s tebou mysl hraje. Když jsem dělal, co jsem mohl, abych udržel tyhle dveře zavřený, byl bych přísahal, že jeden z nich vykousl do dřeva díru. Viděl jsem tu jeho zatracenou palici. A jeho zuby. Melindhřin oštěp ho ani neškrábl."
Moirain tentokrát dorazila mnohem okázaleji, přiběhla se zdviženými suknicemi, lapala po dechu a zuřila. Lan jí byl v patách s mečem v ruce a kamenným obličejem připomínajícím bouřkový mrak, a hned za nimi se do ulice táhl dav Far Dareis Mai. Některé Děvy byly jen ve spodním prádle, ale jedna každá držela oštěpy připravené a kolem hlavy měla omotanou šufu, černý závoj zakrývající celý obličej kromě očí, a byla připravená zabíjet. Aspoň Moirain a Lan se tvářili, že se jim ulevilo, když ho tu uviděli klidně stát a rozmlouvat s Matem, přestože Aes Sedai také vypadala, jako by si s ním chtěla ostře promluvit. Díky závojům bylo těžké poznat, co si myslí Aielanky.
Mat hlasitě vyjekl, vrhl se zpátky do pokoje a začal si natahovat spodky. Poskakoval stále rychleji, jak se snažil dostat do spodků a zároveň se škrábat na paži. Zlatovlasá Děva to všechno sledovala se širokým úsměvem, jenž se každou chvíli mohl změnit v otevřený smích.
"Co se ti stalo s rukou?" zeptal se Rand.
"Říkal jsem ti, že si mysl hraje," zabručel Mat, jenž se stále snažil zároveň škrábat i oblékat. "Když jsem si myslel, že se to zvíře prokousalo dveřma, myslel jsem, že mi pocintalo celou ruku, a teď to proklatě pálí jako oheň. Dokonce to vypadá jako spálenina."
Rand otevřel ústa, ale Moirain už se protahovala kolem něj. Mat na ni vytřeštil oči a upadl, jak si zoufale natahoval spodky až nahoru, ale ona vedle něj klidně poklekla, nevšímajíc si jeho námitek, a chytila mu hlavu do dlaní. Rand už byl léčen i předtím, a viděl, jak se to dělá, ale místo toho, co čekal, se Mat jen lehce zachvěl a zvedl medailon za kožený řemínek, takže mu visel z ruky.
"Ta zatracená věc je najednou studenější než led," zamumlal. "Co to děláš, Moirain? Jestli chceš něco udělat, tak bys mi měla vyléčit to svědění, teď to cejtím po celý ruce." Pravou paži měl nyní zarudlou od

zápěstí k rameni, a začala také vypadat otekle.
Moirain se na něj dívala s tím nejpřekvapenějším výrazem, jaký kdy u ní Rand viděl. Vlastně to možná bylo vůbec poprvé, co ji viděl tvářit se překvapeně. "Udělám," pravila pomalu. "Jestli je ten medailon studený, tak ho sundej."
Mat se na ni zamračil, ale pak si konečně medailon stáhl přes hlavu a položil vedle sebe. Moirain ho znovu uchopila za hlavu a Mat vykřikl, jako by ho hlavou napřed strčila do ledové vody. Nohy se mu natáhly a tělo prohnulo dozadu. Oči upíral do prázdna a měl je doširoka otevřené. Když Moirain ruce odtáhla, sesul se na zem a zhluboka dýchal. Zarudnutí i otok byly pryč. Teprve napotřetí dokázal Mat promluvit. "Krev a popel! Musí to bejt pokaždý tak zatraceně hrozný? Bylo to jenom pitomý svrbění!"
"Dávej si přede mnou pozor na jazyk," varovala ho Moirain a vstala, "nebo najdu Nyneivu a svěřím tě do péče jí." Ale nedávala do toho všechno. Jako by mluvila ze spánku. Snažila se nedívat na liščí hlavu, kterou si Mat zatím opět pověsil na krk. "Musíš si odpočinout," řekla nepřítomně. "Zůstaň v posteli do zítřka, jestli budeš chtít."
Děva v pokrývkách - Melindhra? - si klekla vedle Mata, objala ho kolem ramen a přes jeho hlavu se podívala na Moirain. "Dohlédnu na to, aby udělal, co říkáš, Aes Sedai." Náhle se zazubila a prohrábla mu vlasy. "Je to teď můj malý rošťáček." Podle toho, jak se Mat zatvářil zděšeně, bylo jasné, že sbírá síly, aby mohl utéci.
Rand si náhle uvědomil tiché, pobavené hihňání za sebou. Děvy, se šufami a závoji nyní staženými na ramena, se natlačily ke dveřím a nahlížely dovnitř.
"Nauč ho zpívat, sestro oštěpu," radila Adelin a ostatní Děvy se prohnuly smíchy.
Rand se k nim odhodlaně otočil. "Nechte ho trochu odpočinout. Copak si některé z vás nepotřebují vzít šaty?" Váhavě ustupovaly, i když se stále snažily dohlédnout do pokoje, dokud ven nevyšla Moirain.
"Necháte nás, prosím?" řekla Aes Sedai, když se za ní s prásknutím zavřely poničené dveře. S rozmrzele stisknutými rty se zpola ohlédla na dveře. "Musím si promluvit s Randem al'Thorem o samotě." Aielanky kývly a vydaly se ven, některé stále vtipkovaly o tom, jestli Melindhra - zřejmě byla z kmene Shaido, Randa napadlo, ví-li to Mat - naučí Mata zpívat. Ať už to znamenalo cokoliv.
Rand s rukou na nahé paži zastavil Adelin. Ostatní, které si toho také všimly, se zastavily, a tak jim Rand řekl všem: "Pokud neodejdete, když vám řeknu, tak co uděláte, až vás budu muset použít v bitvě?"
Dokáže-li tomu zabránit, nehodlal to samozřejmě udělat. Věděl, že jsou to zuřivé bojovnice, ale jeho vychovávali ve víře, že muž má v případě nutnosti zemřít před ženou. Logika to možná považovala za hloupost, zvláště když se jednalo o ženy, jako byly tyto, ale Rand to prostě tak cítil. Nicméně věděl, že něco takového nahlas říci nemůže. "Budete to považovat za vtip, nebo se rozhodnete vyrazit, až se vám zlíbí?"
Dívaly se na něj zděšeně, jako na někoho, kdo právě vyjevil, že nemá potuchy o těch nejzákladnějších věcech. "V tanci oštěpů," vysvětlovala mu Adelin, "půjdeme podle tvých příkazů, ale toto není tanec. Kromě toho jsi nám neřekl, abychom odešly."
"Dokonce ani Car'a'carn není mokřinský král," dodala jedna šedovlasá Děva. Přes svůj věk šlachovitá a tvrdá, byla jediná, která měla kromě šufy i krátkou košilku. Randa to rčení začínalo unavovat.
Děvy se znovu daly do žertování a nechaly ho samotného s Moirain a Lanem. Strážce konečně vrátil meč do pochvy a vypadal stejně klidně jako vždycky. Což v měsíčním světle znamenalo, že byl nehybný a kamenný, samý ostrý úhel a rovná plocha, a zároveň jako by byl připraven se okamžitě pohnout, takže vedle něj vypadali Aielové mírní. Vlasy, na spáncích již prošedivělé, Lanovi z čela přidržovala spletená kožená šňůrka. Jeho pohled jako by pocházel od modrookého ostříže.
"Musím s tebou mluvit o -" začala Moirain.
"Promluvit si můžem zítra," řekl Rand, čímž ji uťal. Lanovi ještě víc ztuhla tvář, pokud to vůbec bylo možné. Strážci mnohem víc chránili Aes Sedai, jejich postavení stejně jako osobu, než chránili sebe.
Rand si Lana nevšímal. Bok ho stále bolel, ale podařilo se mu nehrbit se a stát vzpřímeně. Nehodlal Moirain ukázat ani tu nejmenší slabost. "Jestli si myslíš, že ti pomůžu sebrat Matovi tu liščí hlavu, tak si to znovu rozmysli." Ten medailon jí nějak zabránil usměrňovat. Nebo spíš zabránil, aby to usměrňování nějak ovlivnilo Mata, pokud se ho dotýkal. "Zaplatil za něj vysokou cenu, Moirain, a je jeho." Vzpomněl si, jak ho s pomocí jediné síly udeřila přes rameno, a suše dodal: "Možná se ho zeptám, jestli by mi ho

nepůjčil." Odvrátil se od ní. Ještě tu byl někdo, koho musel zkontrolovat, i když to již v žádném případě nebylo naléhavé. Temní psi by touhle dobou již dokončili to, co zamýšleli.
"Prosím, Rande," řekla Moirain a otevřená prosba v jejím hlase ho na místě zastavila. Ještě nikdy od ní nic takového neslyšel.
Ten tón však zřejmě urazil Lana. "Myslel jsem, že se z tebe stal muž," prohodil strážce drsně. "Copak se takhle chová muž? Jednáš jako nadutý kluk." Lan s ním cvičil šerm - a Rand si dokonce myslel, že ho má rád - ale kdyby Moirain řekla jediné slovo, strážce by udělal, co by bylo v jeho silách, aby ho zabil.
"Nebudu s tebou věčně," pokračovala Moirain naléhavě. Rukama si tiskla suknice tak pevně, až se jí chvěly. "Při příštím útoku bych mohla zemřít. Mohla bych spadnout z koně a srazit si vaz nebo dostat do srdce šíp temného druha, a smrt se vyléčit nedá. Celý život jsem věnovala pátrání po tobě, abych tě našla a pomáhala ti. Ty pořád neznáš vlastní sílu. Nevíš ani polovinu toho, co dokážeš. Já - omlouvám se - co nejpokorněji za jakoukoliv urážku, kterou jsem se tě snad dotkla." Ta slova - slova, která by si nikdy nepomyslel, že od ní uslyší - z ní vycházela, jako by je tahal párem volů, ale přece je vyslovila. A ona nemohla lhát. "Dovol, ať ti pomůžu, pokud můžu, dokud můžu. Prosím."
"Tobě se dá jenom těžko věřit, Moirain." Lana, přešlapujícího v měsíčním světle, si nevšímal. Pozornost cele věnoval Moirain. "Jednalas se mnou jako s loutkou, nutilas mě tancovat, jak se ti zlíbilo, ode dne, co jsme se potkali. Volný jsem byl jedině tehdy, když jsi byla daleko, nebo jsem si tě nevšímal. A i to je u tebe těžké."
Její smích byl stejně stříbrný jako měsíc nad jejich hlavami, ale zabarvovala jej i hořkost. "Bylo to spíš jako zápasit s medvědem než tahat za provázky loutky. Chceš, abych ti složila přísahu, že se s tebou už nikdy nepokusím manipulovat? Udělám to." Její hlas získal tvrdost křišťálu. "Dokonce ti odpřísáhnu, že tě budu poslouchat jako jedna z Děv - jako jedna z gai'šainek, budeš-li si přát - ale musíš -" Zhluboka se nadechla a začala znovu, mírněji. "Pokorně tě prosím, abys mi dovolil ti pomáhat."
Lan na ni zíral a Rand měl dojem, že i jemu samému snad vylezou oči z důlků. "Přijmu tvou pomoc," pronesl nakonec pomalu. "A taky se ti omlouvám. Za to, jak jsem se k tobě choval hrubě." Měl pocit, že s ním stále manipuluje - když už byl hrubý, měl k tomu vždy dobrý důvod - ale ona nemohla lhát.
Napětí z ní viditelně vyprchalo. Přistoupila k němu blíž. "To, co jsi použil, abys zabil ty temné psy, se jmenuje odřivous. Pořád cítím jeho pozůstatky." On také, jako slábnoucí pach, který zbyde poté, co z pokoje odnesou koláč, či vzpomínka na něco, co právě odtáhli z dohledu. "Již dávno před Rozbitím světa bylo používání odřivousu zakázáno. Bílá věž nám dokonce zakazuje se to učit. Za války síly jej i Zaprodanci a spřísahanci Stínu používali jenom váhavě."
"Zakázaný?" ozval se zamračeně Rand. "Jednou jsem tě viděl, jak ho používáš." Nebyl si v bledém měsíčním světle jistý, ale měl dojem, že jí do tváří vystoupila červeň. Aspoň protentokrát byla z míry vyvedená ona.
"Občas je nezbytné udělat to, co je zakázáno." Jestli ji to rozčílilo, tak se to v jejím hlase nijak neprojevilo. "Je-li něco zničeno odřivousem, přestane to existovat předtím, než je to zničeno, jako vlákno, které odhoří od místa, kde se ho dotkl plamen. Čím větší je síla odřivousu, tím dál v čase to přestane existovat. Ten nejsilnější, na jaký se vzmůžu já, sebere ze vzoru jen pár vteřin. Ty jsi mnohem silnější. Mnohem silnější."
"Ale jestli to neexistuje předtím, než to zničíš..." Rand si prsty zmateně prohrábl vlasy.
"Začínáš vidět ty problémy, nebezpečí? Mat si vzpomíná, jak viděl jednoho z těch temných psů prohryznout dveře, ale teď tam žádná díra není. Kdyby ho byl poslintal tolik, jak si pamatuje, byl by býval mrtev dřív, než jsem se k němu dostala. Protože kam až jsi toho tvora zničil, ať udělal během té doby cokoliv, jako by se vůbec nestalo. Zůstanou jen vzpomínky těch, kteří to viděli nebo zažili. Jenom to, co udělal před tou dobou, je teď skutečné. Pár děr po zubech ve dveřích a kapka slin na Matově paži."
"To mi připadá docela v pořádku," podotkl Rand. "Mat je díky tomu naživu."
"Je to hrozné, Rande." Do hlasu se jí vloudil naléhavý podtón. "Proč si myslíš, že se ho báli používat i Zaprodanci? Pomysli, jaký vliv má na vzor odstranění jediného vlákna, jediného člověka, na hodiny či dny, které již byly utkány. Je to, jako kdybys částečně odstranil jediné vlákno z kusu látky. Zlomky rukopisů, které zbyly po válce Síly, říkají, že než si obě strany uvědomily nebezpečí, bylo odřivousem

zničeno několik měst. Byly to statisíce vláken vytažených ze vzoru, zmizelých po dny, které již minuly. Cokoliv tito lidé udělali, pak již nebylo vykonáno, a ztratilo se i to, co následkem činů těchto lidí vykonali jiní. Vzpomínky zůstaly, ale činy ne. Vlny byly nevypočitatelné. Vzor sám se málem rozpletl. Mohlo dojít ke zničení všeho. Světa, času, samotného stvoření."
Rand se zachvěl, a nemělo to nic společného s tím, že mu pod kabátec zalézala zima. "Nemůžu ti slíbit, že ho už nepoužiju, Moirain. Ty sama jsi říkala, že jsou chvíle, kdy je nutné udělat to, co je zakázané."
"Nemyslela jsem, že bys to slíbil," pravila Aes Sedai chladně. Její podráždění mizelo, rovnováha byla nastolena. "Ale musíš být opatrný." Znovu se vrátila k "musíš". "Se sa'angrialem, jako je Callandor, bys odřivousem mohl zničit celé město. Vzor by mohl být poničen na celé roky. Kdo může říci, že vlny zůstanou soustředěné kolem tebe, i když jsi ta'veren, dokud se neusadí? Být ta'veren, a to tak silný, jako jsi ty, může být ten kousíček, díky němuž zvítězíš, dokonce i v Poslední bitvě."
"Třeba to tak bude," pravil bezútěšně Rand. V jednom hrdinském příběhu za druhým hrdina říká, že buď zvítězí, nebo zemře. Zřejmě to nejlepší, v co může doufat, bylo, že zvítězí a zemře. "Musím někoho zkontrolovat," pokračoval tiše. "Uvidíme se ráno." Sebral jedinou sílu, život a smrt ve vířících vrstvách, a udělal ve vzduchu otvor vyšší, než byl sám, otvor do černoty, vedle níž měsíční světlo vypadalo jako jasný den. Průchod, tak tomu říkal Asmodean.
"Co to je?" vydechla Moirain.
"Když jednou něco udělám, pamatuju si jak. Většinou." To nebyla odpověď, ale nastal čas vyzkoušet Moiraininy přísahy. Nemohla lhát, ale Aes Sedai si dokázaly najít díry i v kameni. "Dneska v noci necháš Mata na pokoji. A nepokusíš se mu sebrat ten medailon."
"Ten patří do Věže ke studiu, Rande. Musí to být ter'angrial, ale zatím nebyl nalezen žádný, který -"
"Ať je to cokoliv," řekl pevně Rand, "je to jeho. Necháš mu to." Moirain malou chvíli vedla vnitřní boj, záda měla rovná a vysoko zvedla hlavu, jak na něj upírala zrak. Určitě nebyla zvyklá přijímat rozkazy od někoho jiného kromě Siuan Sanche, a Rand se byl ochoten vsadit, že i to nikdy neudělala bez povyku. - Nakonec kývla a dokonce naznačila pukrle. "Jak říkáš, Rande. Je to jeho. Prosím, buď opatrný, Rande. Naučit se něco takového, jako je odřivous, může znamenat sebevraždu, a smrt se nedá vyléčit."
Tentokrát v tom žádný výsměch nebyl. "Takže ráno." Lan ji při odchodu následoval, a než odešel, vrhl po Randovi nečitelný výraz. Tento obrat ho určitě nepotěšil.
Rand prošel průchodem a ten zmizel.
Stál na kotouči, šest stop velké kopii starobylého symbolu Aes Sedai. Dokonce i jeho černá polovina vypadala světlejší proti nekonečné temnotě, která jej obklopovala ze všech stran, i nahoře a dole. Byl si jist, že kdyby z kotouče spadl, padal by věčně. Asmodean tvrdil, že k použití průchodu existuje i rychlejší metoda, nazývaná cestování, ale nedokázal ji Randa naučit, částečně kvůli tomu, jak tvrdil, že nemůže vytvořit průchod, když má na sobě Lanfeařin štít. V každém případě cestování vyžadovalo také znalost počátečního místa. Randovi připadalo logičtější, že byste měli také vědět, kam máte namířeno, ale Asmodean si zřejmě myslel,že je to jako ptát se, proč vzduch není voda. Byla vlastně spousta věcí, které Asmodean považoval za zaručené. Nicméně klouzání bylo rychlé až dost.
Jakmile se na něj postavil, kotouč zdánlivě poskočil o stopu a zastavil se a před Randem se objevil nový průchod. Bylo to dost rychlé, zvláště na kratší vzdálenosti. Rand vstoupil do chodby před pokojem, v němž byl Asmodean.
Měsíc svítící dovnitř okny na konci chodby byl jediným zdrojem světla. Asmodean měl lampu zhasnutou. Prameny, které Rand spletl, byly stále pevně na místě, stále pevně zavázané. Nic se nehýbalo, ale ve vzduchu byl přesto slabě cítit pach hořící síry.
Rand došel ke korálkovému závěsu a nahlédl vstupním otvorem. Komnata byla plná měsíčních stínů a jedním z nich byl Asmodean, zmítající se v pokrývkách. Zahalen v prázdnotě Rand slyšel, jak mu tluče srdce, cítil pot z jeho zneklidňujících snů. Rand začal prohlížel světle modré dlaždice podlahy a otisky v nich.
Naučil se stopovat jako chlapec, takže s jejich čtením neměl potíže. Byli tu tři nebo čtyři temní psi: Zřejmě jeden po druhém přišli ke vchodu a každý stoupl téměř přesně do stop toho před sebou. Zastavila je snad síť spletená kolem pokoje? Nebo je sem jenom poslali, aby se podívali a podali hlášení? Bylo to znepokojivé pomyšlení, že dokonce i Stínem zplození psi mají tolik inteligence. Ale oni

zase myrddraalové používali krkavce a krysy jako špehy, i další zvířata úzce spojená se smrtí. Oči Stínu, tak je Aielové nazývali.
Usměrnil tenoučké pramínky země, vyhlazoval dlaždice a vytahoval prohlubně, až byl venku na prázdné, nocí zahalené ulici a sto kroků od vysoké budovy. Ráno každý uvidí, že stopy končí tady, ale nikdo nebude mít podezření, že se temní psi dostali někam poblíž Asmodeana. Temní psi nemohli mít žádný zájem o Jasina Nataela, kejklíře.
Každá Děva ve městě již byla touto dobou nejspíš vzhůru. Pod střechou Děv určitě nespala jediná z nich.
Vytvořil další průchod na ulici, tmavší čerň proti černé noci, a nechal kotouč, aby ho zanesl do jeho pokoje. Napadlo ho, proč si asi vybral tento starobylý symbol - byla to jeho volba, byť podvědomá. Jindy to byl schod nebo kus podlahy. Temní psi odtekli z tohoto symbolu, než se znovu vytvarovali. Pod tímto znamením bude dobývat.
Stoje ve své ztemnělé ložnici usměrnil světlo do lamp, avšak saidin nepustil. Místo toho usměrnil znovu, opatrně, aby nespustil některou ze svých pastí, a kousek zdi zmizel a odhalil výklenek, který tam sám vysekal.
V maličké alkovně stály dvě sošky tři dlaně vysoké, postavy ve splývavých rouškách s poněkud vážnými tvářemi, držící v jedné zdvižené ruce křišťálovou kouli. Musel o nich Asmodeanovi zalhat.
Existovaly angrialy, jako třeba měchatý mužík, kterého měl v kapse kabátce, a sa'angrialy, jako byl i Callandor, jež zvyšovaly množství jediné síly, které bylo možné s jejich pomocí bezpečně usměrnit, o tolik, o kolik tuto schopnost zvyšovaly angrialy oproti usměrňování bez pomoci. Oboje byly velmi vzácné a Aes Sedai si jich vysoko cenily, i když rozpoznaly jen ty, které byly vyladěny na ženy a saidar. Tyto dvě figurky byly něco jiného, ne tak vzácného, ale stejně ceněného. Ter'angrial byl vyroben k využívání jediné síly, ne aby ji zesílil, ale aby ji využil určitým způsobem. Aes Sedai neznaly zamýšlený účel většiny ter'angrialů, které měly v Bílé věži. Některé používaly, přestože nevěděly, zda to, k čemu je používají, se aspoň blíží tomu, k čemu byly vyrobeny. Rand znal funkci těchto dvou.
Mužská postava ho mohla spojit s obrovskou kopií sebe samé, s nejsilnější mužským sa'angrialem, jaký kdy byl vyroben, i kdyby byl na druhé straně Arythského oceánu. Byl dokončen až poté, co byl Temný znovu uzavřen do své věznice - Jak tohle vůbec vím? - a skryt dřív, než ho mohl některý zešílevší muž Aes Sedai najít. Ženská postava dokázala to stejné pro ženu, spojila ji s ženským protějškem velké sochy, o níž Rand doufal, že je stále ještě téměř celá zasypaná v Cairhienu. S takovým množstvím síly... Moirain říkala, že smrt se nedá vyléčit.
Nechtěně, bez zavolání se vynořila vzpomínka na předposlední okamžik, kdy se odvážil uchopit Callandor, a za prázdnotou přepluly obrazy.
Tělo tmavovlasé dívky, velmi malé, ležící s rozhozenými údy a otevřenýma očima upřenýma na strop, s krví prosakující šaty na prsou, kde ji probodl trollok.
Síla jím proudila. Callandor plál a on byl jedinou silou. Usměrnil, zavedl prameny do těla děvčátka, pátral, zkoušel, hledal. Ona se s trhnutím zvedla na nohy, ruce a nohy měla nepřirozeně ztuhlé a pohyby trhané.
"Rande, tohle nemůžeš," křičela Moirain. „Tohle ne!"
Dýchat. Musela dýchat. Dívčina hruď se začala zvedat a klesat. Srdce. Muselo bít. Krev, již sražená a tmavá, se vyhnula z rány na prsou. Žij, Světlo tě spal! zavyl v duchu. Nechtěl jsem přijít pozdě. Její oči na něj zíraly, potažené mázdrou, bez ohledu na všechnu sílu v něm. Bez života. Po lících se mu volně řinuly slzy.
Drsně tu vzpomínku zahnal. Bolelo ho to dokonce i v prázdnotě. S takovým množstvím síly... S takovým množstvím síly se mu rozhodně nedá věřit. "Ty nejsi Stvořitel," řekla mu Moirain, když tam tak stál nad mrtvou holčičkou. Ale s tou mužskou figurkou, jen s polovinou její moci, kdysi pohnul horami. S mnohem menší silou, pouze s Callandorem, si byl jist, že dokáže obrátit otáčení kola času, že dokáže oživit mrtvé dítě. Nejenže byla jediná síla svůdná. I její moc ho sváděla. Měl zničit obě sošky. Místo toho však znovu spletl vlákna a nastavil pasti.
"Co to tam děláš?" ozval se ženský hlas, když stěna vypadala zase celá.
Spěšně svázal prameny - a udělal uzel s jeho smrtonosnými překvapeními - vtáhl do sebe sílu a obrátil se.

Vedle Lanfear, v její bělí a stříbře, by Elain, Min i Aviendha vypadaly obyčejně. Její tmavé oči stačily, aby se muž vzdal své duše. Při pohledu na ni se mu stáhl žaludek, až mu bylo na zvracení.
"Co chceš?" zeptal se. Jednou odřízl Egwain a Elain od pravého zdroje, avšak nevzpomínal si, jak to udělal. Dokud se Lanfear mohla dotýkat pravého zdroje, měl větší šanci, že holou rukou chytí vítr, než že ji uvězní. Jeden záblesk odřivousu a... Nemohl to udělat. Byla jednou ze Zaprodanců, ale vzpomínka na hlavu jiné ženy, kutálející se po zemi, mu v tom zabránila.
"Máš dvě," pronesla Lanfear nakonec. "Měla jsem dojem, že jsem zahlédla... Jedna je žena, že?" Její úsměv by dokázal muži zastavit srdce, a ještě by jí za to byl vděčný. "Začínáš zvažovat můj plán, že ano? S nimi, společně, by nám ostatní Vyvolení poklekli u nohou. Mohli bychom nahradit i samotného Velikého pána, vyzvat Stvořitele. My -"
"Tys byla vždycky ctižádostivá, Mierin." Vlastní hlas mu skřípal v uších. "Proč si myslíš, že jsem se od tebe odvrátil? Nebylo to kvůli Ilieně, ať už si myslíš cokoliv. Ve svém srdci jsem tě neměl dávno předtím, než jsem potkal ji. Ctižádost je ti vším. Síla je to jediné, co jsi kdy chtěla. Jsi hnusná!"
Lanfear na něj zírala, ruce si tiskla na břicho a oči měla ještě větší než obvykle. "Graendal říkala..." začala poněkud slabým hlasem. Polkla a začala znovu. "Luisi Therine? Miluji tě, Luisi Therine. Vždycky jsem tě milovala, a vždycky budu. To víš. Musíš to vědět!"
Rand měl tvář jako kámen. Doufal, že to zakrylo jeho šok. Neměl nejmenší ponětí, odkud se v něm ta slova vzala, ale zřejmě si na ni opravdu vzpomínal. Matná vzpomínka, z dávného života. Já nejsem Luis Therin Telamon! "Já jsem Rand al'Thor!" řekl drsně.
"Ovšemže jsi." S pohledem upřeným na něj pomalu přikývla. Chladná vyrovnanost se vrátila. "Ovšem. Asmodean ti vykládá o spoustě věcí, o válce síly a o mně. Lže. Tys mě miloval. Do té doby, než mi tě ta žlutovlasá coura Iliena ukradla." Na okamžik jí vztek změnil tvář v pokřivenou masku. Rand si nemyslel, že si to uvědomila. "Věděl jsi, že Asmodean odřízl vlastní matku? Teď tomu říkají utišení. Odřízl ji a nechal myrddraala, aby ji s křikem odvlekl. Copak dokážeš věřit takovému člověku?"
Rand se zasmál nahlas. "Po tom, co jsem ho chytil, jsi mi ho pomohla uvěznit, aby mě mohl učit. A teď říkáš, že mu nemůžu věřit?"
"K učení." Opovržlivě si odfrkla. "To udělá, protože ví, že jeho prospěch závisí na tobě. I kdyby se mu podařilo ostatní přesvědčit, že byl tvým zajatcem, oni by ho stejně roztrhali na kusy, a on to ví. Nejslabší pes ve smečce prostě končí takhle. Kromě toho občas sleduji jeho sny. Sní o tom, že porazíš Velikého pána a jeho vyzvedneš na místo po svém boku. Občas sní o mně." Její úsměv prozrazoval, že ji ty sny těší, ale Asmodeana zřejmě tolik ne. "Ale pokusí se tě proti mně obrátit."
"Proč jsi tady?" chtěl vědět Rand. Obrátit se proti ní? V té chvíli byla nepochybně plná jediné síly, připravená ho odstínit, kdyby ji jen napadlo, že si hodlá něco zkusit. Už to udělala dřív, s pokořující lehkostí.
"Líbíš se mi takový, jaký jsi. Nadutý a pyšný, plný vlastní síly."
Kdysi říkala, že se jí líbí nejistý, že Luis Therin byl příliš pyšný. "Proč jsi tady?"
"Rahvin za tebou dnes v noci poslal temné psy," pronesla chladně a zřížila ruce na břiše. "Byla bych přišla dřív, abych ti pomohla, ale ještě jsem nemohla ostatním vyjevit, že jsem na tvé straně."
Na jeho straně. Jedna ze Zaprodanců ho miluje, nebo spíš muže, jímž býval před třemi tisíci lety, a chce po něm jedině, aby odevzdal duši Stínu a vládl světu spolu s ní. Nebo aspoň o krok pod ní. To, a aby se pokusil nahradit jak Temného, tak Stvořitele. Copak je úplně šílená? Nebo je síla těch dvou obrovských sa'angrialů opravdu tak velká, jak tvrdí? Tohle byl ale směr, jímž se rozhodně nechtěl v myšlenkách ubírat.
"Proč by Rahvin útočil na mě? Asmodean říká, že si hledí vlastních zájmů, že bude stát stranou dokonce i v Poslední bitvě, pokud to jen trochu půjde, a bude čekat, až mě Temný zničí. Proč ne Sammael nebo Demandred? Asmodean tvrdí, že ti mě nenávidí." Ne mě. Nenávidí Luise Therina. Avšak pro Zaprodance to bylo to samé. Prosím, Světlo, jsem Rand al'Thor. Zahnal náhle se vynořivší vzpomínku na tuto ženu ve svém náručí, kdy oba byli mladí a teprve se učili, co všechno s jedinou silou dokážou. Jsem Rand al'Thor! "Proč ne třeba Semirhage, nebo Moghedien, či Graen -?"
"Protože teď zasahuješ do jeho věcí." Zasmála se. "Copak nevíš, kde je? V Andoru, v samotném Caemlynu. Nevládne tam jedině kromě jména. Morgasa se na něj culí a tancuje před ním, ona a půl tuctu

dalších." Znechuceně našpulila rty. "Nechává chlapy prohledávat města i venkov, aby pro něj nacházeli nové krásky."
Na chvíli byl zcela ohromen. Elainina matka je v rukou jednoho ze Zaprodanců. A přesto se neodvážil ukázat zájem. Lanfear nejednou dala najevo žárlivost. Byla schopná Elain uštvat a zabít, kdyby ji jen napadlo, že k ní něco cítí. Co k ní cítím? Kromě toho po okraji prázdnoty sklouzla další vážná věc, studená a krutá ve své pravdě. Nepoběží, aby napadl Rahvina, i kdyby to, co Lanfear říkala, byla pravda. Odpusť mi, Elain, ale nemůžu. Navíc Lanfear mohla docela dobře lhát - neuronila by jedinou slzu pro kteréhokoliv ze Zaprodanců, jehož by zabil. Všichni jí v jejích plánech stáli v cestě - ale v každém případě skončil s tím, aby pořád reagoval na to, co udělali ostatní. Ať teď oni hezky reagují na něj, a zažijí stejné překvapení jako Lanfear a Asmodean.
"Copak si Rahvin myslí, že poběžím Morgase na pomoc?" prohodil. "Viděl jsem ji jenom jednou v životě. Dvouříčí je na mapě součástí Andoru, ale královnina gardistu jsem tam v životě neviděl. Vlastně se tam neobjevili už pár pokolení. Řekni člověku z Dvouříčí, že Morgasa je jeho královna, a on si nejspíš řekne, že ses zbláznila."
"Pochybuji, že Rahvin čeká, že bys běžel bránit svoji domovinu," utrousila Lanfear suše, "ale očekává, že budeš bránit vlastní zájmy. Hodlá Morgasu dosadit i na Sluneční trůn a používat ji jako loutku až do chvíle, kdy bude moci veřejně vystoupit. Do Cairhienu odchází každý den další a další andorští vojáci. A tys poslal tairenské vojáky na sever, aby sis v té zemi zabezpečil vlastní postavení. Není divu, že na tebe zaútočil, jakmile tě našel."
Rand potřásl hlavou. Tak to vůbec nebylo, Taireny na sever poslal z úplně jiného důvodu, ale nečekal, že ho pochopí. Nebo že mu uvěří, kdyby jí to řekl. "Díky za varování." Zdvořilost k jedné ze Zaprodanců! Ovšem, nemohl dělat nic jiného, jen doufat, že aspoň něco z toho, co říkala, byla pravda. Dobrý důvod ji nezabíjet. Prozradí ti víc, než si myslí, když budeš pozorně naslouchat. Doufal, že je to jeho vlastní myšlenka, byť byla jak chtěla mrazivá a cynická.
"Strážíš přede mnou své sny."
"Před každým." To byla prostá pravda, i když ona byla na seznamu skoro stejně vysoko jako moudré. "Sny jsou moje. Ty a tvoje sny jsou moje obzvlášť." Tvář měla stále hladkou, ale hlas jí ztvrdl. "Dokážu prolomit tvoje ochrany. Nebude se ti to líbit."
Aby jí předvedl svůj nezájem, posadil se se zkříženýma nohama a rukama na kolenou na matraci. Myslel si, že má tvář stejně tvrdou jako ona. V jeho nitru přibývala síla. Měl připraveny prameny vzduchu, aby ji mohl svázat, i prameny ducha. Z toho se splétal štít proti pravému zdroji. V duchu zoufale pátral po tom, jak to udělat, ale stejně si nemohl vzpomenout. Bez toho bylo všechno ostatní k ničemu. Mohla rozebrat nebo rozseknout všechno, co by upletl, i když to neviděla. Asmodean se ho ten trik snažil naučit, ale bylo těžké pokračovat, když neměli ženské předivo, aby měl Rand na čem cvičit.
Lanfear si ho rozrušeně prohlížela a lehká vráska kazila její krásu. "Prozkoumala jsem sny těch aielských žen. Těch takzvaných moudrých. Neumějí se moc dobře samy zaštítit. Mohla bych je vyděsit, až by se jim už nikdy nic nezdálo, a určitě by je nikdy nenapadlo, že by se cpaly do tvých snů."
"Myslel jsem, že bys mi otevřeně nepomohla." Neodvážil se jí říci, aby nechala moudré na pokoji. Docela dobře by mohla něco provést, jen aby ho namíchla. Od začátku dávala jasně najevo, byť ne slovy, že mezi nimi dvěma hodlá mít navrch ona. "Neriskovala bys tím, že to některý z ostatních Zaprodanců zjistí? Nejsi jediná, kdo ví, jak někomu vlízt do snu."
"Vyvolení," opravila ho nepřítomně. Chvíli si hryzala spodní ret. "Dívala jsem se taky do snů toho děvčete, Egwain. Kdysi jsem si myslela, že k ní něco cítíš. Víš, o kom sní ona? O Morgasiných synech, o tom vlastním i nevlastním. Častěji o tom vlastním, o Gawynovi." Usmála se a promluvila s hraným zděšením. "Nevěřil bys, že prosté venkovské děvče může mít takové sny."
Rand si uvědomil, že zkouší jeho žárlivost. Skutečně si myslela, že své sny stráží, aby zakryl myšlenky na jinou ženu! "Děvy mě pořád hlídají," prohodil temně. "Jestli chceš vědět jak dobře, tak se podívej do Isendřiných snů."
Na lících jí vyskočily rudé skvrny. Ovšem. Neměl vědět, oč se snaží. Po vnějšku prázdnoty se převalil zmatek. Nebo si snad myslela...? Isendra? Lanfear dobře věděla, že je temná družka. To Lanfear přivedla Kadereho a tu ženu do Pustiny. A podstrčila jí většinu šperků, z jejichž krádeže byla Isendra

obviněna. Lanfeařina zášť byla krutá, i když šlo o maličkosti. Přesto, kdyby si myslela, že by ji mohl milovat, tak by nejspíš to, že je Isendra temná družka, nebylo v Lanfeařiných očích překážkou.
"Měl jsem je nechat, aby ji poslali pryč, pěšky na cestu k Dračí stěně," pokračoval lhostejně dál, "ale kdo ví, co by mohla vybreptnout, aby si zachránila kůži? Musím ji i Kadereho trochu chránit, abych ochránil Asmodeana."
Barva jí z tváří ustoupila, ale když znovu otevřela ústa, ozvalo se zaklepání na dveře. Rand se vymrštil na nohy. Nikdo by Lanfear nepoznal, ale kdyby byla v jeho pokoji objevena žena, kterou žádná z Děv dole neviděla vcházet, začali by se lidé ptát, a on neměl žádné odpovědi.
Ale Lanfear už měla otevřený průchod, někam, kde všude viselo plno hedvábí a stříbra. "Pamatuj, že já jsem tvoje jediná naděje na přežití, lásko moje." Bylo to však proneseno hezky chladně.
"Kromě mne se ničeho bát nemusíš. Vedle mě můžeš vládnout -všemu co je a co bude." Nazdvihla sněhobílé suknice, prošla průchodem a ten se zavřel.
Zaklepání se ozvalo znovu, dřív než se přiměl propustit saidín a otevřít dveře.
Za něj se ode dveří zadívala Enaila a pravila: "Myslela jsem, že třeba Isendra..." Vrhla po něm obviňující pohled. "Sestry oštěpu tě všude hledají. Nikdo tě neviděl se vracet." Potřásla hlavou a narovnala se. Vždy se snažila stát vzpřímená. "Náčelníci si přišli promluvit s Car'a'carnem," oznámila mu formálně. "Čekají dole."
Jak se ukázalo, jelikož byli muži, čekali ve sloupovém portiku. Obloha byla stále tmavá, ale za horami na východě již bylo vidět náznak svítání. Jestli byli náčelníci nějak netrpěliví, když mezi nimi a vysokými dveřmi stály dvě Děvy, nebylo to v jejich zastíněných tvářích nijak vidět.
"Shaidové se pohnuli," vyštěkl Han hned, jak se Rand objevil. "A Reynové, Miagomové, Shiandové... Každý kmen!"
"Jdou ke Couladinovi, nebo ke mně?" chtěl vědět Rand.
"Shaidové odcházejí k Jangaiskému průsmyku," řekl Rhuark. "U ostatních se to ještě nedá poznat. Ale jsou na pochodu s každým oštěpem, který nepotřebují k ochraně držeb, stád a drůbeže."
Rand jenom kývl. Přes všechno odhodlání, že nikoho nenechá, aby mu diktoval, co má dělat, nyní tohle nadělení. Ať už hodlaly ostatní kmeny podniknout cokoliv, Couladin mínil přejít do Cairhienu. Tolik k jeho velkolepým plánům, jak světu vnutit mír, jestli Shaidové vyrabují Cairhien ještě víc, zatímco on bude sedět v Rhuideanu a čekat na ostatní kmeny.
"Tak vyrazíme k Jangai taky," řekl nakonec.
"Jestli chce přejít, tak ho nedoženeme," varoval Erim a Han kysele dodal: "Jestli se k němu připojí další, budeme natažení jako žížala na slunci."
"Nebudu tady trčet, dokud to nezjistím," prohlásil Rand. "Jestli Couladina nechytím, chci být v Cairhienu hned za ním. Zvedněte oštěpy. Odcházíme po východu slunce, hned jak to půjde."
Náčelníci se mu obřadně poklonili tím zvláštním aielským způsobem, s vystrčenou nohou a rukou nataženou dopředu, vyhraženým jen pro ty nejoficiálnější příležitosti, a odešli. Jen Han ještě něco řekl. "Do samotného Shayol Ghulu."

ABC Amber Palm Converter, http://www.processtext.com/abcpalm.html

KAPITOLA SEDMÁ

Odchod

Zívajíc v šedi časného rána se Egwain konečně vyškrábala na mlžně zbarvenou klisnu a pak musela rychle chytit otěže, jak se Rosa ošila. Na zvířeti nikdo nejezdil celé týdny. Aielové nejenže dávali přednost vlastním nohám, ale jízdě na koni se úplně vyhýbali, i když nákladní koně i muly používali. I kdyby tu bylo dost dřeva na stavbu vozů, terén Pustiny kolům zrovna neprospíval, jak ke své lítosti zjistil nejeden forman.

Egwain se na dlouhou cestu na západ ani trochu netěšila. Hory zatím zakrývaly slunce, ale jakmile sluneční kotouč vyleze nad hřebeny, žár bude s každou hodinou sílit. Egwain si ani nebyla jistá, jestli je aielský oděv k jízdě vhodný. Loktuše, již nosila přes hlavu, ji vždycky překvapila tím, jak dokázala ženě držet slunce od těla, ale v baňatých sukních bude mít holé nohy až po stehna, jestli si nedá pozor. - Stejné starosti jako cudnost jí dělaly puchýře. Slunce na jedné straně... Měsíc, kdy neseděla v sedle, by to neměl příliš ovlivnit. Aspoň v to doufala, jinak to bude velmi dlouhá cesta.

Když uklidnila Rosu, zjistila, že na ni upírá oči Amys, a podělila se s moudrou o úsměv. Všechno to včerejší běhání nebylo důvodem, proč byla dnes tak ospalá. Spíš jí to pomohlo lépe usnout. Včera v noci našla sny druhé ženy, a na oslavu v tom snu popíjely čaj v Držbě Chladné skály, časně zvečera, kdy si mezi rostlinami osázenými terasami hrály děti a, jak zapadalo slunce, do údolí vál vlahý vánek.

Ovšem, to by ještě nestačilo, aby ji to obralo o odpočinek, ale byla tak rozjásaná, když opustila Amysiny sny, že se nezastavila. Nemohla, ne tehdy, bez ohledu na to, co říkala Amys. Všude kolem ní byly sny, i když většinou neměla tušení, komu patří. Většinou, ne vždy. Melain snila o tom, že bude u prsu držet dítě a kojit je, a Bair o jednom ze svých mrtvých manželů v době, kdy byli oba mladí, s vlasy jako len.

Egwain si dávala zvláštní pozor, aby se do nějakého takového snu nedostala. Moudré by vetřelce okamžitě poznaly, a ona se otřásla při pomyšlení, co by jí byly schopné provést, než by ji propustily. Randovy sny byly samozřejmě výzvou, které nemohla odolat. Teď, když mohla poletovat ode snu ke snu, jak by to mohla nezkusit tam, kde moudré neuspěly? Jenže pokoušet se dostat do jeho snů bylo jako naběhnout si na neviditelnou kamennou stěnu. Věděla, že jeho sny leží na druhé straně, a byla si jistá, že by dokázala najít cestu skrz, avšak tady nebylo, o co se zapřít, na čem zapracovat. Stěna z ničeho. Byl to problém, na němž hodlala pracovat, dokud ho nevyřeší. Jakmile se jednou na něco upřela, dokázala být vytrvalá jako jezevec.

Všude kolem nich pracovali gai'šainové a nakládali věci z tábora moudrých na muly. Zanedlouho dokáže jen Aiel, nebo někdo stejně zběhlý ve stopování, určit, že na tomto plácku ztvrdlého jílu kdy stály stany. Ta stejná činnost se odehrávala na okolních horských svazích a zmatek pokračoval i ve městě. Ne každý půjde s sebou, ale na cestu vyrazí tisíce lidí. Aielové se tlačili v ulicích a až z velkého náměstí se táhla kolona povozů pantáty Kadereho. Vozy byly naložené tím, co Moirain vybrala, a tři bíle natřené vozy s vodou na konci kolony, tažené dvacetispřežím mul, připomínaly obrovské sudy na kolech. Kadereho vlastní vůz, v čele kolony, byl malý domek na kolečkách, se stupni vzadu a kovovým komínkem trčícím z ploché střechy. Obtloustlý kupec s dravčím nosem, dnes celý v hedvábí barvy slonoviny, mávl neuvěřitelně odrbaným kloboukem, když kolem něj Egwain projížděla, ale v tmavých, zešikmených očích se mu úsměv, jímž po ní bleskl, neobjevil.

Egwain ho mrazivě ignorovala. Jeho sny byly rozhodně temné a nepříjemné, pokud nebyly také oplzlé.

Měli by mu strčit hlavu do sudu s jarmankovým čajem, řekla si v duchu ponuře.
Když se blížila ke střeše Děv, proplétala se mezi pobíhajícími gai'šainy a trpělivě postávajícími mulami. K jejímu překvapení jedna z žen, které nakládaly věci Děv, na sobě měla černé roucho, ne bílé. Podle velikosti to musela být žena a pod tíhou provazem převázaného rance na zádech se potácela. Jak Egwain prováděla Rosu kolem ní, sehnula se a nahlédla pod kapuci. Zahlédla Isendřinu strhanou tvář. Ženě po lících stékal pot. Byla ráda, že ji Děvy přestaly pouštět ven - nebo ji posílat ven - skoro nahou, ale připadalo jí zbytečně kruté, obléknout ji do černého. Jestli se již teď tolik potila, tak až udeří skutečné horko, ocitne se na pokraji smrti.
Přesto jí do věcí Far Dareis Mai nic nebylo. Aviendha jí to řekla sice jemně, ale jasně. Adelin a Enaila byly téměř hrubé, a šlachovitá bělovlasá Děva jménem Sulin jí skutečně vyhrožovala, že ji odvleče zpátky k moudrým za ucho. Přes úsilí přesvědčit Aviendhu, aby ji přestala oslovovat Aes Sedai, Egwain rozčílilo zjištění, že poté, co překročily hranici nejistoty, se k ní ostatní Děvy chovají prostě jenom jako k další žačce moudrých. No, vlastně ji ani nepustily za dveře své střechy, pokud netvrdila, že tam má pochůzku. Rychlost, s níž prováděla Rosu davem, neměla nic společného s tím, že nevěděla, jak přijmout spravedlnost Far Dareis Mai, ani s tím, jak si s nepříjemným pocitem uvědomovala, že si ji Děvy prohlížejí, nepochybně připravené ji poučit, kdyby si snad myslely, že se hodlá do něčeho plést.
Dokonce to ani nemělo skoro nic společného s tím, že Isendru neměla ráda. Nechtěla myslet na to, jak na okamžik zahlédla její sny, těsně předtím, než ji Cowinda přišla vzbudit. Byly to noční můry plné muk, věcí, které musela vytrpět a při jejichž spatření Egwain v hrůze prchla, a cosi temného a zlého se při pohledu na její útěk smálo. Nebylo divu, že Isendra vypadala ztrhaně. Egwain se probudila tak rychle, že Cowinda odskočila, právě když jí chtěla položit ruku na rameno.
Na ulici před střechou Děv stál Rand se šufou proti vycházejícímu slunci a v modrém hedvábném kabátci s tolika zlatými výšivkami, že by se hodil do zámku, i když ho měl do pasu rozepjatý. Na opasku měl novou přezku, umně vyrobenou do podoby Draka. Opravdu si toho o sobě začínal moc myslet, to bylo jasné. Postával vedle Jeade'ena, svého grošovaného hřebce, a mluvil s kmenovými náčelníky a několika aielskými kupci, kteří měli zůstat v Rhuideanu.
Jasin Natael, těsně za Randem, s harfou na zádech a otěžemi osedlané muly, kterou si koupil od pantáty Kadereho, v ruce, byl oblečen ještě vybraněji, stříbrné krumplování černou látku kabátce téměř zcela zakrývalo a z výstřihu a rukávů se mu řinuly záplavy bílého krajkoví. Dokonce i manžety vysokých bot měl u kolen zdobené stříbrem. Kejklířský plášť se záplatami celkový dojem kazil, ale kejklíři byli dost podivní lidé.
Kupci měli na sobě cadin'sory, a i když nože u pasu měli menší než ostatní válečníci, Egwain dobře věděla, že by zvládli i oštěp, kdyby museli. Měli v sobě přinejmenším díl, když už ne všechen, smrtonosného půvabu svých bratří, kteří nosili oštěp. Ženy obchodnice, ve volných bílých halenách z algode a dlouhých vlněných suknicích, se šátky a loktušemi, byly snáze odlišitelné. Až na Děvy a gai'šainky - a Aviendhu - aielské ženy nosily spoustu náramků a náhrdelníků ze zlata a slonoviny, stříbra a drahých kamenů, některé aielské výroby, jiné zakoupené v cizině a další naloupené v cizině. Ale mezi aielskými kupci nosily ženy dvakrát tolik šperků, pokud ne víc.
Egwain zachytila kousek z toho, co Rand říkal kupcům.
"... dejte ogierským kameníkům volnou ruku aspoň na těch, které postavili. Co půjde, udělejte sami. Nemá smysl snažit se znovu vytvořit minulost."
Takže je posílal do državy pro ogiery, aby znovu postavili Rhuidean. To bylo dobře. Hodně budov v Tar Valonu stavěli ogierové, a tam, kde jim byla ponechána volnost, braly stavby dech.
Mat už seděl na svém valachovi, Okovi, klobouk se širokou krempou měl stažený hluboko do čela a patku svého zvláštního oštěpu měl opřenou o třmen. Jako obvykle vypadal jeho zelený kabátec s vysokým límcem, jako by v něm spal. Jeho snům se Egwain vyhnula. Jedna z Děv, velmi vysoká zlatovlasá žena, na Mata vrhla rozpustilý úsměv, který jej zřejmě uvedl do rozpaků. A taky by měl. Byla pro něj příliš stará. Egwain si odfrkla. Vím moc dobře, o čem se mu zdálo, děkuji mnohokrát! Jen vedle něj přitáhla otěže a hledala Aviendhu.
"Řekl jí, aby byla zticha, a ona byla," sdělil jí Mat, když Egwain zastavila Rosu. Kývl směrem k Moirain a Lanovi. Aes Sedai ve světle modrém hedvábí svírala otěže své bílé klisny a strážce v měňavém plášti

držel svého velkého vraného válečného hřebce. Lan napjatě sledoval Moirain, bezvýrazný jako vždy, kdežto ona se zle mračila na Randa a zdálo se, že vybuchne netrpělivostí. "Začala mu vykládat, proč je tohle špatný - mně to připadalo, jako by to říkala už postý - a on řek: ‚Rozhodl jsem se, Moirain. Postav se támhle a buď zticha, dokud na tebe nebudu mít čas.' Jako by čekal, že udělá, co se jí řekne. A ona to udělala. To ti jde z uší pára?"
Pochechtával se tak potěšeně, tak pobaven vlastní chytrostí, že málem sáhla pro saidar a dala mu lekci přímo tady přede všemi. Místo toho si znovu odfrkla, dost hlasitě, aby mu bylo jasné, že to patřilo jemu, jeho chytrosti i jeho pobavení. Mat se na ni úkosem vážně podíval a zahihňal se znovu, což jí na náladě rozhodně nepřidalo.
Chvíli se ohromeně dívala na Moirain. Aes Sedai že udělala, co jí Rand řekl? Bez námitek? To bylo, jako kdyby poslechla jedna z moudrých, nebo o půlnoci vyšlo slunce. Egwain se samozřejmě doslechla o nočním útoku. Celé ráno mezi lidmi kolovaly zprávy o obrovských psech, kteří zanechávali stopy v kameni. Egwain nechápala, jak by to mohlo mít něco společného s tímhle, ale kromě novinek o Shaidech to byla jediná nová věc, o které věděla, a rozhodně nemohla být natolik důležitá, aby měla takové následky. Moirain jí nepochybně řekne, aby si hleděla svého, ale ať tak nebo tak, přijde na to. Neměla ráda, když něčemu nerozuměla.
Zahlédla Aviendhu, jež stála na spodním schodu před střechou Děv, a navedla Rosu kolem lidí téměř k Randovi. Aielanka na něj civěla stejně tvrdým pohledem jako Aes Sedai, ale jinak naprosto bez výrazu. Neustále obracela slonovinový náramek na zápěstí, očividně aniž by si to uvědomila. Ten náramek byl nějakým způsobem spojený s těžkostmi, které žena měla s Randem. Egwain to nechápala. Aviendha se o tom odmítala bavit, a někoho jiného se Egwain zeptat nemohla, aniž by tak neuvedla přítelkyni do rozpaků. Ona sama od Aviendhy dostala slonovinový náramek vyřezávaný do tvaru plamenů, aby uzavřely svazek skoro-sester. Egwain Aielance na oplátku věnovala stříbrný náhrdelník, který i teď měla Aviendha na sobě, o němž pantáta Kadere tvrdil, že je to kandorský vzor zvaný sněhové vločky. Musela požádat Moirain o nějaké peníze, ale připadalo jí to jako vhodný dar pro ženu, která nikdy neuvidí sníh. Tedy pokud nikdy neodejde z Pustiny. Byla jen malá naděje, že se sama vrátí do zimy. Ať už ten Aviendžin náramek znamenal cokoliv, Egwain si byla jistá, že to nakonec rozlouskne.
"Jsi v pořádku?" zeptala se. Jak se předkláněla v sedle s vysokou rozsochou, sukně se jí vyhrnuly, až byly vidět nohy, ale Egwain měla tolik starostí kvůli své přítelkyni, že si toho nevšimla.
Musela svou otázku ještě zopakovat, než sebou Aviendha trhla a zvedla k ní oči. "V pořádku? Ovšemže jsem v pořádku."
"Dovol mi promluvit s moudrými, Aviendho. Určitě je přesvědčím, že nemůžou jen tak..." Nedokázala to vyslovit, ne tady, kde to všichni v davu mohli slyšet.
"Tobě to pořád dělá starosti?" Aviendha si upravila šedou loktuši a lehce potřásla hlavou. "Vaše zvyky jsou pro mě velmi zvláštní." Očima zabloudila zpátky k Randovi, jako by to byly železné piliny přitahované magnetem.
"Nemusíš se ho bát."
"Já se nikoho nebojím," štěkla druhá žena a v očích jí vzplál modrozelený oheň. "Nechci, abychom se hádaly, Egwain, ale takové věci bys neměla říkat."
Egwain si povzdechla. Přítelkyně nebo ne, Aviendha byla docela dobře schopná jí dát jednu za uši, kdyby ji Egwain dost urazila. V každém případě si nebyla jistá, zda by to Aviendha někdy přiznala. Její sen byl příliš bolestivý, aby se dal sledovat delší dobu. Nahá až na slonovinový náramek, jenž ji tížil, jako by vážil sto liber, Aviendha běžela, jak nejrychleji mohla, po rozpukané jílové pláni. A za ní se hnal Rand, obr dvakrát větší než ogier, na obrovitém Jeade'enovi, a pomalu, leč nevyhnutelně, ji dohánět.
Ale nemůžete své přítelkyni prostě oznámit, že víte, že lže. Egwain mírně zrudla. Zvláště ne, když byste jí pak museli prozradit, jak to víte. To by mi vážně dala jednu za uši. Už to nikdy neudělám. Hrabat se jiným lidem ve snech. Tedy aspoň v Aviendžiných snech se vrtat nebudu. Nebylo správné špehovat sny přítelkyně. Tedy, nebylo to tak úplně špehování, ale stejně...
Dav kolem Randa se začal rozcházet. Rand se hbitě vyhoupl do sedla a Natael ho okamžitě následoval. Jedna z obchodnic, žena se širokým obličejem a ohnivými vlasy s menším bohatstvím ve zlatých špercích, broušených drahokamech a vyřezávané slonovině, se ale pozdržela. "Car'a'carne, hodláš opustit Trojí

zemi navždy? Mluvil jsi, jako by ses už nikdy neměl vrátit."
Ostatní se při těch slovech zastavili a otočili se zpátky. Ticho se šířilo na zvětšujících se vlnách mumlání, kdy lidé sdělovali svým sousedům, jak zněla otázka.
Rand chvíli rovněž mlčel a rozhlížel se po tvářích obrácených k němu. Nakonec řekl: "Doufám, že se vrátím, avšak kdo ví, co se přihodí? Kolo tká, jak si kolo přeje." Zaváhal, neboť všichni upírali oči jen na něj. "Ale zanechám vám něco, co vám mě bude připomínat," dodal a strčil ruku do kapsy kabátce.
Náhle poblíž střechy Děv vytryskla fontána, voda se pravidelně řinula z tlam obrovitánských plískavic stojících na ocasech. Za tím začala socha mladého muže s rohem pozvednutým k nebi chrlit vějíř vody a potom dvěma kamenným ženám ještě o kus dál začala vytékat voda z rukou. V ohromeném tichu se Aielové dívali, jak v rhuideanských kašnách opět proudí voda.
"Tohle jsem měl udělat už dávno." Rand nepochybně mumlal jen sám pro sebe, ale v nastalém tichu ho Egwain jasně slyšela. Šplouchání vody ve stovkách fontán bylo jediným dalším zvukem. Natael pokrčil rameny, jako by nic jiného ani nečekal.
Avšak Egwain zírala na Randa, ne na kašny. Muž, který může usměrňovat. Rand. Pořád je to Rand, i přes to všechno. Ale pokaždé, když ho viděla usměrňovat, bylo to, jako kdyby to znovu a znovu zjišťovala poprvé. Když vyrůstala, učili ji, že jedině Temného je třeba se obávat víc než muže, který může usměrňovat. Možná se ho Aviendha bojí právem.
Ale když se potom podívala dolů na Aviendhu, jí se ve tváři zračil otevřený údiv. Tolik vody Aielanku těšil, stejně jako nejlepší hedvábné šaty mohly rozradovat Egwain, nebo zahrada plná nádherných květin.
"Je čas vyrazit," ohlásil Rand a pobídl grošáka k západu. "Každý, kdo není připravený, nás bude muset dohonit." Natael ho těsně následoval na mule. Proč nechává Rand takového patolízala u sebe?
Kmenoví náčelníci začali ihned předávat rozkazy a ruch se zdesaterónásobil. Děvy a Hledači vody vyrazili kupředu, a další Far Dareis Mai se shromáždily kolem Randa jako čestná stráž, přičemž náhodou rovněž obklopily Nataela. Aviendha kráčela vedle Jeade'ena, přímo vedle Randova třmene, a i v bachratých suknicích s hřebcem snadno udržela krok.
Egwain se zařadila vedle Mata za Randa a jeho doprovod a zamračila se. Její přítelkyně se zase tvářila tak odhodlaně, jako by musela strčit ruku do zmijího doupěte. Musím jí nějak pomoct. Jakmile se Egwain do něčeho jednou zakousla, nikdy se nevzdávala.
* * *
Moirain se pohodlně usadila v sedle a rukou v rukavičce poplácala Aldíb po klenuté šíji, ale Randa hned nenásledovala. Hadnan Kadere vedl své vozy ulicí a sám kočíroval první z nich. Měla ho donutit, aby vyložil náklad i z tohoto vozu a naložil její věci, jako to udělal u ostatních. Ten člověk se jí, Aes Sedai, bál natolik, že by to byl udělal. Dveřní rám, ter'angrial, byl pevně přivázaný na voze za Kaderem a překrytý plachtou uvázanou tak natěsno, aby jím už nikdo nemohl náhodou proletět. Po obou stranách vozu šly dlouhé řady Aielů - Seia Doon, Černé oči.
Kadere se jí z kozlíku uklonil a zvedl klobouk, ale ona přejela pohledem řadu povozů až k velkému náměstí obklopujícímu les štíhlých skleněných sloupů, které již jiskřily v ranním světle. Byla by vzala všechno, co bylo na náměstí, kdyby mohla, a ne jenom ten zlomek, jejž se podařilo naložit na povozy. Některé předměty ale byly příliš velké. Jako tři kruhy z matného šedého kovu, každý dobře dva kroky v průměru, stojící na hraně a uprostřed spojené. Kolem nich bylo nataženo pletené kožené lano, aby každého varovalo, že sem nemá vstupovat bez svolení moudrých. Nikdo by to samozřejmě neudělal ani tak. Jedině kmenoví náčelníci a moudré chodili po tomto náměstí klidně. Jedině moudré se něčeho dotkly, a ony se rozhodně nikomu nesvěřovaly.
Po bezpočet let bylo druhou zkouškou pro aielské ženy, které se chtěly stát moudrými, vstoupit mezi jiskřící skleněné sloupy, kde pak viděly to, co muži. Přežilo to víc žen - Bair tvrdila, že je to proto, že jsou ženy tvrdší, Amys proto, že slabé ženy byly vyřazeny předtím, než se dostaly až sem - ale nebylo to jisté. Ty, jež přežily, nebyly poznačeny. Protože ženě stačilo přežít.
První zkouška, první vyřazování, než vůbec začal výcvik, bylo projít jedním z těchto tří kruhů. Zřejmě nezáleželo na tom kterým, nebo možná byla volba záležitostí osudu. Ten krok ji zdánlivě prováděl znovu a znovu celým životem, před ní se rozkládala její budoucnost, všechny možné budoucnosti založené na

každém rozhodnuti, které mohla učinit do konce života. Smrt tu byla také jednou z možností. Některé ženy nedokázaly čelit budoucnosti o nic víc než jiné minulosti. Všechny možné budoucnosti byly ovšem pro jednu mysl příliš. Smíchaly se dohromady, věci, které se stanou, které se musejí stát, které by se mohly stát. Obvykle i to bylo skryto, dokud ona chvíle nenadešla. Ale ne vždy. Moirain těmi kruhy prošla.

Lžíce naděje a pohár zoufalství, pomyslela si Moirain.

"Nelíbí se mi, když tě vidím takhle," řekl Lan. Z Mandarbova hřbetu a při své výšce se na ni díval hodně svrchu. Kolem koutků očí měl znepokojené vějířky vrásek. U něj to znamenalo to, co zoufalé slzy u jiného muže.

Kolem jejich koní proudili z obou stran Aielové a gai'šainové s nákladními zvířaty. Moirain si s překvapením uvědomila, že kolem již projely Kadereho vozy s vodou. Netušila, že se na náměstí dívá tak dlouho.

"Jak takhle?" zeptala se a obrátila klisnu, aby se mohla připojit k zástupu. Rand a jeho doprovod již opustili město.

"Ustaranou," řekl hrubě a na kamenné tváři nyní neměl žádný výraz. "Ustrašenou. Nikdy jsem tě neviděl se bát, dokonce ani tehdy ne, když se na nás vrhli trolloci a myrddraalové, dokonce ani tehdy ne, když ses dozvěděla, že Zaprodanci jsou volní a Sammaela máme téměř u nosu. Přichází konec?"

Moirain sebou trhla a okamžitě si přála, aby to nebyla udělala. Lan se díval přímo před sebe nad hlavu svého oře, ale tomu muži nikdy nic neuniklo. Občas měla dojem, že vidí i lístek, padající mu za zády.

"Myslíš Tarmon Gai'don? To ví i tanagra v Seleisinu. Světlo chraň, dokud všechny zámky zůstanou neporušeny." - Ty dva, které měla, byly také na jednom z Kadereho povozů, každý zabalen sám v košíku vycpaném vlnou. Na jiném voze, než byl krevelový dveřní rám. O tom se pečlivě ujistila.

"Co jiného jsem mohl myslet?" zeptal se pomalu a stále se na ni nepodíval, takže si Moirain přála, aby se byla raději kousla do jazyka. "Začínáš být - netrpělivá. Vzpomínám si, kdy jsi dokázala čekat celé týdny na malý útržek informace, jediné slovo, aniž bys hnula prstem, avšak teď -" Tehdy se na ni konečně podíval těma svýma modrýma očima, které dokázaly nahnat strach většině žen. A rovněž většině mužů. "Přísaha, kterou jsi složila tomu chlapci, Moirain. Co tě to, pod Světlem, posedlo?"

"Pořád se ode mne víc a víc odtahuje, Lane, a já mu musím být nablízku. Potřebuje všechny rady, které mu mohu poskytnout, a udělám skoro cokoliv, snad až na to, že bych se s ním vyspala, abych to zařídila." Kruhy jí prozradily, že to by byla pohroma. Ne že by o tom kdy uvažovala - už pouhá tato představa ji děsila! - ale v kruzích to bylo něco, co by v budoucnosti mohla nebo měla zvážit. Bylo to nepochybně známkou jejího rostoucího zoufalství, a v kruzích viděla, že by to přineslo všeobecnou zkázu. Přála si, aby si pamatovala jak - ve všem, co se o Randu al'Thorovi dozvěděla, byl k němu nějaký klíč - ale v mysli jí zůstal jeden prostý fakt, totiž že hrozí kalamita.

"Třeba tvé pokoře napomůže, až ti řekne, abys mu donesla trepky a zapálila fajfku."

Moirain na něj zírala. Mohl to být vtip? Pokud ano, tak nebyl zábavný. Moirain pokora nikdy příliš neseděla, za žádných okolností. Siuan tvrdila, že díky tomu, jak vyrůstala ve Slunečním paláci v Cairhienu, má pýchu hluboko v kostech, kde ji už ani neviděla - něco, co Moirain důrazně popírala - avšak přestože byla Siuan jen dcerou tairenského rybáře, dokázala se postavit čelem každé královně, a pýcha druhých pro ni znamenala protivení se jejím vlastním plánům.

Pokud se Lan pokoušel vtipkovat, jakkoliv špatně a pomýleně, tak se měnil. Téměř dvacet let ji následoval, zachránil jí život víckrát, než dokázala spočítat, a často se tím sám vystavoval velkému riziku. Svůj život vždycky bral jako maličkost, důležitý jen kvůli ní. Někteří tvrdili, že svádí smrt tak, jako ženich svádí nevěstu. Nikdy jí nepatřilo jeho srdce a ona nikdy necítila žárlivost k žádné ženě, která se mu vrhla k nohám. Již dávno tvrdil, že nemá srdce. Ale vloni je našel, našel je, když si ho jedna žena uvázala na provázek kolem krku.

On to samozřejmě popíral. Ne svou lásku k Nyneivě z al'Mearů, bývalé vědmě z Dvouříčí a nyní přijaté novičce v Bílé věži, ale že by ji kdy mohl získat. Tvrdil, že má jenom dvě věci, meč, který se nezlomí, a válku, která nikdy neskončí. Nevěstu by něčím takovým nikdy neobdaroval. Přinejmenším o tohle se Moirain postarala, i když on se to nedozví, dokud to nebude hotovo. Kdybyto věděl, nejspíš by se to pokusil změnit, jak už uměl být pěkně umíněný.

"Tahle vyprahlá země zřejmě vysušila i tvoji pokoru, al'Lane Mandragorane. Musím najít nějakou vodu, aby znovu vyrostla."
"Moje pokora je nabroušena jako břitva," sdělil jí suše. "Ty ji nikdy nenecháš ztupit." Navhlčil bílý šátek vodou z kožené lahvice a mokrou látku jí podal. Moirain si jej bez poznámek uvázala kolem hlavy. Slunce již začínalo vycházet nad hory za nimi, žhnoucí koule roztaveného zlata.
Široký zástup se vinul vzhůru po holém úbočí Chaendaeru, jeho konec byl ještě v Rhuideanu a čelo již překonávalo hřeben a mířilo dolů na drsnou kopcovitou planinu, posetou skalními věžemi a pahorky s plochými vrcholky, některé s rudými či okrovými pruhy na šedém a hnědém podkladu. Vzduch byl tak čistý, že Moirain viděla na míle daleko i poté, co sjeli dolů z Chaendaeru. Kolem se zvedaly velké přírodní brány a všude drásaly oblohu zubaté hory. Půdu řídce porostlou nízkými trnitými keři a bezlistými pichlavými rostlinami občas protínaly suché žleby a údolí. Tu a tam se objevil i strom, pokřivený a zakrslý, obvykle také s trny. Slunce měnilo krajinu v pec. Byla to tvrdá země tvarující tvrdé lidi. Ale Lan nebyl jediný, kdo se měnil, nebo byl měněn. Moirain si přála, aby věděla, co Rand s Aiely nakonec udělá. Každého čekala dlouhá cesta.

KAPITOLA OSMÁ

Přes hranici

Přilepená na svém sedátku v zadní části poskakujícího vozu se Nyneiva jednou rukou držela dřevěných desek, druhou si přidržovala slamák a vyhlížela dozadu na divokou prašnou bouři ustupující do dáli. Široká krempa jí stínila tvář před ranním horkem, ale vítr, který zvedal rychle se pohybující vůz, byl dost silný, aby jí rval klobouk z hlavy i přes to, že ho měla tmavě červeným šátkem převázaný pod bradou. Kolem ubíhala travnatá pláň s nízkými pahorky, tu a tam s hájkem. Tráva byla v žáru pozdního léta tenká a zažloutlá. Prach zvedaný koly vozu jí poněkud zastíral výhled a navíc ji nutil ke kašli. Bílé obláčky na obloze lhaly. Od té doby, co před mnoha týdny opustili Tanchiko, nespadla ani kapka deště, a bylo tomu již dost dávno, co po široké silnici jezdily vozy, které ji udržovaly udusanou.
Po této nyní jakoby jednolité hnědé ploše zřejmě nikdo nejezdil, což bylo jen dobře. Už ji přestali zlobit bandité, kteří se je snažili zastavit teď, když již téměř unikli šílenství Tarabonu, a pokud se nezlobila, nedokázala vycítit pravý zdroj, natož usměrňovat. I když byla rozhněvaná, dost ji překvapilo, že dokázala zvednout takovou bouři. Jak se jednou bouře rozzuřila, plná jejího vzteku, získala vlastní život. Elain její rozměry překvapily také, i když to naštěstí nevyzradila Tomovi nebo Juilinovi. Ale ačkoliv její

síla rostla - učitelky ve Věži říkaly, že tomu tak bude, a z nich by se žádná nemohla postavit některému ze Zaprodanců, jako to udělala Nyneiva - i tak měla stále dost omezení. Kdyby se byli objevili nějací bandité, byla by to s nimi musela vyřídit Elain sama, a to Nyneiva nechtěla dopustit. Předešlý hněv již byl pryč, ale ona zakládala na příští úrodu.
Neohrabaně přelezla přes plachtou převázaný náklad košů a sehnula se k jednomu ze sudů s vodou, přivázaných po stranách vozu spolu s truhlicemi plnými jejich věcí a zásob. Klobouk jí okamžitě slétl z hlavy, držel ho jen šátek. Prsty jen tak tak dosáhla na víko sudu, pokud by se nepustila provazu, který svírala druhou rukou, a při tom, jak povoz poskakoval po cestě, by nejspíš sletěla po hlavě dolů.
Juilin Sandar navedl svého hubeného hnědého valacha, na němž jezdil - Číhal bylo nemožné jméno, kterým svého koně obdařil - blíž k vozu a natáhl k ní ruku s lahvicí vody, jichž měl víc zavěšeno u sedla. Nyneiva se vděčně, byť ne půvabně, napila. Visela tam jako hrozen na větrem rozkývané révě a na předek slušných šedých šatů si vylila nejméně tolik vody, kolik jí dostala do hrdla.
Šaty, jež měla na sobě, odpovídaly postavení obchodnice, s vysokým límcem, jemně tkané a dobře střižené, ale pořád prosté. Ozdobný špendlík na prsou, malý kroužek tmavých granátů ve zlatě, byl na obchodnici možná příliš nákladný, ale byl to dar od panarchy Tarabonu, spolu s ostatními šperky, mnohem okázalejšími a dražšími, které byly skryty v přihrádce pod kozlíkem. Nyneiva špendlík nosila, aby si připomněla, že dokonce i ženy, které sedají na trůnech, občas potřebují popadnout za krk a zatřepat. Teď, když se setkala s Amatherou, cítila trochu víc sympatií k tomu, jak Věž manipuluje s králi a královnami.
Tušila, že Amathera je takto obdarovala jako úplatek, aby co nejdříve opustily Tanchiko. Ta žena jim byla ochotná koupit i loď, jen aby nezůstaly ani o hodinu déle, než bylo nezbytně nutné, ale nikdo nechtěl žádnou prodat. Těch pár plavidel, jež ještě zbývala v tanchickém přístavu a hodila se k něčemu víc než příbřežní plavbě, bylo přecpáno uprchlíky. Kromě toho, loď byla příliš zřejmá cesta, ta nejrychlejší, a černé adžah mohly ji a Elain po tom, co se stalo, vyhlížet. Elain a Nyneivu poslaly, aby chytily Aes Sedai, které byly temnými družkami, ne aby se jimi nechaly chytit do pasti. Proto povoz a dlouhá cesta zemí rozervanou občanskou válkou a anarchií. Nyneiva si však začínala přát, aby nebyla trvala na tom, že nepoužijí loď. Ne že by to někdy přiznala ostatním.
Když chtěla vrátit lahvici Juilinovi, ten jen mávl rukou. Tvrdý muž, jako vyřezaný z nějakého tmavého dřeva, na koni se necítil zrovna pohodlně. Nyneivě připadal směšný. Ne proto, že se v sedle rozhodně necítil dobře, ale kvůli tomu hloupému červenému tarabonskému klobouku, který nosil na ulízaných černých vlasech. Klobouk neměl krempu, vypadal jako vysoký kužel s plochým dýnkem. Příliš se nehodil k tmavému tairenskému kabátci, těsnému v pase a rozšiřujícímu se dolů. Nyneiva si nemyslela, že by se hodil vůbec k něčemu. Podle jejího názoru vypadal, jako kdyby měl na hlavě dort.
Zbytek cesty dopředu se neobratně škrábala s koženou lahvicí v ruce a s poletujícím kloboukem, a celou dobu tiše proklínala tairenského chytače zlodějů - Žádný lovec zlodějů, on ne! - Toma Merrilina - Nafoukaný kejklíř! - a Elain z rodu Trakandů, dědičku Andoru, jež by sama potřebovala popadnout za krk a zatřepat!
Chtěla vklouznout na kozlík mezi Toma a Elain, ale zlatovlasá dívka se ke kejklíři pevně tiskla a slamák jí visel na záda. Držela se toho bělovlasého starého blázna za ruku, jako by se bála, že spadne. Nyneiva, se stisknutými rty, se musela spokojit s Elaininou druhou stranou. Byla ráda, že má vlasy opět slušně spletené do copu, jako zápěstí silného a spadajícího jí až do pasu. Mohla se za něj zatahat, místo aby Elain klepla za ucho. To děvče bývalo poměrně rozumné, ale v Tanchiku jí zřejmě něco zatemnilo rozum.
"Už nás nesledují," oznámila Nyneiva a přitáhla si klobouk do čela. "Už můžeš s touhle věcí zpomalit, Tome." Mohla to zakřičet zezadu, nemusela se drápat přes koše, ale představa, jak tam nadskakuje a volá na ně, aby zpomalili, jí v tom zabránila. Velice nerada ze sebe dělala blázna, a ještě méně ráda byla, když ji při tom někdo viděl. "Dej si ten klobouk na hlavu," řekla Elain. "Ta tvoje světlá pleť slunko moc dlouho nesnese."
Jak zpola očekávala, dívka její přátelskou radu ignorovala. "Kočíruješ tak nádherně," zapředla Elain, když Tom přitáhl opratě a zpomalil čtyřspřeží do kroku. "Pořád jsi je dokonale ovládal."
Vysoký šlachovitý muž na ni shlédl a huňaté bílé obočí se mu chvělo, ale řekl jen: "Další společnost nás

čeká vepředu, dítě." No, možná nebyl takový hlupák.
Nyneiva se podívala dopředu a spatřila, jak se k nim přes nízký hřeben blíží zástup jezdců ve sněhobílých pláštích. Bylo to asi půlsta jezdců v leštěné zbroji a zářících hrncových helmech, doprovázejících stejně tolik těžce naložených povozů. Děti Světla. Náhle si Nyneiva zřetelně uvědomila koženou šňůrku, která jí pod šaty visela kolem krku, a dva prsteny na ní zavěšené. Lanův těžký zlatý pečetní prsten, prsten králů ztraceného Malkieru, by pro bělokabátníky nic neznamenal, ale kdyby spatřili prsten s Velkým hadem... Ženská hloupá! Nemůžou ho přece uvidět, leda by ses rozhodla svléknout!
Spěšně přelétla pohledem své společníky. Elain nemohla přestat být krásná, a teď pustila Toma a převazovala si zelený šátek, který měla přes klobouk, přičemž se chovala tak, že se to mnohem víc hodilo na trůn než na kupecký vůz, ale kromě toho, že její šaty byly modré, nijak se nelišily od Nyneiviných. Neměla na sobě jediný šperk. Tvrdila, že Amatheřiny dary jsou "křiklavé". Bude to stačit. Už jim to od Tanchika prošlo snad padesátkrát. Jen tak tak. Jenže tentokrát to bylo poprvé, co potkali bělokabátníky. Tom, v pevném hnědém suknu, mohl být jedním z tisíce pokřivených bělovlasých mužů, kteří řídili povozy. A Juilin byl Juilin. Věděl, jak se chovat, i když se tvářil, že by byl mnohem raději opěšalý, na zemi, s holí či lamačem mečů s drážkami, jejž nosil u pasu, než na koni.
Tom stočil spřežení na stranu silnice a zastavil, když od čela zástupu vyrazilo několik bělokabátníků. Nyneiva nasadila přívětivý úsměv. Doufala, že se nerozhodli, že potřebují další povoz.
"Světlo na vás sviť, kapitáne," řekla muži s úzkým obličejem, jenž byl očividně vůdcem, neboť jediný neměl kopí s ocelovým hrotem. Nyneiva neměla ponětí, jakou hodnost znamenají dva zlaté uzly na prsou pláště, těsně pod zlatým slunečním kotoučem, který měli všichni, ale podle jejích zkušeností muži přijímali každou lichotku. "Jsme moc rádi, že vás vidíme. O pár mil dál se nás pokusili oloupit banditi, ale jako zázrakem se objevila prašná bouře. Jen tak tak jsme uni -"
"Ty jsi obchodnice? V těchto časech z Tarabonu odjíždí jen málo kupců." Muž měl hlas stejně drsný jako obličej, a ten vypadal, jako by z něj vytáhli všechnu radost ještě předtím, než se vykulil z kolébky. V tmavých zapadlých očích mu plálo podezření. Nyneiva nepochybovala, že i to je soustavné. "Míříte kam a s čím?"
"Vezu barvy, kapitáne." Dalo jí práci udržet si úsměv i pod tím neuhýbavým upřeným pohledem, a tak se jí ulevilo, když nakratičko přelétl pohledem k ostatním. Tom odváděl slušnou práci, jak se tvářil znuděně, jen další vozka, kterému zaplatí, ať už budou stát, nebo pojedou, a i když si Juilin nestrhl z hlavy ten směšný klobouk, jako by to byl udělal předtím, tvářil se jen mírně zaujatě, jako najatý muž, který nemá co skrývat. Když bělokabátníkův pohled padl na Elain, Nyneiva cítila, jak druhá žena ztuhla.
"Tarabonská barviva. Nejlepší na světě. V Andoru za ně můžu dostat dobrou cenu."
Na kapitánovo - nebo co vlastně byl - znamení jeden z ostatních bělokabátníků pobídl koně k zadní části vozu. Dýkou přeřízl provaz a s trhnutím odhrnul kus plachty, takže uvolnil tři nebo čtyři koše. "Jsou označené ‚Tanchiko', poručíku. Na tomhle stojí ‚karmín'. Chceš, abych jich pár otevřel?"
Nyneiva doufala, že bělokabátnický důstojník pochopil její úzkost správně. Aniž se na ni podívala, málem hmatatelně cítila, jak Elain touží po tom, vojáka vyplísnit za jeho chování, ale každý skutečný kupec by se bál vystavit své barvy živlům. "Jestli mi ukážeš ty, které chceš otevřít, kapitáne, ráda to udělám sama." Muž vůbec nereagoval, ani na lichotku, ani na nabídku spolupráce. "Ty košíky byly zapečetěný, aby do nich nemohl prach ani voda, víš. Když se víko rozbije, už ho nikdy nedokážu voskem utěsnit."
Zatím k nim dojel i zbytek zástupu a v oblaku prachu je míjel. Vozkové byli hrubě odění nevýrazní muži, ale vojáci jeli škrobení a vzpřímení, a dlouhá kopí s ocelovými hlavicemi měli skloněná v přesně stejném úhlu. Dokonce i s tvářemi pokrytými potem a prachem vypadali jako tvrdí muži. Na Nyneivu a ostatní se podívali jen vozkové.
Bělokabátnický poručík si mávnutím ruky v plechové rukavici odehnal prach od obličeje a pak pokynem odvolal muže od vozu. Očima však nepřestával sledovat Nyneivu. "Ty přijíždíš z Tanchika?"
Nyneiva kývla, obrázek spolupráce a otevřenosti. "Ano, kapitáne. Z Tanchika."
"Jaké máš zprávy z města? Slyšeli jsme nějaké řeči."
"Řeči, kapitáne? Když jsme odjížděli, pořádek tam zrovna nevládl. Město bylo plný uprchlíků a venkov povstalců a banditů.Obchod už skoro neexistuje." To byla pravda, čistá a prostá. "Proto za tyhle barvy

dostanu zvlášť dobrou cenu. Myslím, že dost dlouho nebudou žádný tarabonský barvy k mání."
"Mně jsou ukradení uprchlíci, obchod i barvy, obchodnice," prohlásil důstojník bezvýrazným tónem. "Byl Andrik ještě na trůně?"
"Ano, kapitáne." Očividně se povídalo, že někdo uchvátil Tanchiko a nahradil krále, a možná to někdo i udělal. Ale kdo - jeden ze vzbouřených šlechticů, kteří bojovali proti sobě stejně tvrdě jako proti Andrikovi, nebo Dračí spřísahanci, kteří se zaslíbili Draku Znovuzrozenému, aniž ho kdy spatřili? "Když jsme odjížděli, Andrik byl pořád králem a Amathera pořád panarchou."
Jeho oči říkaly, že by mohla lhát. "Povídá se, že do toho byly zapletené tarvalonské čarodějnice. Viděli jste nějakou Aes Sedai, nebo jste o ní slyšeli?"
"Ne, kapitáne," odpověděla Nyneiva rychle. Prsten s Velkým hadem jako by ji pálil na kůži. Padesát bělokabátníků kousek od nich. Prašná bouře by tentokrát nepomohla, a navíc, i když se to snažila popřít, byla spíš vyděšená než rozzlobená. "Prostí kupci se s takovými nestýkají." Důstojník kývl a ona se odvážila připojit otázku. Cokoliv, aby změnila námět. "Pověz, prosím, kapitáne, už jsme se dostali do Amadicie?"
"Hranice je pět mil na východ," prohlásil bělokabátník. "Prozatím. První vesnice, do které dorazíte, bude Mardecin. Poslouchejte zákony a povede se vám dobře. Je tam posádka dětí Světla." Mluvil, jako by vojáci z posádky trávili všechen čas tím, že dohlížejí na to, aby se dodržoval zákon.
"Vy jste sem přišli posunout hranici?" zeptala se náhle a chladně Elain. Nyneiva ji v té chvíli málem uškrtila.
Hluboko zapadlé podezíravé oči se přesunuly na Elain a Nyneiva chvatně pronesla: "Odpusť jí, můj pane kapitáne. Je to dcera mé nejstarší sestry. Myslí si, že se měla narodit urozenou paní, a navíc se nedokáže držet stranou od chlapců. Proto ji její matka poslala ke mně." Elainino rozhorlené zalapání po dechu bylo dokonalé. Nejspíš bylo zcela skutečné. Nyneiva tušila, že to o chlapcích dodávat nemusela, ale hodilo se to.
Bělokabátník na ně ještě chvíli civěl a pak řekl: "Pan velící kapitán posílá do Tarabonu jídlo. Jinak bychom měli tu tarabonskou chátru za hranicí, rozkradli by všechno, co by pokousali. Kráčejte ve Světle," dodal, než otočil koně a odcválal zpátky do čela kolony. Nebyla to ani rada, ani požehnání.
Tom pobídl spřežení do kroku hned, jak důstojník odjel, ale všichni seděli mlčky, jen kašlali, dokud nebyli hodně daleko od posledního vojáka a prach z druhých vozů se neusadil.
Nyneiva polkla trochu vody a podala lahvici s vodou Elain. "Cos tím myslela?" chtěla vědět. "Nejsme v trůnním sále tvý máti, a ta by to stejně neschválila!"
Elain dopila vodu z láhve, než se uráčila odpovědět. "Ty ses div neplazila, Nyneivo." Posadila hlas výš v posměšné podlézavosti. "Jsem moc hodná a poslušná, kapitáne. Smím ti políbit boty, kapitáne?"
"Máme být obchodnice, ne královny v přestrojení!"
"Obchodnice ještě nemusejí být patolízalky! Měla jsi štěstí, že ho nenapadlo, že se snažíme něco schovat, chovat se tak podlézavě!"
"Ale taky se nekoukají svrchu na padesát bělokabátníků! Nebo si myslíš, že bychom je v případě potřeby všechny zvládly jedinou silou?"
"Proč jsi mu říkala, že se otáčím za chlapci? To vůbec nebylo nutné, Nyneivo!"
"Klidně bych mu byla řekla cokoliv, co by ho udrželo dál od nás! A ty -!"
"Držte obě zobák," štěkl náhle Tom, "než se vrátí, aby zjistili, která z vás vraždí tu druhou!"
Nyneiva se vskutku otočila na kozlíku, aby se ohlédla, než si uvědomila, že bělokabátníci jsou příliš daleko, aby něco zaslechli, i když křičely. No, snad byli. Nepomohlo, že Elain udělala úplně to stejné.
Nyneiva pevně uchopila cop a zlobně se zamračila na Toma, ale Elain se mu zase přitulila k ruce a málem zavrkala. "Máš pravdu, Tome. Mrzí mě, že jsem zvedla hlas." Juilin je sledoval koutkem oka a předstíral, že to nedělá, ale byl dost moudrý, aby držel svého koně dál a do ničeho se nezapletl.
Nyneiva pustila cop, než si ho vyrve i s kořínky, upravila si klobouk a posadila se zpříma s pohledem upřeným přes koně dopředu. Cokoliv do té holky vjelo, byl nejvyšší čas to z ní zase dostat.
Hranici mezi Tarabonem a Amadicií označovaly pouze vysoké kamenné pilíře po stranách silnice. Kromě nich na silnici nebyla ani noha. Kopce se pomalu zvedaly výš, ale jinak se krajina příliš nezměnila, rostla tu hnědá tráva a hájky, kde stromy měly jen pár zelených listů, tedy pokud to nebyly borovice, kaliny či

jiné vždyzeleny. Na svazích kopců byly kamennými zídkami lemovaná políčka a kamenné domy s doškovými střechami, které však vypadaly opuštěné. Z komínů nestoupal kouř, na polích nikdo nepracoval, nikde se nepásla jediná ovce či kráva. Občas se na dvorku u cesty popelilo pár slepic, ale když se vůz přiblížil, okamžitě prchaly, neboť již zdivočely. I když tu byla bělokabátnická posádka, očividně nikdo nehodlal riskovat tak blízko u hranice, že se tu objeví tarabonští bandité.
Když z vrcholku kopce spatřili Mardecin, slunce ještě mělo dlouhou cestu k zenitu. Osada před nimi vypadala příliš velká, aby se jí dalo říkat vesnice, měla skoro míli na délku a obklopovala můstky překlenutý potůček protékající mezi dvěma vršky. Bylo tu stejně tolik doškových jako břidlicových střech, a v širokých ulicích panoval čilý ruch.
"Musíme koupit nějaký zásoby," prohlásila Nyneiva, "ale chci to vyřídit rychle. Do západu slunce můžeme ujet ještě hodnej kus cesty."
"Začínáme být unavený, Nyneivo," podotkl Tom. "Od prvního světla do posledního, každej den, už skoro měsíc. Jeden den odpočinku už v cestě do Tar Valonu nebude znamenat velkej rozdíl." Nemluvil však unaveně. Spíš se těšil na to, že si zahraje na harfu nebo na flétnu v některé taverně a nechá chlapy, aby mu kupovali víno.
Juilin konečně pobídl koně k vozu a připojil: "Mně by se taky hodil den na nohou. Nevím, jestli je horší tohle sedlo nebo kozlík."
Myslím, že bychom si měli najít zájezdní hostinec," přisadila si Elain vzhlédnuvši od Toma. "Už mám dost toho spaní pod vozem, a ráda bych si poslechla nějaké tvé příběhy v šenku."
"Kupci s jedním vozem jsou jen o málo víc než formani," vyjela Nyneiva ostře. "Nemůžou si dovolit hostince ve městě, jako je tohle."
Nevěděla, jestli je to pravda či nikoliv, ale přesto, jak sama toužila po koupeli a čistých povlacích, nehodlala dovolit, aby té holce jen tak prošlo, že svůj návrh směrovala na Toma. Teprve když vypustila slova z úst, uvědomila si, že vlastně souhlasí s Tomem a Juilinem. Jeden den neuškodí. Do Tar Valonu je ještě dost dlouhá cesta.
Přála si, aby byla trvala na lodi. S rychlou lodí, brigou Mořského národa, se mohli dostat do Tearu za třetinu času, jejž jim zabrala cesta přes Tarabon, pokud by měli dobrý vítr, a se správnou hledačkou větru Atha'an Miere by to nebyl žádný problém. Vlastně by to byly docela dobře zvládly s Elain samy. Tairenové věděli, že jsou s Elain Randovy přítelkyně, a Nyneiva předpokládala, že ještě potí kýble potu ze strachu, že urazí Draka Znovuzrozeného. Ti by jim na cestu do Tar Valonu obstarali kočár i doprovod.
"Najdi nám místo k táboření," řekla tedy váhavě. Měla trvat na lodi. Touto dobou už mohli být v Tar Valonu.

KAPITOLA DEVÁTÁ

Znamení

Nyneiva musela přiznat, že Tom s Juilinem vybrali společně dobré místo k táboření, v řídké houštině na východním svahu posetém suchým listím, asi míli od Mardecinu. Řídce rostoucí tupely a nějaké malé vrby s převislými větvemi zakrývaly povoz pohledům od silnice i města a kousek pod vrcholkem kopce vytékal z kamenné skalky na půldruhého kroku široký potůček, jenž však proudil korytem dvakrát širším. Pro jejich potřeby však bylo vody dost. Pod stromy bylo dokonce trochu chladněji a vál tu mírný, vítaný vánek.
Když muži napojili spřežení a spoutali koně tam, kde se mohli pást na svahu porostlém řídkou trávou, hodili si mincí, aby rozhodli, který vezme hubeného valacha na cestu do Mardecinu, aby nakoupil, co potřebují. Tom, jenž měl velice hbité prsty a byl zvyklý provádět různé kejkle, vždycky vyhrával, takže tentokrát házel Juilin.
Tom vyhrál stejně, a zatímco z Číhala sundával sedlo, Nyneiva se sklonila pod kozlík a nožem nazvedla prkno z podlážky. Kromě dvou malých pozlacených kazet se šperky od Amathery leželo ve výklenku několik naditých měšců s mincemi. Panarcha byla víc než velkorysá, když už tolik toužila vidět jim záda.
Ostatní věci vypadaly ve srovnání s tímto obyčejně. Malá krabička z tmavého dřeva, vyleštěná, ale prostá a bez ozdob, a jelenicový váček ležící naplocho, takže bylo vidět, že je uvnitř nějaký kotouč. V krabičce byly dva ter'angrialy, které sebraly černým adžah, oba nějak spojené se sny, a ve váčku... To byl jejich největší úlovek z Tanchika. Jeden ze zámků od věznice Temného.
I když Nyneiva samozřejmě chtěla vědět, kam je chce Siuan Sanche poslat pronásledovat černé adžah teď, zámek byl hlavním důvodem, proč tolik pospíchala do Tar Valonu. Nyneiva vylovila několik mincí z naditého měšce a vyhýbala se tomu, aby se plochého váčku byť jen dotkla. Čím déle jí zůstával, tím víc ho chtěla předat amyrlin a zbavit se ho nadobro. Občas, když byla poblíž té věci, měla pocit, že cítí, jak se Temný snaží dostat ven.
Vyprovodila Toma s hrstí stříbra a vážně mu domluvila, aby nakoupil i nějaké ovoce a čerstvou zeleninu. Oběma mužům bylo podobné, že nakoupí pouze maso a fazole, když byly nákupy nechány jenom na nich. Při pohledu na Tomovo kulhání, když kejklíř odváděl koně k silnici, se Nyneiva zamračila. Bylo to staré zranění, teď už se s ním nedalo nic dělat, tak to aspoň tvrdila Moirain. To Nyneivu pálilo skoro stejně jako kulhání samo. Nedá se však nic dělat.
Když opustila Dvouříčí, bylo to proto, aby chránila mladé lidi ze své vesnice, které za noci odvlekla Aes Sedai. Do Věže šla ještě stále s nadějí, že je dokáže nějak ochránit, a navíc se ctižádostí, že srazí Moirain za to, co udělala. Od té doby se však svět změnil. Nebo jen možná viděla svět jinýma očima. Ne, já jsem se nezměnila. Jsem pořád stejná, jen všechno ostatní je jiné.
Teď měla plné ruce práce, aby ochránila sebe samu. Rand byl tím, čím byl, a nedalo se s tím nic dělat, a Egwain ochotně vykročila na svou cestu a nedovolila, aby ji něco nebo někdo zadržoval, i když by ta cesta vedla přes okraj útesu. A Mat se naučil nemyslet na nic jiného než na ženy, chození po hospodách a hazardní hry. Ke svému znechucení se dokonce přistihla, že občas souhlasí s Moirain. Aspoň že Perrin se vrátil domů, nebo to přinejmenším tvrdila Egwain, která to věděla z druhé ruky přes Randa. Třeba je Perrin v bezpečí.

Pronásledování černých adžah bylo dobré, správné a uspokojivé - a také děsivé, i když na tohle se snažila zapomenout. Je přece dospělá žena, ne malá holčička, která se musí schovávat za máminy sukně - a přesto to nebyl hlavní důvod, proč byla ochotná jít hlavou proti zdi a snažit se naučit používat jedinou sílu, když většinou nedokázala usměrňovat o nic víc než Tom. Tím důvodembylo nadání zvané léčení. Jako vědmu v Emondově Roli ji uspokojovalo, když přiměla ženský kroužek, aby dělal, co chce ona - zvláště když většina členek byla asi ve věku její matky. Nebyla o mnoho starší než Elain a byla nejmladší dvouříčskou vědmou všech dob - a ještě víc ji uspokojovalo, když vesnická rada dělala, co měla, jak už byli muži umínění. Ale nejvíc ji vždycky uspokojovalo, když našla správné spojení bylin a vyléčila nějakou chorobu. Léčit s pomocí jediné síly... Dělala to, tápala a vyléčila i to, co by s ostatními schopnostmi nikdy nedokázala. Radost z léčení ji téměř dohánělа k slzám. Byla odhodlaná jednou vyléčit Toma a dívat se, jak znovu tančí. Byla odhodlaná jednou dokonce vyléčit i tu ránu na Randově boku. Určitě neexistovalo nic, co by se nedalo vyléčit, ne, pokud je žena, vládnoucí jedinou silou, dostatečně odhodlaná.

Když se otočila k odcházejícímu Tomovi zády, všimla si, že si Elain nabrala vodu do vědra, jež obyčejně visívalo pod vozem, a klečí, aby si mohla umýt ruce a obličej. Přes ramena měla ručník, aby si nenamočila šaty. To bylo něco, co velmi toužila udělat sama. V panujícím vedru bylo příjemné občas se opláchnout studenou vodou z potoka. Dost často neměli jinou vodu než tu, kterou si vezli v sudech přivázaných na voze, a ta byla třeba k pití a vaření, a ne k mytí.

Juilin seděl zády ke kolu a vedle sebe měl opřenou jako palec silnou hůl ze světlého článkovaného dřeva. Hlavu měl skloněnou a ten hloupý klobouk nebezpečně přistrčený do očí, ale Nyneiva by si nevsadila na to, že by takhle dopoledne spal i muž. Byly věci, které Juilin ani Tom nevěděli, věci, které raději neměli vědět.

Tlustý koberec suchého listí tupel zašustil, když si sedala vedle Elain. "Myslíš, že Tanchiko opravdu padlo?" Druhá žena si otírala obličej namydleným hadříkem a neodpověděla. Nyneiva to zkusila znovu. "Myslím, že ty ‚Aes Sedai', co o nich mluvil ten bělokabátník, jsme byly my."

"Možná." Elain měla chladný hlas, zněl jako oznámení z trůnu. Na Nyneivu se ani nepodívala. "A třeba se zprávy o tom, co jsme udělaly, propletly s ostatními povídačkami. Tarabon by úplně klidně mohl mít nového krále i novou panarchu."

Nyneiva se ovládla a také se jí podařilo nezatahat se za cop. Místo toho si rukama tiskla kolena. Snažíš se ji uklidnit. Dávej si pozor na jazyk. "S Amatherou byly potíže, ale nechci, aby se jí něco stalo. Ty ano?"

"Hezká ženská," ozval se Juilin, "zvlášť v těch šatech tarabonských služebných, s tím milým úsměvem. Myslel jsem, že -" Všiml si, jak se na něj s Elain dívají, a rychle si zase stáhl klobouk do očí a znovu předstíral, že spí. Nyneiva si s Elain vyměnila pohled a poznala, že druhá žena si myslí to stejné, co ona. Muži.

"Cokoliv se s Amatherou stalo, Nyneivo, je to teď za námi." Elain mluvila normálnějším tónem. Také se začala umývat pomaleji. "Přeji jí jen dobré, ale hlavně doufám, že po nás nejdou černé adžah. Totiž že nás nesledují."

Juilin se neklidně zavrtěl, aniž zvedl hlavu. Pořád se ještě nesmířil s tím, že černé Aes Sedai jsou skutečnost, a ne jen pouliční povídačka.

Měl by být rád, že neví, co my. Nyneiva musela přiznat, že tahle myšlenka není úplně logická, ale kdyby věděl, že jsou volní Zaprodanci, dokonce ani to Randovo hloupé nařízení, že na ni a na Elain má dávat pozor, by mu nezabránilo v útěku. Přesto byl občas užitečný. On i Tom. To Moirain jim přidělila Toma, a ten toho na obyčejného kejklíře o světě věděl docela dost.

"Kdyby po nás šly, tak by nás už chytily." To byla určitě pravda, vzhledem k obvykle šnečímu tempu jejich povozu. "S trochou štěstí ani nevědí, kdo jsme."

Elain kývla, sice zachmuřeně, ale již to byla zase ta stará Elain, a začala si oplachovat obličej. Dokázala být skoro tak pevná jako Dvouříčanka. "Liandrin a většina jejích kamarádek z Tanchika určitě unikly. Nejspíš se odtamtud dostaly všechny. A pořád nevíme, kdo černým adžah dává rozkazy ve Věži. Jak by řekl Rand, pořád to musíme udělat, Nyneivo."

Proti své vůli sebou Nyneiva trhla. Pravda, měly seznam jedenácti jmen, ale jakmile se vrátí zpátky do

Věže, téměř každá Aes Sedai, s níž se dají do řeči, by mohla být černá adžah. Nebo kterákoliv žena, již potkají cestou. Vlastně každý, s nímž se potkají, by mohl být temným druhem, ale to nebylo vůbec to stejné, ani zdaleka ne.
"Víc než s černými adžah," pokračovala Elain, "si dělám starosti s Mo -" Nyneiva jí rychle položila ruku na paži a lehce kývla hlavou směrem k Juilinovi. Elain si odkašlala a pokračovala,jako by se odmlčela kvůli tomu. "S mou máti. Nemá důvod mít tě ráda, Nyneivo. Právě naopak."
"Ta je odsud daleko." Nyneiva byla ráda, že se jí nechvěje hlas. Nemluvily tu o Elainině matce, ale o Zaprodankyni, kterou porazila. Opravdu doufala, že Moghedien je daleko odsud. Hodně daleko.
"Ale co když ne?"
"Je," prohlásila pevně Nyneiva, ale přesto znepokojeně pokrčila rameny. Vzpomínala si dobře na ponížení, jehož se jí z rukou Moghedien dostalo, a po ničem netoužila víc, než se s tou ženou opět setkat a opět ji porazit, tentokrát nadobro. Jenomže co kdyby ji Moghedien překvapila, zaútočila, až nebude dost rozzlobená, aby dokázala usměrňovat? To stejné samozřejmě platilo pro všechny Zaprodance, vlastně i pro černé sestry, ale po svém zmateném ústupu v Tanchiku měla Moghedien důvod nenávidět ji osobně. Nebylo to zrovna příjemné pomyšlení, že jedna ze Zaprodanců zná vaše jméno a nejspíš chce vaši hlavu. To je zbabělé, napomenula se ostře. Ty nejsi a nebudeš zbabělec! To ale nezabránilo tomu, aby ji nezasvrbělo mezi lopatkami pokaždé, když si na Moghedien vzpomněla, jako by jí ta žena upírala zrak na záda.
"Myslím, že z toho, jak se pořád ohlížím přes rameno, jestli neuvidím nějaké bandity, začínám být pěkně nervózní," poznamenala Elain ledabyle a otírala si obličej ručníkem. "No, teď se mi občas zdá, že mě někdo pozoruje."
Nyneiva sebou trhla, neboť to znělo jako ozvěna jejích vlastních myšlenek, ale pak si uvědomila, že na slovo "sen" položila Elain lehký důraz. Nemínila jakýkoliv sen, ale Tel'aran'rhiod. Další věc, o níž muži nevěděli. Nyneiva měla stejný pocit, ale ve světě snů na sobě cítila neviditelné oči až příliš často. Bývalo to nepříjemné, ale o takových pocitech si povídaly již dřív.
Přinutila se mluvit lehkým tónem. "No, tvoje matka v našich snech není, Elain, jinak by nás nejspíš obě vytahala za uši." Moghedien by je nejspíš mučila, dokud by neprosily o smrt. Nebo by zařídila kruh třinácti černých sester a třinácti myrddraalů. Žena mohla být ke Stínu obrácena i proti své vůli, mohla být přinucena sloužit Temnému. Možná by to Moghedien zvládla i sama... Nebuď směšná, ženská! Kdyby to dokázala, už by to byla udělala. Porazila jsi ji, pamatuješ?
"Doufám, že ne," odpověděla druhá žena střízlivě.
"Dostanu taky možnost se umýt?" zeptala se Nyneiva podrážděně. Uklidnit dívku byla dobrá věc, avšak obešla by se bez řečí o Moghedien. Zaprodankyně musela být někde daleko. Nenechala by je ujet tak daleko a v klidu, kdyby věděla, kde jsou. Světlo dej, ať je to pravda!
Elain vědro vyprázdnila a znovu naplnila sama. Obvykle to byla opravdu velmi milá dívka, když ovšem nezapomněla, že není v královském paláci v Caemlynu. A když se nechovala jako hloupá husa. O to se Nyneiva postará, až se Tom vrátí.
Nyneiva si studenou vodou s potěšením pomaloučku omyla obličej a ruce a pak začala připravovat tábor a přiměla Juilina, aby ze stromů olámal suché větve na oheň. Než se Tom vrátil se dvěma proutěnými nůšemi zavěšenými na valachově hřbetě, měla svoje a Elaininy pokrývky roztažené pod vozem a pokrývky obou mužů ležely pod převislými větvemi jedné z pět sáhů vysokých vrb, dále měla naskládanou slušnou zásobu dříví na oheň, vedle popela z ohně v kruhu očištěném od listí se chladil kotlík s čajem a hrnečky z tlusté kameniny byly umyté. Juilin si pro sebe vrčel, když chytal vodu z tenkého pramínku, aby doplnil zásobu vody v sudech. Z těch útržků, které Nyneiva zachytila, byla ráda, že většinou to bylo jen nesrozumitelné brumlání. Ze svého bidýlka na oji vozu se Elain příliš nesnažila zakrýt to, jak ji zajímá, co vlastně říká. Obě s Nyneivou si na druhé straně vozu převlékly čisté šaty, přičemž si prohodily barvy.
Poté, co Tom spoutal valachovi přední nohy, bez námahy sundal těžké nůše a začal je vybalovat. "Mardecin není tak bohatý, jak z dálky vypadá." Položil na zem síťovaný vak plný malých jablíček a další s nějakou tmavou listovou zeleninou. "Když se neobchoduje s Tarabonem, město strádá." Zbytek zřejmě byly všechno pytlíky se suchými fazolemi a tuřínem, navíc hovězí naložené v pepři a nasolené šunky. A

též šedá kameninová lahvice uzavřená voskem, o níž Nyneiva s jistotou tušila, že je v ní pálenka. Oba muži si nejednou postěžovali, že nemají nic k fajfce na večer. "Nemůžeš udělat ani šest kroků, abys nezahlídla jednoho nebo dva bělokabátníky. Posádkou tu je asi padesát mužů a kasárna jsou na kopci za městem na druhým břehu potoka. Jsou mnohem větší, ale Pedron Niall nejspíš odevšad stahuje bělokabátníky do Amadoru."Klouby ruky si uhladil dlouhé kníry a chvíli se tvářil zamyšleně. "Nechápu, co má za lubem." Tom rozhodně nebyl člověk, kterému by se něco takového líbilo. Obvykle mu stačilo na nějakém místě pár hodin, aby se vyznal v proudech mezi šlechtickými a kupeckými rody, v jejich spojenectvích a plánech a protiplánech, které tvořily tak zvanou hru rodů. "Všude se povídá, že se Niall snaží zarazit válku mezi Illianem a Altarou, nebo snad mezi Illianem a Murandy. Nemá důvod, aby sbíral vojsko. Ale jedno ti povím. Přes to, co říkal ten poručík, tak jídlo, který se posílá do Tarabonu, se kupuje za královský daně, a lidi tím nejsou zrovna nadšený. Netěší je, že mají krmit Taraboňany."
"Král Ailron a pan velící kapitán nám starosti dělat nemusí," prohlásila Nyneiva a prohlížela, co přivezl. Tři nasolené šunky! "Projedem Amadicií, jak nejrychleji a nejnenápadněji to půjde. Třeba budeme mít s Elain větší štěstí při hledání zeleniny než ty. Nechtěla by ses projít, Elain?"
Elain okamžitě vstala, uhladila si šedé suknice a zvedla z vozu svůj klobouk. "To by bylo hezké, po všem tom sezení na kozlíku. Mohlo by to být jiné, kdyby mě Tom a Juilin nechali častěji jet na Číhalovi." Projednou se na kejklíře koketně neusmála, což už něco znamenalo.
Tom si vyměnil pohled s Juilinem a tairenský chytač zlodějů vytáhl z kapsy kabátce minci, ale Nyneiva mu nedala možnost ji vyhodit. "Budeme docela v pořádku samy. S tolika bělokabátníkama, co tady udržují pořádek, se nám těžko může něco stát." Narazila si na hlavu klobouk, pod bradou si zavázala šátek a odhodlaně se na ně podívala. "Kromě toho je nutný uklidit všecky ty věci, co Tom přivezl." Oba muži kývli. Pomalu a váhavě, ale kývli. Občas brali svou úlohu údajných ochránců až příliš vážně.
S Elain dorazily na prázdnou silnici a vydaly se dolů ze svahu po řídké trávě, aby nezvedaly prach. Nyneiva potřebovala chvíli, aby si v duchu přebrala, co a jak to chce vlastně říci. Než však mohla promluvit, ozvala se Elain: "Očividně si se mnou chceš pohovořit o samotě, Nyneivo. Je to kvůli Moghedien?"
Nyneiva zamrkala a úkosem se na druhou ženu podívala. Neměla by zapomínat, že Elain není hloupá. Jenom se tak chová. Nyneiva se rozhodla, že se bude pevně ovládat. Tohle bude dost těžké i bez toho, aby na sebe začaly křičet. "To ne, Elain." Dívka si myslela, že by měly přidat Moghedien ke svému lovu. Zřejmě si nedokázala uvědomit rozdíl mezi Zaprodankyní a, řekněme, Liandrin nebo Chesmal. "Myslela jsem, že bychom si spíš měly probrat to, jak se chováš k Tomovi."
"Nevím, co tím myslíš," prohlásila Elain s pohledem upřeným přímo před sebe na město, ale na tvářích jí náhle naskočily rudé skvrny, jež ji usvědčovaly ze lži.
"Nejenže je dost starej, aby moh být tvůj táta i děda, ale -"
"On není můj otec!" vyštěkla Elain. "Mým otcem je Taringail Damodred, princ Cairhienský a první kníže mečů Andoru!" Zbytečně si upravila klobouk a pokračovala mírnějším tónem, i když ne o moc mírnějším. "Mrzí mě to, Nyneivo. Nechtěla jsem křičet."
Ovládej se, připomínala si Nyneiva. "Myslela jsem, že miluješ Randa," podotkla a přinutila se mluvit mírným hlasem. Nebylo to právě snadné. "V té zprávě, kterou jsi mi dala, aby mu ji Egwain předala, to rozhodně stojí. Určitě jsi jí řekla to samý."
Barva na Elaininých lících dostala ještě sytější odstín. "Miluji ho, ale... On je velmi daleko, Nyneivo. V Pustině, obklopen tisícovkou Děv oštěpu, které skáčou, jak on zapíská. Nemůžu se s ním vidět, mluvit s ním, ani se ho dotýkat." Ke konci šeptala.
"Nemůžeš si myslet, že se obrátí k nějaký Děvě," vyjekla Nyneiva nevěřícně. "Je to muž, ale není tak přelétavej, a kromě toho, Děva by mu nejspíš prohnala tělem oštěp, kdyby se na ni křivě podíval, i když je to s tím Úsvitem. A stejně, Egwain říká, že ho Aviendha pro tebe hlídá."
"Já vím, ale... Měla jsem se ujistit, že ví, že ho miluji." Elain mluvila rozhodně. A ustaraně. "Měla jsem mu to říci."
Nyneiva se předtím, než potkala Lana, na nějakého muže těžko podívala podruhé, aspoň ne vážně, avšak jako vědma toho hodně viděla a mnoho se naučila. Podle jejích pozorování neexistoval rychlejší způsob, jak zahnat muže na útěk, pokud tohle neřekl on první.

"Myslím, že Min měla jisté vidění," pokračovala Elain. "O mně a o Randovi. Vždycky žertovala, že se o něj budu muset dělit, ale já myslím, že to nebyl žert a že mi jen nedokázala opravdu říci, co to skutečně znamená."
"To je směšný." To rozhodně bylo. I když v Tearu jí Aviendha vyprávěla o tom hrozném aielském zvyku... Ty se o Lana dělíš s Moirain, zašeptal jí v hlavě tichý hlásek. To vůbec není to stejné! opravila se rázně. "Jsi si jistá, že Min měla to svý vidění?"
"Ano. Nejdřív jsem nebyla, ale čím víc na to myslím, tím jistější si jsem. Žertovala o tom příliš často, aby to mohlo být něco jiného."
No, ať už Min viděla cokoliv, Rand nebyl Aielan. Ó, možná měl aielskou krev, jak tvrdily moudré, ale vyrostl ve Dvouříčí, a ona nebude stát stranou a nenechá ho, aby přejal ty ohavné aielské způsoby. Velmi pochybovala, že by to udělala Elain. "Tak proto -" nechtěla říci se vrháš Tomovi kolem krku - "pořád škádlíš Toma?"
Elain se na ni úkosem podívala a líce měla opět nachové. "Jsou mezi námi tisíce leguí, Nyneivo. Copak si myslíš, že Rand se na žádnou ženu ani nepodívá? ‚Muž je muž, ať na trůně, nebo v prasečím chlívku.'"
Měla zásobu takových rčení od své chůvy z dětství, ženy s bystrou hlavou jménem Lini, kterou by Nyneiva moc ráda jednou potkala.
"No, nechápu, proč bys měla flirtovat jenom proto, že si myslíš, že by to moh dělat Rand." Opět se nezmínila o Tomově věku. Lan je dost starý, aby byl tvým otcem, mumlal ten tichý hlásek v její hlavě. Já Lana miluju. Kdybych jen přišla na to, jak ho dostat od Moirain... To teď není důležité! "Tom je muž mnoha tajemství, Elain. Pamatuj, že ho s náma poslala Moirain. Ať je co je, není to jen obyčejnej venkovskej kejklíř."
"Byl to skvělý muž," pravila Elain měkce. "Mohl být mnohem větší, kdyby se byl nezamiloval."
Teď už se Nyneiva neovládla. Prudce se k druhé ženě otočila a popadla ji za ramena. "Ten chlap neví, jestli tě má ohnout přes koleno nebo... nebo... vyšplhat na strom!"
"Já vím." Elain si zoufale povzdechla. "Ale já nevím, co mám dělat."
Nyneiva zaskřípala zuby, aby se ovládla a nezatřásla Elain, až by jí zachřestilo v lebce. "Kdyby to slyšela tvoje máma, poslala by Lini, aby tě odtáhla zpátky do dětskýho pokoje!"
"Já už nejsem dítě, Nyneivo." Elain mluvila napjatým hlasem a rudou barvu na jejích tvářích teď nevyvolaly rozpaky. "Jsem stejně dospělá žena, jako je máti."
Nyneiva vykročila rázným krokem směrem k Mardecinu a tiskla si cop tak pevně, až jí zbělely klouby na rukou.
Po pár krocích ji Elain dohonila. "Opravdu jdeme kupovat zeleninu?" Tvář měla vyrovnanou a tón lehký.
"Vidělas, co přivezl Tom?" prskla Nyneiva napjatě.
Elain se otřásla. "Tři šunky. A to hrozné pepřené hovězí! Jedí muži někdy něco jiného než maso, když se jim to nestrčí pod nos?"
Nyneivin vztek vyprchal a ony kráčely dál a probíraly nešvary slabšího pohlaví - mužů, samozřejmě - a podobné prosté záležitosti. Ještě to ale úplně nevyřešily. Nyneiva měla Elain ráda a líbilo se jí v její společnosti. Občas jí připadalo, jako by byla opravdu Egwainina sestra, jak se dívky občas nazývaly. Když se ovšem Elain zrovna nechovala jako koketa. Tom to samozřejmě mohl zarazit, ale ten starý blázen byl k Elain shovívavý jako laskavý otec ke své milované dceři, i když nevěděl, jestli má říct kššc, nebo omdlít. Ať tak nebo tak, Nyneiva se hodlala dobrat až na dno celé záležitosti. Ne kvůli Randovi, ale proto, že Elain byla lepší, než jak se teď chovala. Bylo to, jako by chytila nějakou podivnou horečku. Nyneiva ji hodlala vyléčit.
Ulice Mardecinu byly dlážděné žulovými deskami, ohlazenými pokoleními nohou i kol vozů, a domy byly všechny z cihel nebo kamene. Ale hodně jich bylo prázdných, jak obytné domy, tak krámy, a někdy byly přední dveře domů otevřené, takže Nyneiva viděla prázdný vnitřek. Zahlédla tři kovárny, dvě opuštěné, a ve třetí kovář nepříliš nadšeně natíral své nástroje olejem a výhně byly vyhaslé. Jeden hostinec s břidlicovou střechou, kde muži mrzutě posedávali na lavicích před budovou, měl většinu oken rozbitých, a další, vedle stájí, měl dveře zpola vyvrácené z pantů a na dvoře stál zaprášený kočár, na jehož vysokém kozlíku se zahnízdila opuštěná kvočna. V tomto hostinci hrál někdo na citaru. Znělo to jako "Letěla volavka", ale melodie zněla sklíčeně. Dveře třetího hostince byly zatlučené dvěma prkny.

V ulicích se tlačili lidé, ale pohybovali se pomalu, jak je tížilo vedro. Tupé tváře prozrazovaly, že kromě dlouholetého zvyku vlastně nemají důvod se hýbat. Mnoho žen, s velkými hlubokými čepci, které jim téměř úplně zakrývaly tváře, mělo šaty u lemů ošoupané a nejeden muž měl na po kolena dlouhém kabátci prodřený límec či manžety.
V ulicích bylo opravdu plno bělokabátníků, i když ne tolik, jak tvrdil Tom, pořád jich bylo dost. Nyneivě se zadrhl dech pokaždé,když si všimla, jak se na ni dívá muž v čistém plášti a zářící zbroji. Věděla, že nepracuje s jedinou silou ani zdaleka dost dlouho, aby získala bezvěké rysy Aes Sedai, ale tihle muži by ji docela dobře mohli chtít zabít - tarvalonskou čarodějnici a v Amadicii postavenou mimo zákon - kdyby jen dostali podezření, že má nějaké spojení s Tar Valonem. Chodili ulicemi a zdánlivě si nevšímali chudoby kolem sebe. Lidé jim uctivě uhýbali z cesty a občas se jim dostalo kývnutí, ale mnohem častěji vážně zbožného "Kráčejte ve Světle".
Nyneiva si dětí Světla pokud možno nevšímala a jala se hledat čerstvou zeleninu, ale než slunce dostoupilo na vrchol své dráhy, žhnoucí zlatá koule, která se propalovala řídkými mraky, obešly s Nyneivou oba břehy potůčku a podařilo se jim sehnat jen svazeček zelených fazolových lusků, nějaké malé ředkvičky, pár tvrdých hrušek a košík, ve kterém to mohly odnést. Možná se Tom opravdu díval. V této roční době by měly být vozíky a stánky plné letní úrody, ale většinou viděly jen hromady brambor a tuřínu, které již poznaly lepší časy. Když si Nyneiva vzpomněla na všechny ty opuštěné statky kolem cesty k městečku, napadlo ji, jak to asi tihle lidé zvládnou přes zimu. Šla dál.
Vedle dveří krámku švadleny s doškovou střechou viselo vzhůru nohama něco, co skoro vypadalo jako janovec, s maličkými žlutými kvítky a stonky po celé délce ovinutými bílou stužkou a pak převázanými žlutou, s ponechanými volnými konci. Mohl to být ubohý pokus nějaké ženy o slavnostní ozdobu uprostřed těžkých časů, ale Nyneiva si byla jistá, že tomu tak není.
Zastavila se vedle prázdného krámu s porcovacím nožem vyřezaným na znaku, který pořád ještě visel nade dveřmi, a předstírala, že si vybírá kamínek z boty, zatímco napjatě sledovala krámek švadleny. Dveře byly otevřené a v oknech s malými skleněnými tabulkami byly vystavené štůčky pestrobarevných látek, ale nikdo nechodil dovnitř ani ven.
"Nemůžeš ho najít, Nyneivo? Tak si zuj botu."
Nyneiva trhla hlavou. Skoro zapomněla, že tu je Elain. Nikdo jiný jim nevěnoval pozornost, a nikdo nebyl dost blízko, aby je mohl slyšet. Přesto ztišila hlas. "Ten svazek janovce u támhletěch dveří. To je znamení žlutých adžah, nouzovej signál od jedný ze špehů žlutých."
Nemusela Elain říkat, aby se tam nedívala. Dívka na krámek jen mrkla. "Jsi si jistá?" zeptala se Elain tiše. "A jak to víš?"
"Ovšemže jsem si jistá. Je to přesný. Ty visící konce žlutý stuhy jsou dokonce rozdělený na tři."
Odmlčela se, aby nabrala dech. Pokud se úplně nezmýlila, ta bezvýznamná hrst snítek měla hrozivý význam. Pokud se mýlila, dělala ze sebe hlupáka, a to ona nesnášela. "Strávila jsem ve Věži hodně času povídáním se žlutýma." Hlavní činností žlutých bylo léčení. Nedaly mnoho na bylinky, ale ony taky bylinky nebyly potřeba, když se léčilo s pomocí jediné síly. "Jedna z nich mi to prozradila. Nepovažovala to za velkej přestupek, protože si byla jistá, že si stejně vyberu žlutý. Kromě toho se to skoro tři sta let nepoužívá. Elain, jen pár žen z každýho adžah skutečně ví, kdo jsou jejich zvědové, avšak svazek žlutých kvítků svázaných a pověšených, jako je tenhle, prozradí každý žlutý sestře, že tady jeden je, a se zprávou dost naléhavou, aby ta žena riskovala, že ji odhalí."
"A jak zjistíme, co to je?"
Nyneivě se to líbilo. Ne "Co budeme dělat?" To děvče mělo páteř.
"Dělej, co já," řekla, pevněji uchopila košík a narovnala se. Doufala, že si pamatuje všechno, co jí Shemerin vykládala. Doufala, že jí Shemerin všechno řekla. Baculatá žlutá sestra byla na Aes Sedai dost roztěkaná.
Vnitřek krámku nebyl velký a všude na stěnách visely police se štůčky hedvábí či jemně tkaného sukna a špulkami lemovek, stužek a krajek všech možných vzorů a šířek. Na podlaze stály krejčovské panny pokryté kusy oděvů od zpola dokončených po zcela hotové, od něčeho, co by se hodilo k tanci, z vyšívaného zeleného sukna, po roucho z perlově šedého hedvábí, jež by se neztratilo ani u dvora. Na první pohled dílna i krám překypovaly blahobytem a činorodostí, ale Nyneiva bystrým okem zahlédla

lehounký závoj prachu na vysokém límci ze záplavy solindenské krajky i na velké černé sametové mašli v pase dalších šatů.
V krámku byly dvě tmavovlasé ženy. Jedna, mladá a hubená, se snažila kradmo si utřít nos hřbetem ruky a nervózně si tiskla k pasu štůček světle červeného hedvábí. Vlasy jí spadaly na ramena v záplavě kudrn podle amadicijské módy, ale vedle úhledného účesu druhé ženy vypadaly neupraveně. Ta druhá, hezká, ve středních letech, byla určitě švadlena, jak prozrazoval velký jehelníček ježící se špendlíky a jehlami, který měla u pasu. Tato žena měla šaty z kvalitního zeleného sukna, dobře střižené a dobře vypracované, aby byla vidět její šikovnost, ale jen nenápadně vyšívané bílými kvítky kolem vysokého límce, aby nezastínila své zákaznice.
Když dovnitř vstoupily Nyneiva s Elain, obě ženy na ně zíraly s otevřenými ústy, jako by sem nikdo nepřišel celý rok. Švadlena se vzpamatovala první a prohlédla si je s opatrnou důstojností, přičemž předvedla malé pukrle. "Smím vám posloužit? Jsem Ronda Macurová. Můj krám je váš."
"Chci šaty s vyšívanými žlutými růžemi na živůtku," oznámila jí Nyneiva. "Ale žádné trny, ano," dodala se smíchem. "Neléčím se zrovna moc rychle." Na tom, co řekne, příliš nezáleželo, pokud v tom budou slova "žlutý" a "léčit". Teď jen kdyby ty snítky květů nebyly náhoda. V tom případě by si musela najít nějaký důvod, proč si nekoupit šaty s růžemi. A zabránit Elain, aby celou tu ubohou zkušenost nepřevyprávěla Tomovi a Juilinovi.
Paní mistrová Macurová na ni chvíli upírala tmavé oči, pak se obrátila k hubené dívce a vystrčila ji dozadu do dílny. "Zajdi do kuchyně, Luci, a udělej tady paninkám hrnec čaje. Z té modré plechovky. Voda je, díky Světlu, horká. Jen běž, děvče. Dej to pryč a přestaň takhle civět. Honem, honem. Z té modré plechovky. Můj nejlepší čaj," vykládala, a když dívka zmizela v zadních dveřích, obrátila se znovu k Nyneivě. "Bydlím tu nad dílnou, víte, a kuchyni mám vzadu." Nervózně si uhladila suknice a palcem a ukazováčkem pravé ruky udělala kolečko. Za prsten s Velkým hadem. Zřejmě žádné výmluvy ohledně neodebraných šatů nebudou ani nutné.
Nyneiva znamení zopakovala a po chvíli tak učinila i Elain. "Já jsem Nyneiva a tohle je Elain. Viděly jsme tvoje znamení."
Ta žena se zachvěla, jako by chtěla uletět. "Znamení? Aha. Ano. Ovšem."
"No?" řekla Nyneiva. "Jaká je ta naléhavá zpráva?"
"Neměly bychom tu takhle mluvit... ehm... paní Nyneivo. Někdo by sem mohl přijít." Nyneiva o tom pochybovala. "Povím vám to nad hrnkem dobrýho čaje. Můj nejlepší čaj, říkala jsem to?"
Nyneiva si vyměnila pohled s Elain. Jestli paní Macurová tolik váhala vyjevit své zprávy, musely být vskutku děsivé.
"Když půjdeme dozadu," podotkla Elain, "nikdo jiný nás neuslyší." Při jejím královském tónu švadlena vytřeštila oči. Nyneiva měla chvíli dojem, že by to mohlo překonat její úzkost, ale ta hloupá žena už vzápětí zase blekotala dál.
"Čaj bude hotový za chviličku. Voda už byla horká. My tady používáme tarabonský čaj. Proto jsem asi tady. Ne kvůli tomu čaji, samozřejmě. To kvůli všemu tomu obchodu, co tu kvetl, obchodovalo se na obě strany, pořád sem a tam jezdily vozy. Je - vás hlavně zajímají epidemie nebo nový nemoci, ale mně samotný to připadá zajímavý. Trochu se zabývám -" Odkašlala si a spěšně pokračovala dál. Jestli si začne šaty uhlazovat ještě silněji, udělá si do nich díru. "Některé děti, ovšem, ale je - vás - to vážně moc nezajímá."
"Kuchyně, panímámo Macurová," pronesla Nyneiva pevně, jakmile se druhá žena odmlčela, aby se nadechla. Jestli byly její zprávy takhle děsivé, Nyneiva už to nehodlala dále odkládat.
Dveře dozadu se otevřely a nervózní Luci do nich strčila hlavu. "Je to hotový, panímámo," ohlásila bez dechu.
"Tudy, paní Nyneivo," řekla švadlena a stále si uhlazovala předek šatů. "Paní Elain."
Krátká chodba vedoucí kolem úzkého schodiště do útulné kuchyně s trámovým stropem, kde na krbové římse stála konvice, z níž se kouřilo, a všude byly vysoké příborníky. Mezi zadními dveřmi a oknem vedoucím na malý dvorek s vysokým dřevěným plotem visely měděné rendlíky. Na malém stolku uprostřed místnosti stál jasně žlutý čajník, zelená nádobka s medem, tři neladící hrnečky různých barev a nízká modrá plechovka s víčkem položeným vedle. Panímáma Macurová sebrala plechovku, zavřela ji a

spěšněji postavila do příborníku, kde byly další plechovky dvou tuctů barev a odstínů.
"Sedněte si, prosím," řekla nalévajíc čaj. "Prosím."
Nyneiva si vzala židli s černým opěradlem vedle Elain a švadlena před ně postavila hrnečky. Potom vylovila z příborníku dvě lžičky.
"Ta zpráva?" řekla Nyneiva, když se žena posadila naproti nim. Panímáma Macurová byla příliš vyvedená z míry, aby se dotkla vlastního hrnečku, tak si Nyneiva do svého zamíchala trochu medu a upila. Byl horký, ale v ústech po něm zůstávala chladivá mátová chuť. Horký čaj by té ženě nejspíš rozvázal jazyk, jen kdyby ji přiměly, aby se napila.
"Příjemná chuť," zamumlala Elain přes okraj hrnečku. "Co je to za čaj?"
Hodná holka, pomyslela si Nyneiva.
Ale švadleně se jenom třásly ruce vedle hrnečku. "Tarabonský čaj. Skoro od Stínovýho pobřeží."
Nyneiva s povzdechem polkla další doušek, aby se jí uklidnil žaludek. "Ta zpráva," řekla naléhavě. "Nevyvěsilas to znamení jen proto, abys nás pozvala na čaj. Co je ta naléhavá zpráva?"
"Aha. Ano." Panímáma Macurová si olízla rty, obě si je prohlédla a pak pomalu pravila: "Přišla skoro před měsícem s rozkazy, aby ji za každou cenu uslyšela každá sestra, která tudy projede." Znovu si olízla rty. "Všechny sestry jsou vítány a mají se vrátit do Bílé věže. Věž musí být celá a silná."
Nyneiva čekala na zbytek, ale druhá žena se odmlčela. Tohle že je ta zpráva? Podívala se na Elain, ale tu zřejmě začínalo přemáhat vedro. Sesula se na židli a civěla na své ruce složené na stole. "To je všechno?" chtěla vědět Nyneiva a překvapilo ji, že si musela zívnout. To horko jí zřejmě také neprospívalo.
Švadlena ji jen upřeně pozorovala.
"Řekla jsem," začala Nyneiva, ale hlavu náhle měla příliš těžkou, krk ji neunesl. Uvědomila si, že se Elain složila na stůl, oči má zavřené a paže jí bezvládně visí. Nyneiva se zděšeně zadívala na hrneček ve svých rukou. "Cos nám to dala?" vydechla nezřetelně. Ta mátová příchuť tu byla pořád, ale jazyk jako by měla nateklý. "Pověz!" Pustila hrneček a opřela se o stůl, ale podlomila se jí kolena. "Světlo tě spal, co?"
Panímáma Macurová odsunula židli dozadu a ustoupila z jejího dosahu, ale její dřívější úzkost nyní ustoupila tichému uspokojení.
Přes Nyneivu se převalila tma. Poslední, co zaslechla, byl švadlenin hlas. "Chyť ji, Luci!"

KAPITOLA DESÁTÁ

K čemu jsou dobré fíky a myši

Elain si uvědomovala, že ji někdo za ramena a za nohy vleče nahoru po schodech. Měla otevřené oči a viděla, ale zbytek těla mohl docela dobře patřit někomu jiného, nakolik ho ovládala. Dokonce i mrknout mohla jenom pomalu. Hlavu jako by měla přecpanou peřím.
"Je vzhůru, panímámo!" vyvřískla Luci a málem jí pustila nohy. "Kouká se na mě!"
"Říkala jsem ti, ať si neděláš starosti." Hlas panímámy Macurové se k Elain nesl shora přes její hlavu. "Nemůže usměrňovat a ani hnout jediným svalem, ne když má v sobě ločidlový čaj. Přišla jsem na to náhodou, ale rozhodně se to občas hodí."
Byla to pravda. Elain mezi nimi visela jako hadrová panenka, z níž někdo vytahal polovinu vycpávky, a otloukala si pozadí o schody. Stejně dobře by byla mohla utíkat jako usměrňovat. Cítila pravý zdroj, ale když se ho pokusila obejmout, bylo to jako snažit se sebrat jehlu ze zrcadla zimou ztuhlými prsty. Začala panikařit a po tváři jí sklouzla slza.
Tyhle ženy ji možná chtěly předat bělokabátníkům, aby ji popravili, ale ona nemohla uvěřit, že by bělokabátníci nechali ženy chystat pasti v naději, že by do ní mohla zabloudit Aes Sedai. Takže zbývaly temné družky, a skoro jistě sloužící černým adžah, hned vedle žlutých. Určitě ji vydají do rukou černých adžah, pokud s Nyneivou neuniknou. Avšak jestli měla uprchnout, nemohla spoléhat na nikoho jiného. A ona se nemohla ani pohnout, aniusměrňovat. Náhle si uvědomila, že se snaží vykřiknout, a vydává jen slabé chrčivé kňučení. Přestat jí sebralo veškerý zbytek síly.
Nyneiva věděla všechno o bylinkách, nebo to alespoň tvrdila. Proč nepoznala to, co bylo v tom čaji?
Přestaň kňučet! Ten tichý pevný hlásek v její hlavě zněl úžasně, jako by mluvila Lini. Jehně bečící pod ohradou jen přiláká lišku, když by mělo utíkat. Zoufale se snažila zvládnout prostý úkol dotknout se saidaru. Byl to prostý úkol, ale teď se mohla docela dobře snažit sáhnout na saidín. Nicméně na tom pracovala dál. Byla to jediná věc, kterou mohla dělat.
Přinejmenším panímáma Macurová si nedělala starosti. Jakmile pustila Elain na úzkou postel v malém těsném pokojíku s jediným oknem, vyhnala zase Luci ven, aniž by se jedinkrát ohlédla. Elain padla hlava tak, že viděla na druhou úzkou postel a komodu s matnými mosaznými držadly na přihrádkách. Mohla pohnout očima, ale pohnout hlavou bylo nad její síly.
Za pár minut se obě ženy vrátily, funěly a nesly bezvládnou Nyneivu, kterou vzápětí hodily na druhou postel. Ta měla ochablý obličej a tvář se jí leskla slzami, ale tmavé oči... Zářily jí vzteky, a také strachem. Elain doufala, že vztek má navrch. Nyneiva byla silnější než ona, když mohla usměrňovat. Třeba se to Nyneivě podaří tam, kde ona ošklivě zklamala. Ty slzy musely být slzy hněvu.

Panímáma Macurová řekla hubené dívce, aby tu zůstala, a sama znovu odspěchala. Tentokrát se vrátila s podnosem, který postavila na komodu. Byl na ní žlutý čajník, jeden pohár, trychtýř a vysoké přesýpací hodiny. "Takže, Luci, nezapomeň, že máš do každý dostat dvě unce, jakmile se hodiny přesypou. Hned, rozumíš!"
"Proč jim to nedáš sama, panímámo?" zakvílela dívka a zalomila rukama. "Chci, aby znovu usnuly. Nelíbí se mi, jak na mě civí."
"To by spaly jako mrtvoly, děvče, a takhle je můžeme vzbudit natolik, aby mohly chodit, až to budem potřebovat. Až přijde čas poslat je pryč, dám jim větší dávku. Zaplatí za to bolestí hlavy a křečemi v žaludku, ale podle mě si to plně zaslouží."
"Ale co když dokážou usměrňovat, panímámo? Co když jo? Koukají se na mě."
"Přestaň blekotat, děvče," zarazila ji rázně starší žena. "Kdyby mohly, myslíš, že by to už neudělaly? Jsou bezmocný jako koťata v pytli. A zůstanou tak, pokud je budeš správně nalívat. Takže, dělej, co jsem ti řekla, rozumíš? Musím zajít za starým Avim, aby poslal holuba, a zařídit ještě pár věcí, ale vrátím se, jak to jen půjde. Ty bys radši měla uvařit další konvici ločidla, čistě pro případ. Půjdu zadem. Zavři krám. Někdo by sem moh zajít, a to by nebylo dobrý."
Poté, co panímáma Macurová odešla, Luci na obě ženy chvíli civěla a stále lomila rukama. Pak nakonec sama vyběhla ven. Její posmrkávání se ztratilo na schodech.
Elain viděla, jak se Nyneivě na čele perlí pot. Doufala, že je to námahou, ne horkem. Snaž se, Nyneivo. Ona sama se natahovala po pravém zdroji, neobratně se snažila prodrat vlněnými vycpávkami, kterých měla plnou hlavu. Neuspěla, zkusila to znovu, opět neuspěla, a zase to zkoušela... Ó, Světlo, Nyneivo, snaž se! Snaž se!
Do očí jí padly přesýpací hodiny. Nemohla se podívat na nic jiného. Písek padal dolů, každé zrníčko označovalo neúspěch z její strany. Poslední zrnko propadlo. A Luci se nevracela. Elain se napjala silněji, pro zdroj, aby se pohnula. Po chvíli se jí zachvěly prsty levé ruky. Ano! Ještě pár minut, a dokázala zvednout ruku. Jen o ubohý coul, než jí znovu klesla na postel, ale zvedla ji. S námahou se jí podařilo pohnout hlavou.
"Bojuj s tím," pronesla Nyneiva nezřetelně, skoro jí nebylo rozumět. Rukama pevně tiskla přehoz pod sebou. Zřejmě se snažila posadit. Nezvedla ani hlavu, ale snažila se.
"Bojuju," pokusila se Elain ze sebe vypravit. Jí samotné to připadalo spíš jako zachrčení.
Pomalu se jí podařilo zvednout ruku tak, aby na ni viděla, a udržet ji tam. Projel jí vítězoslavný záchvěv. Jen se nás hezky boj dál, Luci. Zůstaň dole v kuchyni ještě chvilku a...
Dveře se rozlétly a Elain roztřásly zoufalé vzlyky, když do pokojíku vrazila Luci. Byla tak blízko. Děvče se na ně jednou podívalo, vyvřísklo čirou hrůzou a hnalo se ke komodě.
Elain se s ní snažila bojovat, ale byť byla tak hubená, Luci bez námahy srazila její zesláblé ruce a stejně snadno jí mezi zuby strčila trychtýř. Děvče funělo, jako by běželo. Elain do úst nalilo studený hořký čaj. Elain k dívce vzhlížela s panikou, kterou Luci cítila také. Ale Luci podržela Elain ústa zavřená a s pevným, byť vystrašeným odhodláním jí masírovala krk, dokud nepolkla. Když se Elain propadala do temnoty, slyšela, jak Nyneiva slabě protestuje.
Když znovu otevřela oči, byla Luci pryč a přesýpacími hodinami opět propadala zrnka písku. Nyneivě tmavé oči málem vylézaly z důlků, ale bylo-li to strachy, či hněvem, to Elain nepoznala. Ne, Nyneiva by se nevzdala. To byla jedna z věcí, které na druhé ženě obdivovala. Nyneiva by mohla mít hlavu položenou na popravčím špalku, a nevzdala by se. Naše hlavy jsou na popravčím špalku!
Zahanbovalo ji, že je o tolik slabší než Nyneiva. Měla se jednoho dne stát královnou Andoru, a teď by klidně vyla strachy. Samozřejmě nevyla, ani v duchu - omámeně se znovu snažila přinutit údy k pohybu, snažila se dotknout saidaru - ale chtěla to udělat. Jak by se kdy mohla stát královnou, když je tak slabá? Znovu sáhla po pravém zdroji. A znovu. Zase. Závodila s padajícími zrníčky. Zas.
Hodiny se znovu přesypaly bez Luci. Znovu se tak pomalu dostala k tomu, že dokázala zvednout ruku. A pak i hlavu! I když jí okamžitě spadla dolů. Slyšela, jak si Nyneiva mumlá, a většině slov dokonce rozuměla.
Znovu se rozlétly dveře. Elain zvedla hlavu a zoufale k nim pohlédla - a spadla jí brada. Stál tam Tom Merrilin jako hrdina z některého ze svých vlastních příběhů a jednou rukou pevně svíral za krk

omdlévající Luci a v druhé držel nůž připravený k vrhu. Elain se nadšeně zasmála, i když to znělo spíš jako zachrčení.
Tom dívku hrubě strčil do rohu. "Zůstaň tam, nebo z tebe stáhnu kůži!" Dvěma kroky byl u Elain, sčísl jí vlasy z čela a v ošlehaném obličeji se mu jasně zračily obavy. "Cos jim to dala, holka? Řekni to, nebo -"
"Ona ne," mručela Nyneiva. "Ta druhá. Šla někam pryč. Pomoz mi vstát. Musím chodit."
Elain měla dojem, že od ní Tom odchází jen váhavě. Znovu Luci zahrozil nožem - ta se choulila, jako by se už nikdy nehodlala pohnout - a pak ho hbitě schoval do rukávu. Vytáhl Nyneivu na nohy a začal s ní chodit těch pár kroků sem a tam, co pokojík dovoloval. Nyneiva na něm bezvládně visela a jen se šourala.
"Moc rád slyším, že vás nechytlo tohle kotě," poznamenal Tom. "Kdyby to byla ona..." Potřásl hlavou. Nepochybně by si o nich myslel něco stejně nepěkného, kdyby mu Nyneiva řekla pravdu. Elain to rozhodně nehodlala udělat. "Našel jsem ji, jak letí do schodů, a byla tak vyděšená, že mě za sebou ani neslyšela. Moc rád ale nejsem, že se ta druhá dostala pryč tak, že ji Juilin neviděl. Může přivíst ostatní?"
Elain se převrátila na druhou stranu. "To nemyslím, Tome," zamumlala. "Nemůže - příliš mnoha lidem - prozradit, co je zač." Za další minutu se už snad dokáže posadit. Dívala se přímo na Luci. Děvče sebou trhlo a snažilo se prodrat zdí. "Bělokabátníci - by ji sebrali - stejně rychle jako nás."
"Juilin?" ozvala se Nyneiva. Hlava se jí zakývala, jak se zlobně zamračila nahoru na kejklíře. Mluvení jí ale potíže nedělalo. "Řekla jsem vám dvěma, ať zůstanete u vozu."
Tom si podrážděně foukl do knírů. "Řeklas nám, abychom uložili zásoby, na což nemusí být dva chlapi. Juilin šel pak za váma, a když se nikdo z vás nevracel, šel jsem ho hledat." Znovu si odfrkl. "Pro něj tu klidně mohlo být tucet chlapů, ale byl ochotnej sem vlítnout třeba sám. Teď vzadu uvazuje Číhala. Je moc dobře, že jsem se rozhod sem zajet. Myslím, že budem potřebovat koně, abychom vás dvě dostali odsud."
Elain zjistila, že se dokáže posadit, jen tak tak přeručkovala po posteli, ale když se chtěla postavit, málem se zase složila. Saidar byl stejně nedostupný jako předtím. Měla pocit, jako by měla místo hlavy peřím nacpaný polštář. Nyneiva už dokázala stát trochu rovněji a byla schopná zvednout nohy z podlahy, ale pořád na Tomovi visela.
O pár minut později dorazil Juilin a špičkou nože před sebou postrkoval panímámu Macurovou. "Přišla sem zadní brankou. Myslela si, že jsem zloděj. Připadlo mi nejlepší přivést ji dovnitř."
Švadlena natolik zbledla při pohledu na ně, že její oči vypadaly ještě tmavší, a navíc jí málem vypadly z důlků. Olizovala si rty a ustavičně si uhlazovala šaty. Vrhala rychlé pohledy na Juilinův nůž, jako by uvažovala, zda by nebylo nejlepší, kdyby se přece jen pokusila uprchnout. Většinou však ale zírala na Elain a Nyneivu. Elain měla dojem, že je stejně připravená propuknout v pláč nebo omdlít.
"Strč ji támhle," řekla Nyneiva a kývla směrem k rohu, kde se pořád ještě třásla Luci a rukama si objímala kolena, "a pak pomoz Elain. O tom ločidlu jsem sice nikdy neslyšela, ale chůze zřejmě pomáhá ten účinek odbourat. Většina věcí se dá chůzí vylepšit."
Juilin ukázal nožem do rohu a panímáma Macurová se tam rozběhla, posadila se vedle Luci a pořád si ustrašeně olizovala rty. "Já - bych neudělala - co jsem udělala - jenže jsem měla rozkazy. Musíte to pochopit. Měla jsem rozkazy."
Juilin jemně pomohl Elain na nohy, podepřel ji a přiměl ji urazit těch pár kroků, které tu bylo možné udělat, přičemž se vyhýbali druhé dvojici. Juilin jí dal ruku kolem pasu snad až příliš důvěrně.
"Rozkazy od koho?" štěkla Nyneiva. "Komu se zodpovídáš ve Věži?"
Švadlena vypadala, že jí není dobře, ale odhodlaně stiskla rty.
"Jestli nepromluvíš," řekla jí Nyneiva zamračeně, "pustím na tebe Juilina. Je to tairenskej chytač zlodějů a ví, jak přinutit někoho k přiznání stejně rychle, jako bělokabátnickej tazatel. Že jo, Juiline?"
"Kus provazu, abych ji mohl svázat," prohodil Juilin a zakřenil se tak ohavně, že od něj Elain málem odstoupila, "pár hadrů jako roubík, dokud nebude připravená mluvit, nějaký olej na vaření a trochu soli..." Uchechtl se tak, až Elain málem ztuhla krev v žilách. "Ona bude mluvit." Panímáma Macurová se ztuhle opírala o zeď a zírala na něj očima tak vytřeštěnýma, že už to víc nešlo. Luci se na něj dívala, jako by se právě proměnil v trolloka, dva sáhy vysokého, včetně rohů.
"No dobře," prohlásila Nyneiva po chvíli. "Všechno, co potřebuješ, Juiline, bys měl najít v kuchyni." Elain

přelétla polekaným pohledem z Nyneivy na chytače zlodějů a zpátky. Nemohli přece myslet...? Ne Nyneiva!
"Narenwin Barda," vyhrkla švadlena náhle. Slova se z ní řinula jedno přes druhé. "Posílám zprávy Narenwin Bardě do hostince v Tar Valonu jménem U protiproudu. Avi Shendar pro mě na kraji města chová holuby. Neví, komu posílám ty zprávy, ani od koho je dostávám, a je mu to jedno. Jeho ženu zachvátila stravující nemoc, a..." Odmlčela se, otřásla se a zírala na Juilina.
Elain Narenwin znala, nebo ji aspoň párkrát zahlédla ve Věži. Byla to hubená ženuška, na jejíž přítomnost bylo snadné zapomenout, jak byla tichá. A taky laskavá. Jednou týdně nechávala děti, aby přinesly své mazlíčky na pozemek Věže, kde je léčila. Těžko ten druh ženy, která by se dala k černým adžah. Na druhou stranu se jedna z černých adžah, které znaly, jmenovala Marillin Gemalphin. Měla ráda kočky a dokonce chodila hledat zaběhlé chudinky.
"Narenwin Barda," zopakovala Nyneiva ponuře. "Chci ještě další jména, ať ve Věži, nebo mimo."
"Já - žádná další neznám," vydechla jen slabě panímáma Macurová.
"To uvidíme. Jak dlouho jsi temnou družkou? Jak dlouho sloužíš černýmu adžah?"
Luci rozhorleně zakvílela. "My nejsme temné družky!" Mrkla na panímámu Macurovou a odsedla si od ní. "Aspoň já ne! Já kráčím ve Světle! Ve Světle!"
Reakce druhé ženy byla neméně silná. Jestli předtím třeštila oči, tak teď už jí vážně málem vypadly. "Černé -! Chcete říct, že to existuje? Ale Věž vždycky popírala - No, zeptala jsem se na to Narenwin ten den, co mě vybrala jako zvěda pro žluté, a teprv druhej den jsem dokázala přestat brečet a vylízt z postele. Já - nejsem - temná družka! Nikdy! Já sloužím žlutým adžah! Žlutým!"
Elain, stále visíc Juilinovi na ruce, si vyměnila překvapený pohled s Nyneivou. Každá temná družka by to samozřejmě popírala, z hlasů těchto dvou žen však byla cítit pravda. Toto obvinění je tolik rozhořčilo, až málem přehlušilo jejich strach. Z toho, jak Nyneiva zaváhala, bylo zřejmé, že si uvědomila to stejné.
"Jestli sloužíš žlutým," řekla pomalu, "tak proč jsi nás omámila?"
"To kvůli ní," odvětila švadlena a kývla směrem k Elain. "Skoro před měsícem jsem dostala její popis včetně toho, že se občas nosí, jako by se na vás koukala svrchu. Narenwin říkala, že by mohla používat jméno Elain, a dokonce tvrdit, že je urozeného rodu." Slovo od slova její hněv, že byla nazvána temnou družkou, vybublával blíž povrchu. "Ty možná jsi žlutá sestra, ale ona je jen uprchlá přijatá novicka. Narenwin říkala, že mám ohlásit její přítomnost, i každýho, kdo bude s ní. A abych ji zdržela, jestli to půjde. Nebo ji dokonce i chytila. A každýho s ní. Jak chtěla, abych chytila přijatou novičku, to netuším - myslím, že ani Narenwin neví o mým ločidlovým čaji! - ale to stálo v rozkazech! Povídaly, že mám dokonce riskovat odhalení - tady, kde by to byla moje smrt! - když budu muset! Jen počkej, až tě dostane do rukou amyrlin, mladá dámo! Vás všechny!"
"Amyrlin!" vyhrkla Elain. "Co ta s tím má společného?"
"Bylo to na její rozkaz. Na rozkaz amyrlinina stolce, tam stálo. Prý sama amyrlin řekla, že mám použít jakýkoliv prostředky, pokud tě nezabiju. Až tě dostane do rukou amyrlin, budeš si přát, abys byla mrtvá!" Zuřivým uspokojením prudce kývla hlavou.
"Nezapomeň, že my ještě v ničích rukou nejsme," připomněla jí Nyneiva suše. "Ale ty jseš v našich." Ale v očích měla stejný děs, jaký cítila i Elain. "Znáš nějaký důvody?"
Připomínka, že je zajatkyně, z druhé ženy vysála krátký záchvat odvahy. Netečně se opřela o Luci a obě si pomáhaly, aby se nesvalily. "Ne. Občas mi Narenwin nějaký důvod poví, ale tentokrát ne."
"Tos nás tu chtěla jen tak držet, omámený, dokud si pro nás někdo nepřijede?"
"Chtěla jsem vás poslat vozem, oblečený do nějakých starých šatů." V jejím hlase nezůstala ani stopa vzdoru. "Poslala jsem holuba, abych Narenwin oznámila, že jste tady, a co chci udělat. Therin Lugay mi dluží laskavost, a já mu chtěla dát dost ločidla, aby to vystačilo na celou cestu do Tar Valonu, kdyby Narenwin neposlala sestry, aby si vás vyzvedly dřív. On si myslí, že jste nemocný a ten čaj je jediná věc, která vás udrží naživu, dokud vás Aes Sedai nevyléčí. Ženská musí být opatrná, když chce v Amadicii připravovat lektvary. Když vyléčíte moc lidí, nebo léčíte moc dobře, někdo zašeptá Aes Sedai, a vzápětí vám hoří dům. Nebo něco horšího. Therin ví, jak držet jazyk za zuby, kvůli tomu, že..."
Nyneiva kývla na Toma, aby jí pomohl blíž, odkud mohla hledět na švadlenu z výšky. "A ta zpráva? Ta skutečná zpráva? Přece jsi tam nedala to znamení jenom v naději, že nás přiláká."

"Oznámila jsem vám tu skutečnou zprávu," vysvětlovala žena unaveně. "Myslela jsem, že to neuškodí. Nerozumím tomu a - prosím -" Náhle propukla v pláč a visela na Luci stejně pevně, jako se mladší žena držela jí, a obě kvílely a blábolily. "Prosím, ať na mě nepoužívá sůl! Prosím! Sůl ne! Ó, prosím!"
"Svažte je," řekla po chvíli Nyneiva znechuceně, "půjdeme dolů a promluvíme si." Tom jí pomohl posadit se na okraj nejbližší postele a pak rychle nařezal pruhy z druhého přehozu.
Zakrátko byly obě ženy spoutány zády k sobě, ruce jedné k nohám druhé, a kousky pokrývky měly nacpané do úst místo roubíku a převázané dalším pruhem látky. Obě ještě plakaly, když Tom pomáhal Nyneivě z pokojíku.
Elain by byla moc ráda chodila stejně dobře jako druhá žena, ale pořád potřebovala Juilinovu oporu, aby se nesvalila ze schodů. Cítila malé bodnutí žárlivosti, když viděla Toma s rukou kolem Nyneivy. Jsi hloupá malá holčička, řekl Linin hlas ostře. Já miluji Randa, jenomže je příliš daleko odsud, a Tom je vzdělaný a inteligentní a... Příliš to připomínalo výmluvy, dokonce i jí samé. Lini by si byla odfrkla, což by znamenalo, že jí právě dochází trpělivost s hloupým chováním.
"Juiline," zeptala se váhavě, "co jsi chtěl dělat s tou solí a olejem na vaření? Ne úplně podrobně," dodala rychleji. "Jen tak všeobecně."
Chytač zlodějů se na ni chvíli jen díval. "To nevím. Ale ony taky ne. To je celý ten trik. Představí si něco mnohem horšího, než nač bych já kdy přišel. Viděl jsem tvrdého muže, jak se zlomil, když jsem poslal pro košík fíků a pár myší. Ale musíš být opatrná. Někteří jsou ochotní se přiznat k čemukoliv, ať je to pravda nebo ne, jen aby unikli tomu, co si představují. Myslím ale, že ty dvě mluvily pravdu."
Ona si to myslela také. Nicméně nedokázala potlačit zachvění. Co by někdo dělal s fíky a myšmi? Doufala, že o tom přestane uvažovat dřív, než z toho bude mít noční můry.
Ale když dorazili do kuchyně, Nyneiva se motala kolem bez pomoci a strkala nos do příborníků plných barevných plechovek. Elain si potřebovala sednout. Na stole stála jakási modrá plechovka a plný zelený čajník, ale Elain se na ně snažila nedívat. Pořád nemohla usměrňovat. Dokázala obejmout saidar, ale on jí zatím pokaždé vyklouzl, jakmile se ho dotkla. Aspoň si teď byla jistá, že se k ní jediná síla vrátí. Druhá možnost byla příliš děsivá, aby o ní vůbec uvažovala, což si do této chvíle ostatně vůbec nedovolila.
"Tome," řekla Nyneiva zvedajíc víčka různých nádobek a nahlížejíc dovnitř. "Juiline." Odmlčela se, zhluboka se nadechla a, aniž se na oba muže podívala, řekla: "Děkuju. Začínám chápat, proč mají Aes Sedai strážce. Děkuju vám mockrát."
Ne všechny Aes Sedai měly strážce. Červené považovaly všechny muže za poskvrněné kvůli tomu, co udělali muži, kteří mohli usměrňovat, a pár se jich nikdy neobtěžovalo prostě proto, že neopouštěly Věž nebo prostě nenahradily strážce, který jim zemřel. Zelené bylo jediné adžah, které povolovalo pouto s víc než jedním strážcem. Elain se chtěla dát k zeleným sestrám. Samozřejmě že ne z tohoto důvodu, ale proto, že se zelené nazývalo též bojovým adžah. Tam, kde hnědé pátraly po ztracených znalostech a modré se věnovaly politice, zelené sestry se připravovaly pro Poslední bitvu, kde půjdou v čele, jako to dělaly za trollockých válek, aby čelily novým Hrůzopánům.
Oba muži se na sebe dívali s otevřeným úžasem. Určitě byli připravení na obvyklý Nyneivin ostrý jazyk. Elain byla téměř šokována. Nyneiva si nechávala pomáhat asi stejně ráda, jako se mýlila. Z obojího bývala plná trní jako šípková růže, i když o sobě samozřejmě vždycky tvrdila, že je obrazem zdravého rozumu.
"Vědma." Nyneiva pak sebrala z jedné nádobky špetku jakéhosi prášku, přičichla a dotkla se ho špičkou jazyka. "Nebo jak jim tady říkají."
"Tady pro ně nemají jméno," sdělil jí Tom. "V Amadicii se tvýmu starýmu řemeslu věnuje jen málokterá žena. Je to moc nebezpečný. Pro většinu je to jenom vedlejší záležitost."
Nyneiva ze dna jednoho příborníku vytáhla kožený tlumok a z některých plechovek začala dělat malé pytlíčky. "A za kým jdou, když onemocní? Za nějakým pokoutním ranhojičem?"
"Ano," řekla Elain. Vždycky ráda před Tomem předvedla, že také zná pár věcí ze světa. "V Amadicii studují byliny muži."
Nyneiva se opovržlivě zamračila. "Co může chlap vědět o léčení čehokoliv? To bych radši požádala podkováře, aby mi ušil šaty." Elain si náhle uvědomila, že myslí na kdeco, kromě na to, co říkala panímáma Macurová. Nemyslet na trn neznamená, že tě bude v patě bolet míň. Jedno z Lininých

oblíbených rčení. "Nyneivo, co myslíš, že ta zpráva znamená? Všechny sestry jsou vítány a mají se vrátit do Bílé věže? To nedává smysl." Tohle sice říci nechtěla, ale aspoň to bylo blízko.
"Věž má svý vlastní pravidla," podotkl Tom. "Co Aes Sedai dělají, to dělají ze svejch vlastních důvodů, a často ne z těch, z kterých tvrdí. Pokud ti vůbec nějaký důvody řeknou." Oba s Juilinem ovšem věděli, že jsou jenom přijaté novičky. To byl aspoň částečně důvod toho, proč oba muži stejně často neposlechli, co jim řekly, jako to udělali teď.
Zápas se Nyneivě jasně zračil ve tváři. Neměla ráda, když jí někdo skákal do řeči, ani lidi, kteří odpovídali za ni. Seznam věcí, které Nyneiva neměla ráda, byl docela dlouhý. Jenže teprve před chvilkou Tomovi děkovala. Nebylo by snadné zchladit muže, který právě zabránil tomu, aby vás odvlekli jako pytel zelí. "Jen máloco ve Věži dává většinou smysl," prohlásila kysele. Elain tušila, že je naježená stejně tolik kvůli Tomovi, jako kvůli Věži.
"Ty věříš tomu, co říkala?" Elain se zhluboka nadechla. "O tom, že amyrlin nařídila, aby mě přivlekli za všech okolností?"
V krátkém pohledu, který na ni Nyneiva vrhla, byl soucit. "Já nevím, Elain."
"Mluvila pravdu." Juilin si obrátil židli předkem dozadu, usadil se na ni a hůl si opřel o opěradlo. "Vyslýchal jsem dost zlodějů a vrahů, abych poznal pravdu, když ji slyším. Chvíli byla příliš vyděšená, aby zalhala, a pak příliš rozzlobená."
"Vy dva -" Nyneiva se zhluboka nadechla, hodila tlumok na stůl a zkřížila ruce na prsou, jako by chtěla zabránit tomu, aby se netahala za cop. "Bojím se, že Juilin má nejspíš pravdu, Elain."
"Ale amyrlin ví, co děláme. To ona nás přece poslala z Věže."
Nyneiva si hlasitě odfrkla. "O Siuan Sanche uvěřím čemukoliv. Ráda bych ji na hodinku dostala někam, kde by nemohla usměrňovat. Viděly bychom, jak by pak byla tvrdá."
Elain si nemyslela, že by to znamenalo nějaký rozdíl. Když si vzpomněla na ten velitelský pohled modrých očí, usoudila, že by si Nyneiva při té nepravděpodobné příležitosti, kdy by se jí toto přání splnilo, vysloužila pěknou řádku modřin. "Ale co s tím uděláme? Adžah mají zřejmě zvědy všude. A amyrlin sama taky. Celou cestu do Tar Valonu tak můžeme potkávat ženy, co se nám při vhodné příležitosti pokusí nasypat něco do jídla."
"Ne když nebudeme vypadat tak, jak čekají." Nyneiva z příborníku zvedla žlutý džbán a postavila ho na stůl vedle čajníku. "Tohle je bílej slepičí pepř. Utiší bolest hlavy, ale taky ti po něm vlasy zčernají jako noc." Elain si sáhla na rudozlaté kudrny - její vlasy, ne Nyneiviny, to by se vsadila! - ale byť se jí tato představa vůbec nelíbila, nápad to byl dobrý. "Trocha práce s jehlou na některýchz těch šatů vepředu, a už nebudeme obchodnice, ale dvě urozený paní, co cestují se sluhama."
"A jedou na voze plném barviv?" poznamenal Juilin.
Nyneivin upřený pohled jasně říkal, že její vděčnost za záchranu právě dosáhla hranic. "Na dvoře na druhým břehu potoka je kočár. Myslím, že ho majitel prodá. Když se dostanete k vozu dřív, než ho někdo ukradne - nevím, co to do vás vjelo, jen tak ho tam nechat, když kolem může jít kdovíkdo! - jestli tam ještě pořád je, tak můžete vzít měšec..."
* * *
Pár lidí valilo oči, když se před krámek Rondy Macurové přivalil kočár Noye Torvalda tažený čtyřspřežím, s truhlicemi přivázanými na střeše a osedlaným koněm přivázaným vzadu. Noy přišel o všechno, když se zhroutil obchod s Tarabonem. Nyní si na velmi skrovné živobytí vydělával tím, že vypomáhal vdově Teranové. Nikdo na ulici kočího předtím neviděl, vysokého ošlehaného chlapíka s dlouhými bílými kníry a chladnýma, velitelskýma očima, ani tmavého lokaje s tvrdým obličejem a tarabonským kloboukem, který obratně seskočil, aby mohl otevřít dvířka kočáru. Vyvalování očí se změnilo v mumlání, když z krámku vyšly dvě ženy s ranci v rukou. Jedna měla zelené hedvábné šaty - a ta druhá prosté modré sukno, ale obě měly kolem hlavy ovázán šátek, takže jim nebyl vidět jediný vlásek. Obě do kočáru málem skočily po hlavě.
Dvě děti Světla začaly líně vyzvídat, kdo že ty cizinky jsou, ale zatímco se lokaj ještě škrábal na kozlík, kočí již práskl dlouhým bičem a zakřičel něco, aby udělali cestu pro urozenou paní. Její jméno zaniklo, když se děti vrhaly stranou a skutálely se po prašné ulici, a kočár zatím rachotil pryč a cválající spřežení se hnalo k Amadorské silnici.

Přihlížející se rozcházeli a povídali si. Očividně to byla nějaká záhadná urozená paní s komornou, která nakoupila u Rondy Macurové a spěchala pryč od dětí Světla. V Mardecinu se toho v poslední době moc zajímavého neudálo, a o tomhle si budou povídat aspoň den. Děti Světla se vztekle oprášily, ale nakonec usoudily, že kdyby tento incident ohlásily, udělaly by ze sebe hlupáky. Kromě toho jejich kapitán neměl rád šlechtice. Nejspíš by je vyslal, aby kočár přitáhly zpátky, což by byla v tom horku příliš dlouhá cesta kvůli jedné nafoukané mladé slečince z toho či onoho urozeného rodu. Pokud by proti nim nemohly vznést nějaké obvinění - což bylo s urozenci vždycky svízelné - vina by určitě nepadla na kapitána. Doufajíce, že se zpráva o jejich ponížení neroznese, obě děti rozhodně ani ve snu nenapadlo, že by se mohly vyptat Rondy Macurové.

O chvíli později zavezl Therin Lugay svůj vozík na dvůr za krámem. Zásoby na dlouhou cestu už měl úhledně naskládané pod kulatou plátěnou střechou. Ronda Macurová mu opravdu vyléčila tu horečku, která ho přepadla před třiadvaceti zimami, ale pořád ho jen peskovala, a navíc to byla protivná tchyně, takže se ještě rád vydával na cestu, byť měl jet až tam, kde žily čarodějnice. Ronda říkala, že by mu někdo mohl přijet naproti, i když neřekla kdo, ale on doufal, že pojede až do Tar Valonu.

Zaklepal šestkrát na kuchyňské dveře, než vstoupil, avšak teprve když se vydal do schodů, někoho našel. V zadní ložnici ležely v šatech, i když pomačkaných, na postelích Ronda i Luci a spaly hlubokým spánkem, přestože slunce stálo ještě vysoko na obloze. Ani jedna žena se neprobudila, když s ní zatřepal. Therin tomu nerozuměl, ani tomu, proč na podlaze leží na pruhy rozřezané a zauzlované přehozy z postele, ani proč jsou v pokoji dva prázdné čajníky, ale jenom jeden hrneček, nebo proč vedle Rondina polštáře leží trychtýř. Ale vždycky věděl, že ve světě je spousta věcí, jimž nerozumí. Vrátil se k vozu a přemýšlel o zásobách, které za Rondiny peníze opatřil, vzpomněl si na svou ženu a její matku, a když vyváděl tažného koně ze dvora, byl rozhodnut se podívat, jak to vypadá v Altaře nebo možná v Murandy.

Ať tak nebo tak, ještě chvíli to trvalo, než se rozcuchaná Ronda Macurová dopotácela k domu Aviho Shendara a odeslala holuba s tenoučkou kostěnou trubičkou přivázanou k noze. Pták vyrazil k severovýchodu, rovně jako šíp přímo do Tar Valonu. Ronda, po chvíli přemýšleni, napsala kopii své zprávy na další proužek tenoučkého pergamenu a připevnila ho na nožku ptáku z jiné klece. Ten zamířil na západ, protože slíbila, že bude posílat kopie každé zprávy. Byly to tvrdé časy, a žena se musela pěkně ohánět, aby vyšla, a stejně to nemohlo nikomu uškodit, ne při tom, jaké zprávy Narenwin posílala. Napadlo ji, jestli se vůbec někdy zbaví pachuti ločidla, a vůbec by jí nevadilo, kdyby její zprávy aspoň trochu poškodily tu ženskou, co si říkala Nyneiva.

Avi, jenž jako obvykle okopával svou maličkou zahrádku, si nevšímal toho, co Ronda dělá. A jako obvykle, jakmile odešla, umyl si ruce a zašel dovnitř. Ronda strčila větší kus pergamenu pod proužky, aby si udělala psací podložku. Když ho v odpoledním světle Avi zvedl, rozeznal, co napsala. Brzy na cestu vyrazil třetí holub a mířil ještě jiným směrem.

KAPITOLA JEDENÁCTÁ

U devítispřeží

Siuan stínil tvář široký slamák, když nechávala Logaina, aby je pod pozdně odpoledním sluncem provedl Shilenskou bránou do Lugardu. Vysoké šedé vnější hradby města byly poněkud zanedbané. Na dvou místech viděla, že z hradeb vypadaly kameny, takže nebyly vyšší než slušný plot. Min a Leana jely těsně za ní, obě unavené tempem, které muž nasadil v týdnech po odchodu z Korských Pramenů. Chtěl velet, a stačilo málo, aby ho Siuan přesvědčila, že velí. Když řekl, že vyrazí ráno, kdy a kde se zastaví na noc, když si u sebe nechal peníze, dokonce i když čekal, že mu budou jídlo nosit, stejně jako vařit, pro Siuan to nic neznamenalo. Vcelku ho vlastně litovala. Neměl ani nejmenší tušení, co pro něj plánuje. Velká ryba na háčku, aby se chytila ještě větší, pomyslela si ponuře.

Podle jména byl Lugard hlavním městem Murandy, sídla krále Roedrana, ale urození pánové v Murandy složili přísahu věrnosti a pak odmítli platit daně či dělat většinu toho, co Roedran chtěl, a obyčejní lidé dělali to samé. Murandy bylo státem jen podle jména, lidi jen tak tak drželo pohromadě údajné poddanství králi nebo královně - trůn občas změnil majitele po velmi krátké době - a strach, že by je Andor nebo Illian mohl zabrat, kdyby aspoň nějakým způsobem nedrželi při sobě.

Město křižovaly kamenné hradby, většinou v ještě horším stavu než vnější bašty, protože Lugard se během staletí rozrůstal bez ladu a skladu a nejednou byl rozdělen mezi znesvářené šlechtice.Bylo to špinavé město, mnohá široká ulice ani nebyla vydlážděná, a všechny byly plné prachu. Muži v kloboucích s vysokým dýnkem a ženy v zástěrách a suknicích, v nichž jim byly vidět kotníky, se vyhýbali hrkotajícím kupeckým povozům, zatímco ve vyjetých kolejích si hrály děti. Obchod udržoval Lugard naživu, obchod s Illianem a Ebú Darem, s Ghealdanem na západě a Andorem na severu. Na velkých prázdných plochách různě po městě stály povozy, nastavěné kolo vedle kola, mnohé s těžkým nákladem pod přivázanými plachtami, jiné zase byly prázdné a čekaly na náklad. Hlavní ulice lemovaly zájezdní hostince spolu s nájemnými stájemi a ohradami pro koně, a bylo jich snad víc než domů či krámů z šedého kamene. Všechna stavení měla střechy z tašek v modrých, červených, purpurových či zelených odstínech. Vzduchem se nesl prach a hluk, zvonění kovářských kladiv, rachot vozů a nadávky vozků a bouřlivý smích z hostinců. Slunce cestou k obzoru Lugard opékalo a ze vzduchu jste měli pocit, že snad už nikdy nebude pršet.

Když Logain konečně zahnul na dvůr před stájemi a sesedl za hostincem se zelenou střechou jménem U devítispřeží, Siuan vděčně slezla z Bely a nejistě sledujíc její zuby, kosmatou kobylku poplácala po nose. Podle jejího názoru nebylo sezení na zádech nějakého zvířete vhodný způsob cestování. Člun zahýbal podle toho, jak člověk pohnul kormidelním veslem. Kůň se mohl rozhodnout, že má svou hlavu. Čluny také nekousaly. Tedy, Bela zatím nic takového neudělala, ale mohla by. Aspoň že ji již přešla ta hrozná ztuhlost oněch prvních dní, kdy si byla jistá, že se jí Leana a Min za zády pošklebují, když vždy večer kulhala po táboře. Po dni stráveném v sedle se pořád cítila, jako by ji řádně zmlátili, ale dařilo se jí to skrývat.

Jakmile začal Logain smlouvat se stájníkem, hubeným, pihovatým staříkem v kožené vestě bez košile,

Siuan se naklonila k Leaně. "Jestli si chceš cvičit své ženské lsti," pravila tiše, "tak si je můžeš další hodinu procvičovat na Dalynovi." Leana se na ni pochybovačně podívala - v některých vesnicích od Korských Pramenů zkoušela úsměvy s dolíčky i kradmé pohledy, ale Logainovi se nedostalo nikdy víc než přísného pohledu - pak si povzdechla a kývla. Zhluboka se nadechla a vydala se kupředu tím překvapivě plavným, klouzavým způsobem, vedouc svou grošovanou bělku s klenutým krkem, a již se na Logaina usmívala. Siuan nechápala, jak to dělá. Bylo to, jako by jí náhle změkly některé kosti.
Siuan došla k Min a znovu promluvila stejně tiše. "Až Dalyn skončí s tím stájníkem, řekni mu, že jdeš za mnou dovnitř. Pak utíkej napřed a drž se od něho a od Amaeny dál, dokud se nevrátím." Podle hluku, jenž se ozýval z hostince, byl dav uvnitř dost velký, aby se v něm skrylo celé vojsko. Určitě dost velký, aby zakryl nepřítomnost jedné ženy. Min se v očích náhle objevil ten mezčí výraz a dívka otevřela ústa, nepochybně proto, aby se zeptala proč. Siuan ji předešla. "Prostě to udělej, Serenlo. Nebo tě k tomu, že mu nosíš jídlo, nechám ještě mu čistit boty." Ten umíněný pohled zůstal, ale Min nakonec jen mrzutě kývla.
Strčila Beliny otěže druhé ženě do ruky a spěchala ze dvora. Na ulici se vydala směrem, o němž doufala, že je správný. Nechtělo se jí prohledávat celé město, ne v takovém horku a prachu.
Ulice byly plné těžkých vozů taţených šesti, osmi a dokonce i desetispřežími, vozkové práskali dlouhými biči a nadávali stejně tak koním, jako lidem, kteří uskakovali před jejich povozy. Davem se prodírali hrubě odění muži v dlouhých kabátech vozků a občas se smíchem zvali ženy, jež procházely kolem. Ženy, v barevných zástěrách, občas pruhovaných, s hlavami omotanými zářivými šátky, kráčely s očima upřenýma přímo před sebe, jako by neslyšely. Ženy bez zástěr, s vlasy volně rozpuštěnými na ramena a sukněmi někdy i tři dlaně, ba víc, nad zemí, často křikly ještě drsnější odpověď.
Siuan užasla, když si uvědomila, že některé chlípné návrhy jsou míněny jí. Nerozzlobilo ji to - v duchu je nedokázala skutečně brát vážně - jen ji to překvapilo. Pořád si ještě nezvykla na tu změnu v sobě. Mužům mohla připadat přitažlivá... Padl jí do oka vlastní odraz ve špinavém okně krejčovské dílny, jen nejasný obraz dívky se světlou tváří pod slamákem. Pokud viděla, byla mladá, ne že by jen mladě vypadala, opravdu byla mladá. Vypadala jenom o málo starší než Min. Z pohledu let, která skutečně prožila, byla vlastně teprve dívka.
To je ta výhoda, když tě utiší, řekla si. Setkala se se ženami ochotnými zaplatit jakoukoliv cenu, aby jim na vzhledu bylo ubráno patnáct či dvacet let. Některé by dokonce považovaly cenu, kterou zaplatila ona, za odpovídající. Často si podobné výhody vyjmenovávála sama, snad aby sama sebe přesvědčila, že jsou skutečné. Byla osvobozena od tří přísah, takže například mohla lhát. A ani vlastní otec by ji nepoznal. Nevypadala vůbec jako zamlada. Změny dospělosti zůstaly, ale změkčilo je mládí. S chladnou nezúčastněností si pomyslela, že je snad i trochu hezčí, než bývala jako mladá dívka. Hezká bylo to nejlepší, co o ní kdy řekli. Půvabná byla obvyklejší lichotka. Nedokázala si tu tvář spojit sama se sebou, se Siuan Sanche. Pouze v nitru byla pořád stejná. Podržela si získané znalosti. Tam, v hlavě, byla pořád sama sebou.
Některé z hostinců a taveren v Lugardu měly jména jako U podkovářského kladiva nebo U tančícího medvěda či též U stříbrného vepře, často s křiklavými znaky namalovanými tak, aby názvu odpovídaly. Jiná jména by se vůbec neměla povolovat, nejmírnější z nich znělo asi jako U hubičky domanské holčice, s namalovanou dívkou s měděnou pletí - do pasu nahou! - a našpulenými rty. Siuan napadlo, co by si o tom asi pomyslela Leana, ale podle toho, jak se ta žena teď chovala, by ji to mohlo jenom inspirovat.
Nakonec, v boční ulici stejně široké, jako byla hlavní, těsně za mezerou ve vnitřní hradbě způsobené zříceným zdivem, našla hostinec, který hledala, tři poschodí drsného šedého kamene se střechami z purpurových tašek. Na znamení nade dveřmi byla vyobrazena neuvěřitelně smyslná žena zahalená pouze svými vlasy, které však zakrývaly jenom to nejnutnější, sedící na hřbetě nenasedlaného koně, se jménem, před nímž uhnula očima, jakmile je poznala.
V šenku se to modralo kouřem z fajfek a bylo tu plno rozjívených mužů, kteří pili a smáli se a snažili se štípnout každou procházející šenkýřku. Ženy uhýbaly, jak mohly, a trpitelsky se usmívaly. Nad vším tím halasem a tartasem byla jen tak tak slyšet citera a flétna, doprovázející mladou dívku, zpívající a tančící na stole na protějším konci dlouhé místnosti. Občas zpěvačka zavířila sukněmi dost vysoko, aby jí byly vidět holé nohy celé. Z toho, co Siuan z dívčina zpěvu zachytila, okamžitě zatoužila umýt jí pusu mýdlem.

Proč by měla nějaká žena chodit bez šatů? Proč by o tom měla jiná žena zpívat bandě opilých ničemů? Na takovém místě ještě nikdy nebyla a hodlala svou návštěvu co nejvíc zkrátit.
Majitelku hostince si nebylo možné splést. Byla to vysoká, rozložitá žena oblečená do jasně červených hedvábných šatů, které málem svítily. Pracně vytvořené obarvené kudrny - příroda by takový odstín červené nikdy dobrovolně nevytvořila, zvláště ne s tak tmavýma očima - lemovaly vystupující bradu a tvrdá ústa. Mezitím co křičela příkazy na obsluhující dívky, zastavila se tu a onde u stolu a pronesla pár slov, nebo některého z hostů poplácala po rameni a zasmála se s ním.
Siuan se držela zpříma a snažila se nevšímat si oceňujících pohledů, které po ní vrhali muži, když vykročila za ženou s karmínovými vlasy. "Paní Tharneová?" Musela to jméno opakovat třikrát a pokaždé hlasitěji, než se na ni majitelka hostince podívala. "Paní Tharneová, chci práci jako zpěvačka. Umím zpívat -"
"To umíš, co?" Velká žena se zasmála. "No, já už sice zpěvačku mám, ale vždycky se může hodit další, aby si ta první odpočala. Ukaž, jaký máš nohy."
"Umím zazpívat ‚Píseň o třech rybářích'," prohlásila Siuan hodně nahlas. Toto musela být správná žena. V jednom městě určitě nemohly mít takové vlasy dvě ženy, aby navíc odpovídaly na správné jméno ve správném hostinci.
Paní Tharneová se zasmála trochu hlasitěji a plácla jednoho muže u nejbližšího stolu po rameni, přičemž ho málem srazila z lavice. "Ta tady ale není zrovna oblíbená, co, Pele?" Pel, jemuž chyběly nějaké zuby a kolem ramene měl obtočený hodně dlouhý bič, se chechtal s ní.
"A taky umím ‚Modrý svítání'."
Ta žena se otřásla a vytírala si oči, jako by jí od smíchu začaly téct slzy. "Tak to umíš, co? Á, mládencům se určitě bude moc líbit. Teď mi ukaž nohy. Nohy, holka, nebo vypadni!"
Siuan zaváhala, ale paní Tharneová se na ni jen dívala. A také stále rostoucí počet mužů. Tohle musela být ta správná žena. Pomalu si vytáhla sukně ke kolenům. Vysoká žena jí netrpělivě pokynula, Siuan zavřela oči a sbírala do dlaní stále větší kus sukně. Cítila, jak jí s každým coulem rudnou tváře.
"Cudná holka," chichotala se paní Tharneová. "No, jestli jsou ty dvě písničky jediný, co umíš, tak bys měla mít nohy, co při pohledu na ně chlapi spadnou na zadek. To ale nepoznáme, dokud nedostanem dolů ty vlněný punčochy, že ano, Pele? No, tak pojď se mnou. Možná máš docela slušnej hlas, ale tady to neuslyším. Tak pojď, holka! Pohni zadkem!"
Siuan se rozšířily oči a zaplálo jí v nich, ale velká žena už kráčela k zadní části šenku. Držíc se, jako by spolkla železnou tyč, nechala Siuan sukně spadnout a následovala ji, přičemž se snažila ignorovat hlučný smích a lascivní návrhy hostí. Obličej měla jako z kamene, ale v nitru se jí starosti svářely s hněvem.
Než ji pozvedly na amyrlinin stolec, vedla síť zvědů modrého adžah. Některé z těchto žen byly také jejími osobními špehy jak předtím, tak i později. Možná už nebyla amyrlin, dokonce ani Aes Sedai, ale pořád všechny tyto agentky znala. Duranda Tharneová sloužila modrým, když Siuan celou síť přebírala, byla to žena, jejíž zprávy byly vždycky správné. Zvědy nebylo možné najít všude a všechny ženy také nebyly stejně spolehlivé - odsud až do Tar Valonu byla jediná, které plně důvěřovala, ve Čtverkrálí v Andoru, a ta zmizela - ale Lugardem spolu s kolonami kupeckých vozů putovalo i ohromné množství zpráv a klepů. Mohli by tu být i zvědové ostatních adžah. Bylo dobré na to nezapomínat. Opatrnost dostane člun do přístavu, připomněla si.
Tato žena dokonale odpovídala popisu Durandy Tharneové, a určitě tu nemohl být další hostinec s tak ohavným jménem, ale proč odpověděla tak podivně, když se Siuan označila za jinou agentku modrých? Musela to risknout. Min a Leana začínaly být svým způsobem stejně netrpělivé jako Logain. Opatrnost sice dostávala člun do přístavu, ale občas ho až troufalost přivedla zpátky plný ryb. Přinejhorším by mohla tu ženskou praštit něčím přes hlavu a utéci zadem. Když si však lépe prohlédla, jak je ta žena stavěná a jak pevné má paže, zadoufala, že by to zvládla.
Prosté dveře se z chodby vedoucí do kuchyně otevíraly do pokoje s několika málo kusy nábytku, se stolem a jednou židlí na modrém koberci, s velkým zrcadlem na stěně a kupodivu i malou poličkou s několika knihami. Jakmile se za nimi zavřely dveře, hluk z šenku se trochu, byť ne zcela, ztišil a velká žena se obrátila k Siuan s rukama v bok. "Takže. Co ode mě chceš? Nenamáhej se říkat mi jméno. Nechci ho znát, ať už je pravý nebo ne."

Ze Siuan spadla trocha napětí. Hněv ji však nepřešel. "Nemělas právo se mnou tam tak zacházet! Co jsi tím chtěla získat, nutit mě takhle -"
"Měla jsem na to právo," štěkla paní Tharneová, "a taky to bylo nutný. Kdybys přišla při otevírání nebo zavírání, jak bys měla, mohla jsem tě sem propašovat, a nikdo by nic nepoznal. Copak tě nenapadlo, že někteří z těch chlapů začnou přemejšlet, proč tě sem dozadu asi vedu jako dávno ztracenou přítelkyni? Nemůžu si dovolit, aby o mně začal někdo přemejšlet. Máš štěstí, že jsem tě na jednu dvě písničky nenechala vystřídat Susu. A dávej si se mnou pozor na manýry." Výhružně zvedla širokou, tvrdou ruku. "Mám provdaný dcerky starší než ty, a když je přijdu navštívit, chovají se a mluví slušně. Ještě jednou na mě zvedneš hlas, a já tě naučím móresům. Tam venku tě nikdo neuslyší vřískat, a i kdyby, tak se neodváží do toho plíst." Prudce kývla, jako by tím byla celá záležitost vyřízená, a znovu si založila ruce v bok. "Tak, co teda chceš?"
Během tohoto útoku se Siuan několikrát pokusila promluvit, ale slova té ženské se přes ni převalila jako přílivová vlna. Na něco takového nebyla Siuan zvyklá. Než paní Tharneová skončila, třásla se Siuan vzteky. Oběma rukama si tiskla sukně tak pevně, až měla klouby úplně bílé. Stejně pevně držela na uzdě hněv. Mám být jen další agentka, připomínala si důrazně. Už nejsem amyrlin, jenom další agentka. Kromě toho tušila, že druhá žena by svou hrozbu mohla docela dobře splnit. To pro ni ale bylo něco naprosto nového, muset si dávat pozor na někoho jenom proto, že je větší a silnější.
"Dostala jsem zprávu, kterou je třeba předat na shromáždění těch, jimž sloužíme." Doufala, že paní Tharneová bere napětí v jejím hlase jako důkaz, že ji zastrašila. Mohla by spolupracovat lépe, pokud si bude myslet, že je Siuan dokonale pokořená. "Nebyly tam, kde mi řekly, že je najdu. Můžu jenom doufat, že mně pomůžeš je najít."
Paní Tharneová zkřížila ruce pod mohutným poprsím a prohlížela si ji. "Ty se umíš docela dobře ovládat, když se to hodí, co? Dobrá. Co se stalo ve Věži? A nesnaž se popřít, že přicházíš odtamtud, holka jedna nafoukaná. Tvoje zpráva má na sobě velkejma písmenama napsaný kurýrka, a tak nafoukaný manýry na vesnici nezískáš."
Siuan se zhluboka nadechla, než odpověděla. "Siuan Sanche byla utišena." Hlas se jí ani nezachvěl. Byla na to pyšná. "Novou amyrlin je Elaida a'Roihan." Tentokrát se jí však hořkost zcela zakrýt nepodařilo.Paní Tharneová nehnula ani brvou. "No, to aspoň vysvětluje některý rozkazy, který jsem dostala. Aspoň část. Takže ji utišily, co? Myslela jsem, že bude amyrlin navěky. Jednou jsem ji zahlídla, před pár rokama v Caemlynu. Z dálky. Vypadala, že ke snídani žvejká kožený postroje." Potřásla hlavou s těmi nemožně karmínovými kudrnami. "No, stalo se. Adžah se rozdělily, že jo? Jediný, co do toho zapadá. Moje rozkazy, a ta stará ještěřice utišená. Věž je rozbitá a modrý jsou na útěku."
Siuan zaskřípala zuby. Snažila se sama sebe přesvědčit, že ta žena je věrná modrému adžah, ne jí osobně, ale stejně to nepomáhalo. Stará ještěřice? Je dost stará, aby byla moje matka. A kdyby byla, tak já bych se šla utopit. S námahou se přinutila mluvit pokorným tónem. "Moje zpráva je důležitá. Musím se co nejdřív vydat na cestu. Můžeš mi pomoct?"
"Tak důležitá, co? No, o tom pochybuju. Potíž je, že ti můžu něco říct, ale vyřešit si to musíš sama. Chceš to slyšet?" Ta ženská jí to prostě odmítala ulehčit.
"Ano, prosím."
"Sallie Daerová. Nevím, kdo to je nebo byla, ale řekly mi, abych její jméno sdělila každý modrý, která se tady objeví a bude vypadat ztracená, abych tak řekla. Možná nejseš jedna ze sester, ale nos nosíš dost nahoru, abys jí byla, takže poslouchej. Sallie Daerová. Přeber si to, jak chceš."
Siuan potlačila záchvěv vzrušení a přinutila se tvářit sklíčeně. "Já jsem o ní taky nikdy neslyšela. Prostě budu muset hledat dál."
"Jestli je najdeš, vyřiď Aeldeně Sedai, že jsem pořád věrná, ať už se stalo cokoliv. Pracuju pro modrý už tak dlouho, že bych nevěděla, co si sama počít."
"Vyřídím jí to," slíbila Siuan. Nevěděla, že ji v řízení modré sítě zvědů nahradila Aeldena. Amyrlin, ať pocházela z kteréhokoliv adžah, byla všech a nepatřila žádnému. "Asi bys měla mít nějaký důvod, žes mě nenajala. Opravdu neumím zpívat. To by mělo stačit."
"Jako by na tom tý bandě záleželo." Velká žena zvedla obočí a zakřenila se způsobem, který se Siuan rozhodně nelíbil. "Já na něco přijdu, holka. A dám ti malou radu. Jestli neslezeš o pár příček dolů,

některá Aes Sedai tě stáhne ze žebříku až na zem. Překvapuje mě, že to už neudělaly. Teď běž. Zmiz odsud."
Odporná ženská, vrčela v duchu Siuan. Kdyby existoval způsob, jak to zařídit, nechala bych ji činit pokání, až by jí oči lezly z důlků. Takže ta žena si myslela, že si zaslouží větší úctu, co? "Děkuji za pomoc," pravila chladně a předvedla pukrle, které by poctilo kterýkoliv dvůr. "Byla jsi velice laskavá."
Byla již téměř tři kroky v šenku, když se za ní objevila paní Tharneová a rozesmátě křikla tak, že to nikdo v šenku určitě nepřeslechl. "Stydlivá panenka, tahleta! Nohy má bílý a hubený, že byste z toho všichni slintali, a rozbrečela se jako dítě, když jsem jí řekla, že vám je bude muset předvíst! Prostě se posadila na podlahu a brečela! - Boky má dost kulatý, aby se to líbilo každýmu, ale...!"
Siuan klopýtala sílící záplavou smíchu, který nikdy zcela nepřehlušil proslov té ženské. Podařilo se jí udělat další tři kroky, rudá jako ředkev, ale pak prostě utekla.
Na ulici se zastavila, aby nabrala dech, a počkala, než jí přestane srdce bušit jako na poplach. Ta příšerná stará babizna! Měla bych...! Nezáleželo na tom, co by chtěla udělat. Ta odporná ženská jí řekla, co potřebovala. Ne Sallie Daerová, vůbec to nebyla žena. Jen modrá to mohla poznat, vůbec to vytušit. Salidar. Rodné město Deany Aryman, modré sestry, která se stala amyrlin po Bonwhin a zachránila Věž před zničením, jímž ji Bonwhin ohrozila. Salidar. Jedno z posledních míst, kde by někdo hledal Aes Sedai, tedy kromě Amadicie samotné.
Dva muži ve sněhobílých pláštích a zářícím vyleštěném brnění projížděli ulicí směrem k ní a váhavě uhýbali s koňmi před povozy. Děti Světla. Dneska jste je našli úplně všude. Siuan sklonila hlavu, opatrně bělokabátníky sledovala zpod okraje slamáku a přiblížila se modrozelenému průčelí hostince. Muži se po ní podívali, když projížděli kolem - tvrdé tváře pod blyštícími se hrncovými helmy - a minuli ji.
Siuan si rozmrzele hryzala ret. Nejspíš k sobě přitáhla jejich pozornost tím, že se stáhla. A kdyby zahlédli její obličej...? Nic by se, samozřejmě, nestalo. Bělokabátníci by se mohli pokusit zabít Aes Sedai, kterou by našli samotnou, ale ona už dávno neměla tvář Aes Sedai. Jen si všimli, že se před nimi snaží schovat. Kdyby ji Duranda Tharneová tolik nerozčílila, nikdy by takovou hloupou chybu neudělala. Vzpomínala si na dobu, kdy by ji taková maličkost, jako byly poznámky paní Thameové, nepřiměla ani zakolísat při chůzi, kdy by se ta přerostlá obarvená ryba vůbec neodvážila něco takového vypustit z úst. Když se té sani nelíbí moje chování, tak... Mohla udělat jedině to, že se dál věnovala svým věcem, jinak by ji paní Tharneová ztloukla tak, že by se neudržela v sedle. Občas bylo těžké si uvědomit, že ty dny, kdy si mohla povolat krále a královny, a oni by byli přišli, jsou již pryč.
Kráčela ulicí a mračila se tak zlostně, že někteří z vozků spolkli poznámku, kterou by jinak samotné ženě předložili. Aspoň někteří.
* * *
Min seděla na lavici u zdi v přeplněném šenku U devítispřeží a pozorovala stoly obklopené stojícími muži, z nichž někteří měli stočené biče a jiní měli meče, jež je označovaly za kupecké stráže. Šest dalších sedělo těsně vedle sebe kolem stolu. Min jen tak tak rozeznávala Logaina s Leanou, sedící na druhé straně. Logain se dost mrzutě mračil. Ostatní muži viseli na každém Leanině slůvku i úsměvu.
Vzduch byl hustý kouřem z tabáku a bzučel tu hovor, který téměř přehlušoval melodii flétny s doprovodem bubínku a zpěv dívky, tančící na stole mezi dvěma kamennými krby. Její píseň měla cosi společného se ženou, která přesvědčila šest mužů, že každý je jediným mužem jejího života. Min to připadalo zajímavé, i když se přitom červenala. Zpěvačka občas vrhla žárlivý pohled na přeplněný stůl. Nebo spíš na Leanu.
Vysoká domanská žena táhla Logaina na vařené nudli, už když vstupovali do hostince, a tím pohupováním v bocích a vášnivým světlem v očích přitahovala muže jako med vosy. Velmi brzy se strhlo dopuštění, kdy Logain a kupečtí strážní vyskočili s rukama na mečích, další tahali nože a rozložitý majitel a dva svalnatí chlapíci se do toho vrhli s palicemi. A Leana ty plameny uhasila stejně snadno, jako je zažehla, úsměvem tady, pár slovíčky támhle, poplácáním po tváři onde. Dokonce i hostinský se chvíli zdržel a zubil se jako pitomec, dokud ho jeho práce neodvolala. A Leana si myslela, že potřebuje cvičit. Nebylo to prostě spravedlivé.
Kdybych tohle dokázala s jedním konkrétním mužem, byla bych víc než spokojená. Třeba mě to naučí - Světlo, na co to myslím? Vždycky byla sama sebou, a všichni ostatní ji mohli brát takovou, jaká byla,

nebo ji nemuseli brát vůbec. Teď přemýšlela o tom, že to, jaká je, změní kvůli muži. Už tak bylo dost špatné, že se musela skrývat v šatech, místo aby nosila kabátec a spodky, které nosívala vždycky. Uvidí tě v šatech s hlubokým výstřihem. Můžeš toho ukázat víc než Leana, a ta - Přestaň s tím!
"Musíme na jih," řekla vedle ní Siuan a Min sebou trhla. Neviděla druhou ženu přicházet. "Hned." Podle toho, jak se jí leskly oči, něco zjistila. Ta ženská si zřejmě myslela, že je amyrlin, aspoň většinou.
"Nikam, kde je další hostinec, se před západem slunce už nedostanem," namítla Min. "Klidně tady můžem přespat." Bylo by příjemné spát znovu v posteli, místo pod keřem nebo na seníku, i když se o ni obvykle musela podělit se Siuan a Leanou. Logain byl ochoten pronajmout pokoje pro všechny, ale Siuan jejich peníze hlídala jako pes kost, i když chtěl Logain utrácet.
Siuan se rozhlédla kolem sebe, ale ti v šenku, kteří necivěli na Leanu, poslouchali zpěvačku. "To nejde. Já - myslím, že se na mě může poptávat pár bělokabátníků."
Min tiše hvízdla. "Dalynovi se to nebude líbit."
"Tak mu to neřekneme." Siuan potřásla hlavou nad tím shromážděním kolem Leany. "Jenom řekni Amaeně, že musíme jít. On půjde za ní. Jenom doufejme, že ti ostatní ne."
Min se suše zazubila. Siuan možná tvrdila, že jí nezáleží na tom, že Logain - Dalyn - převzal velení, čehož většinou dosáhl tak, že si jí prostě nevšímal, když se ho snažila k něčemu přimět, ale pořád byla odhodlaná zase ho přivést k noze.
"Co je to to devítispřeží?" zeptala se vstávajíc. Vyšla ven v naději, že něco pozná z obrázku, ale nade dveřmi byl jen nápis. "Viděla jsem osmi i desetispřeží, ale devíti nikdy."
"V tomhle městě," sdělila jí Siuan docela přísně, "je lepší se neptat." Náhle se objevivší barevné skvrny na jejích tvářích Min přesvědčily, že to ví až moc dobře. "Běž pro ně. Máme před sebou ještě dlouhou cestu, a nemůžeme marnit čas. A ať tě nikdo neslyší."
Min si tiše odfrkla. S tím lehkým úsměvem na Leaniných rtech si jí žádný z mužů ani nevšimne. Přála si, aby věděla, jak na sebe Siuan dokázala připoutat pozornost bělokabátníků. To bylo to poslední, co potřebovali, a Siuan nebylo podobné, že by dělala takové školácké chyby. Taky by moc ráda věděla, jak by měla Randa přimět, aby se na ni podíval tak, jak se ti muži teď dívali na Leanu. Jestli pojedou celou noc - a Min tušila, že ano - tak jí třeba Leana poskytne pár nápadů.

ABC Amber Palm Converter, http://www.processtext.com/abcpalm.html

KAPITOLA DVANÁCTÁ

Stará fajfka

Závan větru zvedl prach na Lugardské ulici, zachytil sametový klobouk Garetha Brynea a strhl mu ho z hlavy pod jeden z hrkotajících vozů. Železný okraj kola srovnal klobouk s tvrdým jílem ulice a nechal za sebou jen zploštělou trosku. Gareth na to chvíli hleděl, a pak šel dál. Stejně na něm bylo vidět dlouhé používání, řekl si. Sametový kabátec měl taky celý uprášený, ještě předtím, než dorazil do Murandy. Kartáčování už nepomáhalo, pokud se vůbec obtěžoval. Teď vypadal spíš hnědý než šedý. Měl si najít něco obyčejnějšího. Nevydal se na tu cestu kvůli taneční zábavě.
Vyhýbal se mnoha povozům rachotícím vyjetými kolejemi na ulici a nevšímal si nadávek vozků, které se za ním nesly - každý slušný kaprál zvládal lepší i ve spánku - a vstoupil do hostince s červenou střechou, zvaného U kozlíku. Malba na znamení dodávala jménu jasný výklad.
Šenk vypadal jako kterýkoliv šenk, co v Lugardu viděl. Vozkové a kupečtí strážní se tu tlačili spolu se stájníky, podkováři a dělníky, prostě tu byli nejrůznější muži a všichni se bavili nebo se smáli, jak nejhlasitěji mohli, přičemž popíjeli, kolik zvládali, s jednou rukou položenou na poháru a druhou se šmajchlovali se šenkýřkami. Vlastně se šenk skoro nelišil od šenků a taveren v mnoha jiných městech, i když ve většině bylo tišeji. Na stole na konci šenku křepčila a zpívala baculatá mladá žena v blůzce, která jako by jí měla každou chvíli spadnout, na údajnou melodii dvou fléten a dvanáctistrunné citery.
Bryne hudbě příliš nerozuměl, ale na chvíli se zastavil, aby ocenil píseň. Dívka by si vedla dobře v každém vojenském táboře, který kdy viděl. Ale ona by byla oblíbená, i kdyby krákala jako vrána. S tou blůzkou by si velmi brzy našla manžela.
Joni a Barim už byli tady. Joniho postava zaručovala, že budou mít stůl sami pro sebe, i přes Joniho prořídlé vlasy a obvaz, který měl pořád ještě kolem hlavy. Poslouchali, jak dívka zpívá. Nebo na ni aspoň civěli. Bryne položil mužům ruce na ramena a kývl směrem k bočním dveřím, vedoucím na dvůr před stájemi, kam za tři stříbrné grošíky odvedl mrzutě se tvářící pacholek jejich koně. Před rokem by Bryne za tolik peněz pořídil slušného koně. Potíže na západě a v Cairhienu působily zmatky v obchodech a v cenách.
Nikdo nepromluvil, dokud neprojeli městskou bránou a neocitli se na řídce používané silnici vinoucí se k severu k řece Storn. Silnice byla spíš jen široká blátivá stezka. Pak řekl Barim: "Byly tady včera, můj pane."
Bryne to zjistil sám. Tři hezké mladé ženy pospolu, očividně cizinky, nemohly projít městem, jako byl Lugard, aniž by si jich někdo nevšiml. Tedy aspoň muži.
"Ony a ten ramenatej chlapík," pokračoval Barim. "Je docela možný, že tenhle Dalyn s nima byl, když vypálily Nemovic stodolu. No, ať je to kdo chce, všichni chvíli pobyli U devítispřeží, ale jenom tam něco popili a jeli dál. To domanský děvče, o kterým mi hoši vykládali, málem vyvolalo pěknou rvačku, jak se tak usmívalo a vlnilo, ale pak všechny znova úplně stejně uklidnila. Ať shořím, rád bych se s tou domanskou ženskou potkal."
"Doslechl ses, kudy odjeli, Barime?" zeptal se Bryne trpělivě. Tohle zjistit nedokázal.
"Ehm, ne, můj pane. Ale slyšel jsem, že tudy projížděla spousta bělokabátníků, a všichni mířili na západ. Myslíš, že starej Pedron Niall má něco v pácu? Třeba v Altaře?"

"To už není naše věc, Barime." Bryne věděl, že tentokrát dostala jeho trpělivost trhliny, avšak Barim byl dost starý voják, aby se držel důležitých věcí.
"Vím, kam odjeli, můj pane," ozval se Joni. "Na západ po Jehannanský silnici, a podle toho, co jsem slyšel, hodně spěchali." Mluvil ustaraně. "Můj pane, našel jsem dva kupecký strážný, co bejvali v gardě, a popil s nima. Náhodou byli ve špeluňce zvaný U dobrý noční projížďky, když ta holka, Mara, přišla dovnitř a sháněla se po práci zpěvačky. Nedostala ji - nechtěla ukázat nohy tak, jak to zpěvačky dělaj na těchhle místech, ale kdo by jí to dával za vinu? - a pak odešla. Z toho, co mi říkal Barim, hnedka nato všichni vyrazili na západ. Nelíbí se mi to, můj pane. Ona není ten druh holky, co by sháněla práci na místě, jako je tohle. Myslím, že se snaží dostat od toho Dalyna."
Zvláštní, i přes bouli na hlavě Joni nechoval ke trojici mladých žen žádnou zášť. Podle jeho názoru, který od chvíle, kdy se vydali na cestu, nejednou vyjádřil, byly ty tři dívky v nějakých nesnázích a bylo třeba jim pomoci. Bryne tušil, že kdyby ty tři mladé ženy chytil a odvedl je zpátky na své panství, Joni by ho požádal, aby je předal Joniho dcerám, které by se o ně postaraly.
Barim ale nic takového necítil. "Ghealdan." Mračil se. "Nebo možná Altara nebo Amadicie. Jestli je potáhnem zpátky, bude to jako políbit Temného. Kvůli stodole a pár kravám mi to přijde jako moc velká námaha."
Bryne neříkal nic. Sledovali tu dívku až sem, a Murandy nebylo pro Andořany zrovna nejlepší místo. Příliš mnoho pohraničních šarvátek po příliš dlouhou dobu. Jenom hlupák by se honil do Murandy kvůli očím nějaké křivopřísežnice. O kolik větší hlupák by ji sledoval přes půl světa?
"Ti hoši, co jsem s nima mluvil," promluvil Joni ostýchavě. "Můj pane, zřejmě dost starejch kluků, co - co pod váma sloužili, poslali pryč." Povzbuzen Bryneovým mlčením pokračoval. "Je tam spousta novejch maníků. Spousta. Tihle hoši říkali, že nejmíň čtyry nebo pět na každýho, kterýmu řekli, že už není žádanej. Taková sorta, co spíš víc trablů vyvolá, než zarazí. Taky jich je pár, co si říkaj Bílí lvi, a odpovídaj se jenom tomu Gaebrilovi -" odplivl si, aby ukázal, co si o tom myslí - "a taky je tam ňáká banda, co vůbec nepatří ke gardě. Žádný rodový rekruti. Pokud můžou říct, tak tenhle Gaebril má pod svým velením desetkrát víc ozbrojenců, než slouží v gardě, a ti všichni přísahali andorskýmu trůnu, ale ne královně."
"To už taky není naše věc," prohlásil Bryne stroze. Barim měl jazyk nacpaný za tváří, jako to dělal vždy, když věděl něco, co nechtěl říci, či si nebyl jist, zda je to dost důležité. "Co je to, Barime? Ven s tím, člověče."
Chlapík s ošlehanou tváří na něj chvíli jen užasle civěl. Barim nikdy nepřišel na to, jak Bryne ví, že něco skrývá. "No, můj pane, některý lidi, co jsem s nima mluvil, říkali, že některý z těch bělokabátníků včera se moc vyptávali. Na holku, co na ni sedl popis týhle Mary. Chtěli vědět, kdo je a kam šla. Nějak tak. Slyšel jsem, že se o ni začali vážně zajímat potý, co zjistili, že odešla. Jestli po ní jdou, tak by ji mohli pověsit dřív, než ji najdem. Když budou mít moc práce s tím, aby ji chytili, tak se nejspíš nebudou moc vyptávat, aby zjistili, jestli je opravdu temná družka. Nebo kvůli čemu že to po ní jdou."
Bryne se zamračil. Bělokabátníci? Co můžou chtít děti Světla od Mary? Nikdy neuvěří, že je to temná družka. Ale zase viděl v Caemlynu viset jednoho mladíka s dětskou tvářičkou, temného druha, který v ulicích učil děti o slávě Temného - Velikého pána Temnoty, tak ho nazýval. Ten mládenec jich za tři roky devět zabil, aspoň tolik bylo odhaleno, když se zdálo, že by ho mohly udat. Ne. To děvče není žádná temná družka, na to klidně vsadím krk. Bělokabátníci podezírali snad každého. A jestli si vzali do hlavy, že utekla z Lugardu, aby se jim vyhnula...
Pobídl Běžníka do klusu. Klabonosý kaštanový valach nebyl ohnivý, ale měl výdrž a odvahu. Druzí dva koně ho brzy dohonili. Když jeho společníci viděli, jakou má náladu, neříkali nic.
Asi dvě míle od Lugardu zahnul Bryne do dubového a kalinového houští. Tady se na mýtince pod hustými, rozložitými dubovými větvemi utábořil zbytek jeho mužů. Hořelo tu ještě několik ohýnků, z nichž však nestoupal téměř žádný dým. Využívali každé příležitosti, aby si mohli uvařit teplý čaj. Někteří podřimovali. Spánek byla další věc, k níž si starý voják nikdy nenechal ujít příležitost.
Ti, co byli vzhůru, probudili ostatní a všichni k němu vzhlédli. Bryne tam jen chvíli seděl na koni a prohlížel si je. Šedé vlasy a holé lebky a vrásčité tváře. Přesto však byli stále tvrdí a schopní, ale i tak... Byl hlupák, když riskoval cestu do Murandy jen proto, že se potřeboval dozvědět, proč jedna žena

porušila přísahu. Když po ní možná jdou i bělokabátníci. Nedalo se určit, kam až se dostanou, než skončí. Kdyby se vrátil teď, netrvalo by ani měsíc, než znovu spatří Korské Prameny. Pokud pojede dál, mohla honba docela dobře skončit až u Arythského oceánu. Měl by tyto muže, a sebe, odvést domů. Měl by. Neměl právo je žádat, aby se pokoušeli vyrvat ty dívky z rukou bělokabátníků. Měl by přenechat Maru bělokabátnické spravedlnosti.
"Pojedeme na západ," oznámil a muži začali okamžitě vstávat, hasit ohně čajem a přivazovat kotlíky k sedlům. "Budeme si muset pospíšit. Chci je chytit v Altaře, jestli to půjde, ale pokud ne, tak se nedá říci, kam až nás to zavede. Mohli byste navštívit Jehannan nebo Amador nebo Ebú Dar, než skončíme." Zasmál se. "Jestli pojedeme až do Ebú Daru, zjistíte, jak tvrdí jste. Jsou tam taverny, kde by šenkýřky stáhly Illiánce z kůže a bělokabátníka pro legraci narazily na kůl."
Muži se zasmáli hlasitěji, než si vtip zasloužil.
"S tím si hlavu lámat nebudem, můj pane," chichotal se Thad a strkal cínový pohárek do sedlové brašny. Tvář měl vrásčitou jako pomačkanou vydělanou kůži. "No, slyšel jsem, že ses jednou srazil se samotnou amyrlin, a -" Jar Silvin ho kopl do kotníku a stařík se prudce otočil k mladšímu muži - šedovlasému, ale přesto mladšímu - se zaťatou pěstí. "Pročs to udělal, Silvine? Chceš skončit s rozbitou hlavou, nebo jenom - Co?" Výhružné a zamračené pohledy, které po něm Silvin a někteří další vrhali, konečně uhodily na správnou strunu. "Oh. Aha, no jo." Náhle se plně věnoval prohlídce podpínky na sedle, ale nikdo se už nesmál.
Bryne se přinutil uvolnit. Už bylo načase přenést se přes minulost. Jenom to, že žena, s níž se dělil o postel - a víc, jak si myslíval - jenom to, že se na něj tato žena dívala, jako by ho vůbec neznala, ještě nebyl důvod, aby přestal vyslovovat její jméno. Jenom to, že ho vyhostila z Caemlynu pod hrozbou smrti za to, že jí poskytl radu, kterou jí přísahal poskytnout... Jestli se s tímhle urozeným pánem Gaebrilem, co se tak najednou objevil v Caemlynu, dostane do nějaké kaše, tak už to nebyla jeho věc. Řekla mu hlasem vyrovnaným a chladným jako ledová plocha, že jeho jméno již nesmí být v paláci nikdy proneseno, že jen jeho dlouhá služba jí zabránila, aby ho za velezradu poslala na popravčí špalek. Za velezradu! Potřeboval zvednout náladu, zvlášť jestli se z tohohle vyklube dlouhá štvanice.
Přehodil nohu přes vysokou hrušku svého sedla, vytáhl fajfku a váček na tabák a fajfku si pečlivě nacpal. Hlavička byla vyřezaná do tvaru hlavy divokého býka, jenž měl jako obojek Růžovoukorunu Andoru. Po tisíc let to byl znak rodu Bryneů. Síla a odvaha ve službách královen. Potřeboval novou fajfku. Tahle byla už stará.
"Nevyšel jsem z toho tak dobře, jak jste nejspíš slyšeli." Sehnul se dolů a jeden z mužů mu podal větvičku připálenou od ohně, pak se narovnal a zabafal z fajfky. "Bylo to asi před třemi lety. Amyrlin konala pouť. Do Cairhienu, Tearu, Illianu a skončila v Caemlynu, před návratem do Tar Valonu. V té době jsme měli potíže s murandskými hraničními pány - jako obvykle." Zazvučel smích. Všichni si odsloužili nějakou dobu na murandské hranici. "Poslal jsem sem dolů pár gardistů, aby Muranďany postavili do latě a vysvětlili jim, komu patří ovce a krávy na naší straně hranice. Nikdy by mě nenapadlo, že se o to amyrlin začne zajímat." Její pozornost tedy rozhodně upoutal. Přípravy na cestu ještě probíhaly, ale pomaleji.
"Siuan Sanche a Elaida se zavřely s Morgasou -" Tak, teď řekl její jméno znovu, a ani to nebolelo. "- a když vyšly ven, Morgasa byla napůl jako bouřkový mrak a z očí jí šlehaly blesky, a napůl jako desetiletá holčička, kterou přivedli před matku, protože ukradla pár koláčků. Je to tvrdá ženská, ale mezi Elaidou a amyrlin..." Potřásl hlavou a oni se zasmáli. Pozornost Aes Sedai byla jednou z věcí, které urozeným pánům a vladařům rozhodně nezáviděli. "Nařídila mi, abych z hranice s Murandy okamžitě odvolal všechny oddíly. Požádal jsem ji, aby to se mnou probrala v soukromí, a Siuan Sanche po mně hned skočila. Před polovinou dvora mě seřvala jako čerstvýho rekruta. Říkala, že jestli nedokážu udělat, co se mi řekne, tak se hodím leda na návnadu rybám." Musel ji prosit od odpuštění, než s ním skončila - přede všemi, za to, že se snažil dělat to, co přísahal, že bude dělat - ale to nebylo nutné dodávat. Na konci si dokonce nebyl jist, zda by nechala Morgasu, aby mu setla hlavu, nebo by to udělala sama.
"To musela chtít chytit pěkně velkou rybu," zasmál se kdosi, a ostatní se přidali.
"Konečný výsledek byl ten," pokračoval Bryne, "že ze mě stáhla kůži a gardisti dostali rozkaz stáhnout se z hranice. Takže jestli ode mě čekáte, že vás v Ebú Daru budu chránit, tak si pamatujte, že podle mého

názoru by ty šenkýřky pověsily amyrlin na slunce uschnout hned vedle nás." Muži zařvali smíchy.
"Zjistil jsi někdy, kvůli čemu to všechno bylo, můj pane?" chtěl vědět Joni.
Bryne zavrtěl hlavou. "Nějaká záležitost Aes Sedai, nejspíš. Ony takovým, jako jste vy, neřeknou, co mají za lubem." To si také vysloužilo pár uchechtnutí.
Nasedali s hbitostí, která odporovala jejich létům. Někteří nejsou o nic starší než já, pomyslel si suše. Jsem příliš starý, abych se honil za hezkýma očima, mladýma tak, že by mohly patřit mé dceři, pokud ne vnučce. Chci jenom vědět, proč porušila přísahu, řekl si důrazně. Jenom to.
Zvedl ruku a dal signál, aby vyrazili na cestu. Zamířili k západu a zanechávali za sebou zvířený prach. Budou muset jet hezky rychle, aby je dohonili. Ale chytit je rozhodně chtěl. V Ebú Daru nebo v Jámě smrti, on si je najde.

KAPITOLA TŘINÁCTÁ

Malý pokojík v Sieně

Elain se držela v kočáru kymácejícím se na kožených závěsech a snažila se nevšímat Nyneivina kyselého obličeje naproti. Závěsy byly roztažené i přes štiplavý prach, který občas dovnitř zanesl závan větru. Větřík odnášel aspoň část pozdně odpoledního horka. Kolem ubíhaly nízké zalesněné pahorky. Lesy občas přerušovaly krátké pásy obdělané půdy. Pár mil od cesty stálo na vrcholku kopce panské sídlo v amadicijském stylu, mohutné kamenné základy deset sáhů vysoké, se složitou dřevěnou nadstavbou se spoustou ozdobných balkonků a s červenou taškovou střechou. Kdysi by bylo stavení celé z kamene, ale bylo tomu již mnoho let, kdy urození pánové v Amadicii naposled potřebovali kamenné pevnosti, a královské zákony nyní vyžadovaly jen dřevěné stavby. Žádný vzbouřený pán by proti králi dlouho

nevydržel. Ovšem, děti Světla byly z tohoto zákona vyňaty. Vlastně se na ně nevztahovalo značné množství amadicijských zákonů. Elain se musela učit i zákony a zvyky jiných zemí, když byla malá.
Na vzdálených kopcích se také objevovala pole, z nichž již byla sklizena úroda, jako hnědé záplaty na zeleném suknu, a lidé na nich pracující vypadali jako mravenci. Všechno vypadalo suché. Jeden blesk by zažehl oheň, který by mohl spálit celé legue. Ale blesky znamenaly déšť, a těch pár obláčků na obloze bylo příliš vysoko a byly řídké, aby z nich mohlo pršet. Elain nedbale napadlo, zda by dokázala vyvolat déšť. Naučila se počasí hodně ovládat. Přesto to pořád bylo dost těžké, když se muselo začínat z ničeho.
"Nenudí se má paní?" ozvala se kysele Nyneiva. "Podle toho, jak má paní civí do kraje - a má paní se dívá pěkně svrchu - mám dojem, že má paní chce cestovat rychleji." Sáhla nad hlavu, otevřela malou záklopku a křikla: "Rychleji, Tome. Nehádej se! Ty buď taky zticha, Juiline Chytači zlodějů! Řekla jsem rychleji!"
Dřevěná záklopka s prásknutím zapadla, ale Elain přesto slyšela, jak Tom hlasitě bručí. Nejspíš nadával a klel. Nyneiva na muže poštěkávala celý den. Po chvíli zapráskal bič a kočár vyrazil kupředu ještě rychleji a kymácel se tak silně, že obě ženy na zlatým brokátem potažených sedadlech nadskakovaly. Když Tom povoz zakoupil, brokát byl pečlivě zbaven prachu, ale polstrování již dávno ztvrdlo. Přesto, jak už byla omlácená, Nyneiva zatínala zuby tak, že bylo jasné, že nehodlá Toma požádat, aby znovu zpomalil, hned poté, co mu přikázala, aby jel rychleji.
"Prosím, Nyneivo," řekla Elain. "Já -"
Druhá žena ji uťala. "Cítí se má paní nepohodlně? Vím, že urozený paní jsou zvyklý na pohodlí, na takový věci, o kterejch ubohá komorná nemůže nic vědět, ale má paní se určitě chce dostat do nejbližšího města dřív, než se setmí. Aby mé paní mohla její komorná naservírovat večeři a uložit mou paní do postele?" Zuby jí cvakly, když se sedadlo zvedlo a setkalo se s jejím právě klesajícím pozadím, a ona se na Elain zlobně zamračila, jako by to byla její chyba.
Elain si ztěžkla povzdechla. Nyneiva zcela chápala důvody, tam v Mardecinu. Urozená paní nikdy necestuje bez komorné, a dvě urozené paní by nejspíš měly dvě. Pokud by neoblékly Toma nebo Juilina do šatů, znamenalo to, že to musí být jedna z nich. Nyneiva chápala, že Elain ví víc o tom, jak se má chovat urozená paní. Elain to nanesla velmi jemně a Nyneiva obvykle poznala, co je rozumné, když to slyšela. Obvykle. Ale to bylo tam, v dílně paní Macurové, poté, co nalily obě ženy jejich vlastním odporným lektvarem.
Když odjeli z Mardecinu, putovali až do půlnoci, kdy dorazili do malé vísky se zájezdním hostincem, kde vytáhli hostinského z postele a pronajali si dva mrňavé pokojíky s úzkými postelemi, vstali před rozedněním a hnali se dál, přičemž se jim podařilo o pár mil vyhnout Amadoru. To bylo včera. Žádného z nich by na první pohled nikdo nepovažoval za někoho jiného, než za koho se vydával, ale nikomu se nechtělo projíždět velkým městem plným bělokabátníků. V Amadoru stála pevnost Světla. Elain slyšela povídat, že v Amadoru kraluje král, ale vládne tu Pedron Niall.
Potíže začaly včera večer na místě zvaném Bellon na břehu blátivého potoka, velkolepě nazvaného řeka Gaen, asi dvacet mil od hlavního města. Hostinec U Bellonského brodu byl větší než ten první a paní Alfarová, hostinská, nabídla urozené paní Morelin soukromou jídelnu, což Elain nemohla dost dobře odmítnout. Paní Alfarová si byla jistá, že jedině komorná urozené paní Morelin, Nana, umí své paní správně posloužit. Urozené paní chtějí mít všechno správně, říkala paní hostinská, a taky by to tak mít měly, a její děvčata prostě nebyla na urozené paní zvyklá. Nana bude vědět přesně, jak chce urozená paní Morelin rozestlat postel, a připraví správně i hezkou koupel po horkém dni. Seznam věcí, které Nana udělá pro svou paní správně, byl nekonečný.
Elain si nebyla jistá, jestli takové zacházení amadicijská šlechta očekává, nebo jestli paní Alfarová prostě chce všechnu práci hodit na cizinčinu služebnou. Elain se snažila Nyneivu ušetřit, ale ona říkala "jak si přeješ" a "má paní je velmi zvláštní" stejně často jako hostinská. Elain by pak vypadala jako husa, nebo aspoň jako podivínka, kdyby naléhala. A oni se přece snažili nepřitahovat nevhodnou pozornost.
Dokud byli v Bellonu, Nyneiva se na veřejnosti chovala jako dokonalá komorná urozené paní. V soukromí to ale bylo něco jiného. Elain si přála, aby se prostě obrátila do sebe, místo aby ji pořád otloukala o hlavu tu komornou urozené paní z Morny. Její omluvy se setkávaly s "má paní je příliš

laskavá", nebo je Nyneiva prostě ignorovala. Už se jí znovu neomluvím, řekla si v duchu aspoň popadesáté. Ne za něco, co není moje chyba.
"Tak mě napadlo, Nyneivo." Svírajíc visící řemen, se Elain cítila jako míček v dětské hře zvané v Andoru skočka, kdy se snažíte co nejvíckrát odrazit barevnou vlněnou kouli od pálky. A Elain také nehodlala prosit, aby kočár zpomalil. Vydrží to stejně dlouho jako Nyneiva. Ta ženská je tak umíněná! "Chci se dostat do Tar Valonu a zjistit, co se děje, ale -"
"Má paní přemýšlela? Mou paní musí z tý námahy bolet hlava. Udělám mé paní moc dobrej čaj z ostropysku a červenejch sedmikrásek, hned jak -"
"Mlč, Nano," řekla Elain klidně, ale důrazně. Dokonale přitom napodobila svou matku. Nyneivě spadla brada. - "Jestli se budeš takhle mračit a tahat za cop, můžeš klidně jet na střeše se zavazadly." Nyneiva přidušeně vykvíkla a snažila se promluvit, ale nedokázala ze sebe vypravit ani slovo. Velmi uspokojivé.
"Občas si zřejmě myslíš, že jsem pořád malé dítě, ale to ty se chováš jako malá. Neprosila jsem se tě, abys mi myla záda, ale byla bych se s tebou musela poprat, abych tě zastavila. A nezapomeň, že jsem ti na oplátku nabídla, že je umyju já tobě. A nabídla jsem ti, že budu na přistýlce spát já. Ale ty sis tam vylezla a odmítla jsi slézt. Tak se přestaň mračit. Jestli chceš, budu v příštím hostinci dělat komornou já."
Nejspíš by to byla pohroma. Nyneiva by na Toma křičela před lidmi nebo by někomu dala jednu za ucho. Ale Elain byla ochotná podstoupit cokoliv za trochu klidu. "Můžeme zastavit hned teď a převléci se za stromy."
"Vybraly jsme šaty, co ti padnou," zamumlala po chvíli druhá žena. Znovu otevřela poklop a křikla: "Zpomal! Copak nás chceš zabít? Chlapi hloupí!"
Jak kočár rozumně zpomalil, nahoře zavládlo naprosté ticho, ale Elain by se byla vsadila, že spolu oba muži hovoří. Urovnala si vlasy, jak jen zvládla bez zrcátka. Ještě ji pokaždé ohromilo, když se do nějakého podívala a uviděla ty černé vrkoče. Zelené hedvábí také potřebovalo pořádně vykartáčovat.
"Na cos to myslela, Elain?" zeptala se Nyneiva. Na tvářích měla karmínové skvrny. Aspoň že věděla, že má Elain pravdu, ale to, že ustoupila, byla jediná omluva, kterou byla ochotná poskytnout.
"Spěcháme do Tar Valonu, ale víme, co nás vlastně ve Věži čeká? Jestli amyrlin opravdu vydala takové rozkazy... Nemůžu tomu uvěřit a nerozumím tomu, ale nehodlám jen tak nakráčet do Věže, dokud nebudu vědět, oč se jedná. Jen hlupák strčí ruku do dutého stromu, aniž by věděl, co je uvnitř.'"
"Lini byla docela moudrá ženská," zabručela Nyneiva. "Mohly bychom zjistit víc, kdybych našla na dveřích viset vzhůru nohama další svazek žlutejch květin, ale do tý doby bychom se měly chovat tak, jako by Věž ovládaly černý adžah."
"Paní Macurová už určitě poslala Narenwin dalšího holuba. S popisem tohohle kočáru a šaty, které jsme vzaly, a nejspíš i Toma a Juilina."
"S tím se nedá nic dělat. Tohle by se nestalo, kdybychom tolik nelelkovaly v Tarabonu. Měli jsme použít loď." Elain jen hleděla na ten obviňující tón, ještě že měla Nyneiva tolik cti, aby se znovu začervenala.
"No, už se stalo. Moirain zná Siuan Sanche. Třeba by se Egwain mohla zeptat -"
Kočár náhle prudce zastavil a hodil Elain dopředu na Nyneivu. Když se Elain snažila vymotat a odstrčit od sebe Nyneivu, slyšela řičení zmítajících se koní.
Elain objala saidar a vystrčila hlavu z okénka - a pravý zdroj s úlevou propustila. Bylo to něco, co nejednou viděla projíždět Caemlynem. V odpoledních stínech na velké mýtině vedle cesty tábořil kočovný zvěřinec. V jedné kleci, zabírající celou zadní část vozu, podřimoval velký lev s černou hřívou, zatímco jeho dvě družky přecházely v jiné. Třetí klec byla otevřená a před ní jakási žena nechávala dva černé medvědy s bílými tlamami balancovat na velkých červených míčích. V jiné kleci bylo něco, co vypadalo jako velký chlupatý kňour, až na to, že zvíře mělo příliš špičatý čenich a pracky s dlouhými drápy. Elain věděla, že pochází z Aielské pustiny a jmenuje se capar. V dalších klecích byla další zvířata a ptáci s peřím jasných barev, ale na rozdíl od zvěřinců, které viděla, tenhle cestoval také s lidskými účinkujícími. Dva muži spolu žonglovali se stuhami omotanými obručemi a čtyři akrobaté cvičili stojíce jeden druhému na ramenou ve vysoké věži. Nějaká žena krmila tucet psů, kteří na její povel chodili po zadních a metali salta. Elain netušila, k čemu to je.
Ale koně se nezačali plašit a vzpínat a koulet očima bez ohledu na to, co Tom prováděl s opratěmi, kvůli tomuhle. Elain lvy sama cítila, ale koně třeštili oči na tři obrovská šedá zvířata s vrásčitou kůží. Dvě byla

vysoká jako kočár, s velkýma ušima a velkými zakřivenými kly po stranách dlouhého nosu, jenž jim visel až k zemi. Třetí bylo menší než koně, i když nejspíš vážilo zrovna tolik, a nemělo kly. Mládě, usoudila Elain. To malé škrábala za uchem těžkým zahnutým bodcem žena se světlými vlasy. Elain taková zvířata viděla již dřív. A nečekala, že je ještě někdy uvidí.

Z tábora vyšel vysoký tmavovlasý muž a i v tomhle vedru měl na sobě červený hedvábný plášť, jímž mávl, když se klaněl. Vypadal hezky, měl pěkně tvarované nohy a obojího si byl dobře vědom. "Odpusť, má paní, že tito obří kňouro-koně poděsili tvá zvířata." Když se narovnal, kývl na dva své muže, aby pomohli koně uklidnit, pak se zarazil, zahleděl se na ni a zamumlal: "Přestaň mi bušit, srdce." Bylo to právě tak hlasité, aby Elain pochopila, že to měla zaslechnout. "Jsem Valan Luca, má paní, a ukazuji neobyčejné. Tvá přítomnost mě zcela ohromila." Znovu se uklonil, ještě vybraněji než předtím.

Elain si vyměnila pohled s Nyneivou a zachytila stejný pobavený úsměv, o němž věděla, že je i na jejích rtech. Muž plný sebevědomí, tenhle Valan Luca. Jeho muži očividně koně uklidňovat uměli moc dobře. Zvířata sice ještě frkala a podupávala, ale oči už neměli tak vyvalené jako předtím. Tom a Juilin civěli na podivná zvířata skoro stejně jako koně.

"Kňouro-koně, mistře Luco?" prohodila Elain. "Odkudpak pocházejí?"

"Obří kňouro-koně, má paní," zněla odpověď, "z bájné Shary, kde jsem osobně vedl výpravu do divočiny plné podivných civilizací a zvláštních věcí, abych je chytil. Velmi rád bych ti o všem povyprávěl. O obřích lidech, dvakrát větších než ogier." Mával rukama, aby to ukázal. "O bytostech bez hlavy. O ptácích dost velkých, aby unesli dorostlého býka. O hadech, kteří dokážou polknout člověka. O městech postavených z pevného zlata. Sestup, má paní, a já ti o tom povyprávím."

Elain nepochybovala, že Luca by rád zaujal sám sebe vlastními vyprávěnkami, ale rozhodně pochybovala, že tato zvířata pocházejí ze Shary. Například Mořský národ neviděl ze Shary víc než hradbami obehnané přístavy, kam jedině směli cizinci vstoupit. Nikoho, kdo se kdy vydal za tyto hradby, už nikdy nikdo nespatřil. A pak s Nyneivou viděly podobná zvířata ve Falme během seanchanského vpádu. Seanchané je používali jak k práci, tak v bitvě.

"Myslím, že ne, mistře Luco," sdělila mu.

"Tak dovol, ať ti něco předvedeme," řekl muž rychle. "Jak vidíš, nejsme jen tak nějaký kočovný zvěřinec, ale něco zcela nového. Soukromé představení. Akrobati, žongléři, cvičená zvířata, nejsilnější muž světa. Dokonce i ohňostroje. Máme s sebou ohňostrůjce. Jsme na cestě do Ghealdanu a zítra zmizíme na křídlech větru. Ale pár penízků -"

"Má paní řekla, že ne," vložila se do toho Nyneiva. "Svý peníze může utratit za lepší věci, než koukáním na zvířata." Vlastně sama držela jejich měšce železnou pěstí a váhavě utrácela jen za to, co nutně potřebovali. Zřejmě si myslela, že by všude měly být stejné ceny jako u nich ve Dvouříčí.

"Proč chcete jet do Ghealdanu, mistře Luco?" zeptala se Elain. Nyneiva vždycky něco vyhrotila a nechala ji, aby to urovnala. "Slyšela jsem, že tam mají velké potíže. Slyšela jsem, že vojsko nedokázalo zničit toho muže, co si říká prorok a co pořád káže o Draku Znovuzrozeném. Určitě se nechcete dostat do potíží."

"Je to velmi přehnané, má paní. Velmi přehnané. Tam, kde je hodně lidí, tam se chtějí bavit. A kde se chtějí lidé bavit, je moje představení vždycky vítané." - Luca zaváhal a přistoupil blíž ke kočáru. Když vzhlédl Elain do očí, přelétl mu po tváři rozpačitý výraz. "Má paní, pravdou je, že bys mi prokázala velkou laskavost, kdybys mi dovolila pro tebe uspořádat představení. Totiž jeden kňouro-kůň způsobil menší potíže ve městě dál po silnici. Byla to nehoda," dodal spěšně, "to tě ujišťuji. Jsou to mírní tvorové. Vůbec nejsou nebezpeční. Ale lidé v Siendě mi odmítají dovolit vystupovat, nebo dokonce tam vstoupit... No, všechny peníze jsem utratil, abych zaplatil škody a pokuty." Trhl sebou. "Zvlášť na pokuty. Kdybys mi dovolila vystoupit před tebou - za pár penízků, vážně - označil bych tě za patronku vystoupení, kamkoliv bychom ve světě zavítali, a šířili slávu tvé štědrosti, má paní...?"

"Morelin," řekla Elain. "Urozená paní Morelin z rodu Samared." S novými vlasy se mohla vydávat za Cairhieňanku. Neměla čas podívat se na jeho vystoupení, i když jindy by ho s potěšením zhlédla, a taky mu to řekla, dodávajíc: "Ale trochu ti přece pomohu, jestli nemáš peníze. Dej mu něco, Nano, ať mu to pomůže na cestě do Ghealdanu." Poslední, co chtěla, bylo, aby "šířil slávu jejího jména", ale pomáhat chudým a lidem v nesnázích byla povinnost, před níž nehodlala couvat, pokud měla možnost, ani v cizí

zemi.
Nyneiva s vrčením vylovila měšec od pasu a sáhla dovnitř. Vyklonila se z kočáru natolik, aby mohla Lucovi vtisknout mince přímo do dlaně. Muž se zatvářil ohromeně, když řekla: "Kdybys měl slušnou práci, nemusel bys žebrat. Jeď dál, Tome!"
Tomův bič zapráskal a Elain to odhodilo zpátky na sedadlo. "Nemusela jsi být tak hrubá," řekla. "Ani tak prudká. Kolik jsi mu dala?"
"Stříbrný groš," opáčila Nyneiva klidně a vracela měšec zpátky do opasku. "A víc, než si zaslouží."
"Nyneivo," zasténala Elain. "Ten člověk si asi myslí, že jsme si z něj udělaly legraci."
Nyneiva odfrkla. "S těmi rameny by ho slušná práce nezabila."
Elain mlčela, i když nesouhlasila. Ne úplně. Práce by tomu muži jistě neublížila, ale ona si nemyslela, že by se tu dala nějaká najít. Podle mě by sice mistr Luca nepřijal žádnou práci, která by mu nedovolila nosit tu pláštěnku. Ale kdyby se o tom zmínila, Nyneiva by se s ní nejspíš začala hádat - když jemně poukázala na věci, které Nyneiva neznala, ta ji byla schopná obvinit z toho, že se chová nadutě nebo ji poučuje - a Valan Luca rozhodně nestál za další rozmíšku tak brzy potom, co urovnala tu předchozí.
Stíny se dloužily, když konečně dorazili do Siendy, poměrně velké vesnice s kamennými domy s doškovými střechami a dvěma hostinci. Ten první, U královského kopiníka, měl zející díru v místě, kde bývaly přední dveře, a dav čumilů sledoval dělníky, kteří to spravovali. Možná se "kňouro-koni" pana Lucy nelíbilo znamení, nyní opřené vedle díry, na němž byl vyobrazen útočící voják se skloněným kopím. Znamení zřejmě bylo strženo.
Kupodivu bylo v davu ve špinavých ulicích ještě víc bělokabátníků než v Mardecinu, mnohem víc, a kromě toho ještě další vojáci, muži v osnířích s kbelcovými helmy, kteří měli na modrých pláštích hvězdu a bodlák Amadicie. Nedaleko musela být posádka. Královi muži a bělokabátníci se zřejmě vůbec neměli v lásce. Buď kolem sebe obcházeli, jako by muži v nesprávných barvách neexistovali, nebo po sobě vrhali vyzývavé pohledy, jen jen že netasili meče. Někteří z mužů v bílých pláštích měli za slunečním kotoučem na pláštích rudou pastýřskou hůl. Ruka Světla, tak si říkali, ruka, která hledá pravdu, ale všichni ostatní jim říkali tazatelé. Od těch se drželi dál dokonce i ostatní bělokabátníci.
Vcelku to stačilo, aby se Elain sevřel žaludek. Avšak světla nezbývala víc než hodina, pokud tolik, a to ani teď, v pozdním létě. I kdyby jeli půl noci dál, neměli zaručeno, že pak najdou další hostinec, a jet dál takhle pozdě by mohlo přilákat pozornost. Kromě toho měli dnes důvod zastavit brzy.
Elain si vyměnila pohled s Nyneivou a druhá žena po chvíli kývla a řekla: "Musíme zastavit."
Když kočár zastavil před zájezdním hostincem U světla pravdy, Juilin seskočil, aby otevřel dvířka, a Nyneiva čekala s uctivým výrazem na tváři, aby mohla Elain pomoci dolů z kočáru. Bleskla však po Elain úsměvem. Zřejmě zase neupadne do mrzutého mračení. Kožený tlumok, který měla přehozený přes rameno, vypadal trochu podezřele, ale ne příliš, aspoň v to Elain doufala. Teď, když Nyneiva znovu získala zásobičku bylin a mastí, nehodlala je pustit z dohledu.
Při prvním pohledu na znamení hostince - zlaté slunce s paprsky jako to, které děti nosily na svých pláštích - zatoužila po tom, aby si "kňouro-koně" vybrali tento dům, místo toho druhého. Aspoň za sluncem nebyla pastýřská hůl. Polovina mužů v šenku měla sněhobílé pláště a přilbice měli položené na stolech před sebou. Elain se zhluboka nadechla a ovládla nutkání otočit se na patě a utéci.
Nebýt těch vojáků, byl by to příjemný hostinec, s vysokým stropem z trámů a tmavým leštěným deštěním. Nařezané zelené větévky zdobily studené výklenky dvou velkých krbů a z kuchyně se do šenku nesla vůně dobrého jídla. Služebné v bílých zástěrách se všechny tvářily vesele, jak tak pobíhaly mezi stoly s podnosy naloženými vínem, pivem a jídlem.
Příjezd urozené paní způsobil v takové blízkosti hlavního města menší pozdvižení. Nebo to třeba bylo kvůli sídlu místního pána. Pár mužů k ní vzhlédlo, avšak víc si jich se zájmem obhlíželo "komornou", i přesto, že je Nyneivin vážný, ba zachmuřený výraz, když si uvědomila, že civí na ni, zahnal zpátky k vínu. Nyneiva si zřejmě myslela, že když se na ni muž podívá, páše tím zločin, i když jí nic neřekne, ani se nedívá chlípně. Elain vzhledem k tomu občas napadlo, proč asi nenosí méně slušivé šaty. Hrozně se nadřela, aby ty prosté šedé šaty druhé ženě dokonale padly. Nyneiva byla s jehlou beznadějná, když přišlo na jemnou práci.
Hostinská, paní Jharenová, byla kyprá žena s dlouhými šedivými kudrnami, hřejivým úsměvem a

pátravýma tmavýma očima. Elain tušila, že by rozpoznala odřený lem či splasklý měšec i na deset kroků. Ony prohlídkou očividně prošly, protože hostinská udělala hluboké pukrle a doširoka roztáhla šedé sukně, a dlouze je vítala, přičemž chtěla vědět, zda se urozená paní ubírá z nebo do Andoru.
"Z," odpověděla Elain s mdlou povýšeností. "Bály ve městě byly velmi zábavné a král Ailron je tak hezký, jak se povídá, což u králů nebývá obvyklé, ale musím se vrátit na své panství. Chci pokoj pro sebe a pro Nanu a něco pro lokaje a kočího." Když si vzpomněla na Nyneivu a přistýlku, dodala: "Musíme mít dvě postele. Potřebuji mít Nanu u sebe, a když bude mít jenom přistýlku, bude mne budit chrápáním." Nyneivin uctivý výraz dostal trhliny - naštěstí jenom maličké - ale byla to docela pravda. Hrozně chrápala.
"Ovšem, má paní," přitakala kyprá hostinská. "Mám přesně to, co potřebujete. Ale vaši muži budou muset spát dole ve stáji na seníku. Jak sama vidíš, máme tu docela plno. Skupina vandráků přivedla do města nějaká hrozná zvířata a jedno z nich skoro zničilo Královského kopiníka. Ubohý Sim přišel o víc než půlku hostí, a všichni přišli sem." Úsměv paní Jharenové byl spíš spokojený než soucitný. "Mám ale jeden pokoj volný."
"Určitě bude stačit. Když mi pošleš lehkou večeři a vodu na mytí, myslím, že se odeberu hned nahoru." Za okny bylo pořád vidět sluneční světlo, ale ona si půvabně dala ruku před ústa, jako by potlačovala zívnutí.
"Ovšem, má paní. Jak si přeješ. Tudy."
Paní Jharenová si zřejmě myslela, že musí Elain bavit celou cestu, co ji vedla na druhé poschodí. Celou dobu žvatlala o tom, jak nacpaný hostinec je a jaký to je zázrak, že má volný pokoj, o vandrácích s jejich zvířaty a jak je vyhnali z města a ještěže se jich zbavili, o všech šlechticích, kteří za ta léta přebývali v jejím podniku, dokonce tu jednou byl i sám velící kapitán dětí Světla. No, teprve včera tudy prošel hledač Valerského rohu na cestě do Tearu, kde prý Tearský Kámen padl do rukou nějakého falešného Draka, a není to hrozná odpornost, že muži dokážou dělat takové věci? "Doufám, že ho nikdy nenajdou." Šedé kudrny se jí zavlnily, jak zavrtěla hlavou.
"Valerský roh?" zeptala se Elain. "Proč ne?"
"No, má paní, jestli ho najdou, bude to znamenat, že se blíží Poslední bitva. Že se Temný osvobozuje." Paní Jheranová se zachvěla. "Světlo dej, ať roh nikdy nenajdou. Pak by nemohlo dojít k Poslední bitvě, ne?" Na tak zvláštní logiku se nedalo nijak odpovědět.
Ložnice byla útulná, i když ne úplně přecpaná. Dvě úzké postele s pruhovanými přehozy stály vedle okna vedoucího na ulici a mezi nimi a kolem bíle omítnutých stěn se dalo tak tak projít. Vybavení doplňoval malý stolek s lampičkou a krabičkou s troudem mezi postelemi, květovaný koberec a stojan s umyvadlem a malým zrcátkem. Všechno bylo přinejmenším čisté a skvěle vyleštěné.
Hostinská natřásla polštáře, uhladila přehoz a oznámila jim, že v matracích je nejlepší husí peří a sluhové jí přinesou truhlice nahoru po zadním schodišti a všechno bude moc pěkné a v noci vane příjemný větřík, pokud si paní otevře okno a nechá dveře pootevřené. Jako by mohla spát s dveřmi otevřenými na veřejnou chodbu. Než se Elain podařilo dostat paní Jharenovou ven, dorazily dvě dívky v zástěrách s velkým modrým džbánem s vodou, z níž se kouřilo, a velkým lakovaným podnosem překrytým bílým plátýnkem. Pod látkou bylo na jedné straně vidět karafu na víno a dva poháry.
"Podle mě si myslela, že bychom mohly utéct ke Královskému kopiníkovi i s tou dírou," poznamenala Elain, když byly dveře pevně zavřené. Bylo tu právě tak dost místa pro ně a truhlice. "Nevím jistě, jestli bychom neměly."
"Já nechrápu," prohlásila Nyneiva napjatým hlasem.
"Ovšemže ne. Ale musela jsem něco říci."
Nyneiva si hlasitě odkašlala, ale řekla jen: "Jsem ráda, že jsem tak utahaná, že půjdu rovnou do postele. Kromě toho ločidla jsem v tom, co měla ta ženská Macurová v domě, nenašla nic na spaní."
Tom a Juilin museli jít celkem třikrát, aby nahoru přinesli všechny železem obité dřevěné truhlice, přičemž celou cestu brblali, jak už to muži dělávají, o tom, že je musejí vláčet nahoru po úzkém zadním schodišti. Když přitáhli první truhlici - ta měla závěsy ve tvaru listů a byly v ní skoro všechny jejich peníze a cennosti včetně zachráněných ter'angrialů - bručeli také, že musejí spát ve stájích, ale stačil jim jediný pohled na pokojík, vyměnili si pohledy a zavřeli pusu. Aspoň tedy přestali mluvit o tomhle.

"Půjdem se kouknout, co se dá zjistit v šenku," řekl Tom, když dovnitř nacpali poslední truhlici. Zůstalo právě dost místa, aby se dalo dojít k umyvadlu.
"A možná se trochu projdem po dědině," dodal Juilin. "Lidi mluví, když je na ulici tolik nepořádku, jako jsem cestou viděl."
"To bude dobře," prohlásila Elain. Tolik chtěli sami sebe přesvědčit, že dělají víc, než že jen vláčejí a nosí náklady. Tak tomu bylo i v Tanchiku - a samozřejmě také v Mardecinu - a může to tak být zase, ale tady těžko. "Buďte opatrní, ať se nedostanete do potíží s bělokabátníky." Muži si vyměnili dlouhý útrpný pohled, jako by je nikdy neviděla s potlučenými a krvácejícími obličeji poté, co se vydali pátrat po informacích, ale ona jim odpustila a usmála se na Toma. "Už se nemohu dočkat, až uslyším, co jste zjistili."
"Ráno," doplnila důrazně Nyneiva. Tak nápadně se odvracela od Elain, že se na ni mohla úplně klidně otevřeně mračit. "Jestli nás vyrušíte kvůli něčemu menšímu, než jsou trolloci, tak zjistíte, zač je toho loket."
Pohled, který mezi oběma muži přelétl, vydal za celé knihy - a Nyneivu to přimělo prudce zvednout obočí - ale když jim váhavě předala pár mincí, oni odešli s příslibem, že nechají ženy v klidu spát.
"Když si s Tomem nemůžu ani promluvit," začala Elain, když muži odešli, ale Nyneiva ji přerušila.
"Nedovolím jim, aby sem vrazili, když spím jenom v košili." Neohrabaně si rozepínala knoflíčky na zádech. Elain jí šla pomoci, ale Nyneiva ji zarazila: "To zvládnu. Ty mi vyndej prsten."
Elain si odfrkla a vykasala si suknice, aby mohla sáhnout do malého kapsáře, který si všila dospodu. Když se chce Nyneiva chovat popudlivě, ať si. Nebude na to odpovídat, ani když Nyneiva začne, znovu se svou tirádou. V kapsáři měla dva prsteny. Ten zlatý s Velkým hadem, který dostala, když povýšila mezi přijaté novicky, nechala v kapsáři a vyndala ten kamenný.
Byl posetý tečkami a proužky červené, modré a hnědé barvy, byl na prst příliš velký, byl zploštělý a navíc zkroucený. Sice to bylo zvláštní, ale prsten měl jen jednu hranu. Když jste jeli prstem po hraně prstenu, obkroužili jste ho zevnitř i zvenčí a vrátili se zase na místo, odkud jste začali. Byl to ter'angrial, a tento umožňoval přístup do Tel'aran'rhiodu i někomu, kdo neměl nadání jako Egwain a Aielanky chodící ve snu. Bylo jen třeba, aby se člověku při spánku dotýkal holé kůže. Na rozdíl od dvou ter'angrialů, které sebraly černým adžah, nebylo při používání tohoto nutné usměrňování. Pokud Elain věděla, mohl by ho použít i muž.
Nyneiva, pouze ve lněné košili, navlékla prsten na kožený řemínek k Lanovu pečetnímu prstenu a vlastnímu prstenu s Velkým hadem, zavázala konečky a znovu si řemínek dala kolem krku. Pak si lehla do postele. Opatrně zastrčila prsteny za košili a položila si hlavu na polštář.
"Už je čas, aby se tam Egwain a moudré dostaly?" zeptala se Elain. "Nikdy neumím vypočítat, kolik je v Pustině hodin."
"Je čas, pokud se tam nevydala dřív, což by neudělala. Moudré ji drží na krátkým vodítku. Z dlouhodobýho hlediska jí to jenom prospěje. Vždycky byla hrozně umíněná." Nyneiva otevřela oči a podívala se na ni - na ni! - jako by to platilo i o Elain.
"Nezapomeň Egwain říct, aby Randovi vyřídila, že na něj myslím." Nehodlala dovolit, aby ta ženská začala hádku. "Pověz jí, ať... ať mu řekne, že ho miluji, a jen jeho." Tak. Bylo to venku.
Nyneiva vyvrátila oči opravdu dost urážlivým způsobem. "Jestli to chceš," řekla suše a zavrtala se do polštářů.
Když začala druhá žena dýchat pomalu a pravidelně, Elain přistrčila ke dveřím truhlici, posadila se na ni a čekala. Čekání vždy nesnášela. Nyneivě by jedině patřilo, kdyby odešla do šenku. Tom tam nejspíš ještě bude a... A nic. Měl být jejím kočím. Napadlo ji, zda Nyneiva přemýšlela i o tomhle, než souhlasila, že bude dělat komornou. S povzdechem se opřela o dveře. Opravdu nenáviděla čekání.

KAPITOLA ČTRNÁCTÁ

Setkání

Účinky prstenového ter'angrialu Nyneivu už nelekaly. Byla na místě, na něž myslela, když již již usínala, ve velké komnatě v Tearu zvané Srdce Kamene, v mohutné pevnosti zvané Tearský Kámen. Pozlacené stojací lampy nebyly zapálené, ale odnikud a odevšad jako by sem proudilo bledé světlo, prostě tady bylo, všude kolem ní, a ztrácelo se ve stínech v dálce. Aspoň tu nebylo horko. V Tel'aran'rhiodu nikdy nebylo horko ani zima.
Do všech stran se táhly řady silných krevelových sloupů a vysoký klenutý strop někde nahoře se ztrácel v matných stínech spolu s pozlacenými lustry visícími na zlatých řetězech. Světlé dlažební kameny pod jejíma nohama byly ošlapané. Vznešení páni Tearu sem přicházeli - v bdělém světě, samozřejmě - jedině když to vyžadovaly jejich zvyky či zákon, ale přicházeli sem již od Rozbití světa. Uprostřed pod kopulí byl Callandor, na pohled jiskřící meč vyrobený z křišťálu, z poloviny zaražený do kamenné podlahy. Přesně jak ho tu Rand zanechal.
Nyneiva se ke Callandoru nepřibližovala. Rand tvrdil, že kolem něj s pomocí saidínu upředl pasti, pasti, které žádná žena nemohla spatřit. Nyneiva tušila, že budou hnusné - i ti nejlepší muži dokázali být hnusní, když se snažili být rafinovaní - hnusné a namířené právě tak proti ženě jako proti muži, který by mohl použít tenhle sa'angrial. Chtěl ho chránit proti ženám z Věže stejně jako proti Zaprodancům. Kromě Randa samotného ten, kdo by se dotkl Callandoru, by mohl zemřít, nebo něco ještě mnohem horšího. Takhle to chodilo v Tel'aran'rhiodu. To, co existovalo v bdělém světě, existovalo i zde, i když obráceně to nefungovalo vždy. Svět snů, neviděný svět, odraz bdělého světa, i když někdy dosti pokřivený odraz, a možná i odraz dalších světů. Verin Sedai Egwain vyprávěla, že ze světů je utkán určitý vzor, z toho skutečného tady i z dalších, právě tak jako tkanivo lidských životů vytváří vzor věků. Tel'aran'rhiod se jich dotýká všech, i když jen pár lidí do něj může náhodně vstoupit, aniž by si to uvědomovali, ve vlastních světských snech. Pro tyto snílky to byly nebezpečné chvíle, i když se to nikdy nedozvěděli, pokud neměli zvlášť velkou smůlu. Další skutečností Tel'aran'rhiodu bylo, že to, co se snílkovi stalo tady, stalo se mu i v bdělém světě. Zemřít ve světě snů znamenalo zemřít doopravdy.
Nyneiva měla jakýsi nepříjemný pocit, že ji ze šera mezi sloupy někdo neustále sleduje, ale to jí starosti nedělalo. Nebyla to Moghedien. Jenom si ty oči představuju. Tady nejsou žádní pozorovatelé. Řekla jsem Elain, aby si jich nevšímala, a teď tady... Moghedien by tu rozhodně dokázala víc, než se jenom dívat. Přesto si přála, aby byla dost nahněvaná a mohla usměrňovat. Ne že by byla samozřejmě vylekaná. Jenom nebyla rozzlobená. Vůbec nebyla vyděšená.
Pokroucený kamenný prsten byl lehký, jako by se jí snažil vyjet z košile, což jí připomnělo, že má na sobě pouze ji. Jakmile pomyslela na oblečení, měla na sobě šaty. Tohle byl trik Tel'aran'rhiodu, který se jí líbil. V některých případech nebylo ani nutné usměrňování, protože tady mohla dělat věci, o nichž pochybovala, že by je i s pomocí jediné síly zvládla Aes Sedai. Nebyly to však šaty, které čekala, ne z pevného dvouříčského sukna. Vysoký límec lemovaný jaerecruzskou krajkou jí končil těsně pod bradou, ale světle žluté hedvábí ji halilo do záhybů, které jí lnuly k tělu tak, že víc odhalovaly, než skrývaly. Kolikrát nazvala tarabonské šaty, podobné těmhle, neslušnými, když je nosila, aby splynula s okolím v Tanchiku? Zdálo se jí, že si na ně zvykla víc, než si uvědomovala. Prudce se zatahala za cop, jak se hněvala, že nechala své myšlenky zatoulat, a nechala šaty, jak byly. Roucho možná nebylo takové, jaké chtěla, ale nebyla přece žádná ulekaná dívčina, aby kvůli tomu vyskakovala a kvílela. Šaty jsou šaty. Bude je mít, až dorazí Egwain, ať už ji bude tentokrát provázet kterákoliv moudrá, a jestli některá z nich řekne slovíčko... Nepřišla jsem sem dřív, abych tady sama se sebou blábolila o šatech!
"Birgitte?" Odpovědělo jí jen mlčení, a ona zvedla hlas, i když by to nemělo být nutné. Na tomhle místě

by právě tato žena měla slyšet své jméno, i kdyby byla na druhé straně světa. "Birgitte?"
Ze sloupoví vyšla žena s klidnýma modrýma očima a pyšnou sebedůvěrou, a zlaté vlasy měla spletené do dlouhého copu mnohem složitějšího, než nosila Nyneiva. Její krátký bílý kabátek a široké spodky ze žlutého hedvábí, nabrané u kotníků nad nízkými botami s podpatky, byly součástí oděvu, který se nosil před víc než dvěma tisíci lety a který si žena oblíbila. Šípy v toulci u boku vypadaly jako stříbrné, stejně jako luk, jejž nesla v ruce.
"Je s tebou Gaidal?" zeptala se Nyneiva. Obvykle byl blízko Birgitte a Nyneivu znervózňoval, když odmítal vzít na vědomí její přítomnost, a zlobně se mračil, když s ní Birgitte mluvila. Byl to trochu šok, když poprvé potkala Gaidala Caina a Birgitte - dávno mrtvé hrdiny spojené v tolika příbězích a bájích - v Tel'aran'rhiodu. Ale, jak sama Birgitte říkala, kde jinde by měli hrdinové, připoutaní ke kolu času a čekající na své znovuzrození, čekat, než ve snu? Ve snu, který existuje tak dlouho jako kolo času. To jest, Birgitte a Gaidal Cain a Rogoš Orlozraký a Artuš Jestřábí křídlo a všichni ostatní, které povolá Valerský roh zpět do boje v Tarmon Gai'donu.
Birgittin cop zavířil, jak zlatovláska zavrtěla hlavou. "Už jsem ho nějakou dobu neviděla. Myslím, že ho kolo opět vetkalo do života. Vždycky to tak je." V jejím hlase se mísilo jak očekávání, tak starosti. Měla-li Birgitte pravdu, tak se někde ve světě narodil chlapeček, ubrečené dítko, které nemá nejmenší tušení o tom, kdo je, a přesto předurčeno k dobrodružstvím, která dají vznik novým pověstem. Kolo vetkávalo hrdiny do vzoru, jak bylo potřeba, aby vzor vytvarovali, a když zemřeli, vrátili se zpátky sem, aby tu dál čekali. Tohle znamenalo být připoután ke kolu. Noví hrdinové mohli být připoutáni také, muži i ženy, jež jejich udatnost a činy vynesly vysoko nad obyčejné lidi, ale pokud byl někdo jednou ke kolu připoután, bylo to navždy.
"Jak dlouhý čas ti zbývá?" zeptala se Nyneiva. "Určitě pár let." Birgitte byla vždy svázána s Gaidalem, byli spolu spojováni v jednom příběhu za druhým, věk po věku, v dobrodružství a romanci, které nenarušilo dokonce ani kolo času. Birgitte se vždy narodila až po Gaidalovi, rok, pět či deset let, ale pokaždé až po něm.
"To já nevím, Nyneivo. Čas tady není jako čas v bdělém světě. Mně to připadá, že jsem se s tebou setkala naposled před deseti dny, a s Elain den předtím. Kolik to bylo pro tebe?"
"Čtyři dny a tři," zamumlala Nyneiva. S Elain si chodily popovídat s Birgitte, jak nejčastěji mohly, i když to nemohly provádět příliš často, když s Tomem a Juilinem tábořili venku a v noci pak všichni drželi hlídky. Birgitte si skutečně pamatovala válku síly, alespoň po dobu jednoho lidského života, i Zaprodance. Zvláště Moghedien.
"Chápeš, Nyneivo? Tok času tady se může také hodně posouvat. Mohou uplynout měsíce, než se znovu narodím, nebo dny. Tady, pro mne. V bdělém světě mohou do mého narození přejít celé roky."
Nyneiva jen s námahou potlačila rozmrzelost. "Tak to nesmíme plýtvat tím časem, co nám zbývá. Vidělas někoho z nich, co jsme se neviděly?" Nebylo třeba říkat koho.
"Příliš mnoho. Lanfear je v Tel'aran'rhiodu samozřejmě každou chvíli, ale viděla jsem i Rahvina, Sammaela a Graendal. Taky Demandreda. A Semirhage." Poslední jméno Birgitte pronesla napjatým tónem. Dokonce ani Moghedien, která ji nenáviděla, jí viditelně neotřásla, ale Semirhage byla něco jiného.
Nyneiva se zachvěla také - zlatovlasá žena jí o ní hodně pověděla - a uvědomila si, že má na sobě silný vlněný plášť s hlubokou kapuci, aby si mohla zakrýt tvář. Zrudla a nechala plášť zmizet.
"Nikdo z nich tě ale neviděl?" ujišťovala se úzkostlivě. Birgitte byla mnoha způsoby zranitelnější než ona sama, i přesto, že se v Tel'aran'rhiodu velmi dobře vyznala. Nikdy neuměla usměrňovat, každý ze Zaprodanců by ji mohl zničit, jako by zašlápl mravence, aniž by zakolísal při chůzi. A kdyby byla zničena tady, tak už by se nikdy znovu nenarodila.
"Nejsem tak nezkušená - ani tak hloupá - abych to dopustila." Birgitte se opřela o stříbrný luk. V pověstech se pravilo, že s tímto lukem a stříbrnými šípy vůbec nikdy neminula. "Mají starosti sami se sebou, ne s někým jiným. Viděla jsem Rahvina a Sammaela, Graendal a Lanfear, jak se neviděni kradou za těmi druhými. A Demandred a Semirhage je sledovali také. Tolikrát jsem je neviděla od té doby, co byli osvobozeni."
"Mají něco v pácu." Nyneiva si v rozmrzelém znechucení skousla ret. "Ale co?"

"To ještě nevím, Nyneivo. Za války Stínu neustále kuli pikle, a stejně často proti sobě jako společně proti někomu jinému, ale jejich práce nikdy nevěstila pro svět, bdělý i snový, vůbec nic dobrého."
"Zkus to zjistit, Birgitte. Teda pokud to dokážeš bezpečně. Nic neriskuj." Tvář druhé ženy se nezměnila, ale Nyneiva měla dojem, že to Birgitte pobavilo. Ta hloupá ženská brala nebezpečí na stejně lehkou váhu jako Lan. Přála si, aby se mohla zeptat na Bílou věž, na to, co by mohla plánovat Siuan, ale Birgitte bdělý svět neviděla, ani se ho nemohla dotknout, aniž byla povolána rohem. Jenom se snažíš vyhnout tomu, nač se chceš doopravdy zeptat! "Vidělas Moghedien?"
"Ne." Birgitte si povzdechla. "Ale ne proto, že bych ji nehledala. Obvykle dokážu najít kohokoliv, kdo ví, že je ve světě snů. Je to takový pocit, jak vlnky, šířící se od nich vzduchem. Nebo se to možná šíří od jejich vědomí. Vážně to nevím. Jsem voják, ne učenec. Buď do Tel'aran'rhiodu od té doby, co jsi ji porazila, nevstoupila, nebo..." Zaváhala a Nyneiva jí chtěla zabránit, aby řekla to, o čem věděla, že přijde, ale Birgitte byla příliš silná, aby se vyhýbala nepříjemným možnostem. "Nebo ví, že ji hledám. Ona se dokáže schovat. Pavoučice jí neříkají pro nic za nic." Tohle totiž moghedien znamenalo ve věku pověstí. Maličkého pavoučka, který tká své sítě na tajných místech, a jeho jed je dost silný, aby ve vteřině zabil.
Nyneiva, jež si náhle ty neviděné oči uvědomila až příliš dobře, se silně zachvěla. Neroztřásla se. Jen se zachvěla, netřásla se. Přesto se v duchu upínala na tenké tarabonské roucho, jinak by se najednou ocitla ve zbroji. Dost velké rozpaky jí působilo, pokud se jí takové věci přiházívaly, když byla sama, ale mnohem větší by u ní vyvolalo, došlo-li by k tomu pod chladným modrým pohledem ženy dost chrabré, aby se hodila ke Gaidalu Cainovi.
"Dokážeš ji najít, i když chce zůstat schovaná, Birgitte?" Žádala o hodně, jestli Moghedien věděla, že po ní někdo jde. Bylo to jako hledat lva ve vysoké trávě jenom s klackem v ruce.
Druhá žena nezaváhala. "Možná. Zkusím to." - Potěžkala svůj luk a dodala: "Už musím jít. Nechci riskovat, že mě uvidí ostatní, až přijdou."
Nyneiva jí položila ruku na loket, aby ji ještě zastavila. "Pomohlo by to, kdybys mi dovolila, abych jim to řekla. Tak bych mohla říct to, cos mi pověděla o Zaprodancích, Egwain a moudrým, a ony by to mohly vyřídit Randovi. Birgitte, on se přece musí dozvědět -"
"Dala jsi mi slovo, Nyneivo." Ty jasně modré oči byly nepoddajné jako led. "Příkazy praví, že nesmíme nikomu prozradit, že sídlíme v Tel'aran'rhiodu. Už jsem jich porušila spoustu jen tím, že se bavím s tebou, natož že ti pomáhám, protože nemohu stát stranou a dívat se, jak bojuješ se Stínem - já v té bitvě bojovala víc lidských životů, než se pamatuji - ale budu dodržovat co nejvíc nařízení, jak jen to půjde. Musíš svůj slib dodržet."
"Jasně že to udělám," zabručela Nyneiva rozhořčeně, "pokud bys mě ho nezbavila. A já tě žádám, abys -"
"Ne."
A Birgitte byla pryč. Jednu chvíli Nyneivina ruka spočívala na bílém rukávci, vzápětí tam byl jen vzduch. V duchu Nyneiva probrala těch pár nadávek, které odposlechla od Toma a Juilina, takové, kvůli kterým by vyplísnila Elain, že je vůbec poslouchá, natož používá. Nemělo smysl volat Birgitte znovu. Nejspíš by nepřišla. Nyneiva jenom doufala, že odpoví příště, až ona nebo Elain zavolají. "Birgitte! Dodržím svůj slib, Birgitte!"
Tohle určitě slyšela. Třeba bude při příštím setkání vědět něco nového o tom, co provádí Moghedien. Nyneiva skoro doufala, že ne. Pokud ano, tak by to znamenalo, že Moghedien se Tel'aran'rhiodem opravdu plíží.
Ženská hloupá! "Když se nedíváš po hadech, nesmíš si stěžovat, jestli tě nějaký uštkne." Skutečně by se velice ráda setkala s tou Elaininou Lini.
Prázdnota ohromné komnaty na ni doléhala, všechny ty velké leštěné sloupy a pocit, že ji z šera mezi nimi někdo sleduje. Kdyby tam někdo opravdu byl, Birgitte by to byla věděla.
Uvědomila si, že si uhlazuje hedvábné roucho na bocích, a aby se odpoutala od očí, které tam nebyly, soustředila se na šaty. Lan ji poprvé spatřil v dobrých dvouříčských plátěných, a když jí vyznal lásku, měla na sobě jednoduché šaty s prostou výšivkou, ale ona si přála, aby ji viděl v něčem takovém, co měla na sobě právě teď.

Objevilo se vysoké stojací zrcadlo a odráželo její obraz, jak se obracela sem a tam, dokonce se ohlížela přes rameno. Žluté záhyby jí lnuly k tělu a naznačovaly všechno, co zakrývaly. Ženský kroužek v Emondově Roli by ji odtáhl na soukromý rozhovor, vědma nevědma. Přesto však byly velmi krásné. Tady, o samotě, si mohla přiznat, že si víc než zvykla na nošení něčeho podobného na veřejnosti. Líbilo se ti to, plísnila se. Jsi stejná opovážlivka, jaká se vyklubala z Elain! Ale byly tak krásné. A možná ani ne tak neslušné, jak vždycky tvrdila. Neměly výstřih někam po pupík, jako například nosívala první z Mayene. No, možná Berelain nenosila výstřih až tak hluboký, ale pořád ho měla mnohem hlubší, než vyžadovala slušnost.
Zaslechla i něco o tom, co často nosívají domanské ženy. A ty dokonce i Taraboňanky nazývaly neslušnými. S tímto pomyšlením se žluté záhyby změnily ve zvlněné kanýry s úzkým pásem setkaným ze zlata. A látka byla tak tenká. Nyneiva zrudněla. Velice tenká. Ještě trochu, a byly by průsvitné. Tohle roucho rozhodně víc než jen naznačovalo. Kdyby ji Lan spatřil v tomhle, nemohl by žvanit o tom, že jeho láska k ní je beznadějná a že jí nedá vdovské šaty jako zásnubní dar. Jediný pohled, a zahořela by mu krev v žilách. Udělal by –
"Co to, pod Světlem, máš na sobě, Nyneivo?" zeptala se Egwain velmi pohoršeným tónem.
Nyneiva nadskočila, otočila se, a když stála čelem k Egwain a Melain - musela to být Melain, i když ostatní moudré by nebyly o moc lepší - zrcadlo bylo pryč a ona na sobě měla tmavé vlněné dvouříčské šaty, dost silné i pro největší zimu. Pokořená stejně tolik, že se nechala překvapit jako ostatními věcmi - bylo to hlavně kvůli tomu, že se lekla - změnila šaty okamžitě, bez přemýšlení, zpátky do pavučinového domanského šatu, a stejně rychle zpátky do žlutých tarabonských záhybů.
Zahořely jí tváře. Nejspíš ji teď považují za úplnou husu. A navíc se to stalo před Melain. Moudrá byla krásná, s dlouhými rudozlatými vlasy a jasnýma zelenýma očima. Ne že by jí za mák záleželo, jak ta ženská vypadá. Ale Melain byla také při poslednímsetkání s Egwain a utahovala si z ní kvůli Lanovi. Nyneiva kvůli tomu ztratila trpělivost. Egwain tvrdila, že si z ní neutahovala, aspoň žádná Aielanka by to za něco takového nepovažovala, ale Melain skládala poklony Lanovým ramenům, jeho rukám a očím. Jaké právo má ta zelenooká kočka dívat se Lanovi na ramena? Ne že by Nyneiva v nejmenším pochybovala o jeho věrnosti. Ale byl to muž, a daleko od ní, a Melain byla přímo tam a... Důrazně si zakázala takhle myslet.
"Je Lan -?" Měla pocit, že jí obličej hoří plamenem. Copak nedokážeš ovládat vlastní jazyk, ženská? Ale ona si nedovolí - nemůže - ustoupit, ne, když je tu Melain. Egwainin pobavený úsměv byl už tak dost špatný, jenže Melain se navíc odvážila zatvářit chápavě. "Je v pořádku?" Snažila se o chladný výraz, ale znělo to napjatě.
"Je v pořádku," řekla Egwain. "Dělá si starosti, jestli jseš v pořádku ty."
Nyneiva dlouze vydechla, aniž si uvědomila, že předtím zadržuje dech. Pustina byla nebezpečné místo i bez takových, jako byl Couladin se svými Shaidy, a ten chlap nevěděl, co je to opatrnost. Takže on si dělá starosti o její bezpečí? Copak si ten hlupák myslí, že se o sebe nedokáže postarat?
"Konečně jsme se dostali do Amadicie," vykládala rychle v naději, že to zahladí. Nejdřív si pustím pusu na špacír a pak vzdychám! Ten chlap mě připravil o rozum! - Z tváří ostatních se nedalo poznat, jestli uspěla. "Ve vesnici jménem Sienda východně od Amadoru. Všude jsou bělokabátníci, ale žádnej se na nás nepodívá podruhý. Starosti si musíme dělat s ostatníma." Před Melain si musela dávat pozor - trošičku tu a tam poupravit pravdu - ale pověděla jim o Rondě Macurové a její podivné zprávě a o tom, jak se je snažila omámit. Snažila, protože se před Melain nedokázala přimět k tomu, aby přiznala, že ta ženská uspěla. Světlo, co to dělám? Egwain jsem ještě v životě nezalhala!
Údajný důvod, návrat uprchlé přijaté, rozhodně nemohla uvést, ne před jednou z moudrých. Ony si myslely, že jsou s Elain hotové Aes Sedai. Ale musela Egwain nějak sdělit pravdu. "Mohlo by to mít něco společnýho s nějakým komplotem v Andoru, ale Elain, ty a já máme pár věcí společnejch, Egwain, a já myslím, že bychom si měly dávat pozor stejně jako Elain." Dívka pomalu přikývla. Vypadala ohromeně, což by také měla, ale zřejmě pochopila. "Je dobře, že měl ten čaj nějakou divnou příchuť, a já ji začala podezírat. Představ si to, zkoušet nacpat ločidlo do někoho, kdo zná byliny tak dobře jako já."
"Plány v plánech," zamumlala Melain. "Velký had je pro Aes Sedai, myslím, dobré znamení. Jednou možná omylem spolknete samy sebe."

"Máme taky novinky," řekla Egwain.
Nyneiva neviděla důvod, proč Egwain tolik spěchá. Rozhodně té ženské nedovolím, aby mě nalákala, a já se přestala ovládat. A rozhodně se nerozčílím kvůli tomu, že uráží Věž. Odtáhla ruku od copu. To, co Egwain chtěla říci, jí hněv vyhnalo z hlavy.
Že Couladin překročil Páteř světa, bylo jistě vážné, a to, že se Rand vydal za ním, bylo neméně důležité. Rand spěchal k průsmyku Jangai, pochodoval od prvního světla do setmění, a Melain říkala, že tam brzy dorazí. Podmínky v Cairhienu byly dost špatné i bez války mezi Aiely na jeho území. Rand bude mít na krku novou aielskou válku, pokud se pokusí prosadit svůj šílený plán. Šílený. Zatím jistě ne. Musel si nějak udržet duševní zdraví.
Jak je to dlouho, co sis dělala starosti, jak ho ochránit? pomyslela si hořce. A teď jenom chceš, aby vydržel v pořádku do Poslední bitvy. Ne jen z tohoto důvodu, ale taky z tohoto důvodu. Byl tím, čím byl. Světlo mě spal, jsem stejně špatná jako Siuan Sanche a všechny ostatní!
Šokovalo ji však nejvíc to, co Egwain vyprávěla o Moirain. "Ona ho poslouchá!" vydechla Nyneiva nevěřícně.
Egwain důrazně přikývla, v té směšné aielské loktuši. "Poslední noc se pohádali - ona se ho snažila přesvědčit, aby za Dračí stěnu nechodil - a on jí nakonec řekl, ať odejde, dokud se neuklidní. Ona se tvářila, jako by si chtěla spolknout jazyk, ale udělala to. Aspoň se další hodinu držela stranou."
"Není to správné," ozvala se Melain a pevně si přitáhla loktuši. "Muži nemají právo přikazovat Aes Sedai, stejně jako moudrým. Ani Car'a'carn ne."
"To teda rozhodně nemají," souhlasila Nyneiva, a hned se musela plácnout přes pusu, aby sama na sebe nezazírala s otevřenými ústy. Co mně záleží na tom, jestli ji nutí tancovat, jak píská? Ona nás nechávala tancovat na svou notu až příliš často. Ale nebylo to správné. Já se nechci stát Aes Sedai, jenom se naučit víc o léčení. Chci zůstat tím, čím jsem. Ať jí klidně rozkazuje! Ale stejně to nebylo správné.
"Aspoň s ní teď mluví," řekla Egwain. "Předtím se celý naježil, když se k němu přiblížila na tři sáhy. Nyneivo, každej den je víc a víc nafoukanej."
"Tenkrát, když jsem si ještě myslela, že budeš po mně vědmou," sdělila jí Nyneiva suše,, jsem tě naučila, jak nafuky propíchnout, až splasknou. Nejlepší pro něj bude, když to uděláš ty, i kdyby se zatím proměnil v největšího býka na pastvině. Nejspíš proto, že jím je. Mně se zdá, že králové - a královny - se dokážou chovat jako pěkní šašci, když zapomenou, čím jsou, a jednají jako to, kým jsou, ale vůbec nejhorší je, když si pamatují jenom to, čím jsou, a zapomenou, kým jsou. Většina by potřebovala někoho, kdo by měl na práci jedině to, aby jim připomínal, že jedí, potí se a brečí stejně jako kterejkoliv sedlák."
Melain si přeskládala loktuši zdánlivě nejistá, zda má souhlasit, či nikoliv, ale Egwain řekla: "Zkusím to, ale on občas zřejmě vůbec není při smyslech, a když je, obvykle je tak nadutej, že se s tím nedá nic dělat."
"Udělej, co půjde. Pomáhat mu zůstat sám sebou je asi to nejlepší, co pro něj kdo může udělat. Pro něj a pro zbytek světa."
Po tomhle následovalo ticho. S Egwain se rozhodně nerady bavily o tom, že se Rand nakonec může zbláznit, a Melain se to nelíbilo o nic víc.
"Musím ti říct ještě něco důležitýho," pokračovala po chvíli. "Myslím, že Zaprodanci mají něco za lubem."
Nebylo to to stejné, jako by jí řekla o Birgitte. Podala to tak, jako by Lanfear a ostatní viděla sama. Popravdě byla Moghedien jediná, koho by poznala na pohled, a možná i Asmodeana, i když toho zahlédla jenom jednou a z dálky. Doufala, že ani jednu nenapadne se zeptat, jak ví, kdo je kdo, nebo proč si myslí, že by se kolem mohla plížit Moghedien. Ve skutečnosti tohle problémy vůbec nezpůsobilo.
"Ty se potuluješ po světě snů?" Melaininy oči byly jako dva střípky zeleného ledu.
Nyneiva před ní pohledem neuhnula ani přesto, že Egwain lítostivě vrtěla hlavou. "Jinak bych mohla těžko zahlídnout Rahvina a ty ostatní, ne?"
"Aes Sedai, víš tak málo a zkoušíš toho tolik. Neměla ses naučit ani těch pár kousků, které umíš. Já sama občas lituji, že jsme souhlasily s těmito schůzkami. Necvičené ženě by neměl být přístup do Tel'aran'rhiodu vůbec umožněn."
"Sama jsem si nacvičila mnohem víc věcí, než jste mě kdy naučily." Nyneiva s námahou mluvila chladným

tónem. "Naučila jsem se sama usměrňovat a nechápu, proč by to s Tel'aran'rhiodem mělo být jiný." Tohle ji nepřiměl vyslovit jen umíněný hněv. Opravdu se sama naučila usměrňovat, ale aniž věděla, co vlastně dělá, a navíc jen částečně. Než se ocitla v Bílé věži, občas někoho vyléčila, ale aniž si to uvědomovala, dokud jí to Moirain nedokázala. Její učitelky v Bílé věži říkaly, že proto potřebuje být rozzlobená, aby mohla usměrňovat. Že si tu schopnost sama před sebou utajila, neboť se jí bála, a tím hluboko zanořeným strachem se dokáže prodrat jen vztek.
"Takže ty jsi jedna z těch, kterým Aes Sedai říkají divoženky." V posledním slově byl náznak čehosi, ale ať už to bylo opovržení, či lítost, Nyneivě se to rozhodně nelíbilo. Toto oslovení bylo ve Věži zřídkakdy lichotivé. Ovšem, mezi Aiely žádné divoženky nebyly. Moudré, které mohly usměrňovat, našly jednu každou dívku s vrozenou jiskrou tohoto umění, tedy ty, které by dříve nebo později rozvinuly schopnost usměrňovat, i když by se to nesnažily naučit. Také tvrdily, že najdou každou dívku s jiskrou, která by mohla usměrňovat, pokud by ji to někdo naučil. Žádná aielská dívka nezemřela, když se to snažila naučit sama. "Znáš nebezpečí, které hrozí, když se učíš ovládnout jedinou sílu bez vedení, Aes Sedai. Nemysli si, že nebezpečí snu je menší. Je zrovna tak velké, a možná větší pro ty, kdo sem zavítají nepoučeni."
"Jsem opatrná," prohlásila Nyneiva. Nepřišla sem, aby ji poučovala tahle sluncovlasá aielská liška. "Vím, co dělám, Melain."
"Nevíš nic. Jsi stejně tvrdohlavá jako tahle, když k nám přišla." Moudrá Egwain věnovala úsměv, který ve skutečnosti vypadal laskavě. "My jsme ale zkrotily její přehnanou neposlušnost, a ona se teď učí rychle. I když má pořád mnoho chyb." Egwainin potěšený úsměv pohasl. Nyneiva tušila, že poslední větu dodala Melain právě kvůli tomu, jak se Egwain zazubila. "Jestli se chceš toulat ve snu," pokračovala Aielanka, "přijď k nám. My zkrotíme tvůj zápal a zároveň tě to naučíme."
"Já krotit nepotřebuju, děkuju pěkně," odpověděla Nyneiva se zdvořilým úsměvem.
„Aan'allein zemře v den, kdy se dozví, že jsi mrtvá."
Nyneivě projel srdcem ledový nůž. Aan'allein bylo aielské jméno pro Lana. Jeden muž to znamenalo ve starém jazyce, nebo Samotný muž nebo Muž, který je celým národem. Přesný překlad ze starého jazyka byl často velice složitý. Aielové k Lanovi, k muži, který odmítal vzdát svou válku proti Stínu, nepříteli, jenž zničil jeho národ, cítili velkou úctu. "Bojuješ pěkně špinavě," zamumlala rozhořčeně.
Melain zvedla obočí. "My snad bojujeme? Pokud ano, tedy věz, že je to bitva, v níž lze jen vyhrát, nebo prohrát. Pravidla zapovídající ublížit soupeři jsou dobrá jen pro hry. Chci, abys mi slíbila, že neuděláš ve snu nic, aby ses nás nejdřív nezeptala. Vím, že Aes Sedai nemohou lhát, proto chci, abys to takhle řekla."
Nyneiva zaskřípala zuby. Slova bylo lehké vyslovit. Nemusela je dodržet. Nebyla vázána třemi přísahami. Ale přiznala by tím, že má Melain pravdu. Nevěřila tomu a nehodlala to říci.
"Ona nic neslíbí, Melain," ozvala se nakonec Egwain. "Když se začne tvářit takhle zabejčeně, nevylezla by z domu, ani kdybys jí ukázala střechu v plamenech."
Nyneiva obdařila zlostným zamračením i ji. Zabejčeně, no teda! Když ona jedině odmítla nechat se postrkovat jako hadrová panenka.
Po chvíli si Melain povzdechla. "No dobrá. Ale dobře si pamatuj, Aes Sedai, že v Tel'aran'rhiodu jsi jenom dítě. Pojď, Egwain. Musíme jít." Egwain přelétl po tváři pobavený úsměv, když se rozplývala.
Nyneiva si náhle uvědomila, že se její šaty změnily. Byly změněny. Moudré věděly o Tel'aran'rhiodu dost na to, aby dokázaly měnit věci na druhých stejně jako na sobě. Teď měla Nyneiva na sobě bílou jupku a tmavou sukni, ale na rozdíl od žen, které právě zmizely, její sukně končila kus nad koleny. Boty a punčochy byly pryč a vlasy měla rozdělené do dvou copů nad ušima a propletené žlutými stuhami. Vedle jejích bosých nohou seděla hadrová panenka s vyřezávaným a namalovaným obličejem. Nyneiva si uvědomila, že skřípe zuby. Tohle se už jednou stalo, a ona z Egwain vypáčila, že takhle Aielové oblékají malé holčičky.
Vztekle se znovu převlékla do tarabonského hedvábí - tentokrát ještě přiléhavějšího - a do panenky kopla. Ta kus poodlétla a ještě ve vzduchu zmizela. Téhle Melain nejspíš padl Lan do oka. Aielové ho zřejmě považovali za jakéhosi hrdinu. Vysoký límec se změnil v krajkový a v úzkém hlubokém výstřihu jí byly vidět klíční kosti. Jestli se na něj ta ženská jenom usměje...! Jestli on...! Náhle si uvědomila rychle klesající a spěšně se rozšiřující výstřih šatů a chvatně ho zase zvedla. Ne až nahoru, ale dost na to, aby se

nemusela červenat. Šaty teď měla tak těsné, že se nemohla ani pohnout. O to se taky postarala.
Tak ona měla žádat o dovolení, co? Chodit se doprošovat moudrých, než něco udělá? Copak neporazila Moghedien? V té chvíli byly dost ohromené, ale zřejmě na to už zapomněly.
Když nemůže použít Birgitte, aby zjistila, co se děje ve Věži, třeba existuje způsob, jak by to mohla provést sama.

KAPITOLA PATNÁCTÁ

Co se dá zjistit ve snu

Nyneiva v duchu opatrně vytvořila obraz amyrlininy pracovny, právě tak, jako si představila Srdce Kamene, než šla spát. Nic se nestalo, a Nyneiva se zamračila. Mělo by ji to odnést do Bílé věže, do místnosti, kterou si představila. Zkusila to znovu a představila si pokoj, jejž navštěvovala až příliš často, i když přitom bývala mnohem méně klidná.
Srdce Kamene se změnilo v pracovnu správkyně novicek, solidní, tmavým dřevem obloženou místnost s pevným nábytkem, který používala pokolení žen, jež zastávaly tento úřad. Když novicka spáchala takový přestupek, že to nespravily hodiny drhnutí podlah nebo uhrabávání cestiček navíc, byla poslána právě sem. Aby sem byla povolána přijatá novicka, musela spáchat horší přestupek, ale přesto sem šla, s těžkým srdcem, vědouc, že výsledek bude stejně bolestivý, možná i víc.
Nyneiva se nechtěla po místnosti rozhlížet - Sheriam ji při jejích častých návštěvách označila za schválně umíněnou - ale zjistila, že hledí do zrcadla visícího na stěně, kam se musely novicky, mladší i přijaté, dívat na své uplakané tváře, zatímco poslouchaly Sheriaminy přednášky o dodržování různých pravidel či prokazování náležité úcty nebo o čemkoliv dalším. Nyneiva měla vždycky problémy s dodržováním pravidel jiných či prokazováním náležité úcty. Docela slabé zbytky zlacení na vyřezávaném rámu prozrazovaly, že tu zrcadlo visí od stoleté války, pokud snad ne od Rozbití světa.
Tarabonské šaty byly nádherné, ale každý, kdo by ji zahlédl, by ihned pojal podezření. Dokonce i

domanské ženy se obvykle odívaly nenápadně, když navštívily Věž, a ona si neuměla představit nikoho, komu by se zdálo, že je ve Věži, pokud by se nechoval naprosto vzorně. Ne že by čekala, že tu potká někoho jiného než toho, kdo by se náhodou na pár chvil prosnil do Tel'aran'rhiodu. Před Egwain nebylo ve Věži ženy, která by dokázala bez pomoci vstoupit do světa snů, od Corianin Nedeal, což bylo už čtyři sta let. Na druhou stranu mezi ter'angrialy, ukradenými z Věže, které ještě zůstaly v rukou Liandrin a jejích spoluspiklenkyň, jich bylo jedenáct, které Corianin studovala. Dva další, jež byly na Corianině seznamu, ty dva, které měly s Elain v rukou, umožňovaly oba přístup do Tel'aran'rhiodu. Bylo tedy rozumné předpokládat, že to ty ostatní dělaly také. Byla jenom malá šance, že se Liandrin nebo některá z ostatních prosní zpátky do Věže, z níž uprchly, ale i tak malá šance byla příliš velká, když to znamenalo, že by ji to mohlo odvést od jejího úkolu. Navíc si nemohla být jistá, že ty ukradené ter'angrialy jsou všechny, které Corianin studovala. Záznamy o ter'angrialech, kterým nikdo nerozuměl, byly často mlhavé, a navíc další mohly docela dobře být v rukou černých adžah, které ještě zůstaly ve Věži.
Šaty se změnily úplně, nyní byly z bílé vlny, docela měkké, ale ne příliš kvalitní, a na lemu měly sedm barevných pruhů, jeden za každé adžah. Jestli zahlédne nějakou ženu, která po chvilce nezmizí, přenese se zpátky do Siendy, a ta žena si bude myslet, že to byla jenom jedna z přijatých, co se ve snu dotkla Tel'aran'rhiodu. Ne. Ne do hostince, ale přímo do Sheriaminy pracovny. Kterákoliv z nich by musela být černá adžah, a ona je, koneckonců, měla chytat.
Dokončila svůj převlek a náhle stiskla rudozlatý cop a zaškaredila se na Melaininu tvář v zrcadle. Tak tohle tedy byla žena, kterou by velice ráda předala Sheriam.
Pracovna správkyně novicek byla poblíž pokojů novicek, a v širokých, dlaždicemi vyložených chodbách se za umnými nástěnnými koberci a nezapálenými stojacími lampami občas něco mihlo. Na okamžíček se objevovaly vyděšené dívky celé v bílém šatu novicek. Sheriam se musela objevovat v nočních můrách značného počtu novicek. Nyneiva si jich nevšímala a spěchala dál. Ony nebyly ve světě snů dost dlouho, aby ji zahlédly, a pokud ano, považovaly by ji prostě za součást svého snu.
Do amyrlininy pracovny to bylo jen kousek nahoru po širokém schodišti. Když se přiblížila, náhle před ní stála Elaida se zpoceným obličejem v krvavě rudém šatu a se štólou amyrlinina stolce kolem ramen. Nebo to aspoň jako štóla amyrlinina stolce skoro vypadalo. Nebyl na ní žádný modrý pruh.
Elaida upřela tmavé oči na Nyneivu. "Já jsem amyrlin, dítě! Nevíš, jak mi prokázat úctu? Nechám tě od -" V půli slova zmizela.
Nyneiva vydechla. Elaida jako amyrlin. To tedy byla noční můra. Nejspíš je to její nejoblíbenější sen, pomyslela si suše. To bude dřív ve Věži sněžit, než by se ona kdy pozvedla tak vysoko.
Předpokoj vypadal docela tak, jak se pamatovala, se širokým stolem a židlí kronikářky za ním. U zdi stálo pár židlí pro Aes Sedai, jež chtěly hovořit s amyrlin. Mladší i přijaté novicky stály. Úhledně seřazené papíry na stole, převázané svitky a velké pergameny s pečetěmi a dopisy však vůbec nevypadaly na Leanu. Ne že by byla kronikářka nepořádná, právě naopak, ale Nyneiva si vždycky myslela, že na noc všechno uklidí.
Otevřela dveře do pracovny samotné, ale hned za dveřmi se zastavila. Nebylo divu, že se sem nedokázala prosnít. V místnosti nebylo nic tak, jak se pamatovala. Stál tu těžkopádně vyřezávaný stůl a vysoké, trůnu podobné křeslo. Liánami ovinuté stoličky byly rozestavené do dokonalého oblouku před stolem, žádná ani o coul posunutá mimo řadu. Siuan Sanche dávala přednost prostému vybavení, jako by předstírala, že je pořád jen dcerou rybáře, a měla tu jen jednu židli navíc, ne vždy však návštěvnici povolila ji použít. A ta bílá váza plná rudých růží, přesně naaranžovaných na podstavci jako památník. Siuan měla květiny ráda, ale dávala přednost barevné kytici, jako zmenšené louce plné kvítí. Nad ohništěm visívala prostá kresba rybářských člunů ve vysokém rákosí. Teď tu byly dva obrazy, z nichž jeden Nyneiva poznala. Rand, bojující se Zaprodancem, co si říkal Ba'alzamon, v oblacích nad Falme. Ten druhý, vlastně triptych, zpodobňoval scény, které nespojovalo nic, nač by si dokázala vzpomenout.
Dveře se otevřely a Nyneivě vylétlo srdce až do krku. Do místnosti vstoupila rusovlasá přijatá, kterou nikdy předtím neviděla, a zůstala na ni civět. Nezmizela. Právě když chtěla Nyneiva odskočit do Sheriaminy pracovny, rusovlasá žena řekla: "Nyneivo, jestli se Melain dozví, že používáš její obličej, udělá něco horšího, než že tě strčí do dětských šatů." A právě tak náhle tu stála Egwain v aielském oblečení.

"Skoro se mi z tebe zastavilo srdce," zamumlala Nyneiva. "Takže se moudré nakonec rozhodly, že tě nechají chodit, kam se ti zachce? Nebo je Melain za -"
"Měla by ses bát," štěkla Egwain a do tváří jí vystoupila barva. "Jsi husa, Nyneivo. Dítě hrající si ve stodole se svíčkou."
Nyneiva jen zírala s otevřenými ústy. Egwain spílá jí? "Poslouchej mě dobře, Egwain z al'Vereů. Tohle nesnesu od Melain, a nebudu to snášet -"
"Radši by sis to měla od někoho poslechnout, než se necháš zabít."
"Já -"
"Měla jsem ti ten kamennej prsten sebrat. Měla jsem ho dát Elain a říct jí, aby tě ho vůbec nenechala používat."
"Říct jí, aby ne -!"
"Copak si myslíš, že Melain přeháněla?" řekla Egwain vážně a zahrozila jí prstem skoro jako Melain. "To teda ne, Nyneivo. Moudré ti o Tel'aran'rhiodu říkaly čistou pravdu, ale ty si zřejmě myslíš, že to jsou hlupačky, co jenom mluví do větru. Máš se chovat jako dospělá žena, ne jako hloupá malá holka. Přísahám, že jestli jsi měla nějakej zdravej rozum, tak zřejmě zmizel jako dým ve větru. No, najdi ho, Nyneivo!" Hlasitě si odfrkla a upravila si loktuši na ramenou. "Zrovna teď se snažíš hrát s hezkýma plamínkama v krbu, ale jseš moc hloupá, aby sis uvědomila, že bys tam mohla spadnout."
Nyneiva na ni užasle civěla. Hádávaly se dosti často, ale Egwain se ji nikdy nepokusila seřvat jako malou holčičku, kterou chytila s prstem v nádobce s medem. Nikdy! Ty šaty. To bylo těmi šaty přijaté a tváří někoho jiného. Změnila se zpátky, šaty teď měla z dobrého modrého sukna, jaké často nosívala na schůzky ženského kroužku, a když chtěla srovnat vesnickou radu. Cítila se oděná do vší své staré autority vědmy. "Moc dobře vím, kolik toho nevím," prohlásila ledově, "ale tyhle Aiel -"
"Uvědomuješ si, že se můžeš prosnít do něčeho, z čeho se nedostaneš? Tady jsou sny skutečné. Jestli se necháš odnést do příjemného snu, mohl by tě lapit. Mohla by ses lapit sama. Až bys zemřela."
"Necháš -?"
"V Tel'aran'rhiodu jsou noční můry skutečné, Nyneivo."
"Necháš mě domluvit?" vybuchla Nyneiva. Nebo spíš se snažila vybuchnout. Bylo v tom příliš zoufalé prosby, aby se jí to líbilo. I trocha by byla příliš.
"Ne, to nenechám," prohlásila Egwain pevně. "Ne, dokud nebudeš chtít říct něco, co stojí za poslouchání. Říkala jsem noční můry, a myslela jsem noční můry, Nyneivo. Když má někdo noční můru, zatímco je v Tel'aran'rhiodu, je taky skutečná. A občas přežije i potý, co snílek odejde. Ty si to vůbec neuvědomuješ, že ne?"
Náhle Nyneivu za lokty popadly drsné ruce. S vytřeštěnýma očima se začala zmítat. Dva velcí, otrhaní muži ji zvedli do vzduchu. Jejich tváře byly zpola rozteklá hrůza obnaženého masa a ze slintajících rtů jim vyčnívala spousta ostrých, zažloutlých zubů. Snažila se je přinutit, aby zmizeli - když to dokázaly moudré, které chodily ve snu, tak může i ona - a jeden z nich jí rozerval předek šatů jako papír. Druhý ji drsnou, mozolnatou rukou popadl za bradu a otočil jí hlavu k sobě. Sklonil se k ní a otevřel ústa. Zda ji chtěl políbit, nebo kousnout, to Nyneiva nevěděla, ale raději by zemřela, než by něco z toho dovolila. Hrábla po saidaru a nenašla nic. Byla plná hrůzy, ne hněvu. Do tváří se jí zaryly dlouhé nehty a ruka ji pevně držela. Tohle nějak udělala Egwain. "Prosím, Egwain!" Bylo to zakvílení, a navíc byla Nyneiva příliš vyděšená, aby ji na tom záleželo. "Prosím!"
Muži - tvorové - zmizeli a Nyneiva tvrdě dopadla na podlahu. Chvíli se dokázala jenom třást a vzlykat. Spěšně napravila škody na šatech, ale škrábance od dlouhých nehtů jí na krku a hrudi zůstaly. Šaty bylo v Tel'aran'rhiodu snadné spravit, ale cokoliv se stalo lidské... Kolena se jí třásla tak silně, že měla co dělat, aby se udržela na nohou.
Zpola čekala, že ji Egwain utěší, a pro jednou by to ráda přijala. Ale druhá žena jen řekla: "Jsou tu i horší věci, ale noční můry jsou už tak dost zlý. Tyhle jsem udělala a zase zrušila já, ale i já jsem měla potíže s těma, co jsem našla. A tyhle jsem se nesnažila udržet, Nyneivo. Kdybys věděla, jak je zrušit, byla bys to snadno dokázala."
Nyneiva rozzlobeně pohodila hlavou a odmítla si utřít slzy z tváří. "Mohla jsem se odesnít pryč. Do Sheriaminy pracovny nebo zpátky do svý postele." Neznělo to rozdurděně. Ovšemže ne.

"Kdybys nebyla strachem bez sebe, aby tě to vůbec napadlo," podotkla Egwain suše. "Ó, netvař se tak rozmrzele. Vypadáš pak hrozně hloupě."
Nyneiva se na druhou ženu zlostně zamračila, ale nefungovalo to jako obvykle. Místo aby se Egwain začala hádat, jenom zvedla obočí. "Nic z toho nevypadá na Siuan Sanche," pronesla Nyneiva, aby změnila předmět hovoru. Co to do té holky vjelo?
"To ne," souhlasila Egwain a rozhlížela se po místnosti. "Už vím, proč jsem sem musela jít až ze svýho starýho pokoje v obydlí novicek. Ale lidi se asi občas rozhodnou zkusit něco novýho."
"To jsem chtěla říct," vysvětlovala jí Nyneiva trpělivě. Nemluvila rozmrzele a netvářila se rozdurděně. Bylo to směšné. "Ženská, která zařizovala tenhle pokoj, nekouká na svět stejně jako ta, která vybírala, co tu bylo předtím. Koukni na ty obrazy. Nevím, co znamená ta trojitá věc, ale ten druhej poznáš jako já." Obě viděly, jak se to stalo.
"Bonwhin, řekla bych," poznamenala Egwain zamyšleně. "Tys nikdy neposlouchala při výuce jako já. Je to triptych."
"Ať je to co chce, důležitej je ten druhej." Žluté sestry poslouchala docela pozorně. Zbytek byla většinou jen hromada hloupostí. "Mně to připadá, že ženská, co si to sem pověsila, chce, aby jí to připomínalo, jak je Rand nebezpečnej. Jestli se Siuan Sanche z nějakýho důvodu obrátila proti Randovi... Egwain, tohle by mohlo být mnohem horší než to, že jenom chce mít Elain zpátky ve Věži."
"Možná," prohodila Egwain rozvážně. "Třeba nám něco prozradí papíry. Ty hledej tady. Až skončím s Leaniným stolem, pak ti pomůžu."
Nyneiva rozhorleně hleděla odcházející Egwain na záda. Ty hledej tady, to určitě! Egwain neměla právo jí vydávat rozkazy. Měla by za ní hned zajít a jasně ji to vysvětlit. Tak proč tady stojíš jako strašák? zeptala se sama sebe rozhněvaně. Prohledat papíry byl dobrý nápad, a ona by mohla na něco narazit stejně dobře tady jako tam. Vlastně bylo mnohem pravděpodobnější, že něco důležitého bude v amyrlinině stole. Bručíc si pro sebe, co že by měla asiudělat s Egwain, došla k bohatě vyřezávanému stolu a s každým krokem přitom kopala do sukní.
Na stole nebylo nic než tři ozdobně lakované kazety rozestavené s únavnou přesností. Nyneiva si připomněla možné pasti, které by mohl nastavit někdo, kdo by si chtěl zachovat soukromí, a proto otevřela víčko první kazety, zlatozelené věcičky zdobené brodícími se volavkami, dlouhou hůlkou. Byly to psací potřeby s brky, atramentem a pískem. V největší kazetě, se třemi červenými růžemi mezi propletenými spirálami, bylo asi dvacet řezeb ze slonoviny a tyrkysu, zobrazovaly zvířata i lidi, a všechny byly rozložené na světle zeleném sametu.
Když otevírala víko třetí kazety - se zlatými krahujci bojujícími mezi sebou v bílých mracích a na modré obloze - všimla si, že první dvě jsou opět zavřené. Takové věci se tu stávaly. Všechno jako by chtělo zůstat takové, jako to bylo v bdělém světě, a navíc, když jste na okamžik odvrátili oči, podrobnosti mohly být jiné, když jste se znovu podívali.
Ve třetí kazetě byly dokumenty. Hůlka zmizela a Nyneiva zdráhavě zvedla vrchní list pergamenu. Formálně podepsána "Jolin Aes Sedai" to byla pokorná žádost o svolení konat pokání. Nyneiva se mračila, i když seznam jen rychle přelétla. Nic důležitého, kromě pro Jolin. Dole stálo hranatým písmem naškrábáno "schvaluji". Když se natáhla, aby pergamen vrátila, ten zmizel. Kazeta byla také zavřená.
S povzdechem ji znovu otevřela. Papíry uvnitř vypadaly jinak. Nyneiva přidržela víko, jeden po druhém papíry vyndala a rychle je přečetla. Nebo se je snažila přečíst. Občas dopisy a zprávy zmizely, ještě když je držela, a občas, když ještě nebyla ani v polovině stránky. Pokud na nich bylo oslovení, znělo prostě: "Matko, s úctou". Některé byly podepsány Aes Sedai, jiné ženami s jinými tituly, urozenými, či vůbec bez titulů. Žádný z nich však zřejmě neobsahoval nic důležitého pro jejich situaci. Nebylo možné najít saldejského vrchního maršála s jeho vojskem a královna Tenobie odmítala spolupracovat. Tuto zprávu se jí podařilo dočíst, ale pisatelka předpokládala, že čtenářka bude vědět, proč ten muž není v Saldeii a na čem by měla královna spolupracovat. Od špehů kteréhokoliv adžah z Tanchika nedošla žádná zpráva dobře tři týdny, ale Nyneiva kromě toho nic dalšího nezjistila. Byly ukončeny nějaké nepokoje mezi Illianem na jedné a Murandy na druhé straně a tento úspěch si připisoval Pedron Niall. I z těch pár řádek, které zahlédla, poznala, jak pisatelka při psaní skřípala zuby. Dopisy byly všechny nepochybně velmi důležité, ty, které stačila chvatně přelétnout, i ty, které jí zmizely před očima, ale jí nebyly k ničemu.

Právě začala číst něco, co vypadalo jako zpráva o podezřelém - toto slovo bylo vskutku použito - shromáždění modrých sester, když se z vedlejší místnosti ozvalo zoufalé "Ó, Světlo, ne!"
Vrhla se ke dveřím a do rukou si vmyslela pevný dřevěný kyj s hlavicí ježící se hřeby. Když však vrazila do komnaty očekávajíc, že se Egwain bude zoufale bránit, druhá žena stála za stolem kronikářky a zírala do prázdna. Rozhodně s výrazem čiré hrůzy, nicméně jinak nezraněná, a Nyneiva ani nikde žádné nebezpečí neviděla.
Egwain sebou při pohledu na ni trhla, ale pak se viditelně sebrala. "Nyneivo, Elaida je amyrlin."
"Nebuď labuť," hubovala ji Nyneiva. Ale ta druhá místnost, tak nepodobná Siuan Sanche... "Něco si vymýšlíš. Musíš."
"Měla jsem v ruce pergamen, Nyneivo, podepsaný ‚Elaida do Avriny a'Roihan, strážkyně zámků, plamen Tar Valonu, amyrlinin stolec', a zapečetěný amyrlininou pečetí."
Nyneivě se stáhl žaludek a srdce jí vyletělo do krku. "Ale jak? Co se stalo se Siuan? Egwain, Věž nesesadí amyrlin, pokud k tomu nemá hrozně vážnej důvod. Za skoro tři tisíce let to udělaly jen dvěma."
"Možná je Rand dost vážnej důvod." Egwain měla hlas pevný, ale stále trochu třeštila oči. "Možná onemocněla a žluté to nemohly vyléčit, nebo spadla ze schodů a srazila si vaz. Důležitý ale je, že Elaida je amyrlin. Nemyslím, že bude Randa podporovat tak jako Siuan."
"Moirain," zamumlala Nyneiva. "Je si tak jistá, že Siuan zařídí, aby se Věž postavila za něj." Neuměla si představit, že je Siuan Sanche mrtvá. Tu ženu nenáviděla a občas se jí i maličko bála - teď to mohla přiznat, aspoň sama sobě - ale také si jí vážila. Myslela, že Siuan vydrží věčně. "Elaida. Světlo! Ta je lstivá jako had a krutá jako kočka. Nedá se říct, co by mohla províst."
"Bojím se, že to tuším." Egwain si tiskla ruce na břicho, jako by se také snažila uklidnit stažený žaludek. "Byl to jenom krátký dokument. Podařilo se mi ho přečíst celý. ‚Všechny věrné sestry se žádají, aby ohlásily přítomnost ženy Moirain Damodredovny. Musí být zadržena - bude-li to možné - všemi možnými prostředky, a navrácena do Bílé věže k soudu, neboť je obviněna z velezrady.' Ten stejný jazyk očividně použila na Elain."
"Jestli chce Elaida Moirain zatknout, tak to musí znamenat, že ví, že Moirain pomáhá Randovi, a že se jí to nelíbí." Mluvení bylo dobré. Mluvení ji ochraňovalo, aby se nesložila. Velezrada. Za to se ženy utišovaly. Nyneiva chtěla Moirain svrhnout. Teď to za ni udělá Elaida. "Ona Randa určitě podporovat nebude."
"Přesně."
"Věrným sestrám. Egwain, to zapadá do tý zprávy od tý ženský Macurový. Ať už se stalo se Siuan cokoliv, adžah se rozdělily kvůli Elaidě jako amyrlin. Musí to tak být."
"Ano, ovšem. Velmi dobře, Nyneivo. To mě nenapadlo."
Tvářila se tak potěšené, že Nyneiva její úsměv opětovala. "Na Siu - na amyrlinině stole je zpráva o shromáždění modrých. Právě jsem ji četla, když jsi zařvala. Sázím se, že modré Elaidu nepodporují."
Modré a červené adžah i za nejlepších okolností zachovávaly ozbrojené příměří, a za těch nejhorších si šly skoro po krku.
Ale když se vrátily zpátky do pracovny, zprávu nikde nemohly najít. Byla tu záplava dalších dokumentů - znovu se objevil Jolinin dopis, a když ho Egwain přelétla, obočí jí málem vyletělo k vlasům - ale nebyl tam ten, který chtěly.
"Vzpomeneš si, co tam stálo?" zeptala se Egwain.
"Přečetla jsem jen pár řádek, když jsi vykřikla, a... Prostě si nemůžu vzpomenout."
"Snaž se, Nyneivo. Snaž se."
"Snažím se, Egwain, ale nejde to. Snažím se."
Nyneivu jako rána kladivem mezi oči zasáhlo to, co teď dělá. Omlouvá se. Egwain, holce, kterou teprve před dvěma lety spráskala proutkem za to, že vyvádí. A chvíli předtím byla pyšná jako kvočna, když snese vajíčko, neboť Egwain potěšila. Jasně si vzpomínala na den, kdy se rovnováha mezi nimi posunula, kdy přestaly být vědmou a dívkou, která jde pro to, pro co ji vědma pošle, a místo toho se staly prostě dvěma ženami daleko od domova. Teď to vypadalo, že se rovnováha posunula ještě dál, a jí se to vůbec nelíbilo. Bude muset udělat něco, aby se vrátila tam, kam patřila.
Ta lež. Dneska poprvé Egwain schválně zalhala. A proto zmizela její morální převaha, proto tady tak

pobíhá a nemůže se pořád sebrat. "Vypila jsem ten čaj, Egwain." Každé slovo ze sebe vyrážela s námahou. "Ten ločidlovej čaj tý ženský Macurový. S Luci nás vytáhly nahoru jako pytle peří. Asi tolik síly jsme obě dohromady měly. Kdyby nás Tom s Juilinem nepřišli vytáhnout za krk ven, nejspíš bychom v tom ještě vězely. Nebo bychom byly na cestě do Věže, plný ločidla, že bychom se nevzbudily, dokud bychom nebyly tady." Zhluboka se nadechla a zkusila oprávněně důrazný tón, ale bylo to těžké, když se právě přiznala, že je hrozná husa. Znělo to nakonec mnohem nesměleji, než by se jí líbilo. "Jestli o tom řekneš moudrým - zvlášť tý Melain - tak ti dám za uši."
Něco z toho by mělo v Egwain zažehnout jiskřičku hněvu. Bylo zvláštní chtít začít hádku - obvykle se přely proto, že Egwain odmítala pochopit, co je rozumné, a spory zřídkakdy skončily příjemně, protože ta holka to pořád odmítala pochopit - ale rozhodně to bylo lepší než tohle. Jenomže Egwain se na ni jen usmála. Pobaveně se usmála. Blahosklonně a pobaveně se usmála.
"Já to tušila, Nyneivo. Celý dny a noci jsi blábolila o bylinkách, ale o něčem zvaným ločidlo ses ani jednou nezmínila. Byla jsem si jistá, žes o tom neslyšela, dokud se o tom ta ženská nezmínila. Vždycky ses snažila ukazovat v nejlepším světle. Kdybys spadla po hlavě do vepřína, snažila by ses každýho přesvědčit, že jsi to udělala schválně. Takže teď se musíme rozhodnout -"
"Já nic takovýho nedělám," vyhrkla Nyneiva.
"To teda děláš. Fakta jsou fakta. A klidně kvůli tomu můžeš přestat kňučet a pomoct mi rozhodnout -"
Kňučet! Tohle se tedy vůbec neodvíjelo tak, jak Nyneiva chtěla. "Nic takovýho to není. Není to tak. Nikdy jsem neudělala to, cos říkala."
Egwain se na ni chvíli jen mlčky dívala. "Ty toho nenecháš, co? No dobře. Lhalas mně..."
"Nebyla to lež," zamumlala Nyneiva. "Ne úplně."
Druhá žena si však přerušení nevšímala. "...A lžeš i sama sobě. Vzpomínáš si, cos mě přinutila vypít, když jsem ti posledně zalhala?" Náhle měla Egwain v ruce hrníček plný husté, odporně zelené tekutiny. Vypadalo to, jako by ji nabrali ze šlemem pokryté hladiny stojaté tůně. "Jedinkrát, co jsem ti vůbec zalhala. Vzpomínka na tu pachuť mě od dalšího dostatečně odradila. Když nedokážeš říct pravdu ani sama sobě..."
Nyneiva o krok ustoupila, než se přiměla zastavit. Spařené kočičí kapradí a drcený Černobýl. Jazyk se jí zkroutil už při pouhém pomyšlení na ně. "Já ale vlastně nelhala." Proč se asi vymlouvá. "Jen jsem ti neřekla celou pravdu." Jsem vědma! Byla jsem vědma, to by se mělo počítat! "Nemůžeš si doopravdy myslet..." Jen jí to řekni. Nejsi malé dítě a rozhodně to nehodláš vypít. "Egwain, já -" Egwain jí přistrčila hrneček pod nos, takže Nyneiva ucítila ten kyselý pach. "Tak dobře," pospíšila si. Tohle nemůže být pravda! Ale nedokázala odtrhnout oči od plného hrníčku a nemohla zarazit příval slov, která se jí drala ze rtů. "Občas se snažím, aby to pro mě vypadalo líp, než to ve skutečnosti vypadá. Občas. Ale nikdy to není důležitý. Nikdy jsem ti - nezalhala - o ničem důležitým. Nikdy, to přísahám. Jenom v maličkostech."
Hrneček zmizel a Nyneiva si vydechla úlevou. Hloupá, hloupá ženská! Nemohla tě donutit to vypít! Co to s tebou bylo?
"Musíme se rozhodnout," pokračovala Egwain, jako by se nic nestalo, "komu to říct. Určitě se to musí dozvědět Moirain a Rand, ale jestli se o tom doslechne někdo jinej... Aielové se chovají kolem Aes Sedai divně stejně jako kvůli čemukoliv jinýmu. Myslím, že za Randem jako Tím, kdo přichází s úsvitem, přese všechno půjdou, ale jakmile zjistí, že je proti němu Bílá věž, tolik se do toho nepohrnou."
"Dřív nebo později to zjistí," zamumlala Nyneiva. Nemohla by mě přinutit to vypít!
"Líp později než dřív, Nyneivo. Tak ne abys vybuchla, přestala se ovládat a pověděla to na další schůzce moudrým. Vlastně bude nejlepší, když se o návštěvě ve Věži nebudeš vůbec zmiňovat. Tak možná dokážeš zachovat tajemství."
"Nejsem hloupá," odsekla Nyneiva a cítila, jak jí začínají hořet tváře, když Egwain zase zvedla obočí. Nehodlala tuhle návštěvu probírat s moudrými. - Ne že by bylo snazší na ně zapomenout, když tu nebyly. To vůbec ne. A ona se nesnaží věci vylepšit. Není to spravedlivé, že Egwain si může skákat po Tel'aran'rhiodu, jak se jí zachce, když ona musí snášet poučování a zastrašování.
"Vím, že nejsi," řekla Egwain. "Pokud se nenecháš unýst hněvem. Musíš se ovládat a vzít rozum do hrsti, jestli máš pravdu s těmi Zaprodanci, zvlášť s Moghedien." Nyneiva se na ni zlobně zamračila a otevřela ústa, aby řekla, že se taky dokáže ovládat a že dá Egwain jednu za ucho, jestli si myslí něco jiného, ale

druhá žena jí nedala možnost. "Musíme najít to shromáždění modrých sester, Nyneivo. Jestli stojí proti Elaidě, tak možná - jenom možná - podpoří Randa, jako to dělala Siuan. Stálo tam jméno nějakýho města nebo vesnice? Nebo aspoň země?"
"Myslím... Nemůžu si vzpomenout." Snažila se dostat z hlasu ten obranný podtón. Světlo, všechno přiznám, udělám ze sebe hlupačku, a všechno se tím jenom zhorší! "Budu to zkoušet dál."
"Dobrá. Musíme je najít, Nyneivo." Egwain si ji chvíli prohlížela, zatímco Nyneiva se odmítla opakovat. "Nyneivo, dávej si na Moghedien pozor. Nelítej tady jako medvěd na jaře jenom proto, že ti v Tanchiku utekla."
"Nejsem hloupá, Egwain," pravila Nyneiva opatrně. Bylo hrozné muset se ovládat, ale jestli ji Egwain hodlala buď jen ignorovat, nebo ji plísnit, tak se výbuchem vzteku nedalo získat víc, než že by ze sebe udělala ještě většího pitomce, než se jí podařilo doteď.
"Já vím. Říkalas to. Hlavě si to pamatuj. Buď opatrná." Egwain se tentokrát nevytratila, ale zmizela stejně náhle jako předtím Birgitte.
Nyneiva civěla na místo, kde stála, a hlavou jí táhly všechny ty věci, které měla říci. Nakonec si uvědomila, že by tu mohla stát celou noc. Jen se opakovala, a chvíle, kdy mohla něco říci, už stejně pominula. Bručíc si pro sebe vystoupila z Tel'aran'rhiodu zpátky do své postele v Siendě.
* * *
Egwain otevřela oči do téměř naprosté temnoty, narušené jen slabým měsíčním světlem, které sem proudilo kouřovým otvorem. Byla ráda, že je pod hromadou přikrývek. Oheň vyhasl a ve stanu byl mráz. Dech se jí před obličejem měnil v páru. Aniž zvedla hlavu, prohlédla vnitřek stanu. Žádné moudré. Pořád byla sama.
Toho se při svých osamělých výpravách do Tel'aran'riodu bála nejvíc. Že se vrátí a najde Amys nebo některou z ostatních, jak na ni čeká. No, možná ne nejvíc - nebezpečí hrozící ve světě snů byla skutečně tak děsivá, jak vykládala Nyneivě - ale rozhodně dost. Nelekal ji však trest, ne toho druhu, jaké přidělovala Bair. Kdyby se probudila a našla některou moudrou, jak na ni hledí, takový trest by přijala ráda, ale Amys jí skoro hned na začátku řekla, že jestli vstoupí do Tel'aran'rhiodu bez toho, aby ji některá z nich doprovázela, odmítnou ji dál učit. To ji brzdilo víc než všechno, co by mohly udělat. Přesto se však musela snažit dál. I když ji učily rychle, nebylo to dost. Chtěla všechno vědět hned.
Usměrnila do lampy a tak se smolná čerň rozsvětlila. Nezůstalo nic, co by mohlo hořet, ale ona tkanivo zavázala. Ležela tam, dívala se, jak se jí před ústy tvoří pára, a čekala, až se oteplí natolik, aby se mohla obléknout. Bylo pozdě, ale třeba bude Moirain ještě vzhůru.
To, co se stalo s Nyneivou, si stále ještě nedokázala srovnat v hlavě. Nejspíš si opravdu myslela, že to bude muset vypít, když ji přinutím. Tolik se bála, že Nyneiva zjistí, že nemá povolení moudrých, potulovat se po světě snů. Byla si skoro jistá, že ji její rozpaky prozradily, že dokázala myslet jen na to, jak Nyneivě zabránit, aby mluvila, aby z ní vypáčila pravdu. A byla si tak jistá, že to Nyneiva stejně zjistí - ta ženská byla klidně schopná ji prozradit a tvrdit, že to bylo pro její vlastní dobro - že dokázala jenom mluvit a snažit se soustředit na to, co Nyneiva udělala špatně. Bez ohledu na to, jak hrozně ji Nyneiva rozčilovala, nedokázala se přimět, aby začala křičet. A tím vším nějak získala navrch.
Když už o tom tak přemýšlela, tak Moirain také zřídkakdy zvyšovala hlas, a když to udělala, tak měla nejmenší úspěchy v tom, co chtěla zařídit. Tak tomu bylo již předtím, než se začala chovat tolik divně kvůli Randovi. Moudré taky nikdy na nikoho neječely - pouze občas na sebe - a přes všechny stížnosti, že je náčelníci už neposlouchají, zjevně většinou dostaly, co chtěly. Existovalo jedno staré rčení, kterému zatím nikdy pořádně nerozuměla: "Ten, kdo odmítá slyšet křik, snaží se zaslechnout šepot." Už nikdy nebude na Randa křičet. Tichý, pevný, ženský hlas, to bylo to správné. Vlastně by už neměla křičet ani na Nyneivu. Je přece žena, ne vyvádějící malá holka.
Uvědomila si, že se hihňá. Zvláště nesmí zvyšovat hlas na Nyneivu, když klidný tón má takové výsledky. Konečně měla dojem, že je ve stanu dost teplo, a tak vylezla zpod přikrývek a rychle se oblékla. Přesto musela prorazit led ve džbánu, než si mohla vypláchnout spánek z úst. Přes ramena si přehodila tmavý vlněný plášť, rozpletla pramínky ohně - bylo nebezpečné nechávat oheň bez dozoru - a když plamínky zmizely, vyběhla ze stanu.
Dohlédla jen na nejbližší stany, nízké zastíněné hromádky, které mohly být součástí nerovné půdy, až na

to, že se tábor táhl na všechny strany celé míle hornatou krajinou. Tyhle vysoké zubaté štíty nebyly Páteř světa, jejíž vrcholky byly mnohem vyšší a ležely ještě mnoho dní cesty na západ.
Váhavě se přiblížila k Randovu stanu. Po stranách chlopně prosvítalo škvírkami světlo. Když přišla blíž, jako by přímo ze země se před ní zvedla jedna Děva s rohovinovým lukem na zádech, toulcem u pasu a oštěpy a puklířem v ruce. Egwain v temnotě další Děvy nerozeznávala, ale věděla, že tam jsou, dokonce i tady, kde byl Rand obklopen šesti kmeny, jež všechny slibovaly věrnost Car'a'carnovi. Někde na sever byli Miagomové a ti postupovali rovnoběžně s nimi. Timolan odmítal prozradit, co má v plánu. Kde jsou ostatní kmeny, na tom Randovi zřejmě nezáleželo. Pozornost plně soustředil na průsmyk Jangai.
"Je vzhůru, Enailo?" zeptala se Egwain.
Děvě po tváři přeletěly měsíční stíny, když kývla. "Nenaspí toho dost. Člověk nemůže postupovat bez odpočinku." Mluvila, jako když si matka dělá starosti kvůli synovi.
Vedle stanu se pohnul jakýsi stín a proměnil se v Aviendhu zahalenou loktuší. Sice se nezdálo, že by jí byla zima, jen byla unavená. "Zazpívala bych mu ukolébavku, kdybych si myslela, že to pomůže. Slyšela jsem o ženách, které celou noc budilo nemluvně, ale dospělý muž by měl vědět, že ostatní by se rádi odebrali do přikrývek." S Enailou se tiše zahihňaly.
Egwain, vrtíc hlavou nad aielskými zvláštnostmi, se sehnula, aby mohla nahlédnout škvírou dovnitř. Vnitřek osvětlovalo několik lamp. Rand nebyl sám. Natael měl v tmavých očích uštvaný výraz a potlačoval zívnutí. Aspoň on chtěl jít spát. Rand ležel u jedné pozlacené olejové lampy a četl si v odřené, v kůži vázané knize. Byl to určitě některý z překladů Dračích proroctví, pokud ho Egwain aspoň trochu znala.
Rand náhle přeletěl několik stránek, začetl se a pak se zasmál. Egwain se snažila sama sebe přesvědčit, že v tom smíchu není ani stopa šílenství, jen hořkost. "Dobrý vtip," řekl Nataelovi, zavřel knihu a hodil mu ji. "Přečti si stranu dvě stě osmdesát sedm a stranu čtyři sta a řekni mi, jestli nesouhlasíš."
Egwain stiskla rty a narovnala se. Opravdu by měl na knihy dávat větší pozor. Nemohla s ním mluvit, ne před kejklířem. Ne. Byla škoda, že musel využívat společnost muže, kterého skoro neznal. Ne. Měl Aviendhu, a náčelníci u něj taky byli poměrně často, Lan každý den a občas i Mat. "Proč nejdeš za nima, Aviendho? Kdybys tam byla, třeba by se bavil i o něčem jiným, než jsou knížky."
"Chtěl si promluvit s kejklířem, Egwain, a to zřídka dělá přede mnou či někým jiným. Kdybych nebyla odešla, byl by odešel on s Nataelem."
"S dětmi jsou vždycky starosti, jak jsem slyšela." Enaila se zasmála. "A synové jsou nejhorší. Možná zjistíš za mě, jak pravdivé je to rčení, když ses teď vzdala oštěpu." Aviendha se na ni v měsíčním světle zamračila a jako uražená kočka odkráčela zpátky na své místo vedle stanu. Enaila to zřejmě taky považovala za zábavné. Smála se, až se za břicho popadala.
Mručíc si pro sebe cosi o aielském humoru - skoro nikdy ho nechápala - Egwain došla k Moirainina stanu, jenž stál nedaleko Randova. Tady také škvírkami prosvítalo světlo, a Egwain věděla, že Aes Sedai je vzhůru. Moirain usměrňovala. Jen maličko, ale dost na to, aby to Egwain vycítila. Lan spal opodál zabalený do svého strážcovského pláště. Až na hlavu a boty jako by splýval s nocí. Egwain zvedla plášť, vykasala si suknice a po špičkách, aby ho nevzbudila, šla dál.
Lanovo dýchání se nezměnilo, ale něco Egwain přimělo ohlédnout se. Měsíční světlo se odrazilo od jeho otevřených očí, jak ji pozoroval. Ještě než otočila hlavu, už oči zase zavřel. Občas ji ten člověk vyváděl z míry. Ať už na něm Nyneiva viděla cokoliv, Egwain to rozhodně unikalo.
Klekla si u chlopně a zadívala se dovnitř. Moirain seděla, obklopena září saidaru, a z prstů jí před obličejem visel malý modrý kamínek, který obvykle nosívala na čele. Také zářil a přidával trošku k záři jediné lampy. V ohništi byl jen popel. Dokonce i pach kouře byl pryč.
"Smím dál?"
Musela to zopakovat, než Moirain odpověděla. "Ovšem." Světlo saidaru pohaslo a Aes Sedai si upevnila zlatý řetízek s kamínkem zpátky do vlasů.
"Tys odposlouchávala Randa?" Egwain se usadila vedle starší ženy. Ve stanu byla stejná zima jako venku. Egwain usměrnila plamínky nad popel v ohništi a prameny ohně pěkně svázala. "Říkalas, že už to neuděláš."
"Řekla jsem, že když moudré mohou sledovat jeho sny, měly bychom mu ponechat trochu soukromí.

Ony se znovu nezeptaly poté, co je vyhnal, a já jsem to nenabídla. Pamatuj, ony mají vlastní cíle, které nemusejí být stejné jako cíle Věže."
A tak se k tomu rychle dostaly. Egwain si pořád nebyla jistá, jak jí má povědět, co ví, aniž by se následně prozradila moudrým, ale možná jediný způsob byl, prostě to říci a pak vyčkat, co se bude dít.
"Elaida je amyrlin, Moirain. Nevím, co se stalo se Siuan."
"Jak to víš?" zeptala se docela tiše Moirain. "Zjistila jsi něco při procházce ve snech? Nebo se konečně projevilo tvé nadání snílka?"
To byla cesta ven. Některé Aes Sedai ve Věži si myslely, že by mohla být snílek, žena, jejíž sny předpovídají budoucnost. Měla sny, o nichž věděla, že jsou důležité, ale naučit se je vykládat bylo něco zcela jiného. Moudré tvrdily, že to přichází z nitra, a žádná Aes Sedai nevěděla víc. Jak například vyložit sen, kdy Rand seděl na židli a Egwain nějak věděla, že majitel židle dostane záchvat vražedného vzteku, že mu židli někdo sebral. Že je majitel žena, bylo to jediné, co si z toho Egwain dokázala přebrat, a tím to haslo. - Občas byly sny složitější. Perrin, jemuž se v klíně povaluje Faile, a zatímco on ji líbá, ona si pohrává s jeho krátkou bradkou, kterou ve snu měl. Za ním povlávaly dvě korouhve, jedna s rudou vlčí hlavou, druhá s karmínovým orlem. Perrinovi stál vedle ramene muž v jasně žlutém kabátci s mečem přivázaným na záda. Egwain nějakým způsobem věděla, že je to Cikán, i když žádný Cikán by se nikdy nedotkl meče. A každý kousek toho snu, snad až na Perrinovu bradku, jí připadal důležitý. Korouhve, Faile líbající Perrina, dokonce i ten Cikán. Pokaždé, když přistoupil blíž k Perrinovi, bylo to, jako by vším projel mrazivý závan zkázy. Další sen. Mat vrhající kostky, přičemž mu po obličeji crčí krev, se širokou krempou klobouku staženou tak hluboko, že neviděla ránu,zatímco Tom Merrilin strkal ruku do ohně, aby vytáhl malý modrý kamínek, jenž teď visel Moirain na čele. Nebo ten sen o bouřce, o velkých tmavých mračnech valících se oblohou, aniž by vál vítr nebo pršelo, zatímco kolem létaly klikaté blesky, každý úplně stejný jako ten předchozí, a rvaly zemi na kusy. Měla sny, ale jako snílek zatím selhala.
"Viděla jsem na tebe vydaný zatykač, Moirain, podepsala ho Elaida jako amyrlin. A nebyl to žádný sen."
Všechno pravda. Jenom ne úplná pravda. Náhle byla ráda, že tu není Nyneiva. Kdyby ano, tak bych do hrnku teď zírala já.
"Kolo tká, jak si kolo přeje. Třeba na tom nebude tolik záležet, jestli Rand převede Aiely přes Dračí stěnu. Pochybuji, že Elaida se dál snaží spojit vládce, i když ví, že to dělala Siuan."
"To je všechno, co řekneš? Myslím, že jste se Siuan byly přítelkyně, Moirain. Copak pro ni neproliješ ani slzičku?"
Aes Sedai se na ni podívala a ten chladný, vážný pohled mladé ženě prozradil, jak daleko bude muset jít, než ten titul bude moci sama používat. Sedíc byla Egwain skoro o hlavu vyšší, a v jediné síle byla navíc silnější, ale na tom, být Aes Sedai, bylo něco víc než jen síla. "Nemám čas na slzy, Egwain. Dračí stěna už je odsud jen pár dní cesty a Alguenya... Byly jsme kdysi se Siuan přátelé. Za pár měsíců to bude dvacet jeden rok, co jsme začaly pátrat po Draku Znovuzrozeném. Jenom my dvě, čerstvě pozvednuté Aes Sedai. Chvíli poté byla povýšena na amyrlin Sierin Vayu, šedá, která v sobě měla víc než jen špetku červené. Kdyby zjistila, co máme v plánu, strávily bychom zbytek svého života konáním pokání a červené sestry by na nás dávaly pozor i ve spánku. V Cairhienu je jedno rčení, i když jsem ho slyšela i v Tarabonu a v Saldeii. ‚Vezmi si, co chceš, a zaplať za to.' Se Siuan jsme si vybraly cestu, kterou jsme chtěly, a věděly jsme, že za ni nakonec budeme muset zaplatit."
"Nechápu, jak můžeš být tak klidná. Siuan může být mrtvá nebo utišená. Elaida se buď proti Randovi postaví úplně, nebo se ho pokusí do Tarmon Gai'donu někam zavřít. Víš, že nikdy nenechá volně běhat muže, který může usměrňovat. Aspoň že všechny za Elaidou nestojí. Některé modré adžah se někde scházejí - ještě nevím kde - a myslím, že Věž opustily i další. Nyneiva tvrdí, že od špeha žlutých dostala zprávu, že se všechny sestry mají zcela pokojně vrátit do Věže. Jestli odešly modré i žluté, tak musely i další. A jestli stojí proti Elaidě, mohly by podpořit Randa."
Moirain si lehce povzdechla. "Ty čekáš, že budu nadšená tím, že se Bílá věž rozdělila? Já jsem Aes Sedai, Egwain. Dala jsem svůj život Věži dávno předtím, než mě vůbec napadlo, že se Drak Znovuzrozený znovu zrodí za mého života. Věž je baštou proti Stínu již tři tisíce let. Vedla vládce k moudrým rozhodnutím, zastavila války dřív, než mohly začít, ukončila války, které začaly. To, že si lidstvo vůbec pamatuje, že Temný čeká, až bude moci uniknout, že nakonec přijde Poslední bitva, je zásluha

Věže. Vděčí za to Věži, celé a jednotné. Skoro si přeji, aby každá sestra přísahala Elaidě, ať už se stalo se Siuan cokoliv."
"A Rand?" Egwain se snažila mluvit stejně vyrovnaně a stejně chladně. Plamínky začínaly trochu ohřívat vzduch, ale Moirain dodávala vlastní chlad. "Drak Znovuzrozený. Ty sama jsi říkala, že se nedokáže připravit k Tarmon Gai'donu, pokud nebude mít svobodu, jak aby se učil, tak aby ovlivnil svět. Sjednocená Věž by ho mohla zajmout i přes všechny Aiely z Pustiny."
Moirain se lehounce pousmála. "Učíš se. Chladný rozum je lepší než žhavá slova. Ale zapomínáš, že už třináct spojených sester dokáže odstínit kteréhokoliv muže od saidínu, a i kdyby neznaly ten trik jak svázat prameny, mnohem míň jich dokáže štít udržet."
"Vím, že to nevzdáš, Moirain. Co chceš dělat?"
"Chci se vyrovnat se světem takovým, jaký je, dokud to jen půjde. Aspoň bude snazší s Randem - vyjít - teď, když už se nemusím snažit, abych ho odvrátila od toho, co chce. Asi bych měla být šťastná, že si mě neposílá pro víno. Většinou poslouchá, co říkám, i když jen zřídka dá najevo, co si myslí o tom, co mu vykládám."
"Nechám na tobě, abys mu řekla o Siuan a o Věži." Tím by se měla vyhnout nepříjemným otázkám. Když je Rand tak nadutý jako teď, mohl by chtít vědět víc o jejím snění, než by si dokázala vymyslet. "Je tu ještě něco jiného. Nyneiva viděla v Tel'aran'rhiodu Zaprodance. Zmiňovala se o všech, co jsou ještě naživu, kromě Asmodeana a Moghedien. Včetně Lanfear. Myslí si, že kují nějaký pikle, možná i společně."
"Lanfear," pronesla Moirain po chvíli.
Obě věděly, že Lanfear Randa navštívila v Tearu, a možná i při jiných příležitostech, o nichž jim neřekl. Nikdo toho o Zaprodancích moc nevěděl, kromě Zaprodanců samých - jen ve Věži se uchovaly útržky útržků vědomostí - ale bylo známo, že Lanfear milovala Luise Therina Telamona. Ony dvě, a Rand, věděli, že ho stále miluje.
"S trochou štěstí," pokračovala Aes Sedai, "si s Lanfear nebudeme muset dělat starosti. Ti ostatní, co Nyneiva viděla, jsou ale něco jiného. Musíme ho hlídat, jak jen to půjde. Přála bych si, aby víc moudrých mohlo usměrňovat." Krátce se zasmála. "Ale to bych si taky mohla přát, aby byly všechny cvičeny ve Věži, když už jsem v tom, nebo abych žila věčně. V mnoha věcech jsou silné, ale v ostatních jim naneštěstí hodně chybí."
"Hlídat klidně můžem, ale co dál? Jestli na něj vlítne šest Zaprodanců najednou, tak bude potřebovat veškerou pomoc, co mu můžem poskytnout."
Moirain se předklonila a s něžným výrazem jí položila ruku na paži. "Nemůžeme ho věčně držet za ruce, Egwain. Naučil se chodit. Teď se učí běhat. Můžeme jenom doufat, že se to naučí dřív, než ho nepřátelé chytí. A samozřejmě mu budeme dál radit. Povedeme ho, když budeme moci." Narovnala se, protáhla a dlaní skryla zívnutí. "Je pozdě, Egwain. A podle mne Rand zruší tábor už za pár hodin, i když on sám vůbec nepůjde spát. Já bych však ráda využila času, jenž zbývá, k odpočinku, než budu muset nasednout na koně."
Egwain se připravila k odchodu, ale nejdřív měla ještě jednu otázku. "Moirain, proč jsi začala dělat všechno, co ti Rand řekne? Dokonce i Nyneiva si myslí, že to není správný."
"To si myslí, co?" zamumlala Moirain. "Ještě z ní bude Aes Sedai, ať si přeje cokoliv. Proč? Protože si pamatuji, jak ovládat saidar."
Po chvíli Egwain přikývla. Aby mohla žena ovládnout saidar, musela se mu nejdřív poddat.
Teprve až se znovu třásla ve svém stanu, uvědomila si, že Moirain s ní celou dobu hovořila jako se sobě rovnou. Možná byla blíž výběru vlastního adžah, než si myslela.

KAPITOLA ŠESTNÁCTÁ

Nečekaná nabídka

Nyneivu vzbudilo sluneční světlo, kradoucí se oknem do místnosti. Chvíli jen ležela na pruhovaném přehozu. Elain spala na druhé posteli. Již tak časně ráno bylo dost teplo a v noci to nebylo o moc lepší, ale to nebyl důvod, proč měla košili pokroucenou a propocenou. To, co se jí zdálo poté, když s Elain probrala, co viděla, nebylo příliš dobré. Většinou byla zpátky ve Věži a vlečena před amyrlin, což byla jednou Elaida a jindy Moghedien. V jiných snech ležel vedle amyrlinina psacího stolu Rand jako pes, s obojkem, na vodítku a s náhubkem. Sny s Egwain byly skoro stejně špatné. Vařené kočičí kapradí a drcený Černobýl chutnaly stejně odporně ve snu, jako když byla vzhůru.
Nyneiva došla ke stojanu s umyvadlem, opláchla si obličej a solí a sodou si vyčistila zuby. Voda nebyla teplá, ale studená se jí říkat taky nedalo. Propocenou košili si svlékla a z jedné truhlice vylovila čistou spolu s kartáčem a zrcátkem. Dívajíc se na svůj odraz zalitovala, že si kvůli pohodlí rozpletla cop. Nepomohlo to, a teď jí vlasy visely zcuchané až do pasu. Nyneiva se posadila na truhlici a chuchvalce pracně rozčesala. Pak teprve vlasy stokrát pročesala.
Na krku měla tři dlouhé škrábance, které se ztrácely pod košilí. Díky masti ze všehoje, který sebrala té ženské Macurové, nebyly tak rudé, jak by být mohly. Elain řekla, že je to od ostružiní. Byla to hloupost - Elain nejspíš věděla, že to není pravda, i přes tu pohádku, že po Egwainině odchodu prohledávala věžové pozemky - ale byla příliš rozčilená, aby jí to myslelo. Několikrát na druhou ženu vyštěkla, zcela

bezdůvodně, jen že si vzpomněla, jak s ní Melain a Egwain nespravedlivě zacházely. Ne že by jí neprospělo, když jí připomenu, že tady není žádná dědička. Přesto, nebyla to Elainina chyba. Bude jí to muset vynahradit.
V zrcátku si všimla, že Elain vstala a umývá se. "Pořád si myslím, že můj plán je nejlepší," prohlásila dívka drhnouc si tváře. Na vlasech, obarvených na havraní čerň, neměla jediný chuchvalec i přes to, že je měla kudrnaté. "Mým způsobem bychom mohli být v Tearu mnohem rychleji."
Její plán byl opustit kočár, jakmile dorazí k Eldar, v nějaké menší vísce, kde by nemělo být mnoho bělokabátníků a, což bylo neméně důležité, žádní špehové Věže. Potom měli použít říční bárku a plout po proudu do Ebú Daru, kde by si mohli najít loď do Tearu. O tom, že musejí do Tearu, již nebylo pochyb. Tar Valonu se museli vyhnout za každou cenu.
"Jak dlouho potrvá, než se tam, co budem, zastaví člun?" namítla Nyneiva. Myslela si, že tohle už vyřídily, než šly spát. Ona to tedy vyřešila. "Ty sama jsi říkala, že tam nemusí zastavit každý člun. A jak dlouho budem muset čekat v Ebú Daru, než najdem loď do Tearu?" Odložila kartáč a začala si zaplétat cop.
"Vesničané vyvěsí prapor, když chtějí, aby člun přirazil, a většina to udělá. A v přístavu tak velkém, jako je Ebú Dar, jsou vždy lodě mířící všude možně."
Jako by ta holka vůbec někdy byla v přístavu, než s Nyneivou opustila Věž. Elain zastávala přesvědčení, že to, co se o světě nenaučila jako dědička Andoru, naučila se ve Věži, i po mnoha zkušenostech dokazujících pravý opak. A jak se opovažuje používat na ni ten přetrpělivý tón! "Na lodi shromáždění modrých najdem dost těžko, Elain."
Ona se hodlala držet kočáru, přejet Amadicii, pak Altaru a Murandy, a zamířit do Far Maddingu v Kintarských vršcích, a pak přes Maredskou pláň do Tearu. Určitě to potrvá déle, ale kromě toho, že by se jim cestou mohlo podařit najít to shromáždění, kočáry se zřídkakdy potápěly. Nyneiva sice uměla plavat, ale když neviděla pevnou zem, necítila se dobře.
Elain si otřela obličej, převlékla si košili a šla jí pomoci s copem. Nyneivu však neobloudila. O člunech se odmítala znovu bavit. Její žaludek neměl čluny rád. Ne že by to, samozřejmě, ovlivnilo její rozhodnutí. Jestli dokáže přivést Aes Sedai Randovi na pomoc, bude to stát za delší dobu strávenou na cestách.
"Vzpomněla sis na to jméno?" zeptala se Elain, zaplétající prameny vlasů.
"Aspoň si pamatuju, že tam bylo jméno. Světlo, dej mi čas." Byla si jistá, že tam stálo jméno. Muselo to být městečko, nebo i město. Nemohla uvidět jméno země a zapomenout ho. Zhluboka se nadechla, ovládla se a pokračovala mírnějším tónem. "Vzpomenu si na to, Elain. Jen mi dej čas."
Elain cosi zabručela a pokračovala v česání. Po chvíli řekla: "Bylo opravdu moudré posílat Birgitte hledat Moghedien?"
Nyneiva se na mladou ženu úkosem zamračila, ale přešla to, jako když voda steče po naolejovaném hedvábí. Jako změna tématu se to Nyneivě hrubě nelíbilo. "Lepší když najdeme my ji než ona nás."
"To asi ano. Co ale uděláme, až ji najdeme?"
Na to neměla Nyneiva odpověď. Bylo však lepší být lovcem než kořistí, jakkoliv to bylo drsné. Černé adžah ji tomu naučily.
Šenk byl poloprázdný, když sešly dolů, ale i v tak časné hodině bylo mezi hosty dost světlých plášťů. Většinou je měli starší muži a všichni měli označení důstojníků. Nepochybně raději jídali z kuchyně hostince než to, co bělokabátničtí kuchaři ukuchtili v kasárnách. Nyneiva by skoro byla radši, kdyby se najedly nahoře, ale pokojík byl přecpaný. Všichni muži v šenku se cele soustředili na jídlo, bělokabátníci stejně jako obyčejní hosté. Určitě to bude bezpečné. Vzduchem se nesla vůně jídla. Tito muži si očividně jako první jídlo dávali hovězí či skopové.
Elain ještě stála na posledním schodu, když se k nim přihnala paní Jharenová, aby jim, nebo spíš "urozené paní Morelin", nabídla soukromou jídelnu. Nyneiva se na Elain sice nepodívala, ale ta řekla: "Myslím, že se najíme tady. Zřídka mívám příležitost pojíst v šenku a vážně se mi to bude líbit. Ať mi některé z tvých děvčat přinese něco studeného. Jestli bude den takto pokračovat, bojím se, že než dorazíme na příští zastávku, řádně se zpotím."
Nyneivu neustále udivovalo, že je díky tomuhle povýšenému chování ještě nikdy nevyhodili na ulici. Doposud potkala dost urozených pánů a paní, aby věděla, že se skoro všichni chovají takhle,ale přesto. Ona by to nesnesla ani minutu. Hostinská však předvedla pukrle, usmála se a zamnula si ruce. Pak je

uvedla ke stolu u okna, odkud bylo vidět na ulici, a odběhla, aby splnila Elainino přání. Třeba to byl její způsob, jak to té holce vrátit. Byly samy, dost daleko od mužů sedících u ostatních stolů, ale kdokoliv, kdo by šel kolem, na ně mohl civět, a pokud by jejich jídlo mělo být teplé - což Nyneiva doufala, že nebude - byly nejdál od kuchyně, jak to jen šlo.
Když na to přišlo, snídaně se skládala z kořeněných koláčků -zabalených do bílého plátýnka a ještě teplých, nicméně však chutných - žlutých hrušek, tmavých hroznů, které vypadaly být trošku svraštělé, a nějakých červených plodů, jimž služebná říkala jahody, ale nepodobaly se žádným plodům, které kdy Nyneiva viděla. Rozhodně chutnaly moc dobře, zvlášť se šlehačkou. Elain tvrdila, že o nich slyšela, ale to bylo normální. S lehce kořeněným vínem, které se údajně chladilo ve studni ve sklepě - jeden doušek jí prozradil, že voda ve studni nebyla příliš studená, pokud tam nějaká studna vůbec byla - to byla osvěžující snídaně.
Nejbližší muž byl o tři stoly dál a na sobě měl kabátec z tmavomodrého sukna, asi prosperující kupec, ale ony u snídaně nemluvily. Na to bude ještě spousta času později, až budou opět na cestě a budou si jisty, že nehrozí nebezpečí, že je někdo vyposlechne. Nyneiva dojedla dávno před Elain. Podle toho, jak si ta holka dávala na čas s krájením hrušky, byste si mysleli, že na sezení u snídaně mají celý den.
Elain se náhle rozšířily oči zděšením a nožík zachřestil o stůl. Nyneiva se prudce otočila a zjistila, že se na lavici naproti nim usadil nějaký muž.
"Myslel jsem, že jsi to ty, Elain, ale ty vlasy mne zprvu nějak zmýlily."
Nyneiva zírala na Galada, Elainina polobratra. - Zírala bylo to správné slovo. Vysoký, štíhlý a pevný jako ocel, s okem i vlasem tmavým, byl to ten nejhezčí muž, jakého kdy viděla. Nejhezčí nestačilo, byl prostě úžasný. Ve Věži vídala, jak se kolem něj ženy jen rojí, dokonce i Aes Sedai, a všechny se usmívaly jako úplné husy. Nyneiva se okamžitě přestala usmívat. Ale s prudce bušícím srdcem nemohla udělat nic, ani začít normálně dýchat. Necítila k němu nic, jenom že byl tak nádherný. Vzchop se, ženská!
"Co tady děláš?" Potěšilo ji, že nemluví přiškrceně. Nebylo spravedlivé, že muž může vypadat takhle.
"A co tady děláš v tomhle?" Elain mluvila tiše, ale přesto její otázka zněla jako prásknutí bičem.
Nyneiva zamrkala a uvědomila si, že Galad na sobě má lesklý osník a bílý plášť se dvěma zlatými uzly hodnosti pod slunečním kotoučem. Cítila, jak jí do tváří stoupá červeň. Tak upřeně se mu dívala do obličeje, že si ani nevšimla toho, co má na sobě! Pokořením se chtěla někam schovat.
Galad se jen usmál a Nyneiva se musela zhluboka nadechnout. "Jsem tu, protože patřím k těm dětem, které sem povolali ze severu. A jsem dítětem Světla, protože mi to připadalo jako správná věc. Elain, když jste vy dvě s Egwain zmizely, netrvalo nám s Gawynem dlouho, abychom zjistili, že si neodpracováváte trest na statku, ať nám říkaly cokoliv. Neměly právo tě zatáhnout do svých plánů, Elain. Žádnou z vás."
"Zřejmě jsi získal hodnost dost rychle," podotkla Nyneiva. Copak si ten hlupák neuvědomuje, že mluvit tady o piklech Aes Sedai byl nejlepší způsob, jak je obě dostat do hrobu?
"Eamon Valda si zřejmě myslí, že si ji zasloužím díky svým zkušenostem, i když jsem je získal jinde."
Pokrčením ramen pominul hodnost jako nedůležitou. Nebyla to sice skromnost, ne tak docela, ale předstírání také ne. Byl nejlepším šermířem mezi těmi, kdo přišli do Věže studovat se strážci, a také byl jedním z prvních při výuce strategie a taktiky, ale Nyneiva se nepamatovala, že by se kdy svými dovednostmi chlubil, dokonce ani žertem ne. Úspěchy pro něj nic neznamenaly, snad proto, že přicházely tak snadno.
"Ví o tomhle máti?" chtěla vědět Elain stále tím tichým hlasem. Mrak na jejím čele by však zahnal na útěk i divoké prase.
Galad se znepokojením maličko zavrtěl. "Neměl jsem čas jí napsat. Ale nebuď si jistá, že by to neschválila, Elain. Už se severem nezachovává takové přátelství jako kdysi. Slyšel jsem, že vypovězení ze země by se mohlo stát zákonem."
"Poslala jsem jí vysvětlující dopis." Elain se přestala mračit a zatvářila se popleteně. "Musí to pochopit. Také se cvičila ve Věži."
"Mluv tišeji," vyjel Galad tiše a tvrdě. "Pamatuj, kde jsi." Elain temně zrudla, ale zda hněvem či rozpaky, to Nyneiva nepoznala.
Náhle si uvědomila, že Galad mluví stejně tiše jako ony, a také opatrně. O Věži se ani jednou nezmínil,

ani o Aes Sedai.
"Je s vámi Egwain?" pokračoval Galad.
"Ne," odpověděla Nyneiva a on si těžce povzdechl.
"Doufal jsem... Gawyn se málem starostmi zhroutil, když zmizela. Také se o ni bojí. Povíte mi, kde je?"
Nyneiva si všimla toho "také". Ten muž se dal k bělokabátníkům, a přesto "se bál" o ženu, jež chtěla být Aes Sedai. Muži byli tak zvláštní, že se občas skoro nechovali jako lidé.
"To neuděláme," prohlásila Elain pevně a karmín jí z tváří zmizel. "Je tu taky Gawyn? Nevěřím, že se z něj stal -" Měla dost rozumu, aby ještě ztišila hlas, ale přesto řekla: "Bělokabátník!"
"Zůstal na severu, Elain." Nyneiva usoudila, že to znamená Tar Valon, ale Gawyn odtamtud určitě odešel. Určitě nemohl podporovat Elaidu. "Nemůžeš vědět, co se tam stalo, Elain," pokračoval Galad. "Všechna ta hniloba a hnus toho místa konečně vybublaly na povrch, k čemuž dříve nebo později prostě muselo dojít. Žena, která vás poslala, byla odstraněna." Rozhlédl se kolem sebe a na okamžik ztišil hlas do šepotu, i když nikdo nebyl dost blízko, aby ho zaslechl. "Utišena a popravena." Zhluboka se nadechl a zhnuseně si odfrkl. "To místo se pro tebe nikdy nehodilo. Ani pro Egwain. Nejsem u dětí dlouho, ale jsem si jistý, že můj kapitán mi dá svolení, abych mohl doprovodit sestru domů. Tam bys měla být, s máti. Řekni mi, kde je Egwain, a já zařídím, aby ji také přivedli do Caemlynu. Obě tam budete v bezpečí."
Nyneiva byla jako ochromená. Utišena. A popravena. Nebyla to náhodná smrt, ani choroba. To, že o této možnosti uvažovala sama, šok nijak nezmírnilo. Tím důvodem musel být Rand. Pokud kdy existovala byť sebemenší naděje, že by se Věž nemusela postavit proti němu, teď zmizela. Elain upírala oči někam do dálky.
"Vidím, že tě moje zprávy šokují," pokračoval Galad tiše. "Nevím, jak hluboko tě ta žena zatáhla do svých intrik, ale teď jsi volná. Dovol, ať tě bezpečně doprovodím do Caemlynu. Nikdo nemusí vědět, že jsi s ní měla větší kontakty než ostatní dívky, které se tam šly učit. Žádná z vás."
Nyneiva mu předvedla zuby v tom, o čem doufala, že je to úsměv. Bylo hezké, že ji konečně taky zahrnul do svých plánů. Kdyby jen nebyl tak hezký.
"Promyslím to," pravila Elain pomalu. "Co říkáš, dává smysl, ale musíš mi dát čas, abych si to mohla promyslet. Musím přemýšlet."
Nyneiva na ni zírala. Dává to smysl? Ta holka blábolí.
"Můžu ti dát trochu času," řekl, "ale já sám ho moc nemám, jestli mám dostat povolení k odjezdu. Můžou nám nařídit -"
Náhle ho po rameni poplácával černovlasý bělokabátník s hranatým obličejem a široce se zubil. Byl starší a na plášti měl stejně dva uzly. "No, mladý Galade, nemůžeš si nechat všechny hezký ženy pro sebe. Každá holka ve městě vzdychá, když jdeš kolem, a jejich matky většinou taky. Představ mě."
Galad odsunul lavici a vstal. "Já... myslel jsem, že je znám, když sešly dolů, Trome. Ale i když snad podle tebe mám jisté kouzlo, tady na urozenou paní nezapůsobilo. Nelíbím se jí a myslím, že se jí nebude líbit ani žádný můj přítel. Když si se mnou odpoledne zacvičíš s mečem, třeba jednu dvě dívky přitáhneš."
"S tebou nikdy," zavrčel dobromyslně Trom. "A radši bych nechal podkováře, aby mě praštil po hlavě kladivem, než šermoval s tebou." Ale nechal Galada, aby ho doprovodil ke dveřím, a na obě ženy vrhl jen lítostivý pohled. Když odcházeli, Galad vrhl na stůl pohled plný zmatku a nerozhodnosti.
Ještě nebyli pořádně z dohledu, když Elain vstala. "Nano, potřebuji tě nahoře." Vedle ní se zhmotnila paní Jheranová a vyptávala se, zda jí chutnalo. Elain pravila: "Okamžitě mi zavolej kočího a lokaje. Nana vyrovná účet." Ke schodům vyrazila dřív, než domluvila.
Nyneiva za ní chvíli hleděla, pak zalovila v měšci a zaplatila hostinské, kterou zároveň ujistila, že vše bylo připraveno k plné spokojenosti její paní, a snažila se sebou necukat při zdejších cenách. Když se hostinské konečně zbavila, spěchala nahoru. Elain bez ladu a skladu cpala věci do truhlic, včetně propocených košil, které předtím visely přes postele, aby uschly.
"Elain, co se děje?"
"Musíme okamžitě odjet, Nyneivo. Hned." Nevzhlédla dřív, než do truhlic nacpala poslední věc. "V této chvíli, ať je kde je, se Galad snaží rozřešit něco, před čím snad ještě nikdy nestál. Pro něj je správná věc přivázat mě na nákladního koně, bude-li to nutné, a odvléci mě k máti, aby utišil její starosti a mne

zachránil předtím, abych se stala Aes Sedai, bez ohledu na mé přání. A taky je správné vydat nás bělokabátníkům nebo vojsku nebo oběma. To je v Amadicii zákon a také zákon bělokabátníků. Aes Sedai tu jsou postaveny mimo zákon, stejně jako každá žena, která se kdy cvičila ve Věži. - Máti se jednou sešla s Ailronem, aby podepsali obchodní dohodu, a museli to udělat v Altaře, protože máti nemohla legálně do Amadicie vstoupit. Sáhla jsem pro saidar ve chvíli, kdy jsem ho zahlédla, a nepustím ho, dokud nebudeme daleko od něj."
"Určitě přeháníš, Elain. Je to tvůj bratr."
"On není můj bratr!" Elain se zhluboka nadechla a pomalu vydechla. "Máme stejného otce," dodala klidnějším hlasem, "ale on není můj bratr. Já ho nechci. Nyneivo, říkala jsem ti to, a znovu to opakuji, ale ty to stejně nevezmeš na vědomí. Galad dělá, co je správné. Vždycky. Nikdy nelže. - Slyšela jsi, co říkal tomu Tromovi? Neřekl, že neví, kdo jsme. Každé slovo, které vyslovil, byla pravda. On dělá, co je správné, bez ohledu na to, komu tím ublíží, dokonce i sám sobě. Nebo mně. Vždycky na Gawyna a na mě, a na sebe taky, všechno řekl. Jestli se rozhodne špatně, budou na nás číhat bělokabátníci, než dorazíme na konec vesnice."
Ozvalo se silné zaklepání a Nyneivě se zadrhl dech v hrdle. Galad by přece určitě ne... Elain se tvářila zachmuřeně, připravená k boji.
Nyneiva váhavě pootevřela dveře. Byli to Tom a Juilin s tím hloupým kloboukem v ruce. "Má paní nás zavolala?" zeptal se Tom s nádechem podlézavosti, kdyby snad někdo poslouchal.
Nyneiva se konečně znovu nadechla, a nestarajíc se, kdo je poslouchá, prudce otevřela dveře dokořán. "Pojďte dovnitř, oba!" Začínalo ji unavovat, jak se vždycky podívali na sebe, když promluvila.
Než mohla dveře znovu zavřít, Elain řekla: "Tome, musíme okamžitě odjet." Ve tváři měla odhodlaný výraz a hlas plný úzkosti. "Je tu Galad. Určitě si pamatuješ, jaká to byla obluda, když byl ještě malý. No, dospělý není o nic lepší, a navíc je z něj bělokabátník. Mohl by -" Slova se jí zadrhla v hrdle. Dívala se na Toma a bezhlesně pohybovala rty, ale oba se tvářili stejně zděšeně.
Aniž by odtrhl oči od Elain, Tom se ztěžka posadil na truhlici za sebou. "Myslel -" Silně si odkašlal a pokračoval. "Myslel jsem, že jsem ho zahlídl, jak pozoruje hostinec. Bělokabátník. Ale vypadal jako muž, do něhož ten chlapec mohl dorůst. Asi by mě nemělo překvapovat, že z něj vyrostl bělokabátník."
Nyneiva přešla k oknu. Elain a Tom si toho skoro ani nevšimli. V ulicích houstla doprava, mezi vojáky a bělokabátníky se objevovali sedláci s žebříňáky a vesničané. Na druhé straně seděl jeden bělokabátník na obráceném sudu. Jeho dokonalé rysy byly zcela nezaměnitelné.
"Poz -?" Elain polkla. "Poznal tě?"
"Ne. Patnáct let změní muže mnohem víc než chlapce. Elain, myslel jsem, žes i ty zapomněla."
"Vzpomněla jsem si v Tanchiku, Tome." S nejistým úsměvem Elain natáhla ruku a zatahala ho za dlouhý knír. Tom se na oplátku usmál skoro stejně nejistě. Tvářil se, jako by uvažoval o tom, že skočí z okna.
Juilin se drbal na hlavě a Nyneiva si moc přála, aby měla taky aspoň potuchy, o čem to ti dva mluví, ale musely se vyřídit důležitější věci. "Pořád odsud musíme zmizet, než sem přitáhne celou posádku. A když to tu pozoruje, nebude to snadný. Neviděla jsem tu žádnýho hosta, co by vypadal na to, že by měl kočár."
"Náš je jediný na celém dvoře," připojil Juilin. Tom s Elain na sebe stále hleděli a očividně neslyšeli jediné slovo.
Stáhnout teď záclony by už nic nezachránilo. Nyneiva by se ochotně vsadila, že Galad již zjistil, jak se dostaly do Siendy. "Vede z toho dvora nějaká jiná cesta?"
"Branka asi tak široká, abychom prošli po jednom," prohlásil suše Juilin. "A na druhé straně je stejně jenom úzká ulička. V téhle vesnici jsou jen asi dvě nebo tři ulice dost široké, aby tamtudy projel kočár."
Prohlížel si válcovitý klobouk a obracel ho v rukou. "Mohl bych se k němu dostat dost blízko a nakřápnout mu hlavu. Kdybyste byly připravené, mohly byste v tom zmatku ujet. Mohl bych vás dohnat po cestě."
Nyneiva si hlasitě odfrkla. "Jak? Docválal bys za náma na Číhalovi? I kdybys do míle nespadl ze sedla, myslíš, že by ses vůbec dostal ke koni po tom, co bys na ulici napadl bělokabátníka?" Galad byl pořád na druhé straně ulice a teď se k němu připojil Trom, zřejmě aby si nezávazně poklábosili. Nyneiva se natáhla a škubla Tomovi za knír. "Máš k tomu co dodat? Nějakej skvělej plán? Slyšels nějaký klepy, co

by nám mohly pomoct?"
Tom si přitiskl ruku na tvář a ublíženě se na ni podíval. "Ne, leda by sis myslela, že nám pomůže to, že Ailron si dělá nároky na pohraniční vesnice v Altaře. Pás kolem celý hranice, od Salidaru přes So Eban do Mosry. Pomůže ti to, Nyneivo? Ano? Snažit se utrhnout chlapovi kníry. Projednou by ti někdo měl dát za uši."
"Co by chtěl Ailron dělat s pásem podél hranice, Tome?" zeptala se Elain. Možná ji to zajímalo - tvářila se, že ji zajímají všechny zákruty politiky a diplomacie - nebo se třeba jen snažila zabránit hádce. Obvykle věci pořád urovnávala, než se začala zabývat koketováním s Tomem.
"To není král, dítě." Hlas mu kvůli ní změkl. "To Pedron Niall. Ailron obvykle dělá, co se mu řekne, i když se s Niallem občas nepohodnou. Většina těch vesnic je prázdná od bělokabátnický války, který děti říkají potíže. Niall byl tehdy polním generálem, a já pochybuju, že by se Altary jen tak vzdal. Kdyby ovládal oba břehy Eldar, mohl by zmáčknout říční obchod s Ebú Darem, a kdyby dokázal zničit Ebú Dar, zbytek Altary by mu spadl do klína jako přezrálá hruška."
"To je všecko moc hezký," prohlásila důrazně Nyneiva, než mohli kejklíř nebo dívka znovu promluvit. V tom, co Tom řekl, bylo něco, co jí v hlavě rozeznělo zvonečky, ale nedokázala říci co ani proč. V každém případě neměli čas na lekce o vztazích mezi Amadicií a Altarou, ne, když před hostincem hlídali Galad s Tromem. Tolik také řekla a dodala: "A co ty, Juiline? Ty ses radil s místními živly." Chytač zlodějů ve městech vždycky vyhledával kapsáře, lupiče a berky. Tvrdil, že vědí víc o tom, co se kolem děje než kdejaký úředník. "Nejsou tady pašíři, který bychom mohli podplatit, aby nás dostali ven, nebo... nebo... Víš přece, co potřebujeme, člověče."
"Moc jsem toho neslyšel. Zloději se v Amadicii drží při zemi, Nyneivo. Při prvním přestupku ti vypálí cejch, při druhém přijdeš o pravou ruku a při třetím tě oběsí, ať ukradneš královskou korunu nebo bochník chleba. V takhle malém městě moc zlodějů není, aspoň ne těch, co se tím živí -" k amatérským zlodějům cítil jen opovržení - "a ti se většinou chtějí bavit jen o dvou věcech. Jestli prorok opravdu přichází do Amadicie, jak se povídá, a jestli budou městští radní ochotní povolit představení kočovného zvěřince. Sienda je pro pašíře příliš daleko od hranic, aby -"
Nyneiva ho uťala s rázným uspokojením. "To je ono! Zvěřinec." Všichni se na ni podívali, jako by se zbláznila.
"Ovšem," řekl Tom až příliš mírně. "Můžeme poslat Lucu, aby sem přivedl kňouro-koně, a pryč se dostaneme, zatímco budou ničit další kus města. Nevím, cos mu dala, Nyneivo, ale když jsme odjížděli, hodil po nás kamenem."
Nyneiva mu projednou sarkasmus odpustila, jakkoliv byl chabý. I to, že nedokázal pochopit, co jí bylo jasné. "To je možný, Tome Merriline, ale mistr Luca chce patrona, a my s Elain se jimi staneme. Stejně musíme opustit kočár a spřežení -" To bolelo. Za to, co stály, by si ve Dvouříčí mohla postavit hezký domek. "- a vyklouznout zadem." Odhodila víko truhlice s listovými závěsy a začala se hrabat mezi šaty, pokrývkami, hrnci a všemi těmi věcmi, které nechtěla nechat ve voze plném barev - ujistila se, že muži zabalili všechno kromě postroje - až našla pozlacené kazety a váčky. "Tome, ty s Juilinem jděte ven zadní brankou a najděte nějaký vůz a spřežení. Kupte taky zásoby, sejdeme se na silnici k Lucovu táboru."
Lítostivě naplnila Tomovu dlaň zlatem, aniž se vůbec obtěžovala mince přepočítat. Nedalo se říci, kolik to bude stát, a ona nechtěla, aby marnil čas smlouváním.
"To je skvělý nápad," zazubila se Elain. "Galad bude hledat dvě ženy, ne skupinu zvířat a žongléřů. A ani ve snu ho nenapadne, že bychom zamířily do Ghealdanu."
Na tohle Nyneiva nepomyslela. Chtěla Lucu přimět, aby zamířil rovnou do Tearu. Takový zvěřinec, jaký on sesbíral, s akrobaty a žongléry navíc ke zvířatům, si dokázal vydělat na živobytí kdekoliv, tím si byla jistá. Avšak kdyby je Galad začal hledat nebo někoho poslal, bylo by to směrem na východ. A mohl být dost mazaný, aby prohlédl i zvěřinec. Muži občas jednali rozumně, obvykle když se to dalo nejméně čekat. "To bylo první, co mě napadlo, Elain." Náhlé slabé pachuti v ústech, kyselé vzpomínky na vařené kočičí kapradí a drcený černobýl, si nevšímala.
Tom s Juilinem samozřejmě protestovali. Ne proti jejímu nápadu jako takovému, ale zjevně si mysleli, že by tu jeden z nich měl zůstat, aby ji a Elain bránil proti Galadovi a libovolnému počtu bělokabátníků. Zřejmě si neuvědomovali, že kdyby došlo až na to, usměrňování by dokázalo víc než oni dva a deset

dalších takových. Přesto měli zjevně pořád starosti, Nyneivě se však podařilo vystrčit ven s přísným nařízením "A neopovažujte se sem vracet. Sejdem se na silnici."
"Jestli dojde na usměrňování," poznamenala tiše Elain, jakmile se dveře zase zavřely, "rychle zjistíme, že stojíme proti celé bělokabátnické posádce, a nejspíš i proti vojenské. Síla nás neučiní neviditelnými. Budou stačit jen dva šípy."
"S tím si budem dělat starosti, až na to dojde," řekla jí Nyneiva. Doufala, že tohle muže nenapadlo. Pokud ano, nejspíš by tu jeden z nich zůstal číhat a pravděpodobně by tak v Galadovi vzdudil podezření, když by si nedal pozor. Byla připravena přijmout jejich pomoc, když ji potřebovala - tohle ji naučila Ronda Macurová, i když vzpomínka na to, jak ji museli zachránit jako kotě ze studny, pořád pálila - ale ona rozhodne, kdy je to potřeba, ne oni.
Rychle seběhla dolů a našla paní Jheranovou. Její paní změnila názor. Myslí si, že tak rychle znovu nevydrží denní žár a prach. Hodlá si zdřímnout a nechce být rušena až do pozdní večeře, pro kterou si pošle. Tady jsou peníze za pokoj na další noc. Hostinská naprosto chápala potíže urozené paní i její nesouvislá přání. Nyneiva si pomyslela, že by paní Jharenová pochopila skoro cokoliv kromě vraždy, pokud by dostala zaplaceno.
Nyneiva kyprou hostinskou opustila a na chvíli zahnala do rohu jednu služebnou. Pár stříbrných grošíků změnilo majitelku a dívka v zástěře vyrazila pryč, aby sehnala dva ty velké čepce, o nichž Nyneiva prohlašovala, že určitě musejí poskytovat stín a chládek.
Když se vrátila zpátky do jejich pokoje, Elain měla pozlacené kazety na prostěradle spolu s tmavou leštěnou kazetou se zachráněnými ter'angrialy a jelenicovým váčkem se zámkem. Nadité měšce s penězi ležely vedle Nyneivina tlumoku na druhé posteli. Elain složila prostěradlo a silnou šňůrou, kterou vytáhla z jiné truhlice, ho zavázala do rance. Nyneiva na povoze nenechala nic.
Litovala, že to teď budou muset nechat tady. Nebyl to jen majetek. Ne jenom to. Nikdy nemohly vědět, kdy se něco z toho bude hodit. Například dvoje vlněné šaty, které Elain rozložila na postel. Pro urozenou paní nebyly dost dobré, a pro komornou urozené paní zase až moc, ale kdyby je byly nechaly v Mardecinu, jak tomu chtěla Elain, měly by teď potíže s tím, co na sebe.
Nyneiva si klekla a prohrabala se jinou truhlicí. Pár jupek, další vlněné šaty na převlečení. Dvě litinové pánve na smažení v plátěném pytli byly skvělé, ale příliš těžké, a muži určitě nezapomenou na vhodnou náhradu. Šitíčko v úhledné kostí vykládané krabičce. Nikdy nebudou muset koupit ani špendlík. Ale v duchu se Nyneiva na vybírání věcí soustředila jen částečně.
"Tys Toma znala předtím?" zeptala se, jak doufala, ledabylým tónem. Koutkem oka pozorovala Elain, zatímco předstírala, že se cele věnuje rolování punčoch.
Dívka začala rovněž vytahovat šaty, přičemž nad hedvábnými vzdychla, než je odložila. Teď ztuhla s rukama hluboko v truhlici a na Nyneivu se ani nepodívala. "Byl dvorním bardem v Caemlynu, když jsem byla malá," pravila tiše.
"Chápu." Vůbec to ale nechápala. Jak se člověk stane z dvorního barda, kdy baví hlavy států, kdy je sám téměř šlechtic, kejklířem toulajícím se od vesnice k vesnici?
"Byl milencem mé máti, když otec zemřel." Elain se dál věnovala přebírání věcí a řekla to tak věcně, až Nyneiva vytřeštila oči.
"Milencem tvé -"
Druhá žena se na ni však pořád nedívala. "Vzpomněla jsem si na to až v Tanchiku. Byla jsem ještě hodně malá. To ty jeho kníry, když jsem stála dost blízko, abych se mu mohla pořádně podívat do obličeje, a pak jsem ho slyšela odříkávat část z Velkého hledání Valerského rohu. Myslel si, že jsem na něj znovu zapomněla." Lehce zruměněla. "Já - vypila jsem moc vína, a druhý den se ukázalo, že si skoro nic nepamatuji."
Nyneiva dokázala jen potřást hlavou. Vzpomínala si na tu noc, kdy se ta hloupá husa nalila vínem. Aspoň že to už nikdy neudělala podruhé. Bolest hlavy na druhý den byla zřejmě dostatečnou léčbou. Nyní pochopila, proč se dívka k Tomovi chová, tak jak se chová. Ve Dvouříčí párkrát viděla to stejné. U dívek právě dost starých, aby se opravdu považovaly za ženy. S kým jiným by se měly poměřit než se svými matkami? A občas, s kým jiným soutěžit, aby si dokázaly, že jsou z nich ženy? Obvykle to nezašlo dál než k tomu, že se děvčata snažila být lepší ve všem od vaření po šití, nebo možná k troše neškodného

flirtování s otcem, ale v případě jedné vdovy Nyneiva viděla, jak ze sebe její téměř dospělá udělala úplnou hlupačku, když se snažila polapit muže, jehož si hodlala vzít její matka. Potíž byla v tom, že Nyneiva netušila, co dělat s tímhle hloupnutím u Elain. I přes důrazné lekce, i něco důraznějšího od své matky i ženského kroužku, se Sari Ayellinová uklidnila, teprve když se její matka znovu provdala a ona si také našla manžela.

"Asi pro tebe musel být jako druhej táta," poznamenala Nyneiva opatrně. Předstírala, že se věnuje jen balení. Tom se na ni rozhodně takhle díval. Hodně to vysvětlovalo.

"Já na něj tak nemyslím." - Elain vypadala zaujatá vybíráním hedvábných košilek, ale v očích měla smutek. "Na otce si vážně skoro nevzpomínám. Byla jsem ještě batole, když zemřel. Gawyn říká, že většinu času trávil s Galadem. Lini se to snažila co nejvíc upravit, ale já vím, že na mě a na Gawyna se nikdy nepřišel ani podívat. Vím, že by se nám věnoval, až bychom vyrostli natolik, aby nás mohl učit jako Galada. Ale zemřel."

Nyneiva to zkusila znovu. "Aspoň že je Tom na svůj věk při síle. Kdyby trpěl ztuhlými klouby, byly bychom v pěkné kaši. Starým mužům se to často stává."

"Kdyby nekulhal, pořád by dokázal salto nazad. A mně je jedno, že kulhá. Je inteligentní a zná svět. Je jemný, a přesto se s ním cítím úplně v bezpečí. Myslím však, že tohle bych mu říkat neměla. Už tak se mě snaží chránit až dost."

Nyneiva se s povzdechem vzdala. Aspoň prozatím. Možná Tom na Elain pohlížel jako na dceru, ale jestli v tom bude ta holka takhle pokračovat, mohl by se rozpomenout, že jí není, a pak by se Elain dostala do pěkné bryndy. "Tom tě má moc rád, Elain." Čas změnit předmět hovoru. "Jsi si s tím Galadem jistá, Elain? Určitě by nás Galad vydal, Elain?"

Druhá žena sebou trhla a vyhladila chmury na čele. "Cože? Galad? Jsem si jistá, Nyneivo. A jestli zjistí, že mu nechceme dovolit, aby nás vzal do Caemlynu, tak to pro něj bude znamenat jen jedinou volbu."

Mumlajíc si pro sebe Nyneiva vytáhla z truhlice hedvábné jezdecké šaty. Občas měla pocit, že Stvořitel stvořil muže jen proto, aby ženám působili potíže.

ABC Amber Palm Converter, http://www.processtext.com/abcpalm.html

KAPITOLA SEDMNÁCTÁ

Cesta na západ

Když přišla služebná s čepci, Elain ležela na posteli v bílé hedvábné košili s mokrým ručníkem přes oči a Nyneiva předstírala, že zašívá lem světle zelených šatů, které předtím měla Elain na sobě. Každou chvíli se píchla do palce. Nikdy by to nikomu nepřiznala, ale nebyla v šití příliš dobrá. Měla na sobě samozřejmě svoje šaty - komorné se neparádí jako urozené paní - ale vlasy si nechala rozpuštěné. Bylo jasné, že nějakou dobu nehodlá opustit pokoj. Šeptem služtičce poděkovala, aby nevzbudila svou paní, a vtiskla jí do ruky další stříbrňák s opakovaným příkazem, že její paní nemají za žádných okolností rušit. Jakmile se dveře s cvaknutím zavřely, Elain vyskočila na nohy a začala zpod postelí tahat rance. Nyneiva odhodila hedvábné šaty a dala ruce za záda, aby mohla porozepínat knoflíčky. Ve chvilce měly všechno připraveno. Nyneiva byla v zeleném suknu a Elain v modrém, s ranci na zádech. Nyneiva nesla tlumok s bylinkami a penězi, Elain pak v prostěradle zabalené kazety. Hluboké ohnuté okraje čepců jim zakrývaly tváře tak dokonale, až si Nyneiva pomyslela, že by mohly projít rovnou kolem Galada, aniž by je poznal, zvlášť když měla rozpuštěné vlasy. Cop si určitě pamatoval. Paní Jharenová by však mohla zastavit dvě cizí ženy, přicházející shora s naditými ranci.

Zadní schodiště vedlo dolů a ven z hostince - úzké kamenné schody tisknoucí se ke stěně. Nyneiva na okamžik pocítila soucit s Tomem a Juilinem, že po nich museli vláčet těžké truhlice, ale pozornost soustředila hlavně na dvůr a břidlicovou střechu kamenné stáje. Ve stínu pod kočárem ležel žlutý pes a chránil se před již rostoucím vedrem, ale všichni podomci byli uvnitř. Občas bylo v otevřených dveřích stáje vidět nějaký pohyb, ale ven nikdo nevyšel. Také tam byl stín.

Rychle přeběhly přes dvůr do uličky mezi stájemi a vysokým kamenným plotem. Již tak dost úzkou uličkou právě rachotila kára s hnojem, značně obletovaným mouchami. Nyneiva tušila, že Elain obklopuje záře saidaru, i když ji sama neviděla. Ona sama doufala, že se pes nerozhodne zaštěkat a že z kuchyně a ze stájí nikdo nevyjde. Použití jediné síly nebyl způsob, jak se odněkud nenápadně dostat, a kdyby se musely vymluvit, nechaly by tak jasnou stopu pro Galada.

Na hrubé dřevěné brance na konci uličky byla jenom závora, a úzká ulice za ní, lemovaná prostými kamennými domy většinou s doškovými střechami, byla prázdná, jen hrstka chlapců hrála nějakou hru, která se zřejmě sestávala z toho, že se jeden druhého snažil praštit pytlíkem fazolí. Jediný dospělý v dohledu byl muž krmící holuby v holubníku na střeše naproti, a ten byl až po ramena ponořen v padacích dvířkách. Ani on, ani hoši se na ně nepodívali, když zavřely branku a vydaly se klikatou ulicí, jako by měly naprosté právo tu být.

Ušly dobrých pět mil na západ od Siendy po zaprášené silnici, než je dohonili Tom s Juilinem. Tom řídil něco, co vypadalo jako cikánský vůz, až na to, že tento vůz byl jednobarevný, špinavě zelený, a barva se z něj loupala ve velkých kusech. Nyneiva byla vděčná, když mohla nacpat ranec pod kozlík a vyškrábat se vedle kejklíře, ale už méně ji potěšil pohled na Juilina jedoucího na Číhalovi. "Říkala jsem, abyste se nevraceli do hostince," řekla mu a zapřísáhla se, že jestli se podívá na Toma, něčím ho praští.

"Nevracel jsem se," prohlásil, aniž by tušil, že se právě uchránil bolavé hlavy. "Řekl jsem hlavnímu stájníkovi, že moje paní chce čerstvé ovoce z venkova, a s Tomem jsme je šli sehnat. Takové nesmysly si někdo, kdo ne -" Odmlčel se a odkašlal si, když na něj Elain, sedící po Tomově druhém boku, vrhla chladný, bezvýrazný pohled. Občas zapomínal, že je vskutku královské krve.

"Museli jsme si vymyslet nějaký důvod, proč odcházíme z hostince a ze stájí," dodával Tom a práskl

bičem do koní. "Vy dvě jste nejspíš odešly do svýho pokoje kvůli mrákotám nebo tak, teda aspoň urozená paní Morelin, ale podomci by se divili, proč se potulujeme v tom vedru, místo abychom zůstali hezky v chládku na seníku, když nemáme nic na práci, a třeba si dali džbán piva. Teď jim třeba nebudeme stát za zmínku."
Elain se na Toma vážně podívala - nepochybně za ty "mrákoty" - a on předstíral, že to nevidí. Možná ani neviděl. Muži dokázali být slepí, když se jim to hodilo. Nyneiva si hlasitě odfrkla. To mu uniknout nemohlo. Po tomhle rozhodně zapráskal bičem nad hlavou silněji. Byla to všechno jenom výmluva, aby se mohli střídat v jízdě na koni. To byla další věc, kterou muži dělali. Vymýšleli si výmluvy, aby mohli dělat přesně to, co dělat chtěli. Aspoň se teď na něj Elain maličko mračila, místo aby se culila.
"Včera v noci jsem zjistil taky ještě něco jinýho," pokračoval po malé chvíli Tom. "Pedron Niall se snaží sjednotit státy proti Randovi."
"Ne že bych tomu nevěřila, Tome," poznamenala Nyneiva, "ale jak jsi to zjistil? Pochybuju, že by ti to nějakej bělokabátník jen tak řekl."
"Příliš mnoho lidí říká tu samou věc, Nyneivo. V Tearu je falešnej Drak. Falešnej Drak, a nikdo neřekne ani zbla o proroctvích o pádu Tearského Kamene nebo o Callandoru. Tenhle chlapík je nebezpečnej, a státy by se měly sjednotit tak, jako to udělaly za aielský války. A kdo jinej by je měl vést proti tomuhle falešnýmu Drakovi než Pedron Niall? Když tolik lidí říká to samý, lidi nahoře si myslí to stejný, a v Amadicii dokonce ani Ailron nevysloví nějakou myšlenku, aby se nejdřív nezeptal Nialla."
Starý kejklíř vždycky nějak dokázal dát dohromady klepy a pomluvy a velmi často pak přijít se správnými odpověďmi. Ne, není to kejklíř, musí si to pamatovat. Ať už o sobě tvrdil cokoliv, býval dvorním bardem, a nejspíš takové intriky, jaké vplétal do svých příběhů, viděl z první ruky. Možná se do nich i sám trošku omočil, jestli býval Morgasiným milencem. Úkosem se na něj podívala, na jeho ošlehanou tvář s huňatým bílým obočím, na dlouhé kníry, stejně sněhobílé, jako měl vlasy. Ženský vkus byl prostě nevypočitatelný.
"Není to, jako bychom něco takového nemohly čekat." Nikdy ji to nenapadlo. Ale mělo.
"Máti bude Randa podporovat," prohlásila Elain. "Vím, že bude. Zná proroctví. A má stejně velký vliv jako Niall."
Tom lehce zavrtěl hlavou, čímž přinejmenším to poslední popřel. Morgasa vládla bohatému státu, ale bělokabátníci byli v každé zemi a z každé země. Nyneiva si uvědomila, že v budoucnu hodlá věnovat tomu, co Tom říká, větší pozornost. Možná skutečně věděl tolik, kolik předstíral. "Takže ty si myslíš, že jsme měly nechat Galada, aby nás doprovodil do Caemlynu?"
Elain se předklonila, aby na ni přes Toma vrhla varovný pohled. "To rozhodně ne. Například si nemůžeme být jisté, že by se tak rozhodl. A navíc..." Narovnala se, takže ji Nyneiva přes kejklíře neviděla. Vypadalo to, jako by mluvila k sobě, jako by si něco připomínala. "Navíc, jestli se máti opravdu obrátila proti Věži, chci se s ní nějakou dobu bavit jedině přes dopisy. Možná nedokáže usměrňovat, ale já se proti ní nehodlám postavit, dokud ze mě nebude hotová Aes Sedai. Pokud vůbec."
"Silná ženská," přitakal Tom pobaveně. "Morgasa by tě hezky rychle naučila způsobům, Nyneivo."
Nyneiva si znovu hlasitě odfrkla - za vlasy, volně splývající na ramena, se nemohla pořádně zatahat - ale ten starý blázen se na ni jen zazubil.
Slunce stálo hezky vysoko, když dorazili ke zvěřinci, jenž stále tábořil přesně tam, kde jej zanechali, na mýtině u cesty. Stále panovalo vedro a duby vypadaly trochu povadle. Až na koně a velké šedé kňouro-koně byla zvířata hezky zpátky v klecích a lidé někde z dohledu, nepochybně ve vozech, které se příliš nelišily od toho jejich. Nyneiva a ostatní slezli z kozlíku, než se objevil Valan Luca, stále v té směšné červené pláštěnce.
Tentokrát nebyly žádné květnaté řeči, žádné klanění s máváním pláštěnkou. Lucovi se rozšířily oči, když poznal Toma a Juilina, a zúžily při pohledu na skříňový povoz za nimi. Sklonil se a zadíval se pod okraj čepců. Jeho úsměv rozhodně nebyl nijak příjemný. "Takže jsme spadli z výšky, co, má paní Morelin? Nebo jsme možná nikdy nebyli nahoře. Ukradlas kočár a nějaké šaty, že? No, já bych nerad viděl takové hezké čelo s vypáleným cejchem. Tohle se tady dělá, pro případ, že bys to nevěděla, pokud ne něco horšího. Takže jelikož se zdá, že tě objevili - proč jinak bys utíkala? - tak ti dobře radím, abys spěchala dál, jak nejrychleji to půjde. Jestli chceš svůj zatracenej groš zpátky, tak je někde na silnici.

Hodil jsem ho za tebou, a pro mě za mě tam může ležet třeba do Tarmon Gai'donu."
"Chtěl jsi patrona," promluvila Nyneiva, když se odvracel pryč. "Můžeme být tvými patronkami."
"Vy?" ohrnul pysky Luca. Zastavil se však. "I když by mi pár mincí, ukradených z váčku nějakého urozeného pána, pomohlo, nepřijmu kradené -"
"Zaplatíme tvé výlohy, mistře Luco," přerušila ho Elain svým chladným, pyšným tónem, "a nadto sto zlatých marek, pokud s tebou budeme moci cestovat do Ghealdanu a pokud budeš souhlasit s tím, že se zastavíš až za hranicí." Luca na ni zíral a jazykem si přejížděl po zubech.
Nyneiva tiše zasténala. Sto marek, a ve zlatě! Sto stříbrných by jeho výlohy snadno pokrylo, celou cestu do Ghealdanu i dál, ať už ti takzvaní kňouro-koně žerou cokoliv.
"Tolik jste ukradly?" zeptal se Luca opatrně. "Kdo po vás jde? Bělokabátníky ani vojsko riskovat nebudu. Ti by nás strčili do vězení a nejspíš by pobili zvířata."
"Můj bratr," odvětila Elain, než mohla Nyneiva rozzlobeně popřít, že kradly. "Zatímco jsem byla pryč, zřejmě byla domluvena svatba, a bratra poslali pro mne. Nehodlám se vracet do Cairhienu, abych se provdala za muže o hlavu menšího, třikrát těžšího a třikrát staršího než jsem já." Líčka jí zrudla v mírné napodobenině spravedlivého hněvu. Odkašlání pak bylo téměř dokonalé. "Můj otec sní o tom, že usedne na Sluneční trůn, pokud získá dost silnou podporu. Já sním o rusovlasém Andořanovi, za něhož se provdám, ať můj otec říká cokoliv. A to, mistře Luco, je všechno, co o mně potřebuješ vědět, ba víc."
"Možná jsi, kdo tvrdíš, že jsi," pronesl Luca, "a možná ne. Ukaž mi ty peníze, co tvrdíš, že mi dáš. Za sliby si moc vína nekoupím."
Nyneiva rozzlobeně hrábla do tlumoku pro nejnaditější měšec a zatřásla jím. Pak ho zase nacpala do tlumoku, když po něm Luca sáhl. "Dostaneš, co potřebuješ, až to budeš potřebovat. A sto marek po tom, co dorazíme do Ghealdanu." Sto marek ve zlatě! Budou muset najít bankéře a využít ty směnky, jestli bude Elain takhle pokračovat.
Luca kysele zavrčel. "Ať už jste to ukradly nebo ne, pořád před někým utíkáte. Nebudu kvůli vám riskovat svůj podnik, ať už tobude vojsko nebo nějaký cairhienský panáček, kdo vás přijde hledat. Ten urozený pán by mohl být horší, kdyby si myslel, že jsem unesl jeho sestru. Budete muset splynout." Na rtech se mu objevil znovu ten nepříjemný úsměv. Na ten stříbrný groš očividně nehodlal zapomenout.
"Každý, kdo se mnou putuje, musí něco dělat, takže vy taky, jestli nechcete vyčnívat. Kdyby se ostatní dozvěděli, že za cestu platíte, mluvili by, a to byste nechtěli. Čištění klecí bude stačit. Koňáci si vždycky stěžují, když to musejí dělat. Dokonce najdu ten groš a vrátím vám ho jako plat. Ať nikdo neříká, že Valan Luca není velkorysý."
Nyneiva už chtěla zcela jasně říci, že mu nebudou platit cestu do Ghealdanu, aby u toho ještě pracovali, když jí Tom položil ruku na rameno. Beze slova se sehnul, sebral ze země pár oblázků a začal s nimi žonglovat, se šesti v kruhu.
"Mám žongléře," pravil Luca. Ze šesti kamínků bylo osm, pak deset, potom tucet. "Nejsi špatný." Kruh se změnil ve dva propletené. Luca si zamnul bradu. "Možná bych pro tebe mohl něco najít."
"Taky umím polykat oheň," řekl Tom a nechal kamínky spadnout, "vystupovat s noži," roztáhl prázdné ruce a pak Lucovi vytáhl oblázek z ucha, "a dělám ještě pár dalších věcí."
Luca potlačil úsměv. "To jsi ty, ale co ostatní?" Vypadalo to, že se na sebe zlobí, že ukázal nadšení či pochvalu.
"Co je to?" zeptala se Elain ukazujíc prstem.
Na dvě vysoké tyče, které předtím Nyneiva viděla stavět, s plošinou nahoře a pevně nataženým provazem přes vzdálenost třiceti kroků mezi nimi. Z obou plošin visel provazový žebřík.
"To je Sedrinův přístroj," opáčil Luca a pak zavrtěl hlavou. "Sedrin je provazochodec, oslňuje výstupy dva sáhy ve vzduchu na tenkém laně. Blázen."
"Umím na tom chodit," sdělila mu Elain. Tom ji chytil za ruku, když si stáhla čepec a vyrazila kupředu, ale ona jen lehce zavrtěla hlavou a usmála se, a on se stáhl.
Luca jí však zastoupil cestu. "Poslouchej, Morelin, nebo jak se to vlastně jmenuješ, možná máš příliš hezké čelo, aby tě ocejchovali, ale hlavně máš moc hezký krček, aby sis jen tak srazila vaz. Sedrin věděl, co dělá, a teprve před hodinou jsme ho pohřbili. Proto jsou všichni ve vozech. Ovšem, včera v noci moc pil, když nás vyhnali ze Siendy, ale viděl jsem ho chodit po laně i s břichem plným kořalky. Něco ti

povím. Ty klece čistit nemusíš. Jdi si do svého vozu a všem řekneme, že jsi moje holka. Bude to, samozřejmě, jenom tak." Z jeho protřelého úsměvu však bylo zřejmé, že doufá ve víc, než jenom povídačku.
Elainin úsměv na oplátku ho málem obalil jinovatkou. "Děkuji ti za nabídku, mistře Luco, ale kdybys laskavě ustoupil..." Musel, jinak by přešla přímo přes něj.
Juilin drtil svůj válcový klobouk, a když Elain začala šplhat po provazovém žebříku, majíc menší potíže se suknicemi, narazil si ho zpátky na hlavu. Nyneiva věděla, co dívka dělá. Muži to taky měli pochopit, přinejmenším Tomovi to snad došlo, ale přesto se tvářil, že je připraven vrhnout se kupředu a chytat ji, kdyby náhodou spadla. Luca přistoupil blíž, jako by ho napadlo to samé.
Elain chvíli stála na plošině a uhlazovala si šaty. Pak, půvabně si přidržujíc suknice, jako by si je nechtěla ušpinit od bláta, vykročila na tenký provaz. Klidně mohla kráčet přes ulici. Nyneiva věděla, že jistým způsobem taky kráčí. Nemohla vidět záři saidaru, ale věděla, že Elain mezi plošinami upletla stezku, nepochybně z pramenů vzduchu, tvrdou jako z kamene.
Náhle Elain dala ruce dolů a dvakrát se zatočila, přičemž jí havraní vlasy zavlály a ve slunci se zaleskly její hedvábné punčochy. Na kratičkou chvilku, když se narovnávala, jako by se jí suknice otřely o plochý povrch, než je zase zvedla. Dva kroky ji dostaly na druhou plošinu. "Dělal tohle mistr Sedrin, mistře Luco?"
"Dělal salta," křikl v odpověď Luca. Tiše pak dodal: "Ale neměl takové nohy. Urozená paní! Cha!"
"Nejsem jediná, kdo tohle umí." Zavolala Nyneivu. "Juilin a -" Nyneiva zuřivě zavrtěla hlavou. I kdyby se jí náhodou povedlo usměrňovat, jejímu žaludku by se visuté lano líbilo asi stejně jako rozbouřené moře. "- a já jsme to dělali mockrát. Pojď jsem, Juiline. Ukaž mu to."
Chytač zlodějů se tvářil, jako by raději čistil klece holýma rukama. Lví klece, se lvy uvnitř. Zavřel oči, rty se mu pohnuly v tiché modlitbičce, a po provazovém žebříku šplhal nahoru, jako by vystupoval na popraviště. Nahoře s ustrašeným soustředěním přebíhal pohledem od Elain na provaz a zase zpátky. Náhle vykročil, šel rychle s roztaženýma rukama, očima upřenýma na Elain a rty pohybujícími se v modlitbě. Elain zpola slezla z plošiny, aby měl dost místa, a potom mu pomohla najít příčle, aby mohl pohodlně slézt dolů.
Když se vrátila, Tom se na ni pyšně zazubil a vzal od Nyneivy její čepec. Juilin se tvářil, jako by ho namočili do horké vody a vykroutili.
"To bylo dobré," řekl Luca a moudře si mnul bradu. "Ne tak dobré jako Sedrin, chápej, ale dobré. Zvlášť se mi líbilo to, jak to u tebe vypadalo snadno, kdežto - Juilin? - Juilin předstírá, jak je na smrt vyděšený. To půjde velmi dobře." Juilin Lucovi věnoval bezútěšný úsměv, který v sobě měl něco z tasených nožů. Když se obracel k Nyneivě, Luca znovu zavířil červenou pláštěnkou. Tvářil se vskutku spokojeně. "A ty, má drahá Nano? Jaké překvapivé nadání máš ty? Třeba kotrmelce? Polykání mečů?"
"Já rozděluju peníze," sdělila mu a plácla do tlumoku. "Pokud bys nechtěl svůj vůz nabídnout mně." Usmála se na něj tak, že on se okamžitě přestal usmívat a navíc ustoupil o dva kroky zpátky.
Volání vytáhlo lidi z vozů a všichni se shromáždili kolem. Luca skupině představil nové účinkující. O Nyneivě se zmiňoval spíš neurčitě, jen řekl, že to, co dělá, je dost děsivé. Bude si s ním muset promluvit. Koňáci, jak Luca nazýval muže, kteří neuměli nic předvádět, byli v podstatě mrzutí muži s býčí šíjí, možná proto, že dostávali menší plat. Ve srovnám s počtem vozů jich nebylo mnoho. Vlastně se ukázalo, že s prací, včetně kočírování vozů, pomáhá každý. Kočovné zvěřince neměly mnoho peněz, ani takové, jako tento. Ostatní členové byli různí.
Petra, silák, byl ten největší muž, jakého kdy Nyneiva viděla. Nebyl vysoký, ale rozložitý. Z kožené vesty mu koukaly paže jako kmeny stromů. Byl ženatý s Clarin, kyprou snědou ženou, která cvičila psy. Vedle něj vypadala podměrečná. Latelle, která vystupovala s medvědy, byla žena s vážnou tváří, tmavýma očima a krátkými černými vlasy, a pomalu začínala mít horní ret neustále opovržlivě ohrnutý. Aludra, štíhlá žena, jež měla být ohňostrůjkyní, jí dokonce i mohla být. Tmavé vlasy neměla zapletené do tarabonských cůpků, což vzhledem k pocitům panujícím v Amadicii nebylo nic divného, ale měla správný přízvuk, a kdo mohl vědět, co se stalo s cechem ohňostrůjců? Jejich kapitula v Tanchiku měla rozhodně zavřené dveře. Akrobaté, na druhou stranu, o sobě tvrdili, že jsou bratři jménem Chavanové, ale i když to byli všechno malí muži, barvou se lišili od zelenookého Taerika - jehož vysedlé lícní kosti a orlí nos

prozrazovaly saldejský původ - po Barita, který byl tmavší než Juilin a na rukou měl tetování Mořského národa, i když nenosil náušnice.
Všichni až na Latelle přivítali nováčky vřele. Víc účinkujících znamenalo víc lidí na představení a víc peněz. Dva žongléři, Bari a Kin - jak se ukázalo, byli skutečně bratři - zatáhli Toma do hovoru o jejich podnikání, jakmile zjistili, že nepracuje stejně jako oni. Přitáhnout víc lidí byla jedna věc, konkurence něco zcela jiného. Ale Nyneivin okamžitý zájem přitáhla světlovlasá žena, která se starala o kňouro-koně. Cerandin stála škrobeně na okraji a jen tak tak promluvila - Luca tvrdil, že přišla ze Shary spolu se zvířaty - ale její měkký, šišlavý způsob řeči způsobil, že Nyneiva zbystřila sluch.
Chvilku trvalo, než dostali vůz na místo. Tom s Juilinem byli víc než potěšení, že jim koňáci pomohli se spřežením - byť mrzutě - a Nyneivě i Elain se dostalo pozvání. Petra a Clarin je pozvali na čaj, jakmile se usadí. Chavanové chtěli, aby s nimi ženy povečeřely, a Kin a Bari také, což způsobilo, že se úšklebek Latelle změnil v zlobné mračení. Pozvání s díky odmítly, Elain možná půvabněji než Nyneiva. Vzpomínka na to, jak na Galada civěla jako žába, byla příliš čerstvá, aby byla k libovolnému muži víc než nezbytně zdvořilá. Luca měl také pozvání, pouze pro Elain, které vyslovil, když Nyneiva nebyla v doslechu. Vysloužil si jen políček na tvář, a Tom okázale přehrábl své nože, dokud Luca s vrčením neodešel, přičemž si mnul tvář.
Nyneiva nechala Elain, aby si dala věci do vozu - vlastně je tam spíš, s nahněvaným mručením, naházela - a odešla ven k místu, kde stáli spoutaní kňouro-koně. Mohutná šedá zvířata vypadala docela mírná, ale když si vzpomněla na díru v kamenné zdi Královského kopiníka, necítila se zrovna jistě při pohledu na kožené řemeny, poutající jejich silné přední nohy. Cerandin škrábala velkého samce bronzovým zahnutým bodcem.
"Jak se doopravdy jmenují?" Nyneiva dost nedůvěřivě poplácala samce po dlouhém nose nebo čenichu nebo co to bylo. Ty kly byly silné jako její noha a dobrý sáh dlouhé, a vlastně jen o málovětší než kly samice. Samec se jí čenichem otřel o sukně a ona chvatně ustoupila.
"S'reditové, " odvětila světlovlasá žena. "Jsou to s'reditové, ale mistr Luca si myslí, že jméno, které se snáz vyslovuje, je lepší." Ten protáhlý přízvuk byl nezaměnitelný.
"Je těch s'reditů v Seanchanu hodně?"
Bodec se na okamžik zastavil, ale pak pokračoval ve škrábám. "V Seanchanu? Kde to je? S'reditové jsou ze Shary, stejně jako já. Nikdy jsem neslyšela o -"
"Možná jsi Sharu někdy viděla, Cerandin, ale já o tom pochybuju. Ty jseš Seanchanka. Pokud se nemýlím, tak jsi byla součástí vojska, co vpadlo na Tomovu Hlavu a po Falme odplulo."
"O tom není pochyb," ozvala se Elain a postavila se vedle Nyneivy. "Slyšely jsme seanchanský přízvuk ve Falme, Cerandin. Neublížíme ti."
To bylo víc, než byla ochotná slíbit Nyneiva. Ona na Seanchany nevzpomínala zrovna s láskou. A přesto... Jedna Seanchanka ti pomohla, když jsi to potřebovala. Nejsou všichni špatní. Jenom většina.
Cerandin si dlouze vydechla a svěsila hlavu. Bylo to, jako by z ní opadlo napětí, jež si už ani neuvědomovala. "Jen málo lidí, které jsem potkala, ví aspoň část pravdy o návratu nebo Falme. Slyšela jsem stovky povídaček, každá byla vyumělkovanější než ta předchozí, ale nikdy to nebyla pravda. Což je pro mě dobře. Nechali mě tady, a taky mnoho s'reditů. Dokázala jsem sehnat jenom tyhle tři. Nevím, co se stalo s ostatními. Býk se jmenuje Mer, kráva Sanit a tele Nerin. Není Sanitino."
"Tak tohle jsi dělala?" zeptala se Elain. "Cvičila s'redity?"
"Nebo jsi byla sul'dam?" dodala Nyneiva dřív, než mohla druhá žena promluvit.
Cerandin zavrtěla hlavou. "Zkoušeli mě, jako všechna děvčata, ale já s a'damem nic nedokázala. Byla jsem ráda, když mě vybrali k práci se s'redity. Jsou to nádherná zvířata. Víte toho hodně, když znáte sul'dam a damane. Nesetkala jsem se ještě s nikým, kdo by o nich věděl." Nedávala najevo strach. Nebo možná byla nadobro zvyklá být opuštěná v cizí zemi. Ale taky mohla lhát.
Seanchané byli stejně špatní jako Amadiciané, když přišlo na ženy, jež mohly usměrňovat, a možná horší. Oni je neposílali do vyhnanství ani nezabíjeli. Oni je věznili a využívali. S pomocí vynálezu zvaného a'dam - Nyneiva si byla jistá, že to musí být druh ter'angrialu - ženu, která měla schopnost vládnout jedinou silou, mohla ovládat jiná žena, sul'dam, jež nutila damane využívat jejího nadání k tomu, co Seanchané chtěli, dokonce i jako zbraně. Damane nebyla o nic lepší než zvíře, i když se o ni dobře pečovalo. A

damane udělali z jedné každé ženy, u níž objevili schopnost usměrňovat či vrozenou jiskru k usměrňování. Seanchané prohledali Tomovu Hlavu pečlivěji, než se kdy Věži zdálo. Nyneivě se obracel žaludek při pouhém pomyšlení na a'dam, sul'dam a damane.
"Víme toho málo," sdělila Cerandin, "ale chceme vědět víc." Seanchané odešli, Rand je zahnal pryč, ale nedalo se říci, že se jednoho dne nevrátí. Vedle toho, čemu musely čelit každý den, to bylo vzdálené nebezpečí, ale jen proto, že máte trn v patě, neznamená to, že se vám škrábanec od ostružiny na ruce nakonec nezanítí. "Měla bys nám pravdivě odpovědět." Cestou na sever bude dost času.
"Slibuji, že se ti nic nestane," dodala Elain. "Bude-li to třeba, ochráním tě."
Světlovlasá žena si je obě prohlédla a pak, k Nyneivině úžasu, se před Elain natáhla na zem. "Ty jsi velkopaní této země, jak jsi to říkala Lucovi. Neuvědomila jsem si to. Odpusť mi, velkopaní. Oddávám se ti." A políbila zem před Elaininým nohama. Elain málem vypadly oči z důlků.
Nyneiva si byla jistá, že se netváří jinak. "Vstávej," sykla a honem se rozhlížela kolem sebe, jestli se někdo nedívá. Luca se díval - ďas ho vem - a Latelle, stále zamračená, taky, ale s tím se nedalo nic dělat.
"Vstávej!" Žena se ani nehnula.
"Zvedni se na nohy, Cerandin," řekla Elain. "V této zemi nikdo nevyžaduje, aby se lidé chovali takto. Dokonce ani vladaři ne." Když se Cerandin vyškrábala na nohy, Elain dodala: "Naučím tě, jak se správně chovat, oplátkou za tvé odpovědi na naše otázky."
Žena se poklonila s rukama na kolenou a skloněnou hlavou. "Ano, velkopaní. Stane se, jak pravíš. Patřím tobě."
Nyneiva si ztěžka povzdechla. Cestu do Ghealdanu si tedy skutečně užijí.

Slovníček

Poznámka k datování v tomto slovníčku.

Od Rozbití světa byly použity tři systémy zaznamenávání dat. První zaznamenává roky Po Rozbití světa (PR). Jelikož však panoval v letech Rozbití a několika následujících téměř dokonalý zmatek, a protože tento kalendář byl přijat téměř sto let po Rozbití, byl jeho začátek stanoven uměle. Po skončení trollockých válek bylo mnoho záznamů ztraceno. Bylo jich tolik, že vznikl spor o přesné datování podle starého systému. Proto byl zaveden nový kalendář, který se datuje od konce válek a oslavuje domnělé osvobození světa od hrozby trolloků. Tento druhý kalendář zaznamenával každý rok jako Svobodný rok (SR). Po rozsáhlém ničení, zabíjení a rozvratu, způsobeném stoletou válkou, vznikl třetí kalendář. Tento kalendář, zaznamenávající léta Nové éry (NE), se používá v současné době.

a'dam: Seanchanský nástroj, jejž lze použít k ovládání ženy, která může usměrňovat, sestávající z obojku a náramku spojeným vodítkem, vše ze stříbřitého kovu. Na ženu, která usměrňovat nemůže, nemá žádný vliv. Viz též damane; Seanchané; sul'dam.
adžah: Společenství Aes Sedai, je jich sedm a rozlišují se podle barev: modré adžah, červené adžah, bílé adžah, zelené adžah, hnědé adžah, žluté adžah a šedé adžah. Všechny Aes Sedai, kromě amyrlin, jsou členky jednoho z adžah. Každé se při užívám jediné síly řídí vlastní filozofií a má s Aes Sedai vlastní cíle. Červené adžah zaměřují veškerou energii na hledání a krocení mužů, kteří se pokoušejí ovládnout sílu. Hnědé adžah upustilo od vměšování se do světských záležitostí a cele se oddalo získávání vědomostí, zatímco bílé adžah se většinou vystříhá světa i světských vědomostí a oddává se otázkám filozofie a pravdy. Zelené adžah (během trollockých válek nazývané bojové adžah) se připravuje na Tarmon Gai'don, žluté se soustřeďují na studium léčení a modré sestry se zabývají světskými záležitostmi a právem. Šedé jsou vyjednavačky, hledající soulad a souhlas. Pověsti o černých adžah, oddaných službě Temnému, jsou oficiálně popírány.
Aes Sedai: Vládkyně jediné síly. Od Časů šílenství jediní Aes Sedai, kteří přežili, byly ženy. Lidé jim nedůvěřují a bojí se jich, dokonce je nenávidí. Je jim kladeno za vinu Rozbití světa a tvrdí se o nich, že se pletou do státních záležitostí. Zároveň se jen málo vládců obejde bez poradkyň Aes Sedai, dokonce i v zemích, kde takové spojení musí být udržováno v tajnosti. Po několika letech usměrňování jediné síly získává Aes Sedai bezvěký vzhled, takže i Aes Sedai, která by mohla být babičkou, nevykazuje známky stárnutí, snad až na pár šedivých vlasů. Viz také adžah; amyrlinin stolec; Čas šílenství.
Aielové: Lid z Aielské pustiny. Zuřivý a tvrdý. Než zabijí, zakrývají si obličej. Smrtelně nebezpeční válečníci se zbraní i holýma rukama, nikdy by se nedotkli meče. Do bitvy je provázejí dudáci taneční hudbou a Aielové bitvu nazývají "tanec" nebo "tanec oštěpů". Jsou rozděleni do dvanácti kmenů: Chareen, Codarra, Daryne, Goshien, Miagoma, Nakai, Reyn, Shaarad, Shaido, Shiande, Taardad a Tomanelle. Občas se hovoří o třináctém kmeni, Kmeni, jenž není, kmeni Jenn, jehož příslušníci postavili Rhuidean. Viz též Aielská pustina; Aielská válečná společenstva; Rhuidean.
Aielská pustina: Drsná, rozervaná krajina téměř bez vody východně od Páteře světa. Aiely také nazývaná Trojí země. Zatoulá se sem jen pár cizinců, protože Aielové jsou ve válečném stavu se všemi ostatními lidmi a cizince nevítají. Pouze formani, kejklíři a Tuatha'ani mají zaručen volný průchod, i když se Aielové vyhýbají veškerému styku s Tuatha'any, které nazývají "Ztracení". Není známa žádná mapa Aielské pustiny.
aielská válečná společenstva: Všichni aielští válečníci jsou členy jednoho z dvanácti válečných

společenstev. Jsou to Černé oči (Seia Doon), Orlí bratři (Far Aldazar Din), Běžci úsvitu (Rahien Sorei),Nože z rukou (Sovin Nai), Horští tanečníci (Hama N'dore), Noční oštěpy (Cor Darei), Kamenní psi (Shae'en M'taal), Rudé štíty (Aethan Dor), Děvy oštěpu (Far Dareis Mai), Hromoví chodci (Sha'mad Conde), Pravé krve (Tain Shari) a Hledači vody (Duahde Mahdi'in). Každé společenstvo má své vlastní zvyky a některé zvláštní povinnosti. Například Rudé štíty fungují jako policie. Kamenní psi bývají často používáni jako zadní stráž při ústupu, kdežto Děvy zase jako zvědové. Kmeny Aielů na sebe často pořádají nájezdy a bojují mezi sebou, ale členové stejného společenstva nikdy nebojují proti sobě, i když tak činí jejich kmeny. Takto vždy existuje kontakt mezi kmeny, i když právě vedou otevřenou válku. Viz též Aielové; Aielská pustina; Far Dareis Mai.

aielská válka: (976-78 NE) Když cairhienský král Laman podťal avendoralderu, čtyři kmeny překročily Páteř světa. Aielové vyloupili a vypálili hlavní město Cairhienu i mnoho menších měst a vesnic a střet se rozšířil i do Andoru a Tearu. Obvyklý názor je, že Aielové byli nakonec poraženi v bitvě pod Zářícími hradbami před Tar Valonem, ale ve skutečnosti v té bitvě padl Laman, a když Aielové dokončili to, proč přišli, znovu se vrátili za Páteř. Viz též avendoraldera; Cairhien; Páteř světa.

aielské příbuzenské termíny: Aielské příbuzenské vztahy se vyjadřují složitým způsobem, který cizinci považují za těžkopádný, ale Aielové za přesný. Zde bude muset stačit několik příkladů, neboť pro plné objasnění by byla potřeba celá kniha. První bratr a první sestra mají stejnou matku. Termíny druhý bratr a druhá sestra se vztahují na děti první sestry či prvního bratra matky dotyčného. Sestry-matky a sestry-otcové jsou první sestry a první bratři jeho matky. Děd či bába se vztahují na otce či matku vlastní matky dotyčného, kdežto rodiče jeho otce jsou druhý děd a druhá bába, člověk je bližším pokrevním příbuzným své matky než otce. Dál jsou vztahy stále složitější a zatemněné takovými faktory, jako možnost blízkých přátel adoptovat se navzájem jako první bratr a první sestra. Když vezmeme v úvahu, že aielské ženy, které jsou blízké přítelkyně, si občas berou stejného muže, a tak se z nich stanou sestry-ženy, a navíc jsou provdané za sebe stejně jako za něj, je celý propletenec ještě méně jasný.

Alviarin Freidhen: Aes Sedai z bílého adžah, nyní povýšena na kronikářku, jíž je mezi Aes Sedai nadřazena pouze amyrlin. Žena s chladnou logikou a ještě chladnější ctižádostí.

Amadicie: Stát ležící jižně od pohoří Oparů mezi Tarabonem a Altarou. Jeho hlavní město Amador je domovem dětí Světla, jejichž velící kapitán má fakticky, když už ne podle jména, větší moc než král. V Amadicii je postaven mimo zákon každý, kdo může usměrňovat. Podle zákona musejí být tito lidé uvězněni nebo posláni do vyhnanství, ve skutečnosti jsou však často zabiti, když "se vzpírají zatčení". Na zástavě Amadicie je šestihrotá stříbrná hvězda přes červený bodlák na modrém poli. Viz též usměrňování; děti Světla.

amyrlinin stolec: (1.) Nejvyšší představená Aes Sedai. Doživotně ji volí věžová sněmovna, nejvyšší rada Aes Sedai, sestávající ze tří představených (zvaných přísedící, jako např. "přísedící za zelené adžah") každého adžah. Amyrlinin stolec je pro Aes Sedai, aspoň teoreticky, nejvyšší autoritou. Její hodnost se společensky rovná králi či královně. O něco méně uctivé oslovení je prostě amyrlin. (2.) Trůn, na němž sedává nejvyšší představená Aes Sedai.

Amys: Moudrá z Držby Chladné skály, která umí chodit ve snech. Aielanka z klanu Devět údolí Taardad Aielů. Manželka Rhuarka, sestra-žena Lian, která je správkyní střechy Držby Chladné skály a sestra-matka Aviendze.

Andor: Bohatý stát, jenž se, přinejmenším na mapě, táhne od pohoří Oparů k řece Erinin, ačkoliv moc královen již po několik pokolení nesahá dál na západ než k řece Manetherendrelle. Viz též dědička.

angrial: Pozůstatek z věku pověstí, který každému, kdo je schopen použít jedinou sílu, umožňuje zvládnout větší část síly, než je pro něj samotného bezpečné. Některé byly vyrobeny tak, aby je mohly používat ženy, jiné pro muže. Pověsti o angrialu, který by mohli používat jak muži, tak ženy, nebyly nikdy potvrzeny. O jejich výrobě již není nic známo. Zůstalo jich jen velice omezené množství. Viz též usměrňování; sa'angrial; ter'angrial.

Arad Doman: Stát u Arythského oceánu. V současné době rozerván občanskou válkou a zároveň boji proti těm, kteří se prohlásili za stoupence Draka Znovuzrozeného, a proti Tarabonu. Většina domanských kupců jsou ženy, a rčení "nechat muže obchodovat s Domany" znamená dělat něco velice nemoudrého. Domanské ženy jsou vyhlášené - či spíše nechvalně známé - svou krásou, svůdností a

pohoršujícím odíváním.
Artuš Jestřábí křídlo: Bájný král, Artuš Pendrag Tanreall. Vládl v letech 943-994 SR. Sjednotil všechny země západně od Páteře světa a několik zemí za Aielskou pustinou. Poslal dokonce svá vojskapřes Arythský oceán (992 SR), ale spojení s nimi bylo přerušeno po jeho smrti, jež vyvolala stoletou válku. Ve znaku měl zlatého jestřába v letu. Viz též stoletá válka.
avendesora: Ve starém jazyce "strom života." Zmínky v mnoha příbězích a pověstech, které se zmiňují o nejrůznějších místech výskytu. Místo, kde vskutku roste, zná jen málokdo.
avendoraldera: Strom rostoucí ve městě Cairhienu, odnož avendesory. Tato odnož byla darem od Aielů v roce 566 NE i přesto, že se nedochoval žádný záznam, že mezi Aiely a avendesorou existuje nějaké spojení. Viz též aielská válka.
Aviendha: Žena z klanu Hořká voda Taardad Aielů, cvičící se, aby se mohla stát moudrou. Nebojí se ničeho krom svého osudu.
Bair: Moudrá z klanu Haido Shaarad Aielů. Chodí ve snech.
bělokabátníci: Viz děti Světla.
Birgitte: Hrdinka z pověstí a příběhů, vyhlášená svou krásou téměř tolik jako svou chrabrostí a zručností při lukostřelbě. Nosí prý stříbrný luk a stříbrné šípy, s nimiž nikdy nechybí. Jedna z hrdinů, kteří přicházejí na zavolání Valerského rohu. Vždy je spojena s hrdinným šermířem Gaidalem Cainem. Až na svou krásu a umění lukostřelby není skutečná Birgitte té z příběhů vůbec podobná. Viz též Cain, Gaidal; Valerský roh.
cadin'sor: Oděv aielských válečníků. Kabátec a spodky v hnědých a šedých odstínech, které splývají se skalami či stíny, doplněné měkkými, po kolena vysokými botami přivazovanými tkanicemi. Ve starém jazyce "pracovní oděv".
Caemlyn: Hlavní město Andoru. Viz Andor.
Cairhien: Stát u Páteře světa a jeho hlavní město. Město bylo za aielské války vypáleno a vydrancováno, podobně jako mnoho jiných měst a vesnic. Sedláci následně opouštěli statky poblíž Páteře světa, takže bylo nezbytné dovážet obilí. Zavraždění krále Galldriana (998 NE) vyústilo v občanskou válku o následnictví na Slunečním trůnu, kdy byla přerušena dodávka obilí a nastal hladomor. Na vlajce Cairhienu je v modrém poli vycházející zlaté slunce. Viz též aielská válka.
Callandor: Meč, jenž není mečem, Meč, jehož se nelze dotknout. Křišťálový meč kdysi držený v Tearském Kameni. Je to velice silný sa'angrial, jejž může používat muž. Jeho vynesení z komnaty zvané Srdce Kamene je, spolu s pádem Tearského Kamene, jedním z nejdůležitějších znamení příchodu Drak Znovuzrozeného a toho, že se blíží Tarmon Gai'don. Rand al'Thor jej vyzvedl a znovu do Srdce vrátil a zarazil do kamene. Viz též Drak Znovuzrozený; sa'angrial; Tearský Kámen.
Couladin: Ctižádostivý muž z klanu Domai Shaido Aielů. Jeho válečným společenstvem je Seia Doon, Černé oči.
cuendillar: Nezničitelná substance vytvořená během věku pověstí. Každou známou sílu použitou k jeho rozbití je schopen pohltit a tím zesílit. Jiný název pro srdečník.
Čas šílenství: Léta poté, kdy protiútok Temného pošpinil mužskou polovici pravého zdroje a kdy všichni muži Aes Sedai zešíleli a rozbili svět. Přesná doba trvání tohoto období není známa, nicméně se má za to, že trvala téměř sto let. Úplně skončil se smrtí posledního muže Aes Sedai. Viz též stovka rytířů; pravý zdroj; jediná síla.
damane: Ve starém jazyce doslova "uvázané". Seanchanský výraz pro ženy, které mohou usměrňovat a které jsou, podle jejich názoru, vhodně ovládány pomocí a'damu. Ženy, které mohou usměrňovat, ale ještě z nich nebyly vytvořeny damane, se nazývají marath'damane, doslova "ty, které je nutné uvázat". Viz též a'dam; Seanchané; sul'dam.
dědička: Titul následnice andorského Lvího trůnu. Nemá-li královna dcera, přechází trůn na královninu nejbližší pokrevnou příbuznou. Neshody ohledně toho, kdo přesně je nejbližší pokrevná příbuzná, několikrát vedly k zápasům o moc, z nichž poslední byl "boj o nástupnictví" - tak se nazývá v Andoru, jinde pak "třetí válka o andorské nástupnictví" - jež na trůn přivedl Morgasu z rodu Trakandů.
děti Světla: Společenství držící se přísné, asketické víry, odhodlané porazit Temného a zničit všechny temné druhy. Založeno během stoleté války na obranu víry před rostoucím počtem temných druhů,

během války se vyvinulo v plně vojenskou organizaci. Jsou naprosto nesmlouvaví v otázkách víry a jsou přesvědčeni, že pouze oni znají pravdu a právo. Aes Sedai a všechny, kdož je podporují, považují za temné druhy. Neuctivě se jim přezdívá bělokabátníci. Ve znaku mají ve stříbrném poli zlatý sluneční kotouč. Viz též Tazatelé.
divoženka: Žena, která se naučí usměrňovat jedinou sílu sama a přežije krizi, což dokáže pouze jedna ze čtyř. Takové ženy se obvykle obrní a odmítají si uvědomit, co dělají, ale když se podaří tyto přehrady rozbít, stávají se divoženky jedněmi z nejmocnějších usměrňovatelek. Termín se často používá jako urážka.
Dračí proroctví: Málo známá, téměř nikdy nezmiňovaná proroctví, o kterých pojednává Karaethonský cyklus, předpovídají, že Temný bude opět osvobozen. A že Luis Therin Telamon, Drak, se znovu zrodí, aby mohl vybojovat Tarmon Gai'don, Poslední bitvu proti Stínu. Podle proroctví zachrání svět - a rozbije ho znovu. Viz též Drak.
Drak: Jméno, pod nímž byl znám Luis Therin Telamon za války Stínu, což se událo asi před třemi tisíci lety. Během šílenství, které postihlo muže Aes Sedai, Luis Therin zabil každou žijící osobu, jíž v žilách kolovala jeho krev, stejně jako všechny, které miloval, a tak si získal jméno Rodovrah. Viz též Drak Znovuzrozený; Dračí proroctví.
Drak, falešný: Jméno dané různým mužům, kteří se prohlásili za Draka Znovuzrozeného. Někteří dokonce začali války, které zachvátily mnoho států. Během staletí to většinou byli muži neschopní usměrňovat jedinou sílu, ale několik jich to dokázalo. Nicméně všichni buď zmizeli, nebo byli lapeni či zabiti, aniž by naplnili proroctví týkající se Draka. Těmto mužům se říká falešní Draci. Mezi těmi, kteří jedinou sílu usměrňovat dokázali, byli nejsilnější Raolin Zhoubce Temného (335-36 PR), Jurian Kamenný luk (asi 1300-1308 PR), Davian (SR 351), Guair Amalasan (SR 939-43), Logain (997 NE) a Mazrim Taim (998 NE). Viz též Drak Znovuzrozený.
Drak Znovuzrozený: Podle Dračích proroctví muž, který je znovu zrozeným Luisem Therinem Rodovrahem. Viz též Dračí proroctví; Drak, falešný; Drak.
Dračí stěna: Viz Páteř světa.
Egwain z al'Vereů: Mladá žena z Emondovy Role v andorském kraji Dvouříčí. Nyní jedna z přijatých novicek, také se cvičí u aielských žen, které chodí ve snech, a možná je snílek. Viz též chození ve snech; nadání.
Elaida do Avriny a'Roihan: Aes Sedai, původně z červeného adžah, nyní povýšena na amyrlinin stolec. Kdysi radila královně Morgase z Andoru. Občas je schopná věštění.
Elain z rodu Trakandů: Dcera královny Morgasy, dědička andorského trůnu. Nyní jedna z přijatých novicek. Ve znaku má zlatou nepřepásanou lilii. Viz též dědička.
Enaila: Děva oštěpu z klanu Jarra Chareen Aielů. Nedůtklivá, pokud se někdo zmíní o její výšce, má k Randu al'Thorovi pozoruhodný vztah, vezme-li se v úvahu, že není ani o rok starší než on.
Faile: Ve starém jazyce to znamená "sokol". Jméno, které přijala Zarin Bashereová, mladá žena ze Saldeie.
Far Dareis Mai: Ve starém jazyce doslova "Děva oštěpu". Aielské válečné společenstvo, které na rozdíl od ostatních přijímá pouze ženy a jenom ženy. Děva se nesmí vdát a zůstat nadále ve spolku ani nesmí bojovat těhotná. Každé dítě, které se Děvě narodí, je dáno jiné ženě na vychování tak, aby se nikdo nedozvěděl, kdo je jeho matkou ("Nesmíš patřit žádnému muži, ani žádný muž nesmí patřit tobě, ani dítě. Oštěp je tvým milencem, tvým dítětem a tvým životem.") Viz též Aielové; aielská válečná společenstva.
Gaidal Cain: Šermíř hrdina z pověstí a příběhů, vždy spojen s Birgitte, vypráví se, že je stejně švarný, jako je ona spanilá. Jeden z hrdinů, jež zpět přivolává Valerský roh. Viz též Birgitte; Valerský roh.
gaidin: Doslova "bratr bitvy". Titul používaný Aes Sedai pro strážce. Viz též strážce.
gai'šain: Ve starém jazyce "zaslíben míru v bitvě". Od Aiela, který během bitvy či nájezdu padne do zajetí jiného Aiela, vyžaduje ji'e'toh, aby rok a den pokorně a poslušně sloužil tomu, jenž ho zajal, nedotkl se žádné zbraně a nespáchal žádné násilí. Moudrá, kovář, dítě či žena s dítětem pod deset let nesmí být jati jako gai'šainové.
Galad: urozený pán Galadedrid Damodred: Nevlastní bratr Elain a Gawyna, s nimiž má stejného otce, Taringaila Damodreda. Ve znaku má svislý okřídlený stříbrný meč.

Gareth Bryne: Bývalý hlavní kapitán královniny gardy v Andoru. Poslán královnou Morgasou do vyhnanství. Považován za jednoho z největších žijících generálů. Rodovým znakem rodu Bryneů je divoký tur s Růžovou korunou Andoru kolem krku. Osobním znakem Garetha Brynea jsou tři zlaté pětihroté hvězdy.
Gawyn z rodu Trakandů: Syn královny Morgasy, Elainin bratr, jenž se stane jejím prvním knížetem mečů, až Elain nastoupí na trůn. Ve znaku má stříbrného kance.
Hraniční státy: Státy kolem Velké Morny: Saldeia, Arafel, Kandor a Shienar. Jejich dějiny jsou dějinami nepřetržitých nájezdů a válek proti trollokům a myrddraalům. Viz též Velká Morna.
hra rodů: Jméno pro pletichaření, intrikánství a manipulování s lidmi kvůli získání výhod pro ten který rod. Velmi se při ní oceňuje delikátnost, kdy ve snaze získat jedno, člověk zdánlivě usiluje o něco jiného, a když dosáhne svého cíle s nejmenší možnou námahou. Také známa jako velká hra rodů a občas i pod svým jménem ve starém jazyce daes dae'mar.
hrůzopáni: Ti muži a ženy, kteří byli schopní usměrňovat jedinou sílu a přešli za trollockých válek na stranu Stínu, kde se stali veliteli vojů trolloků, myrddraalů a temných druhů. Méně vzdělanými lidmi občas zaměňováni se Zaprodanci.
chození ve snech: Aielský výraz pro činnosti, kdy je žena schopna vstoupit do Tel'aran'rhiodu. Viz též Tel'aran'rhiod.
Illian: Velký přístav v Bouřlivém moři, hlavní město státu stejného jména.
Isendra: Krásná a chamtivá žena, která nahněvala špatnou ženu a jedinkrát v životě řekla pravdu, když popřela, že kradla.
jediná síla: Síla získávaná z pravého zdroje. Velká většina lidí je úplně neschopná se naučit jedinou sílu usměrňovat. Jen velice málo lidí je možné usměrňování naučit, a ještě méně se jich s touto schopností rodí. Těch pár se nemusí nic učit, mohou se dotknout pravého zdroje a usměrňovat sílu, ať už chtějí či nikoliv, snad si ani neuvědomují, co dělají. Tato vrozená schopnost se obvykle projeví při dospívání. Pokud ji dotyčného někdo nenaučí ovládat, nebo se to nenaučí sám (což je nesmírně obtížné a uspěje pouze jeden ze čtyř lidí), potká ho jistá smrt. Od Času šílenství není žádný muž schopen usměrňovat sílu, aniž by nakonec úplně nezešílel, a to i když se sílu naučí ovládat, až nakonec zemře na zhoubnou chorobu, kdy trpící shnije zaživa - choroba je způsobena, stejně jako šílenství, tím, že Temný svým dotekem poskvrnil saidín. Pro ženu je smrt, která přichází při nezvládnutí síly, méně strašlivá, nicméně stejně zemře. Aes Sedai vyhledávají dívky s touto vrozenou schopností jak proto, aby jim zachránily život, tak proto, aby zvýšily počet členek Aes Sedai, a muže proto, aby zabránily oněm hrozným věcem, které sílou ve svém šílenství nevyhnutelně způsobují. Viz též Aes Sedai; usměrňování; Čas šílenství; pravý zdroj.
jednotky délky: 30 coulů = 9 dlaní = 1 krok; 2 kroky = 1 sáh; 1000 sáhů = 1 míle; 4 míle = 1 legue.
jednotky hmotnosti: 10 uncí = 1 libra; 10 liber = 1 kámen; 10 kamenů = 1 centnýř; 10 centnýřů = 1 tuna.
ji'e'toh: Ve starém jazyce "čest a povinnost" nebo "čest a závazek". Složitý kód, podle něhož Aielové žijí a k jehož vysvětlení by bylo potřeba plné police knih. Uvedeme menší příklad. Existuje mnoho cest, jak v bitvě získat čest. Nejmenší čest lze získat zabitím, protože zabít dokáže každý. Největší pak dotknout se živého, ozbrojeného nepřítele, aniž by mu bojovník ublížil. Někde uprostřed je udělat z nepřítele gai'šaina. Jiným příkladem je hanba, která má v ji'e'toh mnoho úrovní, a na mnoha z těchto úrovní je považována za horší než bolest, zranění či dokonce smrt. Za třetí pak existuje mnoho stupňů toh, či závazků, ale i nejmenší z nich musí být vyplněn do nejmenších podrobností. Toh převažuje jiná hlediska do takové míry, že Aiel často přijme hanbu, je-li to nutné, aby splnil závazek, jejž by cizinec mohl považovat za nedůležitý. Viz též gai'šain.
Juilin Sandar: Chytač zlodějů z Tearu.
Kadere, Hadnan: Údajný forman, který lituje, že vůbec kdy vstoupil do Aielské pustiny.
kejklíř: Potulný vypravěč příběhů, hudebník, pěvec, akrobat a bavič. Poznají se podle zvláštního pláště s mnoha různobarevnými záplatami, většinou účinkují po vsích a menších městech.
kolo času: Čas je kolo se sedmi paprsky, každý paprsek značí jeden věk. Jak se kolo otáčí, věky přicházejí a odcházejí, každý zanechá vzpomínky, které vyblednou do pověstí, potom do mýtů, a ve

chvíli, kdy onen věk znovu nadejde, jsou již dávno zapomenuty i ty. Vzor věků je pokaždé, když daný věk nastane, trochu jiný a pokaždé projde velkou změnou, nicméně stále se jedná o stejný věk.
krocení: Úkon prováděný Aes Sedai, kdy odříznou muže, který dokáže usměrňovat jedinou sílu. Toto je nezbytné, protože každý muž, který sílu dokáže usměrňovat, zešílí kvůli poskvrnění saidínu a ve svém šílenství pomocí síly napáchá zcela určitě strašlivé věci. Muž po zkrocení stále cítí pravý zdroj, ale nemůže se ho dotknout. Pokud dojde k nějakým duševním poruchám před zkrocením, jsou nyní díky zkrocení pod kontrolou, ale nejsou jím zcela vyléčeny, je-li však zkrocení provedeno dostatečně brzy, je možné jím odvrátit smrt. Avšak muž, jenž je zkrocen, nevyhnutelně přestává chtít žít. Ti, jimž se nepodaří spáchat sebevraždu, stejně během jednoho či dvou let umírají. Viz též jediná síla; utišování.
Lan; al'Lan Mandragoran: Strážce připoutaný k Moirain. Nekorunovaný král Malkieru, dai šan (pán bitvy) a poslední žijící malkierský šlechtic. Viz též strážce; Moirain; Malkier.
Lanfear: Ve starém jazyce "Dcera noci". Jedna ze Zaprodanců. Narozdíl od ostatních Zaprodanců si své jméno vybrala sama. Říká se, že byla zamilovaná do Luise Therina Telamona a že nenáviděla jeho manželku Ilienu. Viz též Zaprodanci; Drak.
Leana Sharif: Kdysi Aes Sedai z modrého adžah a kronikářka. Nyní sesazena a utišena, snaží se znovu objevit, kdo vlastně je. Viz též adžah.
Liandrin: Aes Sedai původně z červeného adžah, z Tarabonu. Nyní je o ní známo, že patří k černému adžah.
Lini: Chůva urozené paní Elain, a předtím Elaininy matky Morgasy, stejně jako Morgasiny matky. Žena s ohromnou vnitřní silou, úžasným postřehem a velikou zásobou pořekadel.
Logain: Muž, jenž se kdysi prohlásil za Draka Znovuzrozeného, nyní zkrocen. Viz též Drak, falešný.
Luis Therin Telamon; Luis Therin Rodovrah: Viz Drak.
Lugard: Podle jména hlavní město Murandy, i když obyvatelé země jsou věrní jednotlivým městům a urozeným pánům a paním, a ten, kdo zrovna sedí na trůnu, má zřídka nějakou skutečnou moc, byť jen nad hlavním městem. Lugard je hlavní obchodní středisko a živná půda pro zloděje a lichváře a má všeobecně špatnou pověst.
Macurová, Ronda: Švadlena v Amadicii, která se snaží sloužit příliš mnoha pánům a paním, aniž by věděla, kdo všichni jsou.
Malkier: Stát, kdysi jeden z Hraničních států, nyní pohlcen Mornou. Znakem Malkieru byl zlatý jestřáb v letu.
Manetheren: Jeden z deseti států, které vytvořily Druhou úmluvu, a také hlavní město tohoto státu. Jak město, tak stát byly úplně zničeny za trollockých válek. Viz též trollocké války.
Mat Cauthon: Mladý muž z Emondovy Role v andorském kraji Dvouříčí, který je ta'veren a zároveň má ohromné štěstí. Celé jméno: Matrim Cauthon.
Mayene: Městský stát u Bouřlivého moře, omezený a v dějinách utlačovaný Tearem. Vládce Mayene má titul "první". První o sobě prohlašují, že jsou potomky Artuše Jestřábí křídlo. Znakem Mayene je zlatý jestřáb v letu.
Mazrim Taim: Falešný Drak, který způsobil chaos v Saldeii, dokud nebyl poražen a zajat. Nejenže je schopen usměrňovat, ale také je údajně velice silný. Viz též Drak, falešný.
Melain: Moudrá z klanu Jhirad Goshien Aielů. Chodí ve snech. Viz též chození ve snech.
Melindhra: Děva oštěpu z klanu Jumai Shaido Aielů. Žena věrná více pánům. Viz též aielská válečná společenstva.
Min: Mladá žena, která má schopnost rozpoznat u lidí význam aury a obrazů, které kolem nich občas vidí.
Moirain: Aes Sedai z modrého adžah. Narozená v Cairhienu, původem z rodu Damodredů, i když nemá nástupnická práva na trůn. Byla vychována v královském paláci v Cairhienu. Své rodové jméno používá zřídka a své spojení s ním pokud možno udržuje v tajnosti.
Morgasa: Z milosti Světla královna andorská, obránkyně říše, ochránkyně lidu, hlava rodu Trakandů. Ve znaku má zlaté klíče. Znakem rodu Trakandů je stříbrný klenák.
Morna: Viz Velká Morna.
myrddraalové: Tvorové Temného, velitelé trolloků. Pokřivení potomci trolloků, u nichž se opět projevuje

lidský materiál použitý při stvoření trolloků, ale jsou pošpinění zlem, jež stvořilo trolloky. Sice nemají oči, nicméně vidí ve dne i v noci jako orel. Mají určitou moc, jež vyvěrá z Temného, včetně schopnosti vyvolat pohledem ochromující strach a schopnosti zmizet všude tam, kde je nějaký stín. Jedna z jejich mála známých slabostí je, že jen váhavě překonávají vodní toky. V zrcadle se odrážejí jen nejasně a rozmazaně. V různých zemích jsou známi pod různými jmény, například půllidé, bezocí, stínomilové, číhači, přízraky a mizelci.
nadání: Schopnost používat jedinou sílu v daných oblastech. Nejznámější je samozřejmě léčení. Některé, jako cestování, schopnost přenést se z jednoho místa na druhé, aniž by dotyčný musel překonávat mezilehlý prostor, jsou pro dnešní Aes Sedai ztraceny. Jiné, jako třeba věštění (schopnost předpovídat budoucí události, ale jen všeobecně), se nyní objevuje zřídkakdy. Jiné nadání, dlouho považované za ztracené, je snění, které mezi jiným zahrnuje i výklad snílkových snů k předpovídání budoucích událostí přesněji, než se děje u věštění. Někteří snílci mají schopnosti vstoupit do Tel'aran'rhiodu, světa snů, a říká se, že i do snů jiných lidí. Posledním známým snílkem byla Corianin Nedeal, která zemřela 526 NE, nyní je tu však další žena s touto schopností, o níž však ví jen málokdo. Viz též Tel'aran'rhiod.
Nataei, Jasin: Jméno, které používá Asmodean, jeden ze Zaprodanců.
Niall, Pedron: Velící kapitán dětí Světla. Viz též děti Světla.
Nyneiva z al'Mearů: Žena, která byla kdysi vědmou v Emondově Roli v andorském kraji Dvouříčí. Nyní jedna z přijatých novicek.
ogierové: Rasa nelidí, charakteristická značnou výškou (dva a půl sáhů je typická výška dospělého samce), širokým nosem připomínajícím čenich a dlouhýma ušima se štětičkami na koncích. Žijí v oblastech nazývaných državy, které opouštějí zřídka, a s lidmi se příliš nestýkají. Lidé o nich mnoho nevědí, a hodně lidí věří, že ogierové jsou jen stvořeními z pověstí, přestože to jsou úžasní stavitelé a zbudovali většinu velkých měst, postavených po Rozbití světa.
Páteř světa: Vysoké pohoří jen s několika málo průsmyky, které odděluje Aielskou pustinu od západních zemí. Také se jí říká Dračí stěna.
pět sil: Existuje pět pramenů jediné síly, pojmenovaných podle toho, co se s nimi dá ovládat - země, vzduch (občas nazývaný vítr), oheň, voda a duch - a jmenují se pět sil. Každý, kdo vládne jedinou silou, je nejsilnější při používání jednoho, možná dvou z nich, a méně silný při používání ostatních. Ve věku pověstí se duch mezi muži a ženami vyskytoval rovnoměrně, ale lepší ovládání země a (nebo) ohně se mnohem častěji vyskytovala u mužů, vody a (nebo) vzduchu zase u žen. I když existují výjimky, síly země a ohně začaly být nejčastěji považovány za mužské síly, zatímco síly vzduchu a vody za ženské.
plamen Tar Valonu: Znak Tar Valonu, amyrlinina stolce a Aes Sedai. Stylizovaný obraz plamene. Bílá slza špičkou nahoru.
pravý zdroj: Hnací síla vesmíru, která otáčí kolem času. Je rozdělena na mužskou polovici (saidín) a ženskou polovici (saidar), které pracují zároveň společně i proti sobě. Pouze muž může čerpat ze saidínu a pouze žena ze saidaru. Na počátku Času šílenství byl saidín poskvrněn dotykem Temného. Viz též jediná síla.
přijaté novicky: Mladé ženy, které se cvičí na Aes Sedai a již dosáhly jisté úrovně moci a prošly jistými zkouškami. Obvykle trvá pět až deset let, než je mladší novicka pozvednuta mezi přijaté. Přijaté jsou poněkud méně vázány pravidly než novicky a mohou si do jisté míry vybírat oblasti studia. Přijatá novicka nosí prsten s Velkým hadem na prostředníku levé ruky. Když přijatá povýší mezi Aes Sedai, což obvykle trvá dalších pět až deset let, rozhodne se pro některé adžah, získá právo nosit šátek a může si prsten nasadit na kterýkoliv prst nebo ho, pokud to situace vyžaduje, dokonce sundat. Viz též Aes Sedai.
přísahy, tři: Přísahy, které skládají přijaté před povýšením na Aes Sedai. Pronášejí se, když adeptka drží hůl přísahy, což je ter'angrial, který zavazuje. Jsou to: 1. Neříci jediné slovo, které by nebylo pravda. 2. Nevyrobit zbraň, s níž by mohl jeden člověk zabít druhého. 3. Nikdy nepoužít jediné síly jako zbraně, pokud to nebude proti zplozencům Stínu nebo v nejzazším případě při obraně života vlastního, života strážce či jiné Aes Sedai. Tyto přísahy se nevyžadovaly vždy, avšak různé události před a během Rozbití vedly k tomu, že jsou nyní nezbytné. Druhá přísaha byla vlastně první, přijatou jako reakce na válku sily. První přísahu, je-li dodržována do písmene, lze často pečlivým výběrem slov obejít. Má se za to, že

druhé dvě přísahy jsou neporušitelné.
Rand al'Thor: Mladý muž z Emondovy Role v andorskem kraji Dvouříčí, jenž je ta'veren. Kdysi ovčák. Nyní prohlášen Drakem Znovuzrozeným a také Tím, jenž přichází s úsvitem, jemuž bylo předpovězeno, že sjednotí Aiely a zlomí je. Zřejmě je to také Coramoor či Vyvolený, jehož hledá Mořský národ. Viz též Aielové; Drak Znovuzrozený.
Rhuark: Aiel, náčelník kmene Taardad Aielů.
Rhuidean: Velké město, jediné město v Aielské pustině a vnějšímu světu zcela neznámé. Opuštěné před téměř třemi tisíci lety. Kdysi směli aielští muži do Rhuideanu vstoupit pouze jedenkrát, aby prošli zkouškou uvnitř velkého ter'angrialu, určující, zda se hodí na úděl kmenového náčelníka (přežil pouze jeden ze tří), a ženy tam směly vstoupit pouze dvakrát, aby prošly zkouškou ve stejném ter'angrialu jako muži, a pak znovu, aby se mohly stát moudrými, i když žen přežilo mnohem víc. Nyní je město opět obydleno Aiely a jeden konec Rhuideanského údolí zabírá velké jezero, napájené podzemním oceánem sladké vody a na oplátku napájející jedinou řeku Pustiny.
Rozbití světa: Za Časů šílenství muži Aes Sedai, kteří zešíleli, změnili tvář světa. Srovnali horské hřebeny, vyzvedli nová pohoří. Tam, kde byla moře, vyzvedli pevninu, a tam, kde bývala pevnina, zřídili oceán. Mnoho částí světa bylo naprosto vylidněno a ti, kteří přežili, byli roztroušeni jako prach ve větru. O této katastrofě se příběhy, pověsti a dějiny zmiňují jako o Rozbití světa. Viz též Čas šílenství; stovka rytířů.
sa'angrial: Pozůstatky z věku pověstí, které umožňují usměrňovat mnohem větší díl jediné síly, než by jinak bylo bezpečné. Sa'angrial je podobný, ale mnohem, mnohem silnější než angrial. Množství jediné síly, které lze usměrnit pomocí sa'angrialu, ve srovnání s množstvím jediné síly, které lze usměrnit pomocí angrialu, odpovídá poměru mezi množstvím jediné síly, které lze usměrnit s angrialem, a množstvím, které lze usměrnit bez pomoci. O jeho výrobě již není nic známo. Zůstala jich pouze hrstka, mnohem méně než angrialů.
saidar; saidín: Viz pravý zdroj.
Seanchan: Země za Arythským oceánem, odkud přišli Seanchané.
Seanchané: Potomci vojáků, jež Artuš Jestřábí křídlo vyslal přes Arythský oceán. Věří, že každá žena, která je schopna usměrňovat, musí být pro bezpečnost ostatních ovládána, a každý muž, který dokáže usměrňovat, musí být ze stejného důvodu zabit.
Shayol Ghul: Hora ve Spálených zemích za Velkou Mornou, místo věznice Temného.
Siuan Sanche: Dcera tairenského rybáře. Podle tairenských zákonů byla posazena na loď do Tar Valonu ještě před druhým západem slunce od okamžiku, kdy byla objevena její schopnost usměrňovat. Původně z modrého adžah a později amyrlinin stolec, byla sesazena a utišena. Nyní se snaží vyhnout osudu, jehož se bojí.
snílek: Viz nadání.
starý jazyk: Jazyk, jímž se hovořilo ve věku pověstí. Obvykle se předpokládá, že se mu naučí všichni urozenci a vzdělanci, ale většina zná jen pár slov. Překlad je často složitý, neboť jazyk umožňuje mnoho maličko odlišných významů. Viz též věk pověstí.
stoletá válka: (994-1117 SR) Řada překrývajících se válek mezi neustále se měnícími spojenci, vyvolaná smrtí Artuše Jestřábí křídlo a následným bojem o jeho říši. Válka vylidnila velké části země mezi Arythským oceánem a Aielskou pustinou, od Bouřlivého moře k Velké Morně. Ničení dosáhlo takových rozměrů, že se do současnosti dochovaly jen zlomky záznamů. Velká říše Artuše Jestřábí křídlo byla rozervána na kusy a na jejím místě se vytvořily současné státy. Viz též Artuš Jestřábí křídlo.
strážce: Válečník ve spojení s Aes Sedai. Pouto je součástí jediné síly a díky ní válečník získává takové dary, jako je rychlé uzdravování, schopnost ujít velkou vzdálenost bez jídla, vody a odpočinku a schopnost na dálku vycítit skvrnu Temného. Dokud strážce žije, Aes Sedai, s níž je spojen, ví, že je naživu, ať je jakkoliv daleko, a když zemře, pozná okamžik a způsob jeho smrti. Spojení jí neprozradí, jak daleko strážce je, ani kterým směrem. Zatímco většina adžah věří, že Aes Sedai smí k sobě mít připoutaného pouze jednoho strážce v dané chvíli, červené adžah se odmítají se strážci spojovat vůbec a zelené adžah věří, že Aes Sedai k sobě může připoutat tolik strážců, kolik se jí zlíbí. Z morálního hlediska musí strážce s poutem souhlasit, ale je známo, že spojení bylo provedeno i proti jeho vůli. Co z tohoto spojení získává Aes Sedai, je pečlivě uchovávaným tajemstvím. Viz též Aes Sedai.

sul'dam: Doslova "ta, která drží vodítko". Seanchanský výraz pro ženu se schopností ovládat pomocí a'damu ženu, která může usměrňovat. Mezi Seanchany velmi vážené postavení. Jenom málokdo však ví, že sul'dam jsou ve skutečnosti ženy, které se mohou naučit usměrňovat. Viz též a'dam; damane; Seanchané.
Tallanvor, Martyn: Gardový poručík královniny gardy, jenž svou královnu miluje víc než život a čest.
ta'maral'ailen: Ve starém jazyce "síť osudu". Velká změna ve vzoru věku, soustředěná kolem jednoho či více lidí, kteří jsou ta'veren. Viz též vzor věku; ta'veren.
Tanchiko: Hlavní město Tarabonu. Viz Tarabon.
Tarabon: Stát na břehu Arythského oceánu. Kdysi to byl významný obchodní stát, kromě jiného zdroj tkaných koberců, barev a rachejtlí pro ohňostroje, které vyráběl cech ohňostrůjců. Z Tarabonu přichází jen málo zpráv, neboť je nyní rozerván občanskou válkou, stejně jako válkou vedenou zároveň proti Arad Domanu a Dračím spřísahancům, lidem, kteří se přidali k Draku Znovuzrozenému.
Tarmon Gai'don: Poslední bitva. Viz též Dračí proroctví; Valerský roh.
ta'veren: Osoba, kolem níž kolo času splétá všechny okolní nitky osudu, dokonce snad VŠECHNA vlákna osudu, aby vytvořilo síť osudu. Viz též vzor věku; ta'maral'ailen.
Tear: Stát na břehu Bouřlivého moře. Rovněž hlavní město tohoto státu a velký mořský přístav. Zástavou Tearu jsou tři stříbrné půlměsíce na děleném červenozlatém poli. Viz též Tearský Kámen.
Tearský Kámen: Velká pevnost ve městě Tear, o níž se tvrdí, že byla postavena krátce po Rozbití světa, a to s použitím jediné síly. Bezpočtukrát byla obléhána. Jedné noci padla do rukou Draka Znovuzrozeného a pár stovek Aielů, čímž se vyplnily dvě části Dračích proroctví. Viz též Dračí proroctví.
Telamon, Luis Therin: Viz Drak.
Tel'aran'rhiod: Ve starém jazyce "neviděný svět" nebo "svět snů". Svět spatřovaný ve snech, o němž kdysi dávno lidé věřili, že proniká a obklopuje všechny možné světy. Tel'aran'rhiodu se může dotknout mnoho lidí, vždy jen na okamžik, ve snu, ale několik jich má schopnost do něj vstoupit o své vlastní vůli, i když bylo nedávno objeveno několik ter'angrialů, které tuto schopnost propůjčují. Na rozdíl od jiných snů, co se stane živým bytostem ve světě snů, je skutečné. Rána, utržená v tomto světě, zůstane i po probuzení, a ten, kdo tam zemře, se již neprobudí. Viz též ter'angrial.
temní druzi: Ti, kdo vyznávají Temného. Věří, že získají velikou moc a dostane se jim odměny, dokonce nesmrtelnosti, když ho osvobodí z vězení.
Temný: Nejobvyklejší jméno používané ve všech zemích pro Šej'tana. Zdroj zla a protiklad Stvořitele. Uvězněn Stvořitelem v okamžiku stvoření ve věznici v Shayol Ghulu. Pokus jej osvobodit z této věznice vyvolal válku Stínu, poskvrnění saidínu, Rozbití světa a konec věku pověstí.
Temný, pojmenování: Vyslovení pravého jména Temného (Šej'tan) přiláká jeho pozornost a nevyhnutelně přivolá přinejlepším neštěstí, přinejhorším pohromu. Z toho důvodu se používá mnoho eufemismů, mezi nimi Temný, Otec lží, Oslepitel, Pán hrobů, Noční pastýř, Zhouba srdce, Zhouba duše, Jedovatý jazyk, Děs, Spalovač trávy, Požírač listí a Prašivec. Temní druzi ho nazývají Veliký pán Temnoty. O tom, kdo na sebe očividně přivolal smůlu, se často říká: "pojmenoval Temného."
ter'angrial: Pozůstatek věku pověstí, který používá jedinou sílu. Narozdíl od angrialu a sa'angrialu, každý ter'angrial byl vyroben k nějakému určitému účelu. Například jeden zaručuje, že přísahy, v něm složené, budou zavazující. Některé používají Aes Sedai, ale jejich původní účel je většinou neznámý. Některé zničí schopnost usměrňovat jedinou sílu v každé ženě, která by je použila. Stejně jako u angrialu a sa'angrialu, i tady byl postup výroby ztracen během Rozbití světa. Viz též angrial; sa'angrial.
Tom Merrilin: Ne jenom tak obyčejný kejklíř a poutník. Viz též kejklíř.
trolloci: Stvoření Temného, vytvořená během války Stínu. Mohutní postavou, jsou pokřivenými kříženci lidí a zvířat. Dělí se do jakýchsi kmenových tlup, z nichž nejvýznamnějšími jsou dha'bel, dhai'mon, ko'bal. Od přírody zlotřilí, zabíjejí pro pouhé potěšení ze zabíjení. Jsou nesmírně lstiví a nelze jim věřit, leda jsou-li k něčemu nuceni strachem.
trollocké války: Řada válek, první začala kolem roku 1000 PR, a trvaly více než tři sta let, během nichž trollocké hordy pustošily svět. Nakonec byli trolloci pobiti či zahnáni zpátky do Velké Morny, ale některé státy přestaly existovat a jiné byly téměř vylidněné. Všechny záznamy jsou pouze útržkovité.
usměrňování: Řízení průtoku jediné síly. Viz též jediná síla.

utišování: Úkon prováděný Aes Sedai, kdy odříznou ženu, která může usměrňovat jedinou sílu, od pravého zdroje. Žena, která byla utišena, pořád pravý zdroj cítí, ale nemůže se ho dotknout. Provádí se jenom zřídkakdy, takže novicky se musejí naučit jména a zločiny všech žen, na nichž kdy bylo provedeno. Oficiálně je utišení výsledkem soudu a odsouzení za zločin. Když k němu dojde náhodou, nazývá se to spálením. V praxi se však termín utišení používá v obou případech. Ženy, které byly utišeny, ať už k tomu došlo kterýmkoliv způsobem, zřídkakdy přežívají delší dobu. Zřejmě se prostě vzdají a zemřou.
Valerský roh: Bájný předmět z cyklu pověstí Velké hledání Valerského rohu, může povolat z hrobu mrtvé hrdiny zpět k boji se Stínem. Bylo svoláno nové Velké hledání Valerského rohu, a s hledači, kteří složili přísahu hledačů rohu, je možné se setkat v mnoha státech.
válka síly: Viz válka Stínu.
válka Stínu: Též známa jako válka síly. Začala krátce po pokusu osvobodit Temného a brzy se rozšířila na celý svět. Ve světě, kde byla dokonce zapomenuta i vzpomínka na válku, byla znovu objevena každičká stránka válčení, často pokřivená díky tomu, že se světa dotýkal Temný a jediná síla byla používána jako zbraň. Válka skončila opětným uzavřením Temného do jeho věznice při útoku, jejž vedl Luis Therin Telamon Drak a stovka mužů Aes Sedai, nazývaných stovka rytířů. Temného protiúder pošpinil saidín a dohnal Luise Therina a stovku rytířů k šílenství, čímž se započal Čas šílenství. Viz též Čas šílenství; Drak; jediná síla.
vědma: Na vesnici žena, kterou si do svého středu vybere ženský kroužek pro znalost takových věcí, jako je léčení a předpovídání počasí, jakož i pro zdravý rozum. Všeobecně stojí na roveň starostovi, ale v některých vesnicích stojí nad ním. Je volena na celý život a jen zcela výjimečně je vědma odvolána ze svého úřadu ještě před svou smrtí. Podle kraje může mít jiný titul, jako strážkyně, léčitelka, moudrá žena, učitelka nebo moudrá.
věk pověstí: Věk zakončený válkou Stínu a Rozbitím světa. Doba, kdy Aes Sedai prováděly zázraky, o nichž dnes pouze sní. Viz též kolo času; Rozbití světa; válka Stínu.
Velká Morna: Oblast na dalekém severu zcela ovládaná Temným. Prodlévají zde trolloci, myrddraalové a další tvorové náležející Stínu.
Veliký pán Temnoty: Jméno, kterým temní druzi oslovují Temného tvrdíce, že používání jeho pravého jména by bylo rouháním.
Velký had: Symbol času a věčnosti, starý již v dobách, než začal věk pověstí, je tvořen hadem požírajícím vlastní ocas. Prsten ve tvaru Velkého hada dostávají ženy, které mají povýšit mezi přijaté novicky Aes Sedai.
Verin Mathwin: Aes Sedai z hnědého adžah, naposledy byla viděna ve Dvouříčí, kde údajně hledá dívky, které je možné naučit usměrňovat. Viz též adžah.
vznešení páni Tearu: Jednají jako rada. Vznešení páni Tearu jsou historickými vládci státu Tear, který nemá ani krále, ani královnu. Jejich počet není přesně dán a během let se měnil od dvaceti na pouhých šest. Neplést s pány země, což jsou níže postavení tairenští páni.
vzor věku: Kolo času splétá nitky lidských životů do vzoru věku, často nazývaný prostě jen vzor, jenž tvoří podstatu reality toho kterého věku. Viz též ta'veren.
Zaprodanci: Jméno dané třinácti nejsilnějším Aes Sedai z věku pověstí, takže byli i jedni z nejsilnějších Aes Sedai vůbec, kteří za války Stínu přešli na stranu Temného, bylať jim na oplátku přislíbena nesmrtelnost. Oni sami si říkají "Vyvolení". Jak podle pověstí, tak útržků záznamů byli uvěznění spolu s Temným, když byla jeho věznice znovu uzavřena. Jejich jména se neustále používají ke strašení dětí. Byli to Aginor, Asmodean, Balthamel, Be'lal, Demandred, Graendal, Izmael, Lanfear, Mesaana, Moghedien, Rahvin, Sammael a Semirhage.